

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

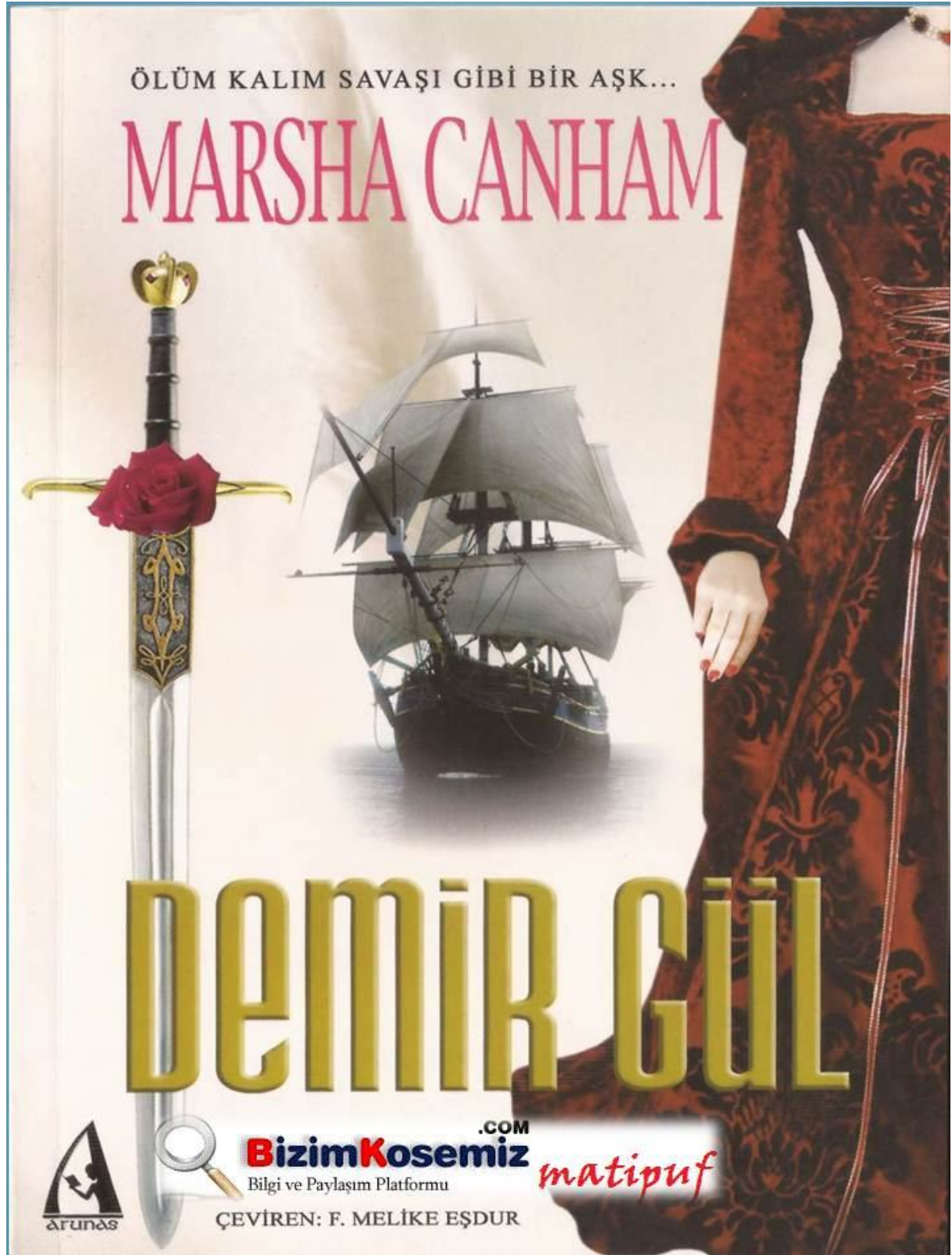
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Heyecanlı, baştan çıkarıcı, eğlenceli... Canham, sınır tanımayan yazarlığını bir kez daha kanıtlarcasına nefes kesici bir hikâye sunuyor. "–**Romantic Times**

"Canham 'ın karakterleri kitabın sayfalarından okurun kalbine akıyor... Canham, tarihi aşk romanının resmini çiziyor. "

–**The Literary Times**

"Nefesinizi kesecek bir roman. "–**Affaire de Coeur**

"Yetenekli yazar kaçırılmaması gereken büyüleyici bir macera sunuyor. " –**Booklist**
Romantic Times

"Kesinlikle harika! "– **Virginia Henley**

Demir Gül
Marsha Canham

ARUNAS YAYINCILIK – 66

TARİHİ – AŞK

Copyright © MARSHA CANHAM

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Ajansından alınmış olup, Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti.'ne aittir. Yayınevimizden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

ORJİNAL ADI : IRON ROSE

YAYIN YÖNETMENİ : ERCAN PORTAKAL

EDİTÖR : GÖKHAN FIRAT

ÇEVİREN : F. MELİKE EŞDUR

REDAKSİYON : AYŞEGÜL ŞAHİN

SON DÜZELTİ : METİN ESEN

KAPAK – DİZGİ – GRAFİK : ARUNAS MUTFAK

BASKI : KAYHAN MATBAACILIK

Davutpaşa Cd. Güven San.Sit. C Blok No.244 Topkapı Zeytinburnu /İstanbul

Tel. 0212 612 31 85

ISBN : 978-605-4503-38-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO : 15870

I. BASIM : ŞUBAT 2012

Arunas

YAYINCILIK

ARUNAS YAYINCILIK

Bir Kirpi Yayıncılık San.Tic.Ltd.Şti. markasıdır.

İnönü Mh. Prof. Muammer Aksoy Cd. No.102

Sefaköy – Küçükçekmece / İstanbul Tel.: 0212 471 66 30 – Fax.: 0212 471 57 30

www.arunas.tc – info@arunas.tc

Matipuf

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Toronto, Ontario'da doğup büyüyen Marsha Canham, otuz yılı aşkın bir zamandan beri onu aynı anda hem güldürmeyi, hem de çıldırtmayı başarabilen yegane erkek ile evli. Marsha Canham, bir düzineden fazla tarihi romanın yazarı ve iki tane Romantic Times Yaşam Boyu Başarı Ödülü sahibi. Canham'ın bir oğlu, hoş bir gelini ve iki güzel torunu var. Kendi üstünde hakimiyet kurduğunu düşündüğü, psikopat bir köpeğe sahip.

Önsöz

Ağustos, 1614

Babasının, ilk yaylını ateşinden önce söylediği gibi; ölmek için güzel bir gündü. Güneş ışıkları, masmavi gökyüzüne uzun süre bakmak isteyen gözleri yakacak kadar parlaktı. Bir yerlere kısacık bir an olsun bakmak seçenekler dâhilinde bile değildi. Göz açıp kapayınca kadar, bir başka çelik ısıltısı ve birbirine çarpıp mavi kıvılcımlar saçan kılıçlar dikkat çekmeye başladı.

Juliet'in bileği zorlanıyordu artık. Rakibinin öfkeli hücumlarına olabildiğince karşı koymaya çalışıyordu; gücünün tükenmeye başladığı yerde içgüdülerinin harekete geçmesine izin verdi, akışkanmışçasına eğilip bükülerek kaçtı. Arkasında, yüzü yaralı; ama bakışlarında ölümcül şeyler taşıyan ikinci bir gölge belirince küfretti. Kenara sıçradı; ama köşeye sıkıştırılmıştı; bir tarafında, yanan direklerdeki bayraklar, diğer tarafındaysa içinde yirmi dört savaş topu olan fıçı vardı. Daha birkaç dakika önce hayatlarından umudu olmayan iki İspanyol, kızın durumunu görüp yaklaşarak küpeşteye sıkıştırdılar. Bir tanesi alçak sesle homurdanarak kasıklarını tuttu. Diğeri kahkaha atıp, onaylayan bir tavırla kirli parmak uçlarını yaladı.

Juliet'in kılıcı parlak güneş ışıkları altında kırbaç gibi şaha kalktı. Gülen İspanyol, parmaklarının elinden ayrılıp havada süzülüşünü ve güverteye kırmızı lekeler sıçratarak yere düşüşünü gördü. Adam, haykırmak için ciğerlerinde soluk ararken Juliet kılıcını önce adamın kasıklarına indirdi; sonra da yüzünde, ağzı kulaklarına varıncasına gülümseten bir yara açtı, sonra da boğazını kesti. Adam öne doğru düşmeye başlayınca botuyla arkaya doğru itti. Öfkeli diğer saldırgan, yaralı adamın titreyen bedeninin üzerinden zıplayıp yerini almak için atıldı.

Juliet, kafatasını ortadan ikiye ayırmaya niyetlenen darbeyi karşılamak üzere kılıcını kaldırdı. Darbenin etkisiyle kolları titredi, omuzları sarsıldı; sırtını küpeşteye dayadı. Vuruşmanın şiddeti önce homurtuya neden oldu, sonra da küfre, ama Juliet, beline kadar uzanan kılıcı sol eliyle defet-

meyi başarıp hançerini kınından çıkardı. Kılıç yirmi santimetre uzunluğundaydı, iğne kadar inceydi ve adamın deri ceketine girişi parmağın domuz yağına batışını andırıyordu.

Juliet, çelik miğferin ısıltısını gördüğünde dengesini zar zor sağlayabilmişti. Asker, kılıcın uzanamayacağı bir noktada duruyordu, silahını kırık kerestenin ufak parçası üzerinde sakince dengede tutuyordu, boru biçimli silahını kızın tam iki gözünün arasına doğrultmuştu. Küpeşte yüzünden kapana kısıtılmıştı Juliet ve adamın zembereği serbest bırakmak için tetiği çekmeye başlamasını izlemek dışında pek bir şey yapamıyordu. Kıvrımlı silah çakmağını gördü ve ateşleme fitiline dokundu. Barut, patladığı yeri aydınlatıp hafif bir duman bırakarak alev aldı; patlayan iki demir topu fıçıya gönderdi.

Bir parça mor, gümüş bağ birdenbire Juliet'in önüne düştü. Adam ateş eder etmez çelikler alaybozan tüfeğinin kovanına çarptı; vuruş sertti. Yabancınn kılıcı, askerin demir zırhında dayanıksız bir kısım bulup, zırhının altındaki tenine temas etti. İspanyol, kıpkırmızı kanlarla geriye doğru sendeledi. Juliet, kurtarıcısı ona dönüp eldivenli elini uzatarak küpeşteden kalkmasına yardım edince bir parıltı gördü.

"İyi misin çocuk?"

Juliet kendini hayatı boyunca gördüğü en derin, en koyu mavi gözlere bakarken buldu. Gözleri kısmen şık sipahi şapkasının siperiyle gölgelenmişti. Siperin bir tarafı oldukça havalı bir şekilde yukarı bakıyordu; tepesinde, ceketiyile pantolonunun renginden, mor kuş tüyü vardı.

"Çocuk mu?"

Juliet, cevap vermek yerine kemerinden piştov çıkarıp yabancınn yüzünde şok ifadesinin oluşmasına bile fırsat vermeden ateş etti. Mermi adamın geniş omzunu teğet geçip, güvertenin diğer tarafındaki mürettebat üyesini öldürmeye kalkan İspanyol'un göğsüne isabet etti.

Gece mavisi gözler mermiyi takip etti, sonra aniden Juliet'e döndü. Adamın saf ve geniş sırtışı, düzgün tıraş edilmiş bıyıklarıyla sakalının arasından yeniden göründü.

"İyi atıştı. Görünüşe göre sen de gayet iyisin."

Salam verir gibi şapkasının siperine dokundu, sonra ana güvertedeki arbedeye katılmak için geminin kış küpeştesinden geriye kalanların üzerinden atlayarak gözden kayboldu. Kulakları sağır eden patlama Juliet'i sarsıp barut fıçısına popo üstü düşürdüğünde, adam Juliet'in korkulu bakışlarının dışında kalmıştı.

Kavuran alev topları, etrafa dağılıp yaralama tehlikesi oluşturan enkazlarla birlikte güvertenin üzerinden geçip gidiyordu. Kırmızı ve turuncu alevlerin sardığı kocaman bir direk havaya uçtu. Geminin dışında olup olaylardan etkilenen adamların haykırıları, kalan son İspanyol'un amacını da kendileriyle birlikte götürecek gibiydi. Askerler ikili ve üçlü gruplar halinde silahlarını bırakıp teslim olduklarını belirtircesine ellerini kaldırıyordu. Kimi dizlerinin üzerine çöktü, diğerleri merhamet ister gibi ellerini açtı.

Juliet ayağa kalkıp küpeşteye doğru koştu. Kalyonun ortası güvertede baştanbaşa koşturan insanlar yüzünden karmakarışık. Patlama, korktuğu gibi İspanyol gemisinin barut deposunda olmamıştı; kalyona bağlı, küçük İngiliz ticaret gemisinin güvertesiyle ilgiliydi.

İspanyol öldürmek için yaklaşıp, İngiliz ticaret gemisine bindi. O anda adamın dikkati dağılınca Juliet'in gemisi, yani Demir Gül sisi ve dumanı yararak, neredeyse hiç görünmeden beladan kurtuldu. Pupa yelken gelmişti ve kalyonun patlamada zarar görmüş kısımlarını ince kablolardan oluşan ağla bağlamadan önce dümeni çevirdi. "Yelkenler fora" bağırışı, arbedeye katılmak için can atan korsan mürettebatlarına da avuçlarını yalattı. Etrafı sarılmış, yenilgiye son derece yakın İngiliz gemisinin mürettebatı da harekete geçti. Görece daha küçük olan bu iki gemi, bahamut bir savaş gemisi tarafından mürettebatsız ve silahsız bırakılmasına rağmen şimdi teslim olanlar İspanyollardı.

Birinci Bölüm

"Bu sefer şanslıydık genç hanım. Çok şanslı. Kıştaki havan toplarıyla tıpkı İngilizlere yaptıkları gibi bizim de bağırsaklarımızı sökmeye hazırlanıyorlar. Vay canına, ne şans ama! Gözlerimle görmesem inanmazdım."

Nathan Crisp, *Demir Gül*'ün levazım subayıydı. Olsa olsa 152 cm boyundaydı. Dolayısıyla gözleri Juliet'in çenesine geliyordu; ama boynuyla omuzları buldoğa benziyordu ve kendinin iki katı cüssesindeki birini, tek kasını bile zorlamadan kaldırabilirdi. Deniz, silahlar, iyi ya da kötü havada denizcilik yapmak hakkında dikkate değer her şeyi biliyordu. Arada bir huysuzluğu tutsa da Juliet ona, kendi hislerine güvendiği kadar güvenirdi.

"İngiliz gemisi ne kadar zarar gördü?"

Crisp başını salladı. "Gidip iyice bakmaya henüz fırsatım olmadı; ama iyi durumda gibi görünüyor. Bir de tutunduğu tek şey şu kalyona sarılan hırça mapaları galiba. Son patlama hem depoyu, hem de üst güvertenin yarısını mahvetmiş."

Juliet puslu ufka bakıyordu. "Birkaç saat sonra güneş ışığı yok olacak, yola çıkmadan önce yapmamız gereken çok şey var. Bu canavarın kaptanı nerede saklanıyordur sence? "

"Adamları kılıçlarını fırlatıp atınca fare gibi tüymüştür."

Juliet'in gözleri solgundu, gümüş mavisiydi. Crisp'in söylediklerinden sonra sinirden ateş saçmaya başlamıştı. "Ha siktir! Mal bildirgesiyle gemi jurnalini biz görmeden atar, kesin."

Kaptanın odasına giden yolun girişi içeriden kilitlenmişti, ama gemi aynalığı birkaç kılıç darbesiyle güvertenin dekoratif bir parçasına dönüşmüştü.

Önünde dolu iki piştov tutan Juliet, büyük kabine giden dar yol boyunca rehberlik yaptı. Pek çok İspanyol kalyonunda olduğu gibi burada da kaptan odası, geminin kış kısmının tamamını kaplıyordu. Crisp, meşe ağacından yapılmış kapıya vurup zorlarken Juliet bir kenarda duruyordu. Birdenbire kırmızı kadifeyi; yıldızlı mobilyaların orada, bir zamanlar iyi döşendiği belli olan ama şimdilerde mahvolmuş masanın kalıntılarının etrafında duran iki subayı gördü. Şatafatlı zırhı ve geniş, kıvrılmış yakasıyla kim olduğu anlaşılan "capitân de mar"*, dantel bir mendille alnını silerken arkasında duran subay, kâğıtları ve defterleri branda bezinden şişkin bir çantaya tıktırıyor. Subay, savaşta zarar gördüğü belli bir zırh giymişti, huni şeklindeki kasketinin kıvrılmış siperi altındaki yüzü yer yer gölgelenmişti.

Juliet iki piştovu da kaldırdı, kaptanın göğsüne nişan aldı.

Crisp de, bozuk üst dişlerini göstererek geniş geniş sırıtıp aynısını yaptı. "Ama bu, düşmanlarını iyi tanıyan zeki bir genç kadın." Daha yüksek bir sesle İspanyollara hitap ederek: "Bak sen, ne aptal şeyler var elimizde. Önemli belgelerinizi bir araya getirmek için acele etmenize teşekkür mü etsek ne? Yoksa görmemizi istemediğiniz bir şeyleri saklamaya çalıştığınızı mı düşünsek acaba?"

Kaptan, fıçı boyutlarındaki beliyle ve daracık çoraplarını patlatmak üzere olan, ağaç gövdesi kalınlığındaki bacaklarıyla hayli tıknazdı. Kırmızı suratlıydı, kan ter içindeydi ve ikinci kaptana fısıldarken terleri güverteye damlıyordu.

Crisp, İspanyolcası sadece silahlarını bırakmalarını yoksa köpek balıklarına yem olacaklarını söyleyebilecek kadar olduğu için kaşlarını çatı.

Juliet, gülümseyip yumuşak ve harika bir Kastilya aksanıyla: "Çantayı dışarı atmak için geçide doğru tek bir adım bile ilerlerse, Senor Capitân-General*, kafasını uçururum. Önce onunkini." dedi, sonra da ekledi: "Sonra da seninkini, tabii."

Kaptan, Juliet'in akıcı konuşmasına şaşırmış, yukarı bakıyordu. Bir ter damlası daha güverteye düştü. Alnında mavi bir et parçasına dönüşmüş küçük bir yara vardı. Juliet, bunu gördükten sonra fark etti adamın hiçbir şey yapmadan beklemek şeklinde kendini gösteren aptallığını. Subay, adamın yanında duruyordu; yine de sadece kasım kasım kasılan bir bostan korkuluğu gibi değildi. Öfkeyle öylesine taşlaşmıştı ki, galerinin kırık pencerelerinden vuran güneş ışıkları kasketinin siperinin altındaki yüzüne kızgın gölgeler çiziyordu.

*Çn. İspanyolcada "denizin kaptanı" anlamında.

Gözleri ufaktı, kapalı gibiydi, boş priz yuvaları kadar siyahtı. Juliet'in İspanyolcası kadar mükemmel İngilizcesiyle cevap verirken ağzı hırstan ince bir çizgi halini almıştı. "Sen ne cüretle böylesine saçma tehditlerde bulunuyorsun? Bu kadar çiğ bir terbiyesizlikle konuştuğun kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Kendinizi beni aydınlatmak zorunda hissettiğinizden hiç şüphem yok."

Sesi fısıltı gibiydi. "Aquayo'dan Don Diego Cinquante'nun huzurunda durma küstahlığında bulunuyorsun."

"Aquayo," diye mırıldandı. Juliet, Karayiplerde seyir süren her geminin adını bilmenin ne kadar önemli olduğunu papağan gibi tekrarlayan ustasına teşekkür ederek ismi hatırlamaya çalışıp aradığını buldu. "O zaman bu gemi *Santo Demingo* olmalı." Ses tonunu ve soluğunu sabit tutmaya çalıştı; ama şakaklarındaki nabzı hissediyordu. Nathan'ın boğazından gelen istemsiz sesleri de duyabiliyordu, bunların nedeninin bir şeylerle uğraşırken çiğnediği yapışkan tütün tomarları olduğunu tahmin etti. *Santo Domingo* Nueva Espana*'daki Katolik Krallık alaylarındaki en geniş ve en iyi savaş gemilerinden biriydi. Sekiz yüz ton ağırlığındaydı, elli iki ağır silah taşıyan bu gemi batmazlığıyla biliniyordu. Ayrıca son sayımda, İspanyol nakliye rotalarında avlanan üç farklı milletten en az on dört korsanın ele geçirilmesini ya da batırılmasını sağlamıştı.

Juliet, "Vera Crum'dan çok uzaktasınız," dedi sakince. "Düşündüm de yeni genel valiye Hispaniola'dan San Juan de Ulluo'ya kadar eşlik ederseniz, atanmasını kutlamak için orada kalabilirsiniz."

"Bilgilisin," dedi Aquayo zorlukla soluyarak -ya da inanarak.

Juliet, iltifatı onaylamak amacıyla kafasını salladı. "Bunu sağlamak için liman subaylarınıza yüksek rüşvetler ödüyoruz. Tehditlerimin geçerli olabilmesi için de aynı şekilde *senor maestre*"- Juliet, komutanın elinin güvertedeki enkazın arasında kısmen saklanan piştovun dipçiğine gittiğini fark edince dikkatini ona yöneltti- "Sizi temin ederim ki bu mesafeden yapacağım atışların sonuçları hiç de önemsiz olmayacaktır. Olur da hedefi hafiften kaçırırsam bile kafatasınızın yarısını uçuracağımı umuyorum."

"Ki bu, yıllardır hiç olmadı. Juliet'i tanırım." diye soğuk soğuk uyardı Crisp. "Yani beyinlerinizin altın döşeme üzerine püskürmesine neden olup capitân-generalinizi daha da aşağılamak istemiyorsanız çantayı sessizce yere bırakıp bir kenara çekilmenizi öneriyorum."

*Çn. İspanyolcada "Yeni İspanya" anlamında.

Subayın kömür karası gözleri küçüldü ve Juliet adamın silaha ulaşip ateş edebilmek için yeterince hayatta kalıp kalamayacağını ölçtüğünü anladı. İncecik bıyığı, İspanyol asaleti taşıyan keskin sakalları vardı; yine de rütbesini, kaptanın iddiasının aksine kraliyet tarafından değil de askeri hizmetlerle kazandığı gerçeğine bakılacak olursa asilliğinde bir yerlerde hata olmalıydı.

"Siz la Rosa de Hierro* dedikleri olmalısınız," diye mırıldandı. *"Demir Gül."*

"Demir Gül" benim gemimdir senor. Bu gemidekiler bana Kaptan der."

"Ben sana puta** diyeceğim." diyerek tükürdü. "Bir gün bacaklarını ayırıp, askerlerimi bugün başımıza açtığın belaları sana ödetme konusunda teşvik etmek de bana büyük zevk verecek."

Juliet, maruz kaldığı hakarete hak ettiği önemi verdiğini belirtmek için dudaklarını büzdü. "Eminim, çabaları canımı sıkacaktır. Tıpkı sizinkiler gibi."

"Tam bir orospu gibi konuştun. Eminim annen de böyleydi."

Juliet'in ifadesi değişmedi; ama gözleri buz gibiydi, kendi faniliklerinin farkında olan adamların öfkesini artırıyordu.

"Annemi tanıyor musunuz ki senor?"

Adamın yüzünde bir sırıtış peyda oldu. "Biz de bilgiliyiz puta, Isabeau Dante'nin -eş değerinde özel bir fahişe- ünü için ücret ödemek gerekmiyor."

Juliet piştovların hedefini ayarlayıp tetiğe hızlıca dokunarak barutun ateşlemesi nedeniyle gözünü kırptığında İspanyol'un sırıtışı hâlâ aşağılama ve kibir doluydu. Hem emniyet kilidi büküldü, hem piştov ateş etti. İkiz patlama, Aquayo'nun kollarını başının üstünde çaprazlayıp bir çığlıkla yere düşmesine neden oldu. Ordu subayının bocalayışını izlerken, "bana yapılan hakaret hadi neyse de senor maestre," dedi sakince "sevgili anneciğime yapılan hakaret... Bu bambaşka bir şey," dedi.

*Çn. Demir Gül anlamında.

*Çn. ispanyolcada "orospu" demek.

Juliet, Crisp 'e *Demir Gül* e güvenle geri gönderilen gemi jurnalleri ve mal bildirgeleriyle, İngiliz ticaret gemisinin güvertesindeki zararı ölçmek amacıyla eşlik etti. Aslında bayrak direklerinin yok olduğu, küpeştenin birkaç çividen ibaret hale geldiği, üst güvertedeki bozulmamış kerestelerin de kendilerini hem aşağıdan; hem yukarıdan yakan ateşlere maruz kaldıklarından fazla dayanamayacakları düşünülünce ölcek çok fazla bir şey yoktu. Ölüler ve parçaları her yere yayılmıştı; geminin hareketleriyle öne-arkaya gidip gelen kan gölleri içinde yatıyorlardı.

Juliet, "Batması ne kadar sürmüştü?" diye yumuşakça sordu.

"Resmen denizi mideye indiriyordu. On tane tulumba bile kullanılsa hızına yetişilemezdi. Fincan kontrol ediyor şimdi, Flotanın altında delik olduğunu düşünüyor. Bence İspanyol'lar gemiyi Havana'ya geri götürmeyi, hele de bunu şahit bırakmadan yapmayı zaten beceremeyeceklerdi."

Juliet kafasını salladı. "Atış talimi işte. Hem nişancılar, hem de maskotları için. Sence kaç hayatta kalmıştır?"

"Ayakta yardımsız durabilenlerin sayısı kırktan azdı," dedi Crisp. "Bunların da sadece ikisi subay gibi görünüyordu. Otuz kişi de hafif yaralıydı; ama bu sayının iki katı kadar da hareket ettirildikleri takdirde ölecek insan var. İspanyolların çetelesini henüz çıkarmadım; ama durumumuzun iyi olduğunu söyleyebilirim. Bir düzine yaralımız ve yalnızca bir ölümüz var."

"Kim?"

"Billy Crab. Misket tüfeğiyle kafasından vurulmuş."

Kırmızı kafalı, çilli. Juliet mürettebatın her bir üyesini o kadar iyi tanıyordu ki kayıplar kişisel acısı haline gelebiliyordu.

"Burayı kim yönetiyor?" diye bağırdı Crisp, sesini ıslık çalan ve çatırdayan alevlerin arasından duyurabilmek için.

Crisp'in önceden fark ettiği iki subaydan biri, dumanların arasından aksaya aksaya gelerek "Sanırım ben," dedi. Gençti. Muhtemelen yirmi beş yaşlarındaydı; ama savaşa yabancı olmadığı her halinden belliydi. Yüzünün bir tarafı yakışıklı sayılabilecekken, diğer tarafında başından geçenleri gösteren yaralar vardı. Yüzünün sol tarafı, şakağından kazağının başladığı yere kadar gergin, parlak bir et peltesinden başka bir şey değildi. Kulağı, kıvrık, pembe bir deriden ibaretti ve konuştuğu zaman yarası, yanağını sıkıştırıp dudağının garip bir şekilde bükülmesine neden oluyordu.

Yıllardır çok daha korkunç çirkinlikler gören Juliet, adamın yarısından daha çok karakteriyle ilgileniyordu. Kalyon kocaman, biçimsiz bir gemiydi; İngiliz denizcilerin birinden yardım almadan yelken açmak zor olacaktı.

Subay, içgüdüsel olarak Nanthan'a döndü, selam pozisyonuna geçerek: "Teğmen John Beck, Kraliyet Donanması'ndan," dedi.

"Hangi gemi?" diye sordu Crisp.

"Önceleri Kaptan Angus Macleod'ın kumandasında olan Argus. Ruhu şad olsun."

"İspanyolları başınıza sarmak için ne yaptığınızı sorabilir miyiz?"

Beck'in burun delikleri öfkeden titriyordu. "Bir şey yapmadık efendim. Gemimiz New Providence'a giden bir yük gemisiydi. Kargo taşıyorduk ve ilgilerini çekecek ya da saldırımlarını gerektirecek hiçbir şey yapmadık. Fırtınadan kurtulmuştuk, İspanyol gemisi de oradaydı; ufukta. Bizi gördü, peşimize düştü, sonra da... " gerildi, gözüne girmek üzere olan kan damlasını sildi. Daha iyi görmeye başladığında Crisp'in rahat keten pantolonunu, beyaz, geniş gömleğini ve çeşit çeşit piştovla bıçak taşıyan deri palaskasını inceledi. "Kralın hizmetinde olmadığınızı kanaat getirme cüretini gösterebilir miyiz, efendim?"

"Gösterebilirsiniz. Ama kaptanınızın jollie rouge'ı* uçurduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Çünkü İspanyolları sizin üstünüze salsaydı, dönüp kemiklerinizi toplardı."

Sözleri pek güven verici değildi; ama Beck yine de cana yakındı. "Bu fırsatı kullanarak şahsımın, mürettebatımın ve aslında kendi geminizin güvenliğini tehlikeye atarak bu kadar tuhaf bir durumda ortaya çıktığınız için hükümdarlığımın kalpten gelen şükranlarını daha da yüceltiyorum. Bir an önce tanışmaktan onur duyacağım kaptanınıza saygı ve hayranlık duyuyorum."

Crisp, ağzında geveleyip durduğu tütün demetini değiştirdi. "İstersen şimdiden onur duyabilirsin Teğmen... Beck'ti değil mi?" Hafifçe döndü ve eliyle Juliet'i göstererek "Kaptan Dante," dedi.

Beck'in bakışlarının Crisp'ten, arkada duran uzun ve ince şekle kayması biraz zaman aldı. Koyu kırmızı saçları sımsıkı örölüp mavi bir bandanayla tutturulmuştu.

*Çn. İspanyolcada "güzel kırmızı" anlamında.

Yüzü acımasızdı ve bir zamanlar beyaz olan gömleğinin üzerinde kan lekeleriyle barut izleri vardı. Omzundan inen geniş, deri fişekliği bir grup piştova, hançere, barut torbalarına ve saçmaya ev sahipliği yapıyordu. Gömleği, altındaki her şeyi saklayacak kadar genişken, kadife pantolonu hayli kadınsı olan sıkı kalçalarının ve bacaklarının şeklini almıştı.

"Tanrı aşkına, siz kadınsınız!"

Juliet, "Hıhı, aynaya son baktığımda ben de fark ettim," dedi gülümseyerek.

"Kadın bir kaptan mı? Hem de korsan gemisinde mi?"

Juliet kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve bu saçmalıkları kusursuz bir Dante bakışıyla yanıtladı. Beck, şaşkınlığını yutup dikkatleri kendi üzerine çekerek konuşmaya başladı: "Birinci Teğmen Jonathan Grenville Beck, Krallık Donanması'ndan. Emrinizdeyim Kaptan Dan... Dan..."

Çenesi tekrar hareket ettiğinde yanağı titriyordu. "Dante?" diye fısıldadı. "Mümkün değil. "*Siyah Kuğu?*

Juliet buruk bir iç çekip Crisp'e baktı. "Bu gerçekten çok fazla. Önce bir demir gülle karıştırıyorum şimdi de siyah kuğuyla. Özelliklerim cidden o kadar belirsiz ve anlaşılmaz mı?"

Nathan Crisp bir kaşını kaldırdı: "Sana bir bıyık takalım."

"Lütfen," diye araya girdi Beck. "Ben sizi kırmak istemedim. Isabeau Dante'nin adı bütün filolarca bilinir. Hatta şey kadar efsanevidir; şey kadar..." Tekrar durdu. Belli ki vücudunda bu son ve ağır şoku kaldıracak kuvveti kalmamıştı. "O korsanla, yani Simon Dante'yle hiçbir alakanız yok, değil mi?"

Bakışları olumsuz bir cevap istediğini gösteriyordu; ama bu mümkün değildi.

"Babam olur."

"Efendim? Aman... Aman Tanrım!" Teğmen, dengesini kaybedip düşer gibi oldu, bütün kanı yüzüne hücum etti. Crisp adamın omuzlarını tuttu.

"Kadın o kadar da korkunç değil canım, sen de... Yani en azından damarına basmazsan. *Gül*deki herkes buna yemin edebilir. "

Juliet, Crisp'in alaylarını kontrol altına almayı amaçlayan buz gibi bir bakışın üzerine, başıyla sandalyeyi gösterdi. "Adamlarınızla ilgilenmelisiniz Bay Beck. Geminiz batıyor ve adamların bir an önce Argus' tan çıkarılması gerekiyor. "

"Evet. Evet, evet tabii. Kal-kalyonun mürettebatına ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Umurunuzda mı?"

Beck, Argus'un enkazına bakarken hasarsız yanağı parlak terinin altında gerildi. "Hiçbir şekilde kışkırtmadığımız halde bize saldırdılar. Elleri olsa tereddüt bile etmeden batırırlardı. Onlara ne olacağı umurumda mı? Şu anda değil. Tanrı affetsin; ama değil."

"O zaman işinize dönün ve can sıkıcı ayrıntıları bize bırakın, Teğmen. "

Juliet'in değişmeyen bakışları bir süre daha üzerinde kaldı, sonra aşırı resmi ve üzerinde çok çalışılmış bir reverans sunup mürettebatını denetlemeye gitti.

Juliet, adamın aksaya aksaya yürümesini izledi; dudakları hareket etti ve mırıldandı: "Yük gemisi mi? İngiliz yük gemisinin bu sularda ne işi var?"

Crisp arka kabinlere doğru yola çıkmıştı bile. "Ekselanslarının subayları nereden gelip nereye gittiklerinin hesabını yapmada en az İspanyollar kadar dikkatli. Ben herhangi bir yazışma ya da tablo var mı diye bakmaya gidiyorum. Sen *Gül*'e geri dön istersen."

Duman duvarını geçip gözden kayboldu. Juliet etrafa son kez bakarken bir renk karmaşası gözünü aldı. Ana direğin temelini orada, kararmış enkazın arasında birbirine girmiş iki beden. Üstteki mor bir ceket giyyordu ve altında, İspanyolların gemisinde verdiği son derece cesur selamla yana eğilmiş süvari şapkası vardı.

Juliet çatışmanın orta yerinde yardımına koşan kahramanı az daha unutuyordu. Ölmüş gibiydi. Juliet geminin mahzenlerini mahveden patlamaya yakalandığını düşündü; çünkü adamın etrafındaki her şey patlayan barut yüzünden cayır cayır yanmıştı. Omuzlarıyla kalçalarının üzerindeki alazlanmış kadifeden dumanlar yükseliyordu. Kafatasının arkasında martı yumurtası büyüklüğünde bir şişlik vardı; kulağındaki darbe yerinden kan akıyordu. Juliet son gördüğünde elinde tuttuğu, mücevherlerle zarifçe süslenmiş hançeri birkaç metre ileride, enkazın içinde parlarken, şapkasında azametle sallanan tüy, yerini yanmış ve kararmış kıl topağına bırakmıştı.

Aşağı bakan kafasıyla yayılarak oturmuştu; kolları çarmıha gerilmiş gibi yanlardaydı. Omuzlarının üzerinde -bu omuzlar mor kadife giyecek biri için fazla yapıydı- özelliklerini anlaşılmaz kılan dağınık dalgalı, uzun, kestane rengi saçları vardı. Fakat bayağı iyi giyimliydi. Bezelye rengi ceketinin üzerinde, uzun sırtına dikkat çeken altın örgülerden şeritler vardı, yanılmıyorsa yakası derin bir v şeklindeydi. Ceketinin kolları, omzuna altın şeritlerle işlenmiş bantlarla bağlanmıştı. Uzun, şekilli bacakları kütük kadar sert, çan şeklindeki pantolonla korunuyordu, kralları kışkandıracak ipek çoraplar giyiyordu.

Juliet'in gözleri hançere kaydı. Bir yıllık yağmasını toplasa böylesini ancak alabilirdi; dolayısıyla bu yabancının cesur ölümünden biraz hatıra toplamakta sakınca görmedi. Kırık direğin üzerinden atladı. Hançeri almak için eğilmek üzereyken bir el peyda olup bileğini kavradı.

Samiriyeli adam henüz ölmemişti. Basbayağı hayattaydı, kadına bakıyordu.

"Hayatını kurtaran adamın eşyalarını çalmak huyun mudur senin, çocuk?" Yumruğunu sıkıp bileğinin serbest kalması için çabaladı. "Öldüğünü sandım." Adam, bileği daha sıkı tutup zihnini berraklaştırmak ister gibi kafasını salladı. Eğer kulağından sızan kan belirti ise, çanlardan oluşan bir koroyu dinliyor olmalıydı ve bu da kafasını sallamasının, birkaç damla kanın güverteye düşmesi dışında hiçbir işe yaramayacağını gösteriyordu.

"Tanrım!" parmakları açılıp kızı serbest bırakıverdi. Kafatasının arkasındaki şişliğe doğru uzanıp tekrar inledi. Altındaki beden, sesi tekrar etti.

"Beacom?" Mor kıyafetli kol, altında ne olduğuna bakmak için kalktı. "Tanrım! Ne yapıyorsun orada adam!" "Kalkma lütfunda bulunmanızı bekliyorum." diye bir cevap geldi. "O sınırsız merhametiniz sayesinde belki beni ağırlığınızdan azat edersiniz diye umuyorum efendim."

"Bacaklarımı yeniden çalışmaya ikna edebilirsem," dedi ekselansları; "umudunu boşa çıkarmamayı senden çok istiyorum. Sen, genç adam. Hançerime aval aval bakmayı bırakıp -zaten artık asla senin olamayacak- bize yardım elini uzatmayı düşünmez misin?"

Juliet bir kaşını kaldırıp her iki tarafa da baktı; ama yardım edecek kimse yoktu. Uzanan elleri yok sayıp bacaklarını adamın dar kalçalarının iki tarafına doğru yerleştirdi, alazlanmış kadifeden tutup adamın üst gövdesini kaldırdı. Altında yere mihlanan adam böylece serbest kaldı.

İş tamamlandığında adamı güverteye kabaca bıraktı. Arkası dönük, elbiselerindeki kiri ve kurumu temizleyen Beacom, durup şükranla ellerini birleştirdi.

"Teşekkür ederim, efendim. Çok çok teşekkür ederim. Lordum onu uyandırma çabalarımaya yanıt vermeyince biri bizi kurtarmak için gelene kadar havasızlıktan öleceğim diye korkmaya başladım."

Beacom, efendisinin renkli giysilerinin tersine tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü; ağır başlı, titiz bir görüntü sergiliyordu. Uzun, kemikli vücuduna uyan, uzun, kemikli bir yüzü vardı. Konuşurken, dişleri kastanyet gibi cınlıyordu.

"İşte şimdi kalktım," dedi düğ, dizlerine hükmetmeyi nihayet başararak. "Elini versene kahrolmayasica!"

Juliet, şaşkın şaşkın izlerken, Beacom kısa ceketini düzeltmeyi bıraktı. Ancak boğazlanan bir tavuktan çıkabilecek bir ciyıklama duydu ve Beacom'un, güverteye yüz üstü düşmek üzere olan efendisine yardım etmek için ortalıkta fırl fırl döndüğünü gördü.

"Bacaklarınız, efendim; sağlam mı?"

"Yeni doğan bir bebeğinkiler kadar." diye mırıldandı düğ. "Lanet olası bir derviş gibi oradan oraya salınan şey güverte; ben değilim."

Beacom görev için pek güçlü görünmüyordu. Yine de bir sürü inilti, çekme ve zorlama ile efendisini sürüklemeyi başardı. Yardım almadan ayakta durmaya başlar başlamaz, Beacom yaraları tespit etmek için alazlanmış kadifeyi incelemeye başladı.

Düğ, Juliet'in dikkatini daha fazla çekmişti, zira bu adam, Kraliçe Elizabet'ten şövalyelik nişanı alan babasından sonra tanıdığı ilk İngiliz asilzadesiydi. Saçlarını çektiğinde ortaya çıkan yüz, Juliet'in beklediği gibi düşünceli ya da donuk değildi. Uzun, güzel bir burnu ve saçları gibi kestane rengi kirpiklerle çevrelenen çukur gözleri vardı. Kalın, düz kaşlarının ortası o kadar kapalıydı ki neredeyse burnunda buluşuyorlardı. İyi kesilmiş keçisakalı, kare çenesini daha uzun gösterirken ince bıyığı, dudağının üzerine kusursuz bir çizgi çekiyordu. Denizciler arasında pek de yaygın olmayan bembeyaz dişler gördüğünü hatırladı Juliet, acıdan ve sersemlikten ağzı sımsıkı kapalı olsa da nefes kesen bir gülümsemesi vardı.

Boğazıyla manşetlerinde bulunan dantele, ipek çoraplara, kalın korumalara rağmen, bacağının yanına süs ya da gösteriş niyetiyle asılmadığı belli olan olağanüstü güzel bir kılıcı vardı. Juliet, güvertede birkaç metre ileride duran bu kılıcı almaya giderken, Beacom da gürültüyle koşmaya devam ediyordu.

"Ciddi bir yaralanma yok gibi görünüyor, efendim. Geminin ortasına bir iki adım daha yakın durmayışınız da harika hesaplama yeteneğinizden kaynaklanıyor olsa gerek."

Dük yeni bir acı nöbetinin üzerine kaşlarını çattı. "Kutlama yapmadan önce kafamdaki şeytanların dans etmeyi bitirmesini beklersem beni affeder misin Beacom?"

Juliet: "Fazla beklemeseniz iyi olur," diye yanıtladı Beacom'a kılıcı ve mücevherlerle süslenmiş hançeri uzatırken. "Siz ikiniz, Argus daha fazla su almadan küpeşteden atlayıp gidecek kadar akıllı olmalısınız. Bu adamı tek başına kaldırıp götürebilecek misin?" diye sordu Beacom'a. "Yoksa yardım edelim mi?" İnce burun delikleri genişledi: "Ekselanslarını güvenli bir yere götürebileceğime eminim. Yine de yardımınıza ihtiyacım olacak. Bize bir dakika daha ayırırsanız genç hanım, şurada sizi bir akçe bekliyor olacak."

"Akçe mi?" Juliet gözlerini devirdi. "Gümüş mü, yoksa altın mı?"

"Burada durarak kazanacağınızdan daha fazla ve..." gemi birdenbire sallandı. Argus, uşakları ve yükleri yana yatan direğe doğru sürükleyerek başının daha da derine batmasıyla suya iyice gömülmeye başladı. Geminin iç kısmında bir yerlerden gerilme, kereste fırlaması ve derinlerden yükselen canavar homurdanması gibi sesler gelmeye başladı. Arkasındaki bölmeden gelen buharla sarmalanmış boğazına kadar ıslak haldeki Nathan Crisp dâhil herkes merdivenlere yapıştı. Crisp, tabloları, haritaları ve deri kaplı, kırmızı iple bağlanmış defteri taşıyordu.

"Barut fiçılarının patladığı yerde Venüs'ün kıcı büyüklüğünde bir delik var!" diye bağırdı. "Arkası kırılmış. En fazla bir iki dakika daha su üstünde kalabilir. Bağlarını kesmeliyiz yoksa batarken İspanyol orospusunu da yanında götürecektir."

Juliet Beacom'a döndü. "Gidip asilzadenin tıraş kâsesini getirerek hayatını hiçe saymakta serbestsin; ama ben senin yerinde olsam hemen kaçırdım."

"Aslında ben..." Adamın içgüdüsel protestosu başlamak üzereydi ki, Argus tekrar yuvarlanıp uğuldayınca çıkan korkulu sesler nedeniyle durdu. Parçalanma sesleri duyulmaya başladığında adamlar baltalarını alıp gemiyi İspanyollarınkinden serbest bırakmaya koyuldular. Kesilen her halat "ping" diye bir ses çıkarıyordu. "Evet. Evet tabii. Bu taraftan. Bir an önce. Hadi ekselansları. Ekselansları?"

Dük hâlâ kırık direğe dayanıyordu. Gözleri açıldı, bir çeşit karmaşa ifadesiyle Juliet'e odaklanmış görünseler de çenesi gevşemiş, vücudu yumuşak tahtalara doğru kaymaya başlamıştı.

Juliet küfredip adamın boştaki kolunu kendi omzuna sardı. Beacom'la birlikte aralarındaki ölü ağırlığı kaldırarak bilincini neredeyse kaybetmiş olan dükü, *Demir Gül*'ün mürettebatının yüklerle çıkıp kendilerini Santo Domingo'nun küpeştelerinden atması için ağ ördüğü yere sürükledi.

Girdap gibi dönen yeşil sular İngiliz güvertesinden en fazla üç metre aşağıdaydı; ama Juliet kalan halatların da kesilmesi için vereceği sinyali son ana kadar bekletti. Kalyon serbest kaldığında bir kolunu hırça mapalarına bağlayıp dengesini sağladı. Sürüklenen gemi, dalgaların arasında su yüzünde kalmaya çabaladı; ama işe yaramadı. Argus, bir dakika bile dolmadan, su yüzeyinden çıkan kabarcıklar, ışıklalar ve kurtarılamayan adamların uzaklardan yankılanan cılız çığlıklarıyla tamamen battı. Geride ölümünü gösteren kırık direkler ve yanmış brandalar bıraktı.

İkinci Bölüm

Juliet, ayrıntılarla zaman kaybetmedi. İspanyol tutuklular el ve ayak bileklerinden birbirlerine bağlanmışlardı. İki güverteye sıkıştırılmış en az üç yüz esir vardı; gemilerini teslim edip sersemler demeti halinde durarak kaderlerini duymayı beklemelerine rağmen *Demir Gül*'ün mürettebatından da, Argus'tan hayatta kalanlardan da iki kat fazlaydılar.

Juliet'in önceliği, güvertelerin herhangi birinde saklanmış İspanyolların olmadığını kesinleştirmekti. On uyanık asker bile günün kazancını mahvedip kendi yenilgilerini zafere dönüştürebilirdi. Silahlı adamları dört güverteyi de taramak için gönderip, yirmi kişiyi de esirlerin olduğu güvertedeki karmaşayı yönetmeleri için görevlendirdi.

Nathan Crisp silahlı grubu kargo bölümünü incelemek için yönlendirdi ve orada buldukları şey, ağızındaki tütünü yutuvermesine neden oldu. Depo, hepsi Vera Cruz'daki darphanenin amblemini taşıyan gümüşlerle doluydu. Dört tane fiçı ağızına kadar, başparmak tırnağı büyüklüğünde incilerle doluydu. Cartagena'dan çuvallar dolusu işlenmemiş zümrüt, Peru'daki madenlerden sandıklar dolusu altın ve balyalar dolusu baharat da cabası. Öyle ki, Juliet ve Nathan'ın kapıyı açar açmaz hissettikleri mutluluk, bu kadar malı *Gül*'e taşımanın günler süreceği düşüncesiyle dehşete dönüştü. Üstelik bu kadar yükün yarısı bile onların korsan gemisini batırmaya yeterdi.

Savaş gemilerinin hazine taşıması olağanüstü bir durum değildi; ama ateş gücü taşıyan Santo Domingo'nun ününe sahip bir geminin, yük yüzünden bu kadar ağırlaşması muhakkak merak uyandırır. Bu da Juliet'in eylüldeki ticaret filosuyla İspanya'ya geri gönderileceği anlamına gelirdi. Yılda iki kere, ilkbahar ve sonbaharda, filolarca kalyon, Havana'ya gönderilmek üzere hazırlanan hazinelerle dolardı. Meksiko'daki Vera Cruz'dan, Panama'daki Nobile de Nios'tan, Maracaibo'dan, Cartagena'dan ve Peru'yla Kolombiya'nın kuzey sahillerindeki Barranquilla'dan gelirlerdi. Ticaret gemileri, İspanyol ana karası boyunca geniş körfezlerden çember çizip Antiller ve Karayiplere de

dokunarak liman liman gezerlerdi. Bu durum, İspanya'ya dönmek için tek bir filoda toplanacakları Havana'ya gelene kadar devam ederdi.

Havana'ya gittiklerinde, kışı geçirmek için Yeni Dünya'da kalan ticaret gemilerine katılmayıp bunun yerine hazine gemilerinin Atlantik boyunca ileri geri yaptıkları seyahatlerde onlara eşlik eden bir armada savaş gemisiyle karşılanırlardı. Nisanda ve yeniden eylülde **armada de la guardia*** Havana'ya yeni bir filo gönderip kışı ya da yazı depolarını hazineyle doldurarak geçiren gemileri toplayıp Atlantik'ten geçirerek İspanya'ya kadar eşlik ederdi.

Santo Domingo yu Juliet'in karşısına çıkaran şey nasıl bir şans ya da kader oyunuysa, gemisini de, taşıdığı devasa hazineyi de kaybetmemeyi başardı. Bu nedenle İspanyol mürettebatı bir an önce bir yerlerde bırakıp daha fazla merakla konu olmadan yollarına devam etmeliydiler. Önce kalyonun ele geçirildiği öğrenilirdi; hikâyeler adalarda hastalık gibi yayılırdı. Bu da, Dante adını taşıyan her korsanın başına konan ödülü ve etrafta gezen devriyeleri artırırdı.

Korsan Kurt, yani Simon Dante, yirmi beş yıldan daha uzun süredir İspanyol denizciliğinin musibeti halindeydi. Sör Francis Drake'nin yanında savaşmıştı ve Elizabet'in İngiliz kıyılarını İspanyol Armadası istilalarına karşı korumaya yardım eden deniz avcılarından biri olmuştu. Zafer, övgü, san, toprak kazanan Simon, kraliçe tarafından imzalanmış silahlı gemi kullanma yetkisinden saldırı, işgal ve özellikle batıdaki bağımsız düşman ulusların (genelde İspanya) gemilerini avlama onayları dışında bir şey almadı.

Karısı Isabeau Spence Dante, kızına on iki yaşındayken topla ateş etmeyi; yirminci doğum gününden önce de Horn'un etrafında denizcilik yapmayı öğretene kızıl saçlı bir korsanın kızıydı. Haritaları ve tabloları, okyanusta seyreden her ulustan kaptan tarafından kayda değer görülmüştü. Çalışmalarını gösteren zarif çizimli damgasından sonra İngiltere'deki bütün haritacılarca Siyah Kuğu diye bilinmeye başladı.

Simon'un Isabeau'ya evlilik hediyesi olarak verdiği geminin adı da Siyah Kuğu'ydu. Isabeau'nun hediyeye verdiği karşılıksa dokuz ay sonra Jonas adında bir oğlan çocuğu. Üç yıl sonra Gabriel adında başka bir oğlan daha doğurdu; bunu da on ay sonra Juliet izledi. Üç kardeşin de olmak istediği tek yer gemi güvertesiydi. Simon ve Isabeau gibi ebeveynleri olunca da İspanyollar için muhteşem bir diken üçlüsü haline gelmeleri kaçınılmazdı.

*Çn. İspanyolcada "koruma armadası" anlamındadır

Üçü de çok çalışıp denize kendi dümenleriyle açılma hakkını elde etti. On iki tane otuz beşlik ağır savaş topu ve yirmi dördlük bombardıman topuyla silahlanan *Demir Gül*, Juliet'e yirminci doğum günü hediyesi olarak sunuldu. Kaptanın kadın olması, ufukta geldiğini gören yabancı mürettebatların daha az korkmasına neden olmadı. Gemilerin çoğu, *Demir Gül*'ün piramit şeklindeki brandasının takip anlamına gelen sembolünü görünce buldukları bütün kumaşları göndere çekip rüzgârla yol alırdılar. Bu sembol, geminin kardeşlerinin yani Hürmetkârane ve Mert'in çok da uzakta olmadığını gösteriyordu. Acı, gemilerin bu üç deliyi başından savmayı düşünmeye cüret eden kendini beğenmiş kaptanına musallat olurdu. Kaptanın kendisi olarak Korsan Kurt Simon Dante'nin İntikamcı 'sını etraflarında döndürüp oklarını beklemesi ihtimali de onda dokuzdan daha yüksekti.

Şimdi Juliet'in *Demir Gül*'ü denize indirmek istemesinin nedeni yeni dümen tasarımının gücünü test etmektir. Boradan yeni çıkmış gemisiyle iki savaş gemisinin arasından yalpalaya yalpalaya seyretmeyi göze alamıyordu. Duyduğu gök gürültüsünü silahların gümbürtüsü sanıyordu; yağmur geçip pus dağıldığında gözcüler Argus' un çıra gibi yanmakta olduğu haberini uçurdular.

Şimdi elinde devasa bir hazine vardı. Üç yüz esir ve sekiz yüz ton cephane. Ne var ki bunlar şu anda Juliet'i hiç de mutlu etmiyordu.

"Loftus tahminlerime katılıyor," dedi *Demir Gül*'ün dümencisine göz atarak. "O da Guanahana adalarına yarım günden az yolumuz kaldığını düşünüyor.

"Orada hiç dostumuz yok," dedi Crisp kaşlarını çatarak.

"Yok, ama bak, burayla şuranın arasında" -parmağını pusula dolabının üzerine yaydığı haritadaki siyah mürekkeple yapılmış noktaların üzerinde gezdiriyordu- "bir mercan adası var. Kalyonu en azından buraya kadar çekip İspanyolları karaya bırakırız. Onlardan kurtulduk mu yükün geri kalanıyla ne yapacağımıza karar veririz; risk alıp Güvercin adasına mı gideceğiz yoksa yükleri herhangi bir yere bırakıp daha sonra arkamızı kollamaları için Jonas ve Gabriel'i de alıp geri mi döneceğiz bir bakarız."

Nathan, Juliet'in bakışından anlamıştı, ikinci seçenek diye bir şey aslında yoktu; çünkü kardeşleriyle arasında sevgi ve koruma yüzünden ciddi bir rekabet vardı. Yine de iç geçirip kafasını salladı. "Adayı zifiri karanlıkta bulmaya çalışacağız. Başparmağımın tırnağı kadar olan bir kara parçasının konumunu nasıl tahmin etmeyi bekliyorsun acaba?"

"Ben bulurum. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca, yani gündüz gözüyle daha büyük bir tırnak bulana kadar uyanık kalıp bizi korumak istemiyorsan, başka bir şansımız yok demektir."

"Bence adamları atabiliriz. Bizim yerimizde onlar olsa bu kadar merhametli bile davranmazlardı..."

"Yapabiliriz, ama bu bize ufak bir problem daha oluşturur."

"Sadece bir tane mi?" dedi homurdanarak; "Yabana atma konusunda babana çekmişsin, genç hanım."

"İngiliz mürettebata ne yapacağız? İspanyollarla aynı adaya bırakamayız; ya ölürler ya da bir savaş gemisinde kürek mahkumu olurlar. İngiliz dostu en yakın liman en az bir hafta uzaklıkta; bu da işlerin bir haftadan önce hallolmayacağını resmidir. Gecikeceğiz, olan bu."

"Fransızlar bunları elimizden alıp bizi de başlarını belaya soktuğumuz için bir fıçı şaraba takas ederler."

"Sonra da bu adamları ticaret imtiyazı karşılığında İspanyollara satarlar."

"Öneride bulunma cüretini gösterebilir miyim, Kaptan?"

Teğmen Beck arkadan gelirken Juliet de, Crisp de etrafa baktılar. Bir süredir yaklaşmak için fırsat kolladığının farkındaydılar.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, Teğmen?" diye sordu Juliet. "Adamlarınız için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"En başından beri olağanüstü derecede cömert davrandınız zaten, Kaptan. Aslında bizim sizin için yapabileceğimiz bir şeyin olduğunu umut ediyorum."

"Dinliyorum."

"Peki," ellerini sırtının arkasında kavuşturup bacaklarını hafifçe yana açtı. "Sanırım bizi kurtarmaya geldiğinizde beklediğinizden daha büyük bir ganimet elde ettiniz. Mesela bu kalyon. Kafasını çevirip yola devam edebilmesi için en az yetmiş kişilik mürettebat gerektirir. Tabii başka bir düşman gemisinin alanına girerseniz bu sayı daha da artar. Sizin kendi geminizin tam kadrosu kaç kişi? Ah, tekrar düşününce... " -elini "durun" anlamında havaya kaldırdı- "cevap vermeyin. Bilgi elde etmeye çalışmakla suçlanmak istemiyorum. Tek niyetim, kendi mürettebatınız bir

gemiği idare etmek için gerekenden biraz fazlaysa, bunlarla iki gemiği idare etmenin zor olacağını söylemek. Kalyonu çekme ihtimalinden bahsettiniz, ben eminim ki bu en fazla bir iki gün mümkün olacak; o da hava şartları değişmezse, deniz uysal davranırsa. Tabii İspanyolların gemisini batırmak da seçenekler arasında; ama gemi büyük; geminin değeri kendinden de büyük. Bu değerin aile kuruluşunuza yapacağı katkıyı düşündüğümde başka seçenekler de varken batırma konusunda gönülsüz davranacağınızı umuyorum."

Crisp kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatı. "Yani kendi sesinizi duymayı seviyorsunuz; öyle mi bey'fendi?"

"Anlayamadım?"

"Diyorum ki bu dolambaçlı lafların bir sonucu olacak mı?"

"Sonuç mu? Evet, elbette. Sonuç şu ki, kendimi ve adamlarımı, ne kadar kuvvete ihtiyacınız varsa karşılamak üzere hizmetinize sunuyorum. Tek tek her birimiz yelken açmak, halat bağlamak, silahlanmak ve bu canavarı suyun üstünde tutmak için gemi suyunu pompalamak gibi her türlü görev hakkında eğitimliyiz. Yani demem o ki, biz hem İspanyollara, hem de Fransızlara karşı ciddi bir avantajız. İspanyol nişancı sadece silah ateşlemek üzerine eğitilmiştir, nasıl yelken açacağını bilemez; hayatı buna bağlıysa bile."

"Güvenli bir limana gidene kadar Santo Domingo'yu seyrettirmemize yardım etmeyi mi öneriyorsunuz?"

"Emrimdeki elli iki denizcinin hiçbirisi okyanusun ortasında lanet İspanyollarla kalmak istemiyor." Juliet'e baktı. "Saygılarımla, Kaptan."

Juliet, talihsizce yaralanmış yüze bakıp Teğmen Jonathan Beck'i sevdiğine karar verdi. Azimliydi, ehlileşmeyi becerememiş İspanyollara öfkeliydi, hem kendi hayatı, hem de adamlarının hayatı için minnettardı. Peki ya güvenilir miydi? Daha demin denizcilikle ilgili bilgisinin her yönüyle övünüyordu, doğru planı yapabilir miydi acaba? Sınırları hatırlayabilir miydi? Pozisyonlarını güneşe ve yıldızlara bakarak şaşmaz doğrulukla tahmin edebilir miydi? Güvercin adası birkaç nedenden ötürü eşsizdi; konuyla ilgili biri bu nedenleri bilirdi. Üstelik babasının başına on bin İspanyol altını ödül koymuşlardı. Bu miktar da kralın hizmetinde ayda en fazla bir şilin kazanan insanlar için göz kamaştırıcı bir servetti.

"Kaptan," dedi gözlerindeki tereddüdü okuyarak. "Babanızın, bu adalardaki yerini sır gibi saklama konusundaki başarısından bihaber değilim. Kraliyet Donanması'nın subaylarından biri olarak size söz veriyorum, sırrınız şahsım ya da adamlarım tarafından hiçbir şart altında tehlikeye atılmayacak."

Juliet'in ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu; neden sonra Nathan Crisp'le uzun süre sorgular gibi bakiştılar. Nathan cevaben omuz silkip, "Bu yüzden sen kaptansın. Kararları sen verirsin; ben de emirlerini yerine getiririm," dedi.

"Ben sadece rica ederim," dedi duygusuzca. "Tamam öyleyse, teklifinizi ve şeref sözünüzü kabul ediyorum, Teğmen. Adamlarınıza gelince, Londra'ya döndüklerinde bu durumun bağılılıkları için oluşturacağı yükü takdir etmiyor da değilim. Aslında" -kestane rengi bir kaş yukarı kalktı- "ganimet hesaplandığında, tamamen kendi rızasıyla mürettebatıma katılmayı -geçici bile olsa- kabul eden ve bununla ilgili sözleşmeleri imzalayan her adam için tam mürettebat ücreti sunmaya hazırım."

Beck itiraz etmek için ağzını açıp tekrar kapattı. Hâlâ İngiliz donanmasına bağılyken korsanlık sözleşmesi imzalamak, firar etmekle eşdeğerdi ve cezası ölümdü. Doğrusu bu durum, onları korsana dönüştürürdü; resmi bir subayın bunu yapması, ortaya çıkması durumunda başkaldırma, hainlik, hırsızlığa teşebbüs gibi donanma konseyi tarafından yapılabilecek her türlü suçlamaya zemin hazırlıyordu.

Yine de şöyle bir caydırıcı etken vardı ki, işin içinde sözleşme olması adamların hepsinin çenesini kapalı tutacağını göstergesiydi. Santo Domingo'nun taşıdığı yük ile ilgili söylentileri hepsi duymuştu her mürettebat üyesinin kazanacağını onda biri, yarısı çalışmaya zorlanan denizciler için on iki kere dünyaya gelseler bile kazanamayacakları kadardı. Dolayısıyla bu miktarın tamamı adamların en vahşi hayallerinin bile ötesinde kalıyordu.

"Normalde bunu adamlarıma da sormalıyım," dedi gözleri kaptanın zekâsına duyduğu saygıyla ufalıırken, "ama şimdilik bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Juliet elini uzattı. "O zaman mürettebatıma hoş geldiniz Bay Beck."

Adam anlaşma için elini uzatmak üzereydi ki, oflayıp parmaklarını kapattı. "Tekrar düşününce, aslında, ufak bir sorun çıkabilir."

Juliet elini çekip kılıcının kabzasını kavradı. "Ve bu da?"

"Bu da, Varian St. Clare, Harrow Dükü. Bu sularda yaptığı işi öğrenme ayrıcalığına nail olamadım; ama üzerinde kraliyet mührü bulunan belgeler taşıdığını biliyorum. Sıradan bir denizci olmamakla birlikte benim kumandam altında da değil. Adamlarımı kapsayacak olan bu sözleşme, ekselanslarını yok saymış olacak ve adamlarımın ekselanslarını yok sayan bir sözleşmeyi imzalamak isteyeceğinden emin değilim. Başka bir deyişle-"

"Tamam, kafamıza kafamıza vurmanıza gerek yok. Lafın nereye gittiği belli. "

"Nerede şimdi?" diye sordu Juliet bıkkınlıkla. Mor kadifeyi gördüğüne göreceğine pişman olmaya başlamıştı.

"Emrettiğin gibi Demir Gül'de bir görev verdik."

"Emir mi ettim? Ah evet sanırım ettim. Peki ya gemiye getirdiği belgeler?" Juliet, Teğmenden bilgi almaya çalıştı. "Ne ya da nerede olduklarıyla ilgili hiçbir fikriniz yok mu?"

Beck küpeşteden öteye bakmaya başladı. Okyanusun dibinde kalan Argus'u görebilecekti sanki. "Kaptanın yanındaki diğer belgelerle birlikte olduklarını umuyorum, çünkü Kaptan Macleod'a emanet etme konusunda şüphelerinin olmadığına inanıyorum."

Juliet bir anlığına Crisp'le baktı. "Görünüşe göre çözümün ne olduğu bariz. Siz ve adamlarınız Bay Loftus'un kumandası altında Santo Domingo'nun güvertesinde kalırken, ekselansları Demir Gül'de cahil mutluluğu yaşayacak. Havayla deniz üç gün daha sakın kalsa bize yeter. Ayrıca mürettebatınız için ganimetten vereceğim payla birlikte Santo Domingo'yu güvenli bir yere bıraktıktan sonra en yakın İngiliz limanına götürmeye de söz veriyorum."

Teğmen Beck dikkatleri üzerine çekerek "Bu durumda, adamlarımı son karardan haberdar edeyim de bir an önce çalışmaya başlayalım."

"Ama önce alnınızdaki kesiğe bir şey yapmalısınız; yoksa kan kaybından öleceksiniz. E ölü bir teğmen de işime yaramaz."

Adam, Argus' tan ayrıldıklarından beri hiç böyle gülümsememişti. Bu gülümseme, yüzünden en az on yıl silip, yaralanmasını daha da talihsiz kıldı.

Teğmen gidince Juliet, Crisp' e dönüp o herhangi bir itirazda bulunmadan konuşmaya başladı: "Adaya yaklaşınca Bay Beck'i de, adamlarını da güvertenin altına göndereceğiz."

"Peki tam mürettebat payı?"

"O kadarını hak ediyorlar. Santo Domingo'yu dize getirmede en az bizim kadar rolleri oldu. Ayrıca depoyu sen de gördün. Biraz hayır işine yetecek kadar paramız var."

Crisp homurdandı. "Yine de bu adamları denize atma taraftarıyım. Böylece bir sürü beladan hemencecik kurtulmuş oluruz."

Juliet, Crisp'in bir arada yatan onlarca İspanyol'a bakışını izledi. Kaptan Aquayo ve adamları birlikte bağlanma hürmetsizliğinden hoşnut değillerdi; ama kış tarafında ciddi şekilde gözetleniyorlardı. Güneş ışıkları azalmaktaydı ve Juliet uzun baş kasaraya tırmandıklarından beri onunla Nathan'ı izleyen delici bir çift siyah gözün kime ait olduğunu anlamakta zorlanmamıştı.

Juliet'in atışları adamın iki kulağının da alt yarısını uçurdu. Mermiler adamın yüzünün o kadar yakınından geçti ki yanaklarında kırmızı kavruk benekler bıraktı. Sağ taraf temiz iş olmuştu, sol taraftansa bir et parçası sarkıyordu; ta ki adamın kızgın parmakları uzanıp koparana kadar. Kafası artık kana bulanmış, dikkat çekici bir bez parçası gibiydi. Yüzünde kalan şey intikam yemini ettiğini gösteren gözleri ve birkaç parçadan ibaretti.

"Adamın duygularıyla oynayacağına hepten temizleseydin daha iyi olurdu," dedi Crisp duygusuzca.

"Ama şimdi ne zaman aynaya baksa beni hatırlayacak."

"İçimden bir ses diyor ki, kulaklarını uçurmasaydın da seni mutlaka hatırlardı."

Üçüncü Bölüm

Varian St. Clare batan gemisinin yasını tutup kafasını gözlerinin önünde çakan kırmızı ışığa dönmeye zorladı. Ağzında pas tadı vardı, dili şişlikten patlayacak gibiydi. Kafası zonkluyordu, kulakları durmaksızın çınılıyordu, yakınında bir yerde gülme ya da konuşma cüretini gösteren her kimse, piştova ulaşmayı becerdiği anda vurulacaktı.

Kemerinin içini yokladı, teninden başka bir şey bulamadı. Parmaklarını kalça kemiğine götürüp karnının sert dokusundan; daha fazla et, kıl ve göğüs kafesinin altında kalp atışı hissedene kadar yukarı doğru sürükledi.

Yaşıyordu, ama bu hâlâ sevinilecek bir şey miydi, bilmiyordu. İnce, kaşındıran battaniyenin altında çırlıçıplaktı. Bunu fark eder fark etmez sol kalçasındaki yanma hissi de kendini belli etmeye başladı. Bu his, kükürdün keskin kokusuyla birleşince koyu mavi gözlerini açmadan önce kendini zorlaması gerekti.

Bir taraftan, kendini kötü bakışlı, sırttan şeytanlarla birlikte hararetle alevlerle sarmalanmış halde bulmayı beklerken kirpiklerini hafifçe aralayıp etrafa baktı. Cehennemde de değildi, Argus'un güvertesinde de. Daha önce de pek çok organizasyonda Kaptan Macleod'un kabininde bulunmuştu; ama burası tavandan sarkan kocaman pirinç tekeriyle hiç tanıdık gelmiyordu.

Gözlerini daha büyük açınca açıklama beklediği konular hayli çeşitlendi. Pirinç tekerdeki tellerden sarkan fenerlere rağmen kabinin büyük kısmı gölgede kalıyordu. Fenerlerden yalnızca biri, kurumunu tavana bulaştırarak yanıyordu. Kabinin arka duvarındaki pencereye gerilen branda yüzünden gündüz müydü yoksa gece mi, bilmek mümkün değildi. Demir ışıltısı, gözlerinin önü kablolarla sarılı kitaplıktaki kurşun kaplı olta malzemelerine, sonra da kitaplıkla aynı hizada olup üzerinde piştov ve barutluk taşıyan rafa çevirdi. Bu ikili, kocaman bir masa, sandalye ve döşeme tahtasına perçinlenmiş lavabodan başka hiçbir şey olmayan odadaki tek aşırılıktı. Yatağı, bölmeye

konmuş bir rafın üzerindeydi. Minderinin genişliği omuzlarını bile kaplamıyordu, o kadar inceydi ki levhayı andırıyordu.

Üstelik bu basit ve sıradan kabinde yalnız değildi.

Beacom, yatağının sonunda bulunan dar banka oturmuştu; başı öne düşüp çenesini göğsüne değdiriyordu. Güvertede eğik oturan iki adam vardı. Biri harita inceleyip kenarlarını kazırken, diğeri not düşülen hesaplamalarla kendi hesaplarını zihninde karşılaştırıyor gibi kafa sallıyordu. Kısaydı; ama ağız dolusu eşek arısı çiğneyen köpeği andıran yüzüyle hayli iriydi. Notları alan uzun, inceydi, sırtının yarısına kadar gelen örüğünün üzerine soluk mavi bandana takmıştı.

Bir anı, kafatasındaki acıyı kısa süreliğine de olsa kesip Varian'ı, mavi bandanalı genç adamın üç İspanyol'un karşısında küpeştede köşeye sıkıştığını gördüğü savaş zamanlarına götürdü. Çocuk; kılıcını becerikli, genç bir usta gibi kullanarak kendini koruyordu; dolayısıyla Varian, bir asker hiç de adil olmayan bir şeyi kendi lehine kullanmaya kalkınca müdahale etme gereği hissetmemişti.

Bu kadarını hatırlıyordu. Hatırladığı bir başka şeyse, güverte ayaklarının altında patladığında cehennemden kaçır gibi Argus'un bordasına atlayışydı. O andan sonraya dair de, ışıklar ve hayal meyal görüşlerden başka şey yoktu. Hançerle ilgili şeyler. Geminin yeniden batmaya başlaması. Tekrar o çocuk.

Çocuğun konuşması da bir tuhaftı, bakışı da.

Varian'ın çok şey görmüş gözleri genç çocuğun zayıf vücudunu gezip, yuvarlak kalçalarında, bu kalçaları sımsıkı saran kadife pantolonunun görüntüsünde ve herhangi bir kabartı ya da bu kabartıyı gizlemeye yarayacak bir şey barındırmayan apışında duraklayıverdi.

Bakışları mavi bandananın altındaki yüze kayıp şok edici bir şüpheyne düşmesine neden oldu. Bu şey bir kadındı! Kafası ne kadar odaklandığını gösterircesine öne çıkmıştı, tam üzerinde olan ışık, yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu; adamın içgüdülerinin gerçek olduğu su götürmez bir gerçektir. Genç çocuk aslında bir kadındı. Kalyonun güvertesinde savaştığını gördüğü kişiyle aynı sıkı kalçalara ve deri yeleğe sahip olan bir kadın.

Bunların aynı kişi olduğuna dair en ufak bir şüphe duyacaktıysa bile, kadının hâlâ belinde taşıdığı, yürürken ucu botunun topuğuna değen Toledo kılıcı görmesiyle birlikte yok oldu. Bu

kılıç, gerçek bir ustanın ellerinden çıkıp, bizzat Kral James tarafından takdir nişanı olarak hediye edilen kendi kılıcı kadar muhteşemdi.

Varian, kabine bir kez daha uzun uzun göz attı. Bu sefer, arkasındaki gölgede ne olduğunu görmek için kafasını biraz daha uzattığında kafasına öyle şiddetli bir ağrı saplandı ki dudaklarının arasından ani bir nefes bıraktı.

"Oh, şükürler olsun." Fener ışığının altından Beacom'ın gölgesi görünüyor, hem ışığı hem de arkasındaki çifti saklıyordu. "Çok kıymetli ekselansları nihayet kendine geliyor."

Varian konuşmaya çabaladı; ama boğazından çıkan tek şey kuru bir "gak" sesi oldu.

"Kaptan!" Beacom odadaki herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. "Birazcık şarap istirham edebilir miyim? Ekselanslarının buna gerçekten ihtiyacı var."

"Büfede var." Yapılı adam elini salladı. "Kendi işinizi kendiniz görün."

"Çok teşekkür ediyorum, efendim. Öyle nazıksınız ki"

İltifatın cevabı, adamın tablolara dönerken çıkardığı bir homurdanma oldu.

Bir dakika sonra, Varian dudaklarının arasında birkaç damla tatlı, kırmızı şarap damlası hissetti. Şarabın, ağzını doldurup boğazına akmasına izin verdi; eski püskü kanepenin üzerinde söz edemediği heyecanını yudumlarıyla birlikte yuttu. Kadehi boşaldığında, daha fazlası için havaya kaldırdı; ama Beacom ikaz edilmişti.

"Bir kez daha kusmasını istemiyorsan," dedi bir kadın sesi. "Biraz bekle. Eğer içindekileri tutabilirse biraz daha içebilir." Kafasına kuvvetli bir darbe almıştı. "Kafatası kırıldıysa ya da beyni şiştiyse yaptığınız şey benim güzel Malaga'mı mahvetmekten başka bir işe yaramayacak."

"Kafatasım gayet iyi!" diye cırladı Varian. "Hangi cehennemdeyim ben? Kaptan Macleod nerede?"

"Kaptan Macleod öldü, ekselansları." Beacom çabuk çabuk açıkladı. "Argus maalesef yok oldu. Gitti. Denizin dibine battı."

"Battı mı dedin?" Varian olanları hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

"Alçak İspanyol gemisi bize saldırdı," diye anlatmaya başladı Beacom. "Argus'taki barut deposu patlayınca yaralandınız. Havaya fırlayıp kafanızı kirişe çarptınız ve ah," adama iyice yaklaştı, konuşması fısıldayışa döndü, "omzunuz ve sol kalçanız ciddi şekilde çürüdü. Ta kemiğinize kadar. Kaptan, yağ ve terebentiden bir karışım hazırlayıp eti hissizleştireceğini ve böylece daha kolay iyileşeceğinizi söyledi."

"Hiçbir şeyin hissizleştiği yok. Lanet olsun," diye tısladı dişlerinin arasından Varian. "Peki bana nerede olduğumuzu ve şarap içip içemeyeceğime karar vermeye cüret eden şu şeytan kadının kim olduğunu söylemeye niyetiniz var mı?"

Kestane rengi kafa, gölgelere doğru fener sayesinde soluk mavi bir ışık saçan bandanasıyla çıkageldi. "Şu anda benim gemimin bordasında, benim yatağımdasınız ve kaptan olarak ben size istediğim her türlü şeyi söyleyebilirim."

"Kaptan mı?"

"Kaptan."

"Sizin geminiz mi?"

"Benim gemim," başını salladı. *"Demir Gül"*

Varian gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı. İsim ona hiçbir şey ifade etmiyordu ve herhangi bir geminin, hele de İspanyol kalyonunun kudretini yenen bu geminin kaptanının kadın olması da son derece inanılması güçtü.

Juliet, gözlerini açarak: "Konaklama şartlarından memnun kalmazsanız," diye kuru kuru mırıldandı "Bay Crisp, hem sizin için, hem de hizmetçileriniz için yelken dolabına bir hamak açabilir."

Kafasındaki şişlik o anda mizahı ya da iğnelemeyi anlamasına izin vermediği için Varian, ağzında kalan şarap lezzetinin tadını çıkardı -şarabın çok lezzetli olduğunu ve Argus'un kaptanına dünyada hiçbir şeyin bir fıçı dolusu kırmızı şarap kadar zevk vermediğini fark etti. "Yani bu kabinin size ait olduğunu söylüyorsunuz?"

"Evet, öyle."

"Öyleyse bence bu, geminin sunacağı en iyi şey, dolayısıyla minnetle kabul ediyorum."

Kız, aynı anda hem kafasını, hem kaşını kaldırdı. Yazdığı kalemin sapını güverteye bırakıp, boynunu birdenbire duvara dönen Crisp'e baktı.

"Adamınız bize dük olduğunuzu bildirdi."

"Harrow'un on ikinci dükü olduğumu gururla bilginize sunarım. Varian St. Claire emrinize amadedir, Bayan?"

"Kaptan," diye düzeltti Juliet. "Kaptan Dante, tam olarak böyle. On ikinci dük mü demiştiniz?"

"Kısa ömürler sürmeye çok yatkınız." dedi çatırdayan bir sesle. "Dante mi?" İsim fısıldanmış olmasına rağmen kafasına balyoz inmiş gibi bir etki yarattı ve adam dişlerinin tıkırdamasını engellemeye çalıştı. "Yani bu adı çıkmış dolandırıcı Korsan Kurt, bir kadın mı?"

Sorunun kendisi ve üslûbu Juliet'i masanın arkasından çıkardı; Beacom'un gözleri yuvalarından çıkacak kadar büyümüştü. Yüzü şekilden şekle giriyordu; amacı Varian'ı, yerinden kalkıp yavaşça yatağa doğru gelmekte olan kadının sabrını zorlamaması için sadece ağız ve göz hareketleriyle uyarmaktı. Juliet adama bakıp kaşlarını çatığında bu hummalı pandomim sona erdi; adam tavana bakmaya başladı. Kız yüzünü tekrar yana çevirdi, adam, dilini tutmasını söyleyen ustasından özür dilemek için parmaklarını kenetledi.

"Kimse gibi davranmıyorum, lordum. Ben Juliet Dante'yim ve pis dolandırıcı diye andığınız kişi, babam Simon Dante'dir."

"Babanız mı?"

"Kendisi öyle diyor," dedi duygusuzca. "Benim de inanmamak için nedenim yok."

"Tabii ki demek istediğim bu değildi." Varian yanlış anlaşıldığını göstermek için elini kaldırdı. "O sadece sizin gibi bir kadının savaş gemisine kaptanlık yapması fikrini hayret verici bulduğum için verdiğim bir cevaptı."

"Siz İngilizler bazı fikirleri anlamak konusunda zor günler geçiriyorsunuz galiba," dedi alay ederek. "Ama 'sizin gibi bir kadın' derken neyi kastettiğinizi merak ediyorum. Nasıl bir kadın oluyor bu?"

Adam, kaşını ovmayı bırakıp bir anlığına Juliet'e döndü. Juliet'in gözleri ikaz ediyordu, ensesindeki tüyleri ürperten de o gözlerdi. Olağanüstü gümüş mavisi renklerinden öte, cesur ve

dolaysızlardı. Öyle ki, bir kez daha güneşin doğduğunu görme isteği olmasa Varian'ı aşağılayıcı sözlerinin devamını getirmeye davet ettikleri bile söylenebilirdi. Hafifçe yana eğik olduğu için vakti zamanında kırılmış gibi görünen burnunun üzerinde yer alıyorlardı. Yüzü ciddi bir temizlenme istemesine rağmen, kocaman, anlamlı gözlerinden kararlı çenesine kadar her biri asla hafife alınacak biri olmadığını gösteren şaşırtıcı bir özellikler demetiydi.

Ne çaresiz, ne de uysal bir güvercindi.

"Genç," diye cevap verdi Varian. "Böyle bir sorumluluğun yükünü kaldırmak için çok genç olduğunuzu söylemeye çalışıyordum. Saygısızlık göstergesi değildi söylediğim, emin olabilirsiniz."

Kandırma yönündeki başarısız girişimi Juliet'in yüzüne hafif bir gülümseme yarattı.

"Bu durumda bir daha dehşete düşmemeniz için söyleyeyim, şurada zihninden hesaplar yapmaya çalışıyormuş gibi görünen adam, benim levazım subayım Nathan Crisp'tir. Ve kendisi şeytan kadar yaşlıdır."

"Aslında yarısı kadar," diye karşı çıktı Crisp.

Varian hâlâ kadının yüzüne bakıyordu. İngiltere'den ayrılmadan önce, Dante adını içeren ne kadar belge varsa okumuştı. Son otuz yıla dayanan İngilizce, Fransızca, Hollandaca hatta İspanyolca bütün raporları incelemişti ve babalarının izinden giden iki oğlan çocuğunun olduğunu biliyordu. Korsan Kurt'un kızı olduğuna, hele de kendine ait silahlı korsan gemisini yöneten bir kızı olduğuna hiçbir belgede rastlamamıştı.

Düşüncelerinin ağırlığıyla ürkmüş olmalı ki, Juliet yaklaşık elini adamın alnına koydu. Parmakları uzun, serindi. Bir-iki saniye sonra alnından çekilmiş olmalarına rağmen etkilerini hissetmeye uzun süre devam etti Varian.

"Ateşiniz yok. Elinizde bir daha şarap da görmedik. Galiba sol kulağınızdaki çınlamadan başka ciddi bir probleminiz yok."

"Sol kulağımın çınladığını nereden biliyorsun?"

Bir kez daha elini uzattı. Bu seferki dokunuşun nedeni adamın boynunda kuruyup kalmış bir damla kanı kazıyıp almaktı. "Patlamaya çok yakındınız. Duyma yetinizi tamamen kaybetmediğiniz için şanslısınız."

"Beacom, yaralarımı tedavi ettiğinizi söyledi. Geminin kaptanı olmakla birlikte cerrahısınız da galiba?"

"Gereklilikler herkese her şeyi yapmayı biraz da olsa öğretiyor. Ne yazık ki cerrahınki kadar iyi şartlarımız yok. Marangoz; testere ve matkapta ustadır; bu yüzden ciddi yaralarla genelde o ilgilenir. Kesiginiz ya da bıçak yaranız olsaydı yelken yapıcı kendi sanatını konuşturacaktı; ama kırık bir kafatası ve çürümüş popo özel ilgi gerektirecek kadar ciddi görünmedi, tabii" - burada durup Beacom'a baktı- "aralıksız ve sonsuz şekilde ağlayan uşağınıza rağmen sürdü bunlar."

Varian gülümsedi; bembeyaz ve düzgün dişlerini tamamen sergileyen ve pek çaba gerektirmediği belli olan bir gülüştü bu. "Beacom'un hevesini bağışlamalısınız. Benden önce babama ve ağabeyime hizmet etti. Ben dâhil herkesin arzu ettiği özelliklere sahip." Sorulmamış olmasına rağmen ekledi. "Aslında iki ağabeyim vardı. Ama hiçbirisi ölmeden önce mirasçı bırakmayı akıl edemedi. Dolayısıyla ben hükmen on ikinci Harrow Dükü olmuş bulundum. Üzerime yüklenen yorucu ve sıkıcı bir sorumluluk. Ama madem bu görev bana ait, yapabildiğimin en iyisini yapmalıyım." Durdu, gülüşünü daha da tatlılaştırarak başını yana eğdi. Öyle cezbediciydi ki, bir kadının kalbini de, bacaklarının arasını da rahatlıkla fethedebilirdi.

"Ha bu arada Kaptan, hazır faziletlerimizden bahsediyorken, kalyonun bordosunda sergilediğiniz kılıç ustalığından çok etkilendiğimi söylemeliyim. Tanıdığım adamların onunun bile sizin kadar hayran olunası hareketler yapamayacağını garanti ederim."

"Birilerini etkilemek için savaşmıyorum, lordum. Düşmanımdan bir gün daha uzun hayatta kalabilmek için savaşıyorum."

"Yine de bir kadın için," Juliet fevkalade gözlerini tüm silahlarını kuşanarak ona dönünce içinde uyaran bir şeyler hissedip durdu. "Sizin kadar genç bir kadın için," diye yavaşça düzeltti. "Daha hafif bir kılıç öneririm. Yorulduğunuzda sol omzunuz aşağı düşüyor ve dikkatli bir düşman bunu kendi lehine kullanabilir."

Kız kaşını kaldırdı. "Yani uzmanlık alanınızın, süslü giysilerinizi seçmek ve içki pınarları bulmaktan daha çok şeyi kapsadığını söylüyorsunuz, öyle mi?"

Beacom, nefesini uzun süredir ciğerlerinde tutuyormuş gibi bıraktı. "Tanrı sizi korusun madam! Lordum Harrow Dükü, İngiltere'nin en namılı kılıç ustasıdır. Ünü Avrupa'daki en iyi ustalar arasında bile efsanedir. Kılıcı, madam, Ekselansları Kral James'in bizzat kendi elleriyle takdim ettiği bir hediyedir. Üstelik kral o zamandan beri, kılıcın tıpkısının aynısı tahtın çağrısına

en katıksız tehdit olarak sağ elinde tutmaktadır. Ekselansları, Kraliyet korumalarının eski kaptanıdır ve-

Varian, Beacom parazitini, söyleyeceği son bir iki lafın dudak kıpırtısından ibaret kalmasına neden olup, zavallı uşağın nefesini kesen bir bakışla susturdu. Ama hâlihazırda söylenmiş sözler, söylenmemiş kabul edilemezdi. Varian, Juliet'in kafasının kötü bir koku alıyor gibi hafifçe yana eğildiğini gördü.

"Yani," diye kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. "Kral James'in güvendiği bir sırdaşı bize eşlik ediyor. Ekselanslarının koruklarından."

"Korumaları olacak, madam" Beacom karşı çıktığını göstermek için çırpı gibi parmaklarından birini kaldırdı. "Kralın korumalarının kaptanı."

Juliet gözlerini St. Clare'den ayırmadan "Bay Crisp, bu zavallı küçük adam tek bir kelime daha ederse galeriye götürüp gemiden atın."

"Oldu bilin. Zevkle." Crisp sırtı "Belki hızlı yüzerse İspanyollara yetişir."

Varian çok şaşırılmış gibi görünüyordu. "İspanyolları denize mi attınız?"

"Öyle de denebilir." dedi Juliet kuru kuru. "Bir adaya yaklaşık yüz metre kala, yolun geri kalanını yürüyebilecekleri kadar sığ bir yerde bıraktık. Karayip'te bulunma sebebiniz nedir?"

"Sebep benim sebebim. Sizi ilgilendirmez," dedi Varian kısaca.

Bir an Juliet'in eli kılıcının kabzasına gitti.

"Teğmen Beck, Argus'un New Providence'a giden bir yük gemisi olduğunu söyledi. Bir İngiliz dükünün macera yaşaması için saçma bir seçim... Tabii şunların kararmış ruhlarını arındıralım, çalmaktan vazgeçirelim deyip kralın yeni İncil'inin kopyasını dağıtmak amacıyla gelmediyseniz."

Crisp kahkaha attı, Varian dik dik baktı.

"Kimileri dünyanın yarısını, sızıntı yapan tahta bir mastalyada dolaşmaya macera diyebilir; ama sizi temin ederim ki, bana göre bu ölümcül bir utançtan başka bir şey değil."

"O zaman neden buradasınız? Ayrıca kralın, barış nidaları atmak için gönderilen dalkavuklarından biri olduğunuzu reddettiğim için affedin. O da başka bir hakaretti."

"Ben kimsenin dalkavuşu değilim madam."

"Ben de kimsenin enayisi değilim, beyefendi. Kral beş yıldır veba salgını gibi haberci gönderip duruyor. Hepsi de aynı şeyi talep eden tezkereler getiriyor. İspanyol gemilerine saldırmayı kesip Karayiplerden tamamen çekilmemizi istiyor. Bu noktada, bu fikrin tamamen krala ait olmadığını söylemek zorundayım; çünkü ganimet paralarından istediği yüzdeyi Londra'ya gönderdiğimizde elini canı gönülden uzatıyor. İspanyolları rahatsız etmeyi kesersek III. Philip'in limanları ticarete açacağını söylüyorlar. Yelkenlisini ve kurdeleli belgelerini savura savura gelen son soytarı, silahlı gemi kullanma yetkisi veren bütün belgeleri feshetmekle tehdit etti. Şunu eklemeliyim ki, bu tehdit bizi, tahmin edebileceğiniz gibi, iliklerimize kadar titretti."

Juliet'in sesindeki hakarete rağmen, Varian merakının uyanmasına engel olamadı. Gözlerinin soluk rengi karakterlerini tamamen değiştiren gök mavisi ısıltılar saçıyordu. Daha demin eğleniyor, ilgisiz kalıyor, dalga geçiyorken şimdi derin bir öfke ve tutku barındırıyorlardı. Bu durum Varian'ın nefesini kesiyordu. Kızın yüzünü sarmalayan sıcaklık da, zaten al yanaklı olan cildini daha çok kızartarak güneşle denizin şimdiden sağladığı canlılığı perçinliyordu. Bu durum Varian'ın, pejmürde mavi bandanasını çıkarıp saçlarını omuzlarından aşağı dökerse nasıl görüneceğini merak etmesine neden oldu.

"Yani?"

Adam gözlerini kırıştırdı. "Yani? Ne?"

"İspanyolların İngilizlerle anlaşmaya varmaktan onur duyacaklarına gerçekten inanıyor musunuz? Herhangi bir kışkırtma olmaksızın geminize saldırıldıktan sonra, inaniyormuş gibi davranmaya bile devam edebilir misiniz? Hah, elbette yapamazsınız. Sınırın dışında yıllardır barış yok. Yani kralınızla bakanlarının bir düğ gönderip tehditler savurması hiçbir şeyi değiştirmeyecek... Belki gemimden ayrılma şeklinizi değiştirebilir tabii."

Varian'ın şakakları yine atmaya başladı. Adam yaralı, çıplak ve savunmasız halde üstelik hiçbir mercie sahip olmadan yattığına göre, kelimelerden ve akıldan oluşan bu düelloda Juliet birkaç adım öndeydi. Dolayısıyla aşağılamalarına ve azarlarına izin vermek zorundaydı. Savaşmasına, konuşmasına, kıyafetindeki kirlere ve kan damlalarına rağmen Juliet kadındı; hem de gülücük ve iki tatlı sözle kandırılmayacak bir kadın. Ondan korkmadığı gibi, unvanından ya da kralın gizli

ajanı olmasından etkilenmiyordu. Üstelik krallığın adamlarından birini boğmakla tehdit etmiş olmakla ilgileniyor gibi de görünmüyordu.

Kızın eğilip gülümsemesine bakılırsa düşündüklerinin bir kısmı çenesindeki ani kasılmadan anlaşılmış olabilirdi. "Aslında lordum, şu anda Londra'da değilsiniz ve buralarda herhangi bir saray mensubu yok. Bu geminin bordasında arkadaşınız yok, gücünüz yok, yetkiniz yok, en düşük seviyedeki denizci kadar bile etkiniz yok. Demir Gül'ün bordasında tek yetkili benim. Kraliçe, düşes, kontes, baş rahibe, ve burada misafirimiz olarak kalmanıza ya da göreceğimiz köpek balıklarına yem olmanıza karar verecek tek kişi de benim. Karşılaşmasaydık İspanyollar sizi geride hiçbir görgü tanığı bırakmadan boğacaktı zaten. Yanlış yapmayın, beyefendi. Çünkü dediklerimi yapmak uykularımdan bir dakika bile eksiltmez."

Varian, kızın buz kadar soğuk gözlerine baktı. Dediklerini yapacağından şüphe etmesi için hiçbir nedeni yoktu. Tesadüflere inanmazdı; inanmaya zorlandığı şu durumda, bulmak için dünyanın yarısını gezdiği adamın kızıyla karşılaşması talihten başka şeyle açıklanamazken bile hiçbir şey cehennemin başka bir boyutunda olduğuna inanmasına engel olamazdı.

Utanıp kızarmak gibi huyları yoktu; ama o güne kadar yaşadığı hiçbir şey onu bu mavi gözlü Amazonla savaşmaya hazırlanmamıştı; teninin altında ılık ılık akan kanı hissedebiliyordu.

Son derece net bir açıklama yapıp noktayı koyan Juliet Dante başka hiçbir şey söylemeden yürüyüp güverteye döndü. Varian'ın, az konuştuğu kanısına vardığı Crisp, geri zekâlıya ya da sinir bozucu bir çocuğa bakar gibi öfkeyle sırttı.

Dük nihayet uzun, rahat bir nefes aldı. İçtiğı şarap midesinde devinip duyulabilir bir gurultu çıkardı; boğazına doğru acı bir tat yükseldi.

"Affedersiniz Kaptan, ama nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

Juliet kafasını tablolarından kaldırmadan cevap verdi. "Bizle karşılaşmadan önce olduğunuz yerden yirmi fersah uzaktasınız ve biz nereye götürürsek oraya gidiyorsunuz."

"Beni fidye için alıkoymayı mı düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse, kralın bayağı cimri olduğunu söyleyeyim. Geri dönmem için fazla bir şey ödeyeceğini sanmıyorum."

"Sizi İngiliz limanında bırakmaya vaktim olsaydı, inanın yapardım, lordum. Üstelik bu zevk için tek kuruş da istemezdim."

"Bu durumda Kaptan Dante, beni babanıza götürürseniz size minnettar kalırım."

"Pardon?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğinizi duydum. Birkaç dakika önce duyduğum şeyse kralın dalkavuklarından biri olduğunuzu inkâr etmeniz yönündeydi."

"Dalkavuk olduğumu inkâr ettim. Tanrı'nın unuttuğu bu yere babanızla tanışmak için gönderildiğimi değil. "

"Neden babamla tanışmanız gereksin?"

"Bunu şu anda söyleme yetkim yok. Ama şu şekilde açıklayabilirim, eğer Argus New Providence'a yetişseydi ve ben babanızın adını duymadan önce, faraza Kaptan David Smith'le ya da Kaptan Frederick Mounts'la ya da ne bileyim kim olursa olsun birkaç korsanla karşılaşıyaydım kral için görevimi yerine getirmiş olarak mutlulukla Londra'ya dönecektim. Ama şansa bakın ki sizinle karşılaştım, tanışmam gereken adamlardan biri olan Simon Dante'nin kızıyla. Bu durumun tek önemiye, tam zamanında imdada yetişen inanılmaz bir tesadüf olması."

"Ben tesadüflere inanmam, efendim."

"Ben de. Ama sonuçta bir tesadüfle karşılaştık, dolayısıyla bundan ya faydalanırsınız ya da sadece izleriz. Siz nasıl uygun görürseniz, Kaptan."

Juliet yine lambanın altında duruyordu, bandanası ve yüzünün etrafını ateş karmaşası gibi kaplayan bakır rengi saçlarının tutamları parlıyordu. Hava sakindi; fırtına öncesi sessizlik gibiydi. O kadar sessizdi ki Varian, Beacom'ın birbirine çarpan dizlerini duyuyordu.

"Londra" diye düşündü uzun uzun. Köle gemilerinin lağımdan bile kötü koktuğu söylenir. Öyle arkadaş canlısıdır ki, çöplerini sokaktan geçenlerin kafasına atarlar. Hatta kral bile -burada durdu, dudaklarına keyifsiz bir gülümseme yayıldı.- kendine eşlik etmesi için tüylü ve mor ceketli adamları tercih ediyor."

Varian, atılan yemi yutmadı. Ağırlığını dirseklerine vererek yükseldi; bu hareketi de battaniyesinin kayıp göğsüyle kollarının üst kısmını açıkta bırakmasına neden oldu. Görünen sert, şekilli, hakareti kesinlikle hak etmeyen kasları Juliet'in ona ilk defa gerçekten kadın gözüyle

bakmasını sağladı. Bu artistik hareketinin Varian için bedeli ise kafasındaki zonklama ve kabinin eğik bükük görüntüsü oldu; ama neyse ki ne ranzadan düştü, ne de yatmak zorunda kaldı.

"Beni babanıza götürün," dedi dişlerinin arasından. "Beni denize atarsa da atsın. En azından görevimi yerine getirmiş olurum."

Crisp kahkaha attı. "Köpek balıkları bunu bayağı sevecek. Görevini yerine getirmiş bir elçi. Daha lezzetli bir yemek olamazdı."

Juliet'in ağzı kulaklarına vardı. Pusulasını çıtırdatıp tabloları rulo yapmaya başladı. "Çok iyi, lordum. Dinleyicileri ikna etmeyi başardınız. Ama derdinizi çok iyi anlattığınız için değil; vaktimiz az olduğu için. Rüzgâr yanımızda olursa gece yarısından önce yirmi fersah daha ilerleyip cumaya kadar, yani üç gün içinde karaya varırız. O zamana kadar Bay Crisp belki kralınızın karşısındayken giymeniz için başka bir gömlek ve jipon bulabilir."

"Ya da sadece benim kendi kıyafetlerimi verebilirsiniz. Beacom?"

Beacom'ın yüzü kireç gibi oldu, gözleri yerlerinden fırlamak üzereydi. "Üzgünüm ama bu mümkün değil, ekselansları. Giydiklerinizin hepsi ya onarılamayacak kadar yanmıştı ya da yaralarınızı tedavi etmek için kesmek zorunda kaldık."

"Hepsi mi? Bütün kıyafetlerim mi?"

"İç çamaşırlarınız bile, efendim."

"Kişisel eşyalarım? Bavullarım? Kitaplarım? Peki ya... belgelerim?"

"Hepsi battı, ekselansları. Hepsi Argus'la birlikte battı. Bir tek kılıcınız kaldı, işte burada,"-uşak, dönüp yanındaki çivide asılı olan kılıcı gösterdi- "ayakkabılarınız da burada."

"Benim bu kadar büyüleyici bir donanımım olsaydı," dedi Crisp gülerek, "güvertede böyle dolanmazdım. Daha kafanızı bile çeviremeden, çarpılmış gibi düşeceksiniz, o olacak."

"Aslında ortalıkta dolanmayacak, Bay Crisp." dedi Juliet dümdüz bir sesle. "Bu, iş üzerinde olan bir gemi ve yüklerimizi limana boşaltana kadar yapmamız gereken çok şey var. Dikkat dağınıklığı yaratan ya da çalışanların işlerini engelleyen yolcular istemiyorum."

Varian, Juliet'in tabloları, güvertenin kenarında kurulan güvercin yuvalarına yerleştirmesini izledi. Yana eğildikçe saçının koyu örgüsü omzundan dökülüyordu. Varian'ın parmakları o

saçların gidiş yönünü izleyip, boğazının etrafında dolanmak ve dili ağzından sarkana kadar sıkmak için yanıp tutuşuyordu. Neyse ki bu arzu, öfkeyi de beraberinde götürerek geçti. Sağ kolu Crisp'le odadan ayrılırken adama baktı. Gergin gülümsemesinden başka bir şey göremedi.

Kapı arkalarından kapandığında Beacom topuklarının üzerinde eğilip battaniyeyi öyle bir hırsla avuçladı ki, neredeyse yataktan çekip alacaktı.

"Ulu Tanrım, efendim, hapı yuttuğumuzdan öyle emindim ki! Korkunç korsanların elindeyiz! İnanılmaz merhametleriyle burada misafiriz! Esiriz! Mahkûmuz! Serende yürütölüp kendimizi denize almaya zorlanabilirdik. Kızgın demirlerle dövölüp damgalanabilirdik, ayak tırnaklarımız sıcak kerpetenlerle ayaklarımızdan çekilebilirdi, dillerimiz kesilebilirdi, hatta köpek balıklarına yem olabilirdik! Bordada kalmayı nasıl sorabildiniz? Nasıl oldu da kendi iyiliğinizi tamamen göz ardı ederek kadını kızdırabildiniz? Salıverilmek için nasıl yalvarmadınız?"

Varian, battaniyesini kenara itip ayaklarını yataktan sarkıttı. Bu hareket kavrulmuş bedeninin her parçasının acı içinde haykırmasına neden oldu. Ama dikkatli davranmak için fazla sinirliydi.

"Hem kavruldum, hem vuruldum, hem de köpek balıklarına yem mi olayım? Bakıyorum da bizim için bayağı hüznölü bir gelecek planlıyorsun, Beacom."

"Ama geçerli nedenlerim var, ekselansları. Londra'dan ayrıldığımızdan beri, son altı haftadır kendimizi adadığımız şey, sözde kızın babası gibi yarı-adam, yarı-kurt varlıkların hikâyesi değil mi? Dante ismiyle öyle ya da böyle ilgisi olan işkenceler tüylerimizi diken diken etmedi mi? O kızın, büyüklerine saygılı olmak konusunda ne kadar duygusuz olduğunu kendi gözlerinizle gördünüz."

"Kafaya alınan darbelerden başka herhangi bir şeye duyarlılık gösterdiğinden şüpheliyim. Şu şarap nerede?"

Beacom hâlâ battaniyeyi tutan eliyle gösterdi. Varian çıplak halde masaya yaklaşp ağır, yeşil şişeden bir kadeh şarap doldurdu. İlk kadehi üç büyük yudumda mideye indirip bir tane daha koydu.

"Kendini kolla," dedi Beacom'a bakarak. "Çünkü Simon Dante düşmanlarına korku saçsa da hâlâ kralın adamı. Birileri maydanoz olup kraliçenin adamı olduğunu söyleyebilir; ama adamın gemisinde hâlâ İngiliz bayrağı dalgalanıyor. Kızına gelince-" bir yudum daha şarap içmek için durdu. "Bariz şekilde aşağılıyor olmasına rağmen, kendi gemisini riske atıp Argus'u kurtarmaya

gelmedi mi? Şu lanet İspanyol gemisinin boyutunu gördün. Atışlarımız gövdesinden sinek gibi sekti. Şimdi bir şişe daha şarap getir ve ne olursun şu topuklarına kadar titreme durumuna son ver."

Varian'ın sesi demir gibiydi; geniş omuzlarından sert karnına ve uzun, kuvvetli bacaklarına giden kanı da. Beacom'ın bağırsakları, kendini kadın kaptanın merhametine teslim edip de yakalanırsa diye akışkan şeyler üretmeye başlamış olsa da, efendisinin huyunu biliyordu ve şu anda hangisinin kendi iyiliği için daha yanlış olduğuna karar veremiyordu.

Şu lanet korsan gemisinde tek başına olmadığını düşüncesi ne kadar rahatlık sağlayacaksa ancak o kadar rahattı. Efendisi, söz konusu kişi kadın da olsa erkek de, korkunç bir düşman olmayı sürdürüyordu. Battaniyeyi kavrayan ellerini gevşetti, örtüleri düzelttikten sonra nihayet dolabı açmaya cüret etti. Rafta sadece bir şişe vardı, onu da Varian'ın kadehine boşaltınca tüm stok tükenmiş oldu.

"Sanırım hiç şarap kalmadı, efendim."

Varian kadehi burnuna kaldırdı. Tüm yüzünü kaplayan gülümsemesi, hastalandığından beri ilk defa bu kadar sahiciydi, gözlerindeki karalığı memnuniyetten ışıltıyordu. "Bittiği filan yok, Beacom. Aslında lanetli bir şekilde devam ediyor. Rumbustion*," kalpten gelen bir göz kırpsıyla ne olduğunu açıklayıp kocaman, tatmin edici bir yudum aldı. "Ancak sunabileceği iksir bu; verdiği canlılık ve kuvvet bunu gösteriyor."

"Yine de, ekselansları, en yakın zamanda iyileşmeye özen göstermelisiniz. Son on iki saattir besin olabilecek hiçbir şey yiyip içmediniz."

Varian, uşağının tavsiyesini küçümseyerek kadehi kafasına dikti. Sadece on saniyelğine boğazından inen tropik alkolün ılıkliğından daha fazlasını hissetti -ne de olsa alkolün keskin etkilerine yabancı değildi. Ama on saniye geçtikten sonra belinden aşağısı hissini kaybetti, bacakları kâğıt parçaları gibi sallanmaya başladı. Beacom tutmasaydı, yere sertçe çarpacaktı.

"Tuttum, ekselansları," dedi, dengesini sağlamaya çalışırken. "Yatağa gitmenize yardım edeyim mi?"

* Çn. Şarabın markası

Varian konuşamadı, sadece başını salladı. Yatağına yetiştikten sonra biraz temiz hava almak istedi; ama bu, odanın daha çabuk çarpıklaşmasına ve boğazındaki ateşin körüklenmesine neden oldu.

Beacom kadehin içindeki şarabı lavaboya döküp sürahidenden su doldurdu. Varian, yatakta sabit yatabilecek duruma gelene kadar iki kadeh suyu mideye indirdi. Başı dönüyor, eti kavruluyor ve iğneleniyordu.

"Erkek gibi savaşıyor," diye eğlenerek söylendi. "Balıkçı sürtüğü gibi kokuyor, tam bir züppe gibi rom içiyor. Nefis yaratığımız Kaptan Dante, -tabii mürettebatıyla birlikte İspanyol kalyonlarını devirmediği zamanlarda."

"Ya da davetsiz misafirlerin boğazlarını kesip köpek balıklarına yem etmediği sürece."

Varian'ın gözleri neredeyse kafasının arkasına kaydı. "En memnun edici sonucun ne olduğuna karar vermem için bana bir ya da iki gün lütfetmeniz gerekecek."

Dördüncü Bölüm

Juliet, sartiyelele tam bir denizci hızıyla tırmandı. Güvertede dengesini korumayı başardığı günden beri tırmanma konusunda bu kadar başarılıydı. Gemi direğinin en yüksek noktası onun için tapınma alanıydı; orada kendini dünyanın tepesinde gibi hissediyordu. Etrafı sis kaplamışsa, bulutların üzerinde olduğunu düşünüyordu, ısıll ısıll güneş varken de uçmanın canlandırıcı hissini yaşıyordu. Bu gece bulut vardı, hilalin etrafından geçerken hızlı hareket eden, yanardöner mavi tüller. Batıdan esen rüzgâr kuvvetliydı, adaların baharatlı kokusunu getiriyordu.

Juliet'in bir tarafı eve dönmek istemiyordu, denizin güçlü dalgalarını, eve gittiğini gösteren topraklarla değiştirmek konusunda hiç acelesi yoktu. Basit bir deniz çalışmasıyla nasıl olup da bir geminin batıp bir başkasının ele geçirildiğini babasına anlatmaya pek istekli değildi. Demir Gül'ün arkasında bulunan Santo Domingo'nun görüntüsünün, babasının tepkisini değiştireceğini umuyordu.

Ele geçirilen kalyonun işe yarar etkilerine karşı, Gül'ün bordasında bir de düğ temsilci vardı. Belki de Crisp haklıydı, Horrow Dükünü ve uşağını da İspanyolları koydukları büyük sandallara yerleştirmeliydiler. Özellikle düğ sorun çıkaracak gibiydi. Maalesef Demir Gül zaten zamanını aşmıştı ve babası muhtemelen yelkenlerini görmek için her gün tepelere tırmanıyordu. Bu yüzden, ufukta onları bekleyen yırtıcıların bulunmadığından emin olup son duraklarının güneyindeki Güvercin adasına gidebilecekleri dolambaçlı bir rota çizmeleri gerekecekti. Bu kadar zamana ve enerjiye mal olacakken böyle bir önleml akıll edememenin hiçbir bahanesi olamazdı ve bir gemi onları takip etmeye kalkarsa şaşırtmaca verip sonra yollarına devam etmek birkaç gün daha oyalanmalarına neden olacaktı.

Güvercin adası otuz yıldır babasının kalesiydi. İspanyollar bütün bu süre boyunca aramasına rağmen hâlâ Korsan Kurt'un sığınağını keşfedememişti. Yakalanan ya da ele geçirilen her kalyonda, tabloları ve haritaları üzerinde dikkatli bir inceleme yapıldı; ama hiçbirinde Kurt'un

gizli barınağını saklayan yer için en ufak bir işaretleme bile olmazdı. İngiliz gemileri bile Dante'nin gerçek yerini bilmezlerdi. Adanın uzaktan görünüşü ise, çorak volkanik taşlardan oluşmuş, denizden gelen tepeden ibaretti. İngiltere'den gelen haberler, mesajlar, tezkereler Baja Mâs'taki New Providence limanına bırakılarak düzensiz aralıklarla teslim alınırdı. Danteler korsanlık faaliyetleri için kraliyetin payını taşıyan gemiyi yılda bir kere İngiltere'ye gönderirdi ve bu yolculuklar sırasında Jonas da, Gabriel de Londra'da olmasına rağmen Juliet sıcak güneş ışığı, tuzlu deniz suyu, sisli hava, kömür tozu ve yağmur ticareti yapmaya pek meraklı değildi.

Juliet'in çok değerli büyükbabası, Jonas Spence, dört yıl önceki ölümüne kadar bu yolculukları mutlaka denetlerdi. Hain, yaşlı bir denizaslanydı; fakat Juliet onu gerçekten severdi. Bütün böbürlenmeleri ve deniz suyu yutmuş halleri nedeniyle, Elizabeth çağının deniz avcıları döneminde, Jonas ve babası Sör Francis Drake, John Hawkins ve Martin Frobisher'le açılmanın nasıl bir deneyim olacağını hep merak ederdi.

Yükleriyle esirleri olmasaydı, İngiltere onu İspanya'nın istila armadasına karşı korumak için deniz kuvveti sağlamazdı. Muhtemelen Yeni Dünya'da da varlığı bilinmezdi. Bu durum İspanyol kralının donanma kuvvetlerini, İspanyol sularında devriye gezen güçlü ve aktif bir filo bulundurma ihtiyacını garantilerdi.

II. Philip, ikinci Büyük Armada'dan on yıl sonra da yeterli sayıda gemiyi bir araya getirip İngiliz kıyılarını tehdit etmeyi denerdi. III. Philip başa geçtiğinde İngiltere ordusunun çok güçlenmesi korkusu yüzünden gemi yapımında hayli artış oldu. İspanya'nın Hint adaları filolarında da, daha küçük kırk silahlılarıyla otuz silahlıların yerine elli dört silahlı Santo Domingo gibi gemilerin getirilmesi şeklinde değişiklikler yapıldı. Demir kaplama filolarındaki hazine gemilerinin sayısı yıllardır hızla azalırken, hazine yüklerinin İspanya'ya güvenli bir şekilde yetişmesini kesinleştirmek için koruyucu pozisyonunda seyreden savaş gemilerinin sayısı artmıştı.

Diğer taraftan, Simon Dante, Kaptan David Smith ve Kaptan Frederick Mounts böyle olmaması için ellerinden gelenin en iyisini yapmıştı. El Draque tarafından yönetilen Gloriana'nın deniz avcıları takımından Karayiplerde aktif olup İspanyol avcılarının kendini yerle bir etmek için gösterdikleri en büyük çabalarını bile püskürtmeyi başarmaya devam eden tek isim Simon Dante'ydı. Ölü ya da diri Pirata Lobo'nun başına konan ödül sadece İspanyol leş yiyicilerden çok daha fazlasını cezbedecek kadar yüksekti. Juliet'in şüphelerine göre, Varian St. Clare'in oradaki varlığının nedeni kralın barış bildirilerinden birini getirmekten başkaydı. Bir de şu vardı ki, katil, kılıç gördüğünde bile bayılan uşakla yola çıkmazdı. Adamın soruları başından savar tavrı Juliet'i sinirlendiriyordu.

Düşündüğünde, Harrow Dükünü Güvercin adasına götürüp babasının ellerine bırakmak kötünün iyisiydi. Adamın kabinden sık sık çıkmasını önlemek için kıyafetlerini parça parça edip, adamı bir tek battaniye ve şişmiş şakağıyla başbaşa bırakmıştı. Hem bu, hem de kendini "sadece bir kadın"ın merhametine bırakmış olması, Güvercin adasına yetişene kadarki üç gün için adamın hayli yönetilebilir hale gelmesini sağlamıştı.

Suratını ekşitti ve bir parça kalafat ipini karanlıkta şaklattı.

Sadece bir kadın... Feminin özellikleri için suçlanmayalı bayağı zaman olmuştu. Kimse İspanyol gemilerine bu kadar yakın bir adada, kılıç, bıçak ve tüfekte savaşmayı genç yaşta öğrenmeden yaşayamaz. İyi bir kılıç ustası olan babası, Juliet kılıç taşıyabilecek güce erişir erişmez kılıç kullanmayı öğretmişti. Canlarının korunması işini tanrıya da bırakabilirlerdi; ama tanrılı işlere bu kadar erken karışmamak için kendilerinin çelik ve barut üzerindeki becerilerine güvenmeyi tercih ettiler.

Juliet'in derslerini bir adım ileri götüren annesiydi. Isabeau, Juliet'e hızlı davranmayı ve tabii ki öldürmeyi öğretti. Dövüşün nezaket kuralları üzerine bir anlık tereddüt bile hem kendi hayatına, hem de önderlik yaptığı adamların hayatına mal olurdu. Okyanusta ya da denizde, soyunu hesaba katmazsak, kanlı durumlarda tereddüte düşen veya güç, gözü kara cesaret beklendiğinde zayıflık gösteren kadının ya da adamın emrinde kalacak mürettebat yoktu.

Juliet'in vücudundaki yaralar bunu kanıtlar nitelikteydi.

Erkeklerin saygısını, sadakatini ve güvenini kazanmalıydı. Demir Gül'ün bordasındaki mürettebat üyelerinin çoğu gemiye yan gözle bakan her adamın bağırsaklarını çıkarabilirlerdi ki zaten kimse Juliet'in adil ya da kolay lokma olduğunu düşünmemişti. Çok fazla rom içtikleri zamanlarda belki biraz meraktan el atmaya kalkmıştı kimileri; ama her kuşun etinin yenmeyeceğini anlamaları hem çabuk, hem de acı olmuştu. Amaçsızca dolaşan bir bakire değildi o. Kendi isteğiyle ve kendi yollarıyla saflığını da, bekâretini de kaybedeli yıllar olmuştu.

İlk aşkı Dominic du Lac'tı. Uzun boylu, yeşil gözlü, tatlı dilli bir Fransız genciydi. Yumuşacık elleri vardı. Yakışıklı sayılmazdı; ama güldürüyordu Juliet'i. Yabani çiçekler toplayıp Juliet'in saçına takardı. Tam bir Fransız hanımefendisi gibi giyinmeyi göstermek için ısrar ederdi. Sonra eşit düzeyde bilinç ve dikkatle kuralları nasıl yok edeceğini öğretmek istedi; işi bittiğinde ikisi de çıplak ve ustaca yarattığı gerilimi devam ettirmeye istekliyd.

Dominic aynı ay sarıhummadan öldü. Ama birlikte geçirdikleri kısacık zamanda Juliet'e bedeni hakkında fevkalade şeyler öğretmişti. Uzun süre yas tutamayacak olan zevkleri ve arzuları hayatına sokmuştu.

Dominic'ten sonra üç erkek daha girdi hayatına; her biri kendi çapında özeldi. Hiçbiri kalbinde şiirsel heyecanlar yaratamasa da, birbirlerini utanç veya kuşku olmadan eğlendirmeyi bilmişlerdi. Sonuncu bir yıldan fazla sürmüştü; ama denizdeki ani tüfek atışlarından bile çok güçlü bir metres yüzünden o da sona erdi. Aslında ilgisini çeken bir adamla tanışmayalı aylar olmuştu. Belki de dükün çıplak vücudunu gördüğünde hissettiği kıpırtının nedeni buydu.

Crisp, adamı Juliet'in kabinine yerleştirme konusunda ilkin ayak direktmişti; ama koca bordada gerçek bir yatağı olan tek oda orasıydı, ki bu yatak bile konfor amaçlı değildi. Juliet, pek çok gece dar galeriye bir hamak açıp gemi gövdesinin seslerini dinleyerek uyumayı tercih ederdi.

Kandırıldığını kabul etmeliydi. İngiliz asilzadelerinin en az kadınlar kadar yumuşak ve ince yapılı olduklarını duymuştu. Ama bu adam uzundu, göğsü ve omuzları yapılıydı. Eti sıkıydı, kasları sertti. Göğsünü kaplayan siyah kıllar kalın; ama yumuşaktı. Karnına doğru inerken bir tek parmak şeklini alıp, kasıklarında iç içe geçecek kadar sıklaşıyorlardı.

Orada Juliet'in bakışları gerekenden uzun takılmıştı; Varian'a bahsedilenler gerekenden de fazlasıydı. Çıplaklık borda gemisinde elbette çok yaygındı; dolayısıyla Juliet her şekil ve boyutta mahremiyet görerek kendi payına düşeni çoktan aşmıştı. En etkileyici donanım, babasının silah kaptanı olan Lucifer'e aitti. Dükün gururu ve ünü, edevat bolluğundan kaynaklanmıyordu tabii ki; bu durum iradesinin temeline kurgu tohumları ekti.

Uşaktan gelen utandırıcı bir öksürük, düşüncelerini dükün belinden çekmesini sağladı; ama bundan önce adamın kasıklarındaki kasların sertliğinin meşe ağacıyla yarışabileceğini; dolayısıyla deneyimli bir kılıç ustası olduğu kadar iyi bir at binicisi olma ihtimalini düşündürdü. Kart ya da zar oyunları için çalışmayı bırakmayan bir at binicisi.

Yanıklar bir iki gün içinde iyileşecekti ve Varian alevlerin tenini kavurmasını engelledikleri için kıyafetlerine minnettar olacaktı. Kafatasının çatlayıp çatlamadığını bilmek mümkün değildi, dolayısıyla kafasındaki şişlik sıkıntı yaratabilirdi. Duyularını geri kazanmış olması da beyninin kafatasından sızmadığına kanıt olarak gösterilemezdi; zaten Juliet savaşlarda böyle yaralar alıp birkaç gün iyi göründükten sonra burnundan ve kulaklarından kan gelerek ölen bir sürü insan görmüştü.

Varian'ın her yönüyle asilzade olması Juliet'te saygı uyandırmıyordu, bu durum adama güvertede avantaj da sağlamayacaktı. Simon Dante'nin soyluluğu İngiltere'nin vahşi Saksonlar tarafından yönetildiği zamana dayanıyordu. Haliyle on ikinci bilmem ne ya da bilmem nenin beşincisi olmak Juliet'i ne kadar ilgilendiriyorsa babasını da o kadar ilgilendiriyordu. Varian, vücudunun tek parça halinde kalmasını istiyorsa kibrinden vazgeçip burnunu Kaf dağından indirmeliydi.

Juliet, rüzgârın, son örgü ilmeğini elinden almasına izin verdi; sonra geminin ittirmelerine ve eğilmelerine karşı dengesini deneyerek serenin üzerinde kedi gibi yürüdü. Tutunacak, düşmesini yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Nathan Crisp görürse azarlama ve bağırışlarla bitecek tehlikeli bir oyundu. Serenlerle çalışanların çoğu günde birkaç kere düşerdi. Ama onlar Simon Dante'nin kızı değildi, eve çarpılmış halde ve birkaç kırık kemikle dönmeleri en fazla biraz dalga geçilmesine, biraz da aptallıklarına yanmalarına neden olurdu.

Serenin sonuna gidip topuğunun üzerinde başarılı bir dönüş yaptı. On iki metre aşağıdaki güverte gölgeler içindeydi; ama her tarafı zifiri karanlık değildi. Herhangi bir ışık kaynağı kullanmadan yollarına devam edebiliyorlardı. Yıldızsız gecelerde açık denizlerdeki her şey kilometrelerce öteden görünebilirdi; ama Juliet lambaları da, mumları da güvertede unutmuştu. Kabinindeki pencereler siyaha boyanmış kalın brandalarla kaplanmıştı.

Birilerinin konuştuğu yukarıdan duyuluyordu; ama mürettebat genelde günün olaylarından sonra dinlenmenin tadını çıkarıyordu. Ilık olan bu gecede hamaklarını dışarıda, güverteye kurmuşlardı. Bu yükseklikten beyaz kabuklarla sarmalanmış kurtçuklara benziyorlardı, siyah bordaların üzerindeki soluk renkli solucanlar.

Demir Gül'den çok daha yavaş olan Santo Domingo'yu hizada tutmak için yelkenleri küçültmek gerekmişti. Juliet onların yolundan giden hayaletimsi yelkenleri zar zor görüyordu. Bunlar da olmasa, okyanus sadece ayın yansımalarını taşıyan soluk ışıklı köpükler dışında istisnasız siyah bir görüntü sunacaktı. Juliet gözlerini kapatınca arkada kalan gemi izinin sesini, takozların çatırtısını, brandaya çarpan rüzgârın hafif mırıltısını yok sayabiliyordu. Geminin nefes alışını, gönderden gelen ritmik kalp atışlarını hissedebiliyordu. Demir Gül'ü kendi bedenini tanıdığı gibi tanıyordu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdiği anda derin uykusundan bile uyanabilirdi.

Gemi dalgaya kapılmıştı. Juliet bunu geminin üst kollarını yelpazeleyerek telafi etti. Ayakları çevikti, nereye bastığını biliyordu. Yelkenin gevşek bir köşesini düzeltmek için yolun ortasında

durarak, çarnıktan aşağı isteksizce indi. Bütün gözlerin serenden inişini izlediğini hissediyordu. Ayağı yere bastığında arkasında bir homurdanma duydu.

"Şunu yaparken kayıp düşersen hepimizin ölüm fermanını imzalamış olacaksın. Biliyorsun değil mi? Ah yoksa bilmiyor musun? Baban bizi asar, keser, parçalar. Üstelik bunu yapması için önce ağabeylerinin işkencelerinden ve annenin testislerimizi sıcak kerpetenlerle koparıp ateşte kızartma işleminden sağ kurtulmamız gerekir."

Juliet geminin marangozu Fincan Kelly'nin çatık kaşlı yüzüne gülümsedi. Kelly, adını başkalarının kafatasını delemek kirış ve serenleri defalarca kafasına yiyip, sadece birkaç dakikalığına espri yeteneğini kaybettikten sonra iyileşmelerine borçluydu. Fincan, Juliet'e, kendini zararsız kabul edilmek için çok öfkeli ve babayığit zannedip sürekli şaha kalkmış pozisyonda duran çoban köpeklerini hatırlatıyordu. Şimdiki gibi öfkeden deliye döndüğü anlarda bile hazırcevap, parlak tenli bir okul çocuğuna ya da limanda bekleyen öfkeli karısından korkan bir adamcağıza dönebilirdi.

"Kızarmış testisler," diye aklından geçirdi. "Bu sıcak adalarda lezzet unsuru olduklarını duymuştum. Ama henüz tatmadım. İyi bir yemek olur değil mi?"

"Tehdidi ciddiye almayabilirsiniz, Kaptan. Ama Demir Gül'ün güvertesinde ciddiye alan çok adam var."

"Ama bir düşünsene, yolunu durmadan tıkayan o ağır et parçaları olmadan hareketlerin ne kadar özgürleşir."

Fincanı bu düşünceyle başbaşa bırakıp küpeşteden eğilirken gördüğü Nathan'a yanaştı.

"Fincan haklı. Biliyorsun. Alman gerekenden çok daha fazla risk alıyorsun. Bize kanıtlaman gereken hiçbir şey yok, genç hanım. Boğaz kestiğini de gördük, fırtınada halatlara tırmandığını da. Tabii gecenin köründe serende dans edişini unutmamak gerek."

"Ya zaten hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmıyorsam, Nate? Ya sadece bunları yapabiliyor olmanın tadını çıkarıyorsam?"

"O zaman annen kadar kaçıksın demektir ve bu durumda azizler senin de ruhunu korur."

"Annemin ruhunun korunmaya ihtiyacı olduğunu mu ima ediyorsun sen?"

"Yok. Ruhunu sağlam tutmak için baban zaten onunla. Ama bir daha düşününce o da annen kadar kaçık. Yani onlar aslında ruh ikizi."

"Umarım beni aslında iyi bir adamın kurtarabileceğini söylemeye çalışmıyorsundur."

"Hayır," diye kahkaha attı. "Bunu ancak cehennemden filan kaçmış bir adam yapabilir. Bedeli olarak da kendi ruhunu kaybeder. Oradaki Çürük Beyin gibi." Sönük pipo tutan elini marangozu göstermek için kaldırdı. "Yıllardır seni arzuluyor; haline bak. Sen güzel bir laf ettikten sonra bile sana yazmayı beceremiyor. Eminim ki bütün gece seni testislerini kızartıp yerken düşününce düşününce ortalıkta dolaşacak."

Kelly'nin aksine Nathan konu ne olursa olsun düşündüğünü doğrudan söylerdi.

"Testislerden bahsettiğimize göre," dedi, "sence dükkünlükler nasıl?"

Nathan çenesindeki sakalı kaşıdı. "Senin kadar incelemedim; ama adamın geri kalan kısmı kadar büyük olduklarını söyleyebilirim."

"Onu kastetmedim," dedi iç çekerek.

"Öyle mi?" diye kıkırdadı Crisp. "O zaman testisleri de en az kendisi kadar sorun çıkarır; ayrıca dili çok yumuşak ve çok hazırcevap. Çenebaz. Ve babana gelince, sözlerimi yaz bir kenara. Kaptan Simon, onu adaya getirdiğin için memnun olmayacak." Küpeşteye eğilip tükürdü.

"Bir de, bence savaş gemisine kendi başına karşı koyduğun için kalçanın etrafına bir şeyler geçirmekle de ilgilenecek."

Son birkaç saattir kontrol altında tuttukları zafer duygusu dışarı fırlamadan önce tam on saniye sessiz kaldılar. Juliet kahkaha krizine girdi, aynı anda Crisp kepini çıkarıp anırmalar ve kahkahalar eşliğinde küpeşteye vurdu.

"İnanabiliyor musun, genç hanım? Kızımın Santo Domingo'su! Açık Denizlerin Korkusu ve şimdi bizim elimizde. İsa'nın çarmıhı aşkına ele geçirdiğimiz şey sadece filoyu yöneten almirante* ya da İspanyol efendileri değil. Kızımın İspanya'sının kızıma benzeyen Philip'i eminim ki yumruklarını sıkıp Engizisyon Mahkemelerini yeniden açacak."

"Evet, ama sence Papa memnun olacak mı?"

*Çn. İspanyolcada "amiral" demek

"Memnun olmak mı?" Crisp bu kelimenin üzerinde kafa yormak için bir anlığına durdu. "O kadar gülecek ki bir sonraki avında kendi sancak kemeresini senin yönetmene izin verecek."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Juliet'in keyfi şu anda hiçbir şey kaçıramazdı ve güldüğünde yüzünün tüm ifadesi değişiyordu. Çenesindeki acımasızlık yumuşuyor, gözleri ay ışığında parılıyordu. Dudakları, emirler yağdırıp insanların uymasını sağlarkenki halinden hayli farklı derecede kibardı.

Kollarını Crisp'e dolamak istedi; ama sıradan arkadaşlıklarını ve bu arkadaşlığın sınırlarını biliyordu. Bunun yerine ağabeylerinin yüzündeki şaşkına dönmüş ve mağrur ifadeleri görmeyi dört gözle bekliyordu. Onların kendi avlanmalarında yaptıkları en iyi şey Kolombiya sahillerinden getirdikleri kokmuş balık yiyicileriyle dolu iki ticaret gemisiydi.

"Jonas 'la Gabriel kıskançlıktan yeşile dönecekler. Yemyeşile."

"Hı hı. Kız kardeşlerinin Karayıplardaki en büyük ganimeti almış olmasını pek kibar karşılamayacakları kesin. Arkanı kollamak zorunda kalacaksın. Gece tek başına dışarı çıkmamaya çalışacaksın filan."

Juliet bir dakika düşündü ve sonra, "Yoksa aklından geçen şey?"

"Praemonitus praemonitus. Önceden uyarılma, önceden uyarılmadır."

Juliet öğüdü elini sallayarak yok saydı. "Av mevsimi başlıyor. Çocuk oyunları ile pek meşgul olacaklar."

"Ağızlarını son açık bıraktığında seni maviye boyamışlardı. Bu ikili asla seninle uğraşmayacak kadar meşgul olmaz, biliyorsun."

Juliet ayın esrarengiz ışığı altında Crisp'in yüzüne baktı. "Farkında mısın, Santo Domingo'yla altı gemi olduk. Artık yelken açarken Korsan Kurt'un korkusunu yaşayacak olanlar sadece demir zırhlı filolar değil. Şimdi Cartagena'ya, Maracaibo'ya hatta Panama'ya bile saldıracak gücümüz var."

"Dur orada, genç hanım. Sanki biraz abarttın, ha? Maracaibo? Cartagena? Hele Panama?"

"İspanyol Denizlerinin tamamı bizim olabilir. Jonas ve Gabriel bu fikre balıklama atlayacaklar."

Crisp anlamsız sesler çıkararak araya girdi. "Evet, abilerin bu ahmaklığa hevesle atlamazsa akciğerimi kaşıkla çıkarabilirsin. İspanyollara gelince, sence arkamızdan gönderecek gemileri kalmış mıdır?"

"Babamı köpek gibi avlamaktan vazgeçmezlerse kalmayacak."

"Simon Dante böylesi iyiliği geri çevirmez, biliyorsun. Sırtındaki yaralar bir İspanyol'dan yadigârdı ne de olsa. Annenin kolunu halleden de Katolik İspanyol'un tekiydi. Yani şu İspanyol efendilerinden nefret etmek için hayli nedeni var. Ama açık sularda gemilere saldırmakla iyi korunan bir limanı ele geçirmek için filo oluşturmak arasındaki fark da azımsanmayacak kadar devasa." Susup boş piposunu ağzına koydu. "Kırk sene önce Drake, Maracaibo'ya saldırdıktan sonra böyle bir şey hiç yapılmadı. O zamandan beridir de toprak korumalarını güçlendirdiler, garnizonlarını yaklaşık birkaç yüz bin asker kadar artırdılar ve deniz yollarında devriye gezip bizim gibi itlerden temizlemek için Santo Domingo gibi gemiler inşa ettiler."

Juliet, Crisp'le tartışacağından daha fazlasını biliyordu. Özellikle de dışlerinin arasında hayli sert olan piposunu sıkıştırırken. Simon Dante tam beş yıl İspanyol savaş gemilerinde kürek mahkûmu olarak tutulmuştu. Yaraları İspanyollara duyduğu nefreti hatırlatmak için yeterli olmasaydı bile karısının sol dirseğinin altından sallanan boş elbise kolunu görmek fazlasıyla işe yarardı.

Üstünden neredeyse beş yıl geçmişti. Simon Dante İntikamcıyı ve Siyah Kuğu'yu alıp Florida Boğazında ava çıkmıştı. Isabeau Kuğu'nun dümeninde her zamanki kaptanlığını devam ettirmeyi düşünürken demir zırlı filonun kalyonlarına yaklaşıp diğerlerinden daha yavaş seyreden iki küçük gemiye odaklandılar. Üçüncü kalyon diğerlerinin gölgesinde güvenle seyrediyordu. Hint korumalarından biriydi ve ilk bakışta dümeniyle ilgili sorunları nedeniyle yalpalıyor gibiydi.

Savaş gemisi, aheste aheste geliyor gibi göründüyse, üç güvertenin üzerinde taşıdığı atmış dört silahın ağırlığı yüzündendi, üstelik en alttaki kapalı silahları görünmez kılmak için siyaha boyanmıştı. Aptal bir kaptanı var ve bunun yüzünden ana filodan ayrılıyor gibi görünüyorduydu bunun amacı da korsanları cezbetmekti. İşe en küçük çapulcuyla başladılar; Siyah Kuğu'yla.

Isabeau, savaştan kaçmamak uğruna, Dante 'nin İntikamcı'sının da kalyona saldırmak için etrafta çember çizdiğini bilerek gemilerin meydan okuyuşuna cevaben ileri doğru seyretti. İspanyollar cephanelerinin sonuna gelmek üzereyken, Isabeau aşağıdaki güvertenin açılmasıyla hazırlanan tuzağı fark etti. Isabeau kaçamadan yaylın ateşi başlatıp hem Kuğu'nun ana

yelkenleriyle direklerinin başını havaya uçurdular, hem de üst güvertesini taradılar. Sonucu korkunçtu. Isabeau suda çaresiz dururken büyük kalyonun, gemisine şiddetle vurduğunu izledi.

Korsan Kurt Simon Dante karısını kurtarmaya gelip kalyonla yaralı Kuğu arasındaki yerini alırken, İntikamcı'nın savaş topları İspanyolları acımasızca yaylın ateşine tutuyordu. İspanyol kaptanı arka arkaya gelen şiddetli saldırılar yüzünden elindeki avantajın tadını çıkarmaktan vazgeçip Siyah Kuğu'nun gitmesine izin verdi. Kendi gemisinde büyük hasar olan Simon, diğerleriyle uğraşmaktan vazgeçip Isabeau'ya eşlik etti. Bir araya gelişleriyse birkaç saat sonraya denk düştü.

Simon karısındaki ciddi yaralanmayı ancak o zaman fark etti. İspanyolların, demiri çok kolay soğutması yüzünden pek de başarılı sayılmayan yaylın ateşi, geminin başka yerlerine başka zararlar vermişti. Patlayan metallerin parçaları ana güverteye yayılıp üç mürettebat üyesini öldürmüştü, Isabeau'nun kolunun yarısına mâl olmuştu. Gemilerdeki cerrahlar ellerinden geleni yapmasına rağmen, İspanyolların yarım bıraktığı işi kangrenin tamamlamasını engellemek için hasar görmüş etle kemiği almak zorunda kaldılar. İspanyollardan kalanlar bununla sınırlı değildi. Siyah Kuğu'nun yaraları, gün bitmeden geminin terk edilmesi gerektiğini gösteriyordu.

Gemisini kaybetmek, Isabeau'yu kolunu kaybetmekten daha çok üzdü. Bir daha denize açılmak konusunda isteksizlik göstermedi; ama başka bir geminin kaptanlığını yapmaya da çalışmadı. Aslında Demir Gül'ün Juliet'e verilmesi konusunda ısrar eden de Isabeau Dante'ydi. Juliet annesinin güvenini hak ettiğini her gün kanıtladı. Simon'un güvenini kazanmak daha zordu. Juliet, ne zaman Demir Gül'le denize açılrsa, babasının gözlerinin derinliklerinde bir korku görür; yaralı karısını eve getirirken yüzünde olan korkuyu.

Juliet'in yön bulma becerisi, savaşma yeteneği, denizciliği bir erkeğinkine eşitti. Babası verdiği eğitimle ilgili daha fazla kanıt istiyorsa, son derece somut olan bu kanıt şimdi Demir Gül'ün arkasında, gönderinde İngiliz bayrağını dalgalandırarak uysallıkla yüzmekteydi.

"Şu İspanyol, Aquayo," diye mırıldandı çatık kaşlarının arkasından. "Bilgilerimizi takdir etti."

"Hı," dedi Crisp. "Ne var ki bunda?"

"Santo Domingo Hint adalarına Cartagene'le Havana arasındaki deniz yollarını gözetip bizim gibi baş belalarını hizaya sokmak için gönderildi. Sonrası tam bir delilikti." Yüksek sesle düşünerek devam etti. "Bir yük kamarasında hem Vera Cruz darphanesinin mührünü taşıyan

gümüş külçeler, hem Margarita adasından inciler, hem de Barranquilla'dan zümrütler bulduk. Öyle bir delilik ki, bu kadar hazine bir savaş gemisinin bordasına nasıl sığacak bilmiyorum."

"Hı hı, evet." Crisp derin bir soluk bıraktı. "Önümüzdeki birkaç saati yük listeleri üzerine odaklanarak geçirirsen sorunun cevabını da bulursun elbet. Bana gelince, İspanyol saçmalıklarını okuyamadığımdan, yardımcı olamayacağım. Bu yüzden, sabaha kadar ayakta kalabilmek için en iyisi büyük bir paket bisküvi, biraz soğuk koyun eti, biraz da bira alayım."

"Hak ettin. Buradakilerin hepsi hak etti. Hatta bence, ekstradan bir tane de rom almalısın."

Crisp dağınık perçemini yüzünden çekti. "Bunu yapacağım, Kaptan. Saatleri kurup yelkenleri düzelttikten hemen sonra. Havada fırtına kokusu var ve Loftus bu dişi domuzu hızlandırmazsa, fırtınanın tam içinde yalpalayarak ilerlemek zorunda kalacağız."

Beşinci Bölüm

Juliet bir saat sonra hâlâ Santo Domingo'dan alman yük listelerini inceliyordu. Bir savaş gemisinin İspanyol sularının üç farklı yerinden alınmış hazineyi taşımasının nedenine dair bir cevap bulmamıştı henüz. Ama kulaklarını kısalttığı subayın adını bulmuştu ve bu keşif kulaklarının havaya dikilmesine neden olmuştu. Kaptan Cristobal Nufio Espinosa y Recalde. Mürettebat listesinde capitân del navio olarak verilmişti, gemi bordasının askeri komutanı. Capitân de mar olan Diego Flores de Aquayo'dan sonra ikinci adamdı.

Juliet'i şaşırtan şeyse yaklaşık bir ay öncesine dayanıyordu. Babasının otuz yıllık ortağı olan Geoffrey Pitt'in İspanyol Sularındaki adamlarından aldığı bilgileri içeren raporlarına göre Recalde Nombre De Dios'ta askeri garnizonu yönetmişti. Bu raporların kesinliğinden şüphe duymasına gerek yoktu: Recalde Nombre De Dios, Panama ve Peru için ana limandı ve normal yöntemlerle düzeltilmesi mümkün olmayan kocaman bir bataklığın hemen yakınındaydı. Francis Drake denizcilik yaptığı günlerde burayı iki kere yağmalamıştı. İlki 1572 yılında, devlet başkanın konağını bir haftalığına devraldığında, adamları şehri kundaklayıp yakarkendi. Birincinin üzerinden bir yıl bile geçmeden ikinci saldırı geldi. O da, Peru'dan gelirken kanaldan geçen hazine trenini pusuya düşürmesiydi. Ama o kadar çok altın ve gümüş vardı ki yarısını orada bırakmak zorunda kalmıştı. Bu olaydan beri Nueva Espana'nın valisi Nombre de Dios'a tayin edilen en habis ve gaddar subayları alma konusunda ısrarcı davranıyordu. Ana sulara herhangi bir garnizonda görülen yanlış ve gaddar hareketler öncekilerin yerine kondu. Ne kadar acımasızsa o kadar iyidir diye düşünüyordlardı.

Recalde, capitân del navio olarak Argus'a saldırmak konusunda yetkiliydi. Aquayo, İspanyol kralı tarafından iyilik göstergesi olarak prestijli bir kumandanlıkla ödüllendirilmişti; yani bir bostan korkuluğundan biraz daha fazlasıydı. Fakat Recale Nombre de Dios'un kumandanı olunca mesleğini seçip, kuşkusuz mükemmel şekilde yapar hale geldi.

Nathan haklıydı galiba. Eğer Juliet, Recalde'in gözlerine bir an bile beklemeden iki tane sıkın kardeşi Jonas kadar serinkanlı davransaydı daha iyi olabilirdi.

İç geçirip bıkkın ellerle şakaklarını ovarken bandanasını çıkarıp ensesindeki nemi temizledi. Kabindeki hava boğucuydu. Önce siyaha boyanmış brandalara, sonra ranzasında gölgede kalmış silüete bakıp kaşlarını çattı. Adam, Juliet kabine döndüğünden beri ne hareket etmişti, ne de ses çıkarmıştı.

Şişenin dibinde kalan son şarabı kadehine boşalttı. Diğer bedene baktı. Beacom yerde ceset gibi yayılmıştı. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, topukları birbirine dokunuyor, ayak parmakları doğrudan yukarıyı gösteriyordu.

"Lanet olası İngiliz," diye mırıldandı.

Kadehi de yanında götürerek, brandanın galeriye açılan dar kapıyı kaplayan kısmını çekip açtı. O anda kabinden çıkan rutubeti fark edip kapıyı daha çok açtı. Gemisinin arkasındaki dümen suyunun sesini dinledi. Bulutlar daha kalındı; onlar gökyüzünün tamamını battaniye gibi örterken rüzgâr da hırçınca saçlarını çekiştiriyordu. Karanlık, arkalarından gelen Santo Domingo'yu görmeyi daha da zorlaştırmıştı; ama oradaydı işte, bulutlara boğulmuş gökyüzün hemen altında, siyah bir şekildi.

Çok kısa bir an için İspanyol savaş gemisinin zavallı Argus' a yaklaşmasını hayal etti. Püsküren korkunç dumanlarla durmayan yaylın ateşi arasında iki gemi de soluk renkli bulutlar tarafından yutulmuştu. Crisp'e göre Demir Gül'ü işin içine karıştırmak delilikti. Ama Juliet beş yıl öncesini aklından geçirip annesinin yaşadığı durumun kendi başına gelme ihtimalini düşündü: güç kullanan bir kadın, güverteleri yanan, mürettebatıyla kaçınılmazı engellemeye çalışan cesur bir Siyah Kuğu.

Kendini ayağının altındaki kocaman bir çıban şeklinde gösteren kader, Juliet'in Güvercin adasındaki evde kalmasına neden oldu. Öbür türlü o korkunç yolculuk sırasında Kuğu'da olacaktı. Olanların sonuçlarını öyle ya da böyle bir şekilde değiştirmek için yapabileceği çok az şey vardı, çok azdı; biliyordu. Yine de o sırada Kuğu'daki normal yerinde olmayışını kafasında evirip çevirmeye devam ediyordu. Orada, karısını kurtarmaya çalışan babasının yanında olmak yerine kumsalda uzanmış yıldız haritalarıyla uğraşıyordu.

Juliet gözlerini kapatıp ellerini sabit tutmaya çalıştı.

Evet, sonraki yıllarda denizcilik konusunda en az bir erkek kadar iyi olduğunu kanıtlamıştı. Mürettebatı, nişancılara pozisyon alma emri verdikten sonra kendisi bile kendinden şüphe etse de ona saygı duyuyor, çözülmesi imkânsız görünen zırvalıklar karşısında bile zafer elde edeceğini biliyorlardı. Meydan okumalara, asla tereddüt etmeden silahıyla ya da gemisiyle karşılık verip hiçbir şeyden korkmayan Juliet'in inadının da kuvvetinin de demirden olduğuna inanıyorlardı.

Mücadelelerin sonrasını görmemişlerdi tabii. Ellerinin titrediği, kemiklerinin zangırdadığı, göğsünün sıkışıp nefes almasını engellediği o sessiz saatlere şahit olmamışlardı.

Kadehi dudaklarına götürüp, romun geri kalanını içmek için sabit tutmayı başardı. Ama rom yetmiyordu. Kan ve barut tadını silmeye hiçbir zaman yetmeyecekti. Daha fazla almak için güverteye gitti. Eline aldığı şişenin boş olduğunu fark etti. Başka bir şişe almak için, lanet okuyarak kitaplığa gitti, Dizi, yanından geçtiği sandalyeye çarptı. Öfkeyle tekmeleyerek yolundan itti, tekmesinin sandalyeyi kırmaya yetmediğini görünce de iki bacağından kaldırıp duvara fırlattı. Arkalığını oturma kısmından ayırıp, kabinde tahta parçalarının uçuşmasına neden oldu. Dağıtmaya bir kere başlayınca devamı geldi; Santo Domingo'nun yük listelerini ve gemi jurnallerini masadan attı, belgeleri havaya fırlatıp kar taneleri gibi etrafı sarmalarını izledi.

Varian'ın uykusu gece boyunca sürekli bölündü. Juliet'in kabine ilk girişinde birdenbire uyandı; ama kız, masasında sessizce işini halletmeye karar verince o da sırtı dönük kalıp uyuyor numarası yaptı.

Yine de kırılan sandalyeyi ya da Londra faresi kadar lanet kadını yok saymak tabii ki imkânsızdı.

"Daha fazla mobilya fırlatmayı düşünüyorsanız, en azından önceden uyarabilir misiniz?"

Juliet nefesini tutup yataktaki soluk renkli şekle döndü. Tam bir dakika boyunca konuşmadan adama baktı. Bu da Varian'a kafasına ölümcül bir hareket yaptırmadan sırtı üzerinde dönmek için zaman verdi.

"A, şey, uyuduğunuzu sanıyordum," diye kekeledi Juliet.

"Rahatlamalı mıyım yani?"

"Rahatlığınız," dedi kısık gözlerle. "Şu anda ilk önceliğim değil. Ayrıca sizin dinlenmenizi de böldüm sanırım?" diye sordu Beacom'a bakarak.

"Hayır, hayır madam. Kesinlikle hayır."

"İyi. O zaman bana bir şişe daha rom getirme zahmetine katlanırsınız herhalde? Benimkiler bitmiş gibi görünüyor da."

Beacom ayağa fırladı. "Tabii ki, Kaptan. Nerede bulabilirim acaba?"

"Mutfakta vardır. Acemi çaylağa sorun. Özel stokları nerede sakladığımı gösterir."

"Mutfak?"

"Bir güverte aşağıda. Kışta."

Beacom başını belli belirsiz sallayan patronuna bakıp kapıya döndü. Arkasından kapandığında Varian yatağının etrafına kadar gelen dağılmış sandalye parçalarına soğuk soğuk baktı.

"Bravo, Kaptan. Kadınların çoğu güçlerinin sandalye kaldırmaya bile yetmediğini söyler ki bu parçalara ayırmaktan çok daha ufak bir yetenek gerektirir."

"Tanıdığınız o çıtı pıtı hatunlardan çok farklı olduğumu biliyorum. Aslında hemen şu anda bu konuyla ilgilenecek birilerini çağırabilirim."

"Sevgili Kaptan Dante, Santo Domingo'nun bordasında size ilk kez gülümsediğim andakinden çok daha farklı olduğunuza inanabilirsiniz."

"Kopacak kadar ağrıyan koluma rağmen mi?"

"Ona rağmen madam." Kızın mağrurluğunu önceki eleştirileriyle fark ettiğini belirtircesine hafifçe gülümsedi.

"İçiniz rahat olsun beyefendi, siz de standartların hayli dışındaydınız."

Kopkoyu kaşını kaldırarak: "Öyle miydin?" dedi Varian.

"Aslında menekşe renginin bir adama bu kadar yakıştığını hiç görmemiştim."

"Ah! Söyleyeceğiniz güzel sözlerin savaşçılığım üzerine olacağını sanmışım."

"Kendi kendinizi havaya uçuruyordunuz az daha, e bu da pek takdire şayan bir cesaret örneği sayılmaz."

Fenerden gelen sarı ışık Varian'ın bakışlarını da yanına katarak kızın omzuna kondu. Juliet ağır deri ceketini çıkardı, üzerinde kalan tek şey beyaz keten bir tişörttü. Tişört ışık karşısında öyle dayanıksızdı ki, göğüslerinin şekliyle belinin inceliği tamamen ortadaydı.

Bir deniz serserisinin sahip olamayacağı kadar kışkırtıcı bir endamı vardı.

Neyse ki ışıktan çekildi. Bu kadar yoğun günden sonra ağrıların olabileceğini, en nihayetinde insan olduğunu gösteren yüz buruşturmasıyla diz çöküp, yere saçtığı kâğıtları topladı.

Varian, alışılmış bir hareketle battaniyesinin köşesini kaldırmaya yeltendi; ama ne var ki gördüğü kıl ve et yığını buna engel oldu. "Size yardımlarımı sunmayı çok isterdim; ama anlayış göstereceğiniz üzere bir problemim var."

Özrü elini sallayarak yanıtlayıp eline geçen ilk kâğıtları masanın üzerine koydu. Bir an ileri uzanırken sendeleyip tutunmak için elini uzattı. Sonunda sert ahşabın pürüzsüzlüğüne dayanamayıp sırtını masaya vurarak yere yığılıverdi. Kadehinin, içinde kalanlarla savrulduğunu fark edip aldı. Boş olduğunu göstermek için yana eğdi.

"Cesaretiniz hakkındaki iltifatlarım da," diye mırıldandı Varian ufak bir gülümsemeyle, "ele avuca sığmaz olduğunuzu daha önce tecrübe ettim, doğrusu ayaklarım yerden kesildi."

Juliet bacaklarından birini büküp diğerini düz bıraktı. "İltifatlarınıza güvensen mi bilemiyorum, lordum. Yarım ağızla söylüyor gibisiniz."

"Niyetim alay etmek değildi. Yemin ederim. Daha önce nankörlük ettiysem, tekrar özür dilerim. Ama anlayın beni, yabancı bir yatakta kıyafetlerim olmadan, kâfur yağına bulanmış halde uyanmaya alışkın değilim."

"Gerçekten mi? Bu durumun sizin kumaşınızdaki adamlar için hayli yaygın olduğunu sanıyordum. Yani kâfur yağıyla banyo yaptığınız için."

"Yağın meziyetleri vardır. Mesela kokusu tatlıysa burun deliklerinizdeki kılları yakmaz. Ayrıca, 'benim kumaşımdaki adamlar' ne oluyor? "

"Gösteriş düşkün, kendi üzerine titreyen ve kusursuz taklidi yapan asiller."

"Yani iltifatlarıma benden geldikleri için güvenmiyorsunuz, öyle mi madam?"

"Sizce bu bir iltifat mıydı?" Yumuşak ve kısık sesli bir kahkaha attı. "Bu durumda artık susmalıyım."

Kafasını masaya dayayıp gözlerini kapattı. Böylece Varian kızın yüzünü fener ışığı altında izleme fırsatını elde etti. Mavi bandana ortadan kalkınca kestane rengi saçlarını ve etrafını kalp gibi sardığı yüzün özelliklerini nasıl gözler önüne serdiğini gördü. İngiliz kadınlarının çoğu çillerle savaştıkları için cıvalı tuz ve pirinç tozu kullanırdı. Bu durum düşünüldüğünde Juliet'in cildinin kraliyet etki alanı olan yüz binlerce kilometre içersindeki her hatunu utandıracak kadar esmer olduğu söylenebilirdi. Sürekli maruz kaldığı deniz ve güneş yüzünden yanan teninin ılık bronz rengi Juliet Dante'nin sağlam yapısına pek uyuyordu. Varian saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüp, bedeni ipeklerle sarmalanmış görüntüsünün nasıl olacağını düşünmekten bir kez daha kendini alamadı.

Kaşlarını çatıp düşüncelerini tehlikeli sulardan çekti. Zekâ oyunu gibi görünmeyecek bir konu bulmaya çalıştı. "İki kardeşiniz olduğunu söylemiştiniz?"

"Takdir edilesi bir hafızanız var."

"Peki evlilik?"

Varian'a bakmak için kafasını hafifçe çevirdi. "Niye evleneyim, Allah aşkına?"

"Biriyle yoldaş olmak için? Rahatlık için?"

"İhtiyacım olan bütün yoldaşlık da rahatlık da elimin altında. Bundan daha fazlasını istersem, hali hazırda o da var."

"Ah."

"Ah." Adamın onaylamayan nidasının başarılı taklidinden sonra kahkaha attı. "Erkekler yapınca suç olmayan şeyi kadınlar yapınca orospu damgası yiyor. Ne kadar saçma, değil mi?"

Varian ağzını açtı, sonra dişlerini birbirine çarparak kapattı.

Juliet gülümseyip masaya yaslandı. "Sizi yine şaşırttım, değil mi? Biraz da sizden bahsedelim. Fidyenizi ödeyecek kimse olmadığını söylemiştiniz. Evde sizi bekleyen bir aileniz yok mu? Karınız? Harrow'ları devam ettirecek cırlayan çocuklarınız? Kendinizi yine havaya uçurursanız yerinizi alacak bir kardeşiniz?"

"Henüz karım yok. Annem belki biraz yas tutar; ama acısı çabuk geçer. Dul bir kadın olarak maaşıyla nasıl geçineceğini düşünmeye başlar. Kardeşe gelince, iki tane vardı. Biri atını akıntılı nehre sürüp boğuldu, diğeri geçen sene öldürüldü."

Gerçeği söylemek gerekirse, Varian St. Clare'in hayatının önemsiz ayrıntılarıyla ilgilenmiyordu; ama adamın sesine oturan aşikâr acı, dönüp adama bakmasına neden oldu.

"Çoğu insan 'geçen sene öldü' der, siz 'geçen sene öldürüldü' diyorsunuz?"

"Oturup konuşularak çözülebilecek aptal bir onur meselesi yüzünden düelloya girişti."

"Bahsetmek istemezseniz anlarım."

"Mantık, saygıyı delilikten çok hak eder. Tartışmanın sebebi bir kadındı."

Juliet dudak büktü. "Ve siz bütün kadınlara cephe aldınız? İngiltere'ye içinizde bir acıyla gelip kokulu ipeklere sarmalanmış genç bir dişi şeytanın sizi baştan çıkarmasından ölümüne kaçarak yaşamaya başladınız. Öyle mi?"

Bu alaylı lafların üzerine gözleri hafifçe küçüldü; ama gülümsemesi oldukça sakindi. "Tam tersine yola çıkmadan çok kısa bir süre önce sözlenmeyi kabul ettim."

"Bir insan sözlenmeyi nasıl 'kabul eder' ki? Antlaşma filan mı bu?"

Varian bu soruya dudağında alaycı bir bükülmeyle cevap verdi. "Sence Beacom nefes almadan mı konuşuyor? Buna cevap vermek için Harrow'un dul düşesiyle bir gece geçirmeye katlanmak gerek. Ben yirmi bir yaşına bastığımdan beri, yani yedi yıldır her gece, annemin bana birilerini ayarlama çabasından bıktım. Askeriyeye girmemin nedeni de bundan kurtulmak istememdi."

"Ama sonunda yenildiniz?"

"Geçen sene kardeşim öldükten sonra, çok az seçeneğim kalmıştı. Bana, varise ihtiyacım olduğunu bildirdiler ve sevgili valideciğimle aynı odada kalmak, savaş toplarının önünde çıplak kalıp elinde bir de hedef tahtası tutmaya benziyordu. Ama bu cephede savaş topları annemin bulunduğu uygun yaşlara, özelliklere ve sosyal statülere sahip genç kadınlardı."

"Müstakbel karınızı annenizin seçmesine izin mi verdiniz yani?"

"Evliliklerin her iki tarafın da ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde ayarlanması çok şaşırtıcı bir şey değil."

"Hım, yani nişanlınız, ya da müstakbel nişanlınız, zengin mi?"

Varian kaşlarını çattı. "Benimki kadar eski bir ailede sadece görünüşe ya da kokuya göre karar verme lüksünü yok eden sosyal hususlar ve gereklilikler vardı. "

"Eminim ki öyledir. Onu seviyor musunuz?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç zannetmiyorum."

"Yine de bu çok basit bir soru. Evleneceğiniz kadını seviyor musunuz, sevmiyor musunuz?"

"Çok soylu bir aileden geliyor."

"Hım. Dişleri de yerinde mi bari? Pazardan domates alır gibi eş seçiyorsunuz."

"Pardon, madam. Bana aşka inandığınızı söylemeden önce kafamın diğer yarısı da patladı galiba."

Bir süre nasıl cevaplayacağını düşünerek gölgelere baktı. Simon ve Isabeau Dante'nin yanında, uyumdan başka şey görmeyen ailede büyümemiş birine bu konuda cevap vermek zordu. Birlikte geçirdikleri yıllara rağmen ellerini zar zor uzatıp, birbirinin gözlerine içtenlikle bakmakta güçlük çekmişlerdi.

Gülümsedi. "Evleneceğim adamın, ona her bakışında kendini rahatsız hissetmesini isterim. Ben odaya girdiğimde yerinden kıpırdayamasın, kımıldarsa etrafındaki hava çatlayıp yere yığılacakmış gibi korksun isterim."

"Anlaşılması kolay bir korku," dedi kırık sandalyeden geriye kalanları göstererek.

"Ve eğer o doğru adamsa dilenci ya da kral olmasını umursamam."

"Ama kral olsa daha iyi olur sanki. Hani elinizde gördüğüm parıltıya bakarak karara varacak bir kral."

Elinde tuttuğu boş kadehe baktı. Elini büküp kadehin etrafındaki mücevherlerin duvarda renkli ışıkları oluşturmalarını sağladı.

"Bu durumda kısa günün kârı" diye karşı çıktı. "San Ambrosio'nun eski kaptanı Don Alonzo Perez'in özel depolarından alınan ufak bir hatıra. Gemiye geçen kış Hispaniola'dan aldık. Kurtlanmıştı, onarmaya değmezdi. Ama taşıdığı yükü yirmi bin eskudoya sattık. İşgal ettiğimiz bütün gemilerden bir hatıra alırım. O geminin hatırası da kadeh oldu."

Eliyle, tablo masasının arkasında olağanüstü güzel görünen silahları barındıran, tellerle örülmüş dolabı gösterdi. Çoğunun burnunda çelik kilitler vardı. Kimi inci işlemeli Fransız tasarımıydı; ama çoğu görkemli süslemeleriyle İtalyan işi olduklarını gözler önüne seriyordu. Gözü bir çifte kaydı. Alışılmışın dışında bir birleşimdi bu çift. Tek tetikle kontrol edilen çift ateşleme mekanizmasıyla çelik kilidin kombinasyonuydu. İki ateşleme sisteminin, birlikteliği çıplak bir çiftin birleştirme yöntemiyle resmedildiği dekorasyon parçasına yansımıştı. Bu kadar uzaktan göremese de bu detayı biliyordu. Çünkü silahlar ona aitti ve son gördüğünde Argus'un güvertesindeki adamlarındaydı.

"Ha siktir! Bunlar benim Brescianlarım!"

Juliet adamın birden fırlayan parmağını takip etti. "Mümkün değil, efendim. Onlar benim Brescianlarım."

"Aslında değiller, madam. Benim için bizzat Lazzarion Cominazzo tarafından yapıldılar."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa Jorge Fillarento'dan satın aldım ve sizinkilere benziyorlarsa sizin silah yapıcınız iki çift yapmış demektir."

"Benim olup olmadıklarını söylemek için bir kere bakmam yeterli."

"Buyurun." diye meydan okudu. "İstedığınız gibi inceleyin. Hiçbir şey değişmeyecek."

Çıplaklığıyla ilgilenemeyecek kadar kışkırtılan Varian, battaniyesini savurup bacaklarını yatağın kenarından sallandırdı. Kalçasındaki ve omzundaki çürükler ayağa kalkarken dişlerinin arasından derin bir soluk almasına neden oldu. Acısı, yerini kabin boyunca attığı uzun ve sinirli adımlara bıraktı. Dolap kilitli değildi, Varian düello tabancalarından birini askıdan aldı. Işığa tutunca gözleri görkemli emniyet levhasının üzerindeki pürüzsüz yüzeye kaydı. Oysa burada olması gereken şey karmaşık şekilde nakşedilmiş Harrow armasıydı. Varian, metale göz alıcı bir yazıyla işlenmiş, tanıdık görünmeyen üç parafla karşılaştı.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı. Ceviz kabuğundan yapılmış namluya baktı. İç içe geçmiş bir çift vardı; kadının boynu ve sırtı yoğun bir orgazm yaşıyor gibi yukarı kalkmıştı. "Özür dilerim kaptan. Benim silahlarımın eşsiz olduğunu sanıyordum."

Hâlâ yerde oturan Juliet, kendi gözleriyle adamın kasıklarının aynı seviyede olduğunu fark etti. Yaralarını tedavi ederken, görülebilecek her şeyi görmüştü tabii; ama şimdi yerçekimi de devreye girip ta başlangıçtan beri hayli etkileyici olan bütün donanımın şeklini değiştiriyordu. Ayrıca insanın dikkatini dağıtacak kadar kaslı baldırları vardı. Bu kadar yakın olunca kalçasındaki gergin sinirleri ve bacağındaki açık kahverengi tüyleri görebiliyordu.

"Bütün İngiliz erkekleri güneş etraflarında bir yerde olmasın diye önlemler mi alıyor? Yemin ederim ne sizinki kadar solgun bir beden gördüm, ne de ekvatora bu kadar yakın yerde kat kat kıyafetlere bürünen başka bir adam duydum. Bir iki gün hava alması kurdeşeninize çok iyi gelecek."

Varian aşağı bakarken korktu. Bahsedilen kurdeşen hem özel bölgesinin etrafında, hem kollarının altındaydı. Fark ettiğinde Beacom'ı altına ettirecek kadar korktuğu üzere sabun deniz suyuyla karışmamıştı; altı haftalık yolculuk boyunca kullandıkları tek temizlik malzemesi o olduğu için dükün ipeklerinin üzerinde tuz tortuları kalmıştı. Argus tropikal sulara girdiğinde durum daha da kötüleşti. Ne iç ısıyla güneş rahat bıraktı, ne de sıcaklık yükseldikçe soyunmaya başlayan mürettebatın görüntüsü. Çoğu çıplak ayak, hava alan pamuk önlükler ve geniş pantolonlar giyerek çalıştı.

Böyle seçeneklerden mahrum olan Varian, çorapları, kalın pantolonu, modaya hayli uygun ceket, kısa montu ve peleriniyle yaşamak zorunda kaldı. Güverteye örnek olması gerektiğinin farkında; sessizliğini koruyarak kaçınmaya devam etti. Bir yerlerde çıplak yürümenin düşüncesi de şimdi özel bölgelerini utanmadan artan merakıyla incelemekte olan kadının önünde anadan doğma durarak sergilediği görüntü kadar absürddü.

Bedenin herhangi bir parçasının bu kadar yakın ve istenmeyen incelemeye tabi tutulmasına alışkın olmamakla birlikte zevk de duymayan Varian, piştovu yerine bırakıp yatağa gitti. Juliet'in gülümsemesi önce kıkırdamaya sonra kahkahaya döndü. Bu kahkaha adamın gururuna batmaktan öte buz kesilmesine neden oldu. Sonuçlarını düşünmeden geri döndü, eğildi ve kadını kollarından tutup kaldırdı.

Göz göze olduklarında ne halt etmeyi planlıyordusa, karar vermeye fırsat bile bulamadı. İçtiği romun miktarına rağmen Juliet'in refleksleri kobra saldırısı kadar kuvvetli ve ölümcüldü. Daha tam olarak ayağa kalkmadan adamın çenesinin altında bıçak dayadı.

"Sizi uyarmalıydım," dedi adamın boynuna dayadığı bıçak kadar soğuk sesiyle, "Çok özel bir davet olmaksızın bana dokunmaya cesaret eden çok az adam var. Bana yalancı diyip hayatta kalmaya devam edenlerin sayısı daha da az."

Varian, hançerin teşvikine uyup çenesini yukarı kaldırdı. Kollarını serbest bırakıp ellerini yavaşça yanlara düşürdü. "Münasebetsizliğimi affedin. Silahlar benimkilerin aynısı; içgüdüsel bir tepkiydi ve bunun için daha önce de özür diledim zaten. Çok nadir yaptığım bir şey; hele de saygı göstermem gereken fazla rom içmiş birine karşı."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar, madam. Geri dönmeme gelince," keskin bıçağın tene batan iğneye benzeyen baskısına meydan okurcasına ağzını kenetleyip çenesini aşağı indirdi. "Konuşmamızın vardığı noktayı düşünerek, daveti reddetmenin sonuçlarının ne olacağını merak ettiğimi belirtmek isterim."

Juliet bir süre baktı. Kendine dokunmaya davet etmesi gibi haddini aşan tahminleri, bıçağı neredeyse istediğinden daha derine gömmesine neden olacaktı. Bunun yerine bıçağın yerine boğazından göğüs kemiğine oradan da siyah kılların arasından sert karnına götürdü. Soğuk çelik aşağı doğru hareket edip erkekliğinin üzerinde durduğunda, etinin ağırlığı bıçağın üzerinde bir tabak servis gibi duruyordu.

Geri çekilmedi.

"Sizden beklediğimden daha cesursunuz, lordum," dedi yavaşça.

"Siz de beklediğimden daha cüretkârsınız, Kaptan. Yine de elinizdeki bıçağın avantajı düşünüldüğünde şaşırtıcı olmadığı görülebiliyor."

Juliet inanmadığını gösteren bir nefes bıraktı. Silahını usta bir bilek hareketiyle kabinin köşesine fırlattı. Kapının dibindeki ahşaba çarpan bıçaktan böylece kurtulmuş oldu. Aynı anda bot giymiş ayağını kaldırıp, Varian'ın çıplak ayağına bastı.

Varian karşılık veremedi adamın kolunu yakalayıp bileğini acımasızca çevirdi, başparmağının nasıbiyse çıtlayana kadar bükülmek oldu. Kolunu saran acı yüzünden iki büküm olup kızın önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Juliet eğilip kulağını kaplayan ipek saçlarına doğru fısıldadı. "Şimdi silahım da yok, lordum. Laflarım hâlâ rom kokusu ve cüretkârlıkla mı dolu?"

Boştaki eliyle kızın sağ bacağına sarıldığında, dişlerini sıkıp acıya karşı koymaya çalıştı. Kızın bacağına bükerken elindeki baskının azaldığını, Juliet'in dengesini yitirdiğini hissetti. İkinci çabasında kız yere, Varian'ın altına düştü. Bileğini ve parmağını kavramaktan vazgeçirecek kadar sert bir düşüştü.

Kız başka bir bükülmenin etkisiyle kaşlarını kaldırdığında, Varian küfredecek nefesi bile zor bulmuştu. Kızın bacakları, Varian'ın boynunu aralarında hapsederek kerpeten gibi kapandı. Soluk borusunu sıkıyor, solumaya çalıştığı havanın ciğerlerine ulaşmasına engel oluyordu. Gevşete-bilmek için kızın bacaklarını tırmalamaya çalıştı; ama iki demir parçasını ayırmak gibi bir şeydi bu. Boynunu çevirerek kurtulmaya çalıştı; ama kız çabalarına ters istikamette gelen acımasız bir burkmayla karşılık verdi. Böylece adam tamamen kapana kısılmış hale geldi.

Gözleri kanlanmaya, önünde siyah noktalar uçuşmaya, göğsü yanmaya başladı. Kasları hava için haykırıyor gibiydi. Kollarını kızın bacaklarından çekti, teslimiyetini göstermek için ellerini açmak üzereydi ki, kabinin kapısı kabaca çalındı.

Juliet'in küfrünün sesi duyulunca en fazla on iki on üç yaşında olabilecek zayıf velet kapıyı açtı. Bir elinde geniş, tahta tepsi; diğerinde de şişe tutuyordu.

Çocuk, eşikte tereddüt etti; ama kaptanını yerde bacaklarının arasında çıplak bir adamı boğarken görmenin tuhaf olduğunu düşündüyse de yüzündeki ifade bu düşüncüyü ele vermedi.

"Şu küçük komik herif rom istemeye gelmiş, Bay Crisp sizin de yemekle birlikte biraz rom alacağınızı düşünmüş." dedi. "Erzakları masanın üstüne bırakım mı?"

"Hı hı. Sağ ol Acemi çaylak." dedi nefes nefese. "Zahmetinin karşılığı olarak biraz peynir alıver."

"Olur, Kaptan. Teşekkür, Kaptan. Bay Crisp ayrıca direkleri tekrar küçültmemiz gerektiğini söyledi. Şey olmuş çünkü... 'deniz kabarıp alçalırken başka bir noktaya düşmüş' müymüş neymiş." Bunu söylerken belinden bıçağını çıkarıp servis tabağındaki peynir tekerinden büyük bir dilim

kaşar kesti. Bir ısıklık alıp geri kalanını gömleğinin içine yerleştirdi. "Ha bi' de 'rüzgar yön değiştirdi' ve 'deniz baltayla kesilmiş gibi dalgalanıyor' dememi söyledi. Sabaha varmadan fırtınaya girecekmışız."

Juliet lanet okudu. Varian'ın boynundaki bacak kısılcacını açıp, adamı yerde nefes almaya çalışan denizyıldızı gibi bırakarak ayağa kalktı.

"Santo Domingo ne kadar arkada?"

"Hafif yükü patlayan iki kat güçlü uzun silahla vurulamayacak kadar uzakta."

Çocuğun ölçü standardı bir mil ya da daha fazlasına işaret ediyordu. Kasırğa geliyorsa eğer, bu uzaklık iyiydi.

"Bay Crisp'e yolda olduğumu söyle."

Acemi Çaylak, yanağı peynirle dolu, kaptanın başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu.

"Şu lord için bir hamak." dedi, Juliet. "Artık başka bir yerde yatacak."

Çocuk çiğnemeyi bırakıp kaşını kaldırdı. "Nereye koyayım?"

"Boş yelken ambarlarından birine. Gözden yeterince uzak olsun."

Çocuk önce Varian'a, sonra Juliet'e baktı, sonra ciyakladı. "Taam, Kaptan. Yelken ambarı."

Çocuğun çıktığını gösteren boğuk vurulma sesi üzerine Varian acizlik içinde yuvarlandı. Yerde yüzükoyun yatarken kafasını saçlarının arasından etrafı görebilecek kadar çevirebiliyordu. Çocuğun bir bacağı yoktu. Sağ dizi keçeyle kaplanmış bir kazığa bağlanmıştı; en aşağıda tahta bir kanca vardı. Aslında denizciler genelde bıçak ya da testere dışında tıbbi bir tedavi kullanamadıkları için bu görüntü alışılmadık değildi. Varian'ın dikkatini çeken, bacağının geri kalan kısmıyla kazığın üzerindeki oymaydı. Bacığındaki, yılan bedenine benzeyecek şekilde oyulup cilalanmıştı. Kazıktakiyse, parlak cam gözler ve keskin dişlerle tamamlanan açık ağızdı.

Dük homurdanıp gözlerini tekrar kapattı. Başparmağı çıkmıştı, eli demirci ocağındaki kömürler gibi yanıyordu, boğazı yutkunma çabalarına daha yeni yeni yanıt vermeye başlamıştı.

Juliet hançerini duvardan geri alıp St. Varian'ın önünde yere çömeldi. Yüzünü göremiyordu. Koyu renkli tüy yumakları bacaklarının etrafını sarmıştı. Kız bıçağın ucunu kullanarak parlayan kapakların önünde durdu ve gece mavisi gözlerden birinin dönüp bakmasını bekledi.

"Belki sonraki sefere meydan okurken daha dikkatli davranırsınız, efendim." Göğsünün altında özenle tuttuğu eline baktı. Adama acıyıp cıkladıktan sonra "Bunun şeytanın bile canını yakacağına bahse girerim. Parmağını geri yerleştireyim mi? Yoksa kendin halledebilir misin?"

Bir taraftan parmağını büküp iterken, diğer taraftan da beyaz dişlerinin arasından tıslıyordu. Kemik sert bir "tak" sesiyle yerine oturdu ve kolundaki ürpermeye rağmen, gözlerini Juliet'in yüzünden ayırmadı.

"Tıpkı sizin gibi, madam," dedi sesi hiddetten gıcırdayarak, "Ben de özel bir davet olmadan bana dokunmamanızı tercih ederim."

Yüzüne düşen saçına müdahale etmeden sırtından kalçalarının gerginliğine bakarak "Nasil yorumlanacağına bağlı, Sayın İngiliz asilzadesi. Mesela herhangi bir dokunma meydan okumayla karıştırılabilir. "

Cevap vermeden önce dönüp nefesini bıraktı. "Dişsiz ve balkon göbekli bir cadının dikkatini çekmek istediğimi asla düşünmeyin."

Juliet sırtıttı. "İnanın eğer bu bir kadınla ilişkinizde tercihleriniz arasında yer alıyorsa, ben kendimi zevk dolu düşüncelerden alıkoyabilirim."

"Lütfen böyle yapın, ben de sonsuz şükran duygusuyla def olup gideyim."

"Yakındır diye umuyorum. Aslında yine de fidyeye değebileceğiniz düşüncesini getirdiniz aklıma. Örneğin müstakbel eşiniz pekâlâ fidye verebilir. Ahlsız korsan serserisinin çapulculuğu tarafından lekelenmeden, güven içinde geri dönmeniz için ne öder acaba? "

Adamın saçları tekrar yüzüne düştü; ama ipeksi yumakların arasından gözlerinin parıltısı görülebiliyordu.

"Ya da belki de," dedi Juliet, kulağına tahrir edici bir fısıldayış bırakmak için eğilerek, "Cazibemle sizi kazanmak için çaba sarf edebilirim."

"Bunun için gerekli olan şeylerden yoksun olduğumuzdan," diye karşı çıktı, "bu göz ardı edilebilir bir risk."

Juliet ellerini dizlerine koyup ayağa kalktı.

"Bu erdemli saygıya tuz biber ekin, Sayın İngiliz asilzadesi, zira babamla tanışacaksınız. Kolay kırılacağımı mı sandınız? Babamın yanında da burnunuzu böyle kaldırın da bir an bile düşünmeden kesip atsın."

Altıncı Bölüm

Hava gece boyunca rüzgârlıydı. Şafakla birlikte etraf griye büründü. Deniz yeşil köpüklerin güverte küpeştelerine çarpmasına yetecek kadar yükseliyordu. Güröldeyen siyah fırtına bulutları batıda dolanıyordu, Demir Gül daha çok yelken açıp fırtınadan kurtulurken kalyon o kadar şanslı olamadı. Gemilerinin sadece rüzgârın götürdüğü yere giden kare şeklini değiştirmemek konusunda ısrar eden -başa ve kıça büyük kasaralar yapmayı teklif etmişlerdi- İspanyol deniz işçilerinin kibri sayesinde, yükselen tahta güverteler hızı ciddi anlamda düşürüp zaten yukarı kalkmış olan gemiyi kötü hava koşullarına elverişsiz hale getirmişti.

Juliet yine de böylesi bir hazineyi rüzgâra kurban verirse çok laf yerdı.

"Bir yerlere bağlanmayan ya da tutturulmayan ne varsa bağlayın, Bay Crisp. Hoş bir fırtına bizi bekliyor." Küçük dürbününden devinmekte olan bulut kütesine baktı. "Çok kolay olacağını söylemiştik, değil mi?"

Nathan küfretti ve geçtiği yerlerdeki adamlara emirler yağdırarak kıça gitti.

Bulutların arasında çatallı bir şimşek çaktı; Juliet arkasından gelmesi gereken ses için saniyeleri saymaya başladı. Her üç saniyede bir fersah sayarak fırtınanın dört fersah ilerde olup hızla onlara doğru geldiğini tahmin etti. Rüzgâr soğuk ve nemliydi. Şapkaları uçurup keskin nişancıları sinir ediyordu. Yelkenlerin topa tutulmuş gibi sallanmasına neden olarak her dakika yön değiştiriyordu.

Halatlarda kalması gerekenler dışında bütün mürettebat aşağıda duruyordu. Silah amirleri savaş toplarının kilitli olduğundan, güverteye su sızmadığından, silahların burunlarına ve ateşleme deliklerine balmumu konduğundan emin oldu. Barut fıçıları güvenli hale getirilip birkaç yüz topluk atış depoya yerleştirildi. Tulumbalar yağlandı, başlarına adam dikildi. Gece boyunca açılmayan fenerler soğuyunca geminin bordası için en büyük tehlike yok olmuştu; mutfaktaki kömürler bile kazara dökülürse diye sıkış tepiş yerleştirilmişti.

Juliet yaklaşmakta olan fırtınayı kış güvertesinde bekledi. Geminin sarsıntılarına karşı koymak için ayaklarının arası açtı ve yere sağlam basıyorlardı. Saçları gözünün önüne gelmesin diye bandanasını alınının etrafında sıkıca dolamıştı; yine de uçuşan tutamlar yüzünden Medusa'ya* benziyordu.

Onun baktığı yere bakan hareketsiz figür ana güvertenin ortasında duruyordu. Elleri küpeşteye kenetlenmiş, yüzü denize dönmüştü. Juliet, Harrow Dükünü böyle sert havada ortalıkta dolaşırken görünce şaşırdı. Aslında şaşırmasının esas nedeni adamın "yakışmış" kelimesini zerre kadar kaldıramayacak bir gömlek ve paçalı donla dolaşıyor olmasıydı.

Ortalama ölçülere sahip bir denizcinin incecik gövdesi üzerinde geniş durabilecek gömlek, Varian'ın omuzlarına dar geliyordu. Dantelleri yoktu; bu nedenle göğsü açıkta kalmıştı. Paçalı donun dikiş yerlerinin de zorlandığı açıktı; tehlike oluşturuyor gibiydiler. Adamın aceleyle eğilmesi gerektiğinde ne olacağını merak etmekten kendini alamadı Juliet. Bunlar elinde kalan tek kişisel eşyaları olan kurdeleli deri ayakkabılarıyla birleşince hayli komik görünüyordu. Juliet, adamı bordaya getirenin katıksız kibri olduğunu düşündü.

Kabinindeki olaydan sonra adamı ilk defa görüyordu. Acemi Çaylağa hangi kabine yerleştirmeye karar verdiklerini sormakla uğraşmamıştı. Sadece gece yarısından sonra uğradığında ranzasının boş olduğunu biliyordu.

Adama bakarken bir suçluluk dalgası vicdanını yokladı. Gece çok fazla rom içmişti; verdiği tepkiye rağmen Varian'ın ona dokunması tam olarak suç sayılmayabilirdi. Otuz saniye önce bu çıplak bedeni kendi bedenine temasının nasıl olacağını düşünürken Varian tarafından çekilip ayağa kaldırılınca daha önce hiç olmadığı kadar korkmuştu. Bıçak önceden beri elindeydi; olaylar o şekilde gelişince de geri dönüşü olmayan o hareketi yapması gerekmişti. Hiç adil olmayan bir avantajının olduğunu söylenmesiye bıçağı kullanmayı daha da kaçınılmaz kılmıştı.

Kış bordasında durduğu yerden adamın yüzünü göremiyordu. O da Juliet'e bakmaya çok meraklı değil gibiydi. Ne de olsa bakması, köpek balığının önüne kırmızı et atmaktan farksızdı. Merdivenlere daha bir adım atmıştı ki gökyüzü haykırdı, rüzgâr aniden coştı ve bulutlar Allahın cezası bir yeşil ışıqla aydınlandı.

*Çn. Saçları Athene tarafından yılanla dönüştürülen mitoloji kahramanı

Varian başını bir anda yukarı kaldırdı, nefesi kesildi. Fırçaya benzeyen ateş topları direklerden ve serenlerden çatırdayarak düşüyordu. Parlak turuncu renkleriyle gemi iskeleti boyunca ışık gösterileri yapan toplara beziyorlardı. Islık çalarak direktan direğe atlıyor, gönderleri baştan aşağı ziyaret ediyorlardı.

"Denizcilerin çoğu batıl inançları nedeniyle St. Elmo'nun Ateşinden korkar." dedi Juliet sessizce. "Yüzüne ışığın vurmasına izin vermeye cesaret eden herkesin bir gün içinde öleceği söylenir."

Varian gözlerini isteksizce ışıklardan aşağı çevirdi. Saçları yüzüne savrulmuştu, yanaklarındaki iki günlük kirli sakal saç tutamların temasının engelliyordu.

"Onu ben de duydum; ama hiç görmedim."

Juliet başını yukarı kaldırdı; ama ışık oyunları bitmek üzereydi.

"Sizin batıl inançlarınız var mı?"

"Bazı konularda evet. Cuma günü asla yola çıkmam mesela, ya da bordaya siyah bir kedi almam. Ayrıca kabinimde yeni doğmuş bebek başlığı bulundururum ve şans getirsin diye silah güvertelerine bir şişe şarap dökmeden asla yelken açmam. Bu tarz şeyleri umursarım çünkü açık denizlerdeki en ölümcül lanetin bordada bir kadın bulundurmak olduğu söylenir, sizin şu kabin çocuğunuzdan daha şüpheliyim galiba."

"Ayrıca Londra'dan ayrılmadan önce bana güvertede çıplak kadın duruyorsa boranın ve sert rüzgârların duracağını söylemişlerdi."

"Bu da pek çok gemi süsünün çıplak kadın figürü olmasının nedenidir. Yine de aşağı insanız iyi olur," dedi büyük bir yağmur damlası yanağına düşerken. "Ben aşağı inmeyi düşünmüyorum ve eğer fırtınalı havalarda güvertede dolaşabilme beceriniz yoksa rüzgâr sizi oyuncak gibi savuracaktır."

"Teşekkür ederim, Kaptan," dedi Beacom, efendisinin geniş omzunun arkasından bakarak. "Ben de ekselanslarına aynı şeyi önermek üzereydim; bu kötü havalar geçene kadar aşağıda kalmasını."

"Yine de bence birkaç damla yağmur, çevik rüzgâr, ufuk açıcı değişiklikler yaratabilir," dedi Varian gergince.

Juliet, "Siz bilirsiniz," diye cevapladı. "Ama küpeşteden gelen çevik dalgalar tarafından sürüklenirseniz, sizi kurtarmaya gelmeyeceğiz."

Beacom boğazından bir ses çıkardı; ama Varian başını sallayıp söyleneni kabul ettiğini göstermekle yetindi. Sonra köpüren denize baktı.

"Ufuk açıcı mı?" Beacom, efendisine bu soruyu sormak için Juliet kış güvertesine dönene kadar bekledi. "Güneye gittiğimiz yolculukta Kanarya adalarından ayrılırken yaşadığımız fırtına kadar ufuk açıcı mı?"

Dört gün beş gece boyunca hırpalandıkları boranın hatırası üzerine Varian'ın kaşı seğirdi. İkisi de deniz tutması yüzünden o kadar zayıf düşmüştü ki çivi sopayla gelecek hızlı bir ölümü çok hoş karşılayabilirdi. Buna rağmen pis kadın düello için eldivenini yere atmıştı. Eğer şimdi parmağı kadına daha önce yenik düştüğünü hatırlatırken geri çekilirse, kadından daha ödlele olduğunu kabul etmiş sayılacaktı.

"İstiyorsan, sen aşağı in," dedi yağmurun oluşturduğu zincirlere kısık gözlerle bakarak. "Ben birkaç dakika daha burada kalmak istiyorum."

Birkaç dakika, on dakikaya döndü. O zamana kadar en koyu bulutlar tepelerine geldi, rüzgâr güverteyi adeta dövüyordu ve yağmur damlaları iğne gibi düşüyordu. Varian söylemeye çalıştığı şeylerin gerçekleştiğini görmekten memnundu.

Dişlerinin takırtısından şükranını belirtmeyi beceremeyen Beacom'la birlikte güverte boyunca yürümeye başladılar. Kapağa yaklaşmak üzere oldukları bir anda ayaklarının altındaki ahşap döşeme kaydı. Gemi altlarında yükseliyor gibiydi. Karina tehlikeli şekilde yan yatıp Varian'la Beacom'u gönderlerin dibine doğru fırlatıyordu. Deniz suları güverteye doluyordu. İki adamı da güverte boyunca sürükleyip geminin duvarına yapıştıracak kadar güçlüydü. Suların oluşturduğu yeşil somutluk karşısında karışmış kafalarıyla sadece birbirlerine tutunabildiler. Gemi normal duruşuna döndü; sonra diğer tarafa yatmaya başlayıp Beacom'u ahşap döşeme boyunca savurarak küpeşteye sürükledi.

Varian küfretti, Beacom'un arkasından gitti. Adamın kemikli koluna yapışmayı başarıp ambar ağzının güvenli bölgesine geri götürdü. Juliet yukarılarında, kış güvertesinde dümeniciye emirler yağdırıyordu. Adam dümenin üzerinde iki büküm olmuştu, saçları rüzgârda yatay sicimler halinde uçuşuyordu. Orada bütün ağırlığını dümeni kontrol etmek için kullanırken birden bire küpeşteye devrildi. Beline dolanan hırça mapası sayesinde gemiden düşmekten kurtuldu.

Beacom, adamı kollarında taşıyarak "Ekselansları!" diye bağıyordu; ama Varian hareket edemiyor, birkaç metreden ilerisini göremiyordu. Gözlerine dolan tuzlu deniz suyundan kurtulmaya çalıştı; ama görüşü bulanık kalmaya devam etti. Juliet Dante'yi göremiyordu. Hâlâ kış bordasındaysa delirmiş gibi yağın yağmurun altında kaybolmuş olabilirdi.

Tabii hâlâ oradaysa.

Kulakları sağır edici bir çatlama Varian'ın yukarı bakmasına neden oldu. Bir şimşek baş direğe isabet etmişti. Sivri uçlu beyaz demir bir süre havada asılı kalmış gibi göründükten sonra kırmızı ışıltı şelalesi halinde etrafa saçıldı. Kimi halatlarda çalışan mürettebatın kafasına düştü. Santa Domingo'yla olan savaşta yıpranan direk, ikiye ayrılmıştı, büyük bir kısmı halatlarını savurarak güvertenin üzerine yıkıldı. Meşenin kırık kısmı ahşap döşemeye düşerken Varian'a yüzüne çarpacak kadar yakındı.

"Ekselansları, yalvarırım aşağı gelin!"

Beacom delirmiş gibi bağıyordu; ama Varian'ın ilgilendiği şey kış bordasıydı. Juliet hâlâ ortada yoktu. Dümenci emekliyordu, alını küpeşteye çarptığından yüzü kanlıydı. Varian, Beacom'ın boşa çırpınan elini itip merdivenlerin dibine koştu. Basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktı ve nihayet Juliet'i gördü. Kış bordası gönderinin yanında, halata tırmanmaya çalışıyordu.

Neden böyle saçma bir şey yaptığı ilk bakışta anlaşılmıyordu. Varian sonra daha yukarı bakınca kanca bacaklı çocuğun iskalaryadan sallanmakta olduğunu gördü. Sağlam olan bacağının etrafına halat dolanmıştı. Direk düşerken halatın gerilip çocuğu ayağından yakalayarak armaların oluşturduğu karmaşa içinde yukarı çektiğini düşündü. Çocuk orada öyle çaresizce asılı kalmış, geminin hareketleriyle oraya buraya savruluyordu. Her harekette direğin dibine yaklaşıyordu.

Rüzgâra karşı koyabilmek için iki büküm olan Varian açık kış bordasına yöneldi. Başka bir yeşil dalga geminin başına vurup ikisini de güverteye çarparken Juliet'e yetiştirdi. Bir kolunu kızın beline, diğerini bükülü halatlara dolayıp dalga dinene kadar halatlara tutunmalarını sağladı.

Kontrolden çıkmış halatlar ayaklarının altında yılan gibi haince kıvrılıyor, direğin kırık kısmı her sarsıntıda armaya vuruyor, direkler çatırdayarak kırılıyor, yelkenlerin demirleri fırlayıp kabloların havada uçmasına neden oluyordu. Varian, Juliet'in kulağına haykırdığını duydu. Ağzı burnu deniz suyuyla doluydu, saçları kafasına yapışmıştı, halat dokuz kamçılı kırbaç gibi göğsüne dolandığında yanlış yöne döndüğünü fark etti.

Hissettiği acı yüzünden daha da az görmeye başladı. Halatlara takılmış dönerken az daha Acemi Çaylağı elinden kaçırıyordu. Uzuvarlarından birini yakalamak için elini uzattı; ama mesafe konusunda yanlışmıştı. Çocuğa ulaşmak için daha yükseğe çıkması gerekiyordu. Juliet'i kenara itip ayağını küpeşteye koyup halatlara doğru yükselmeye çalıştı. Dengesini tam zamanında sağlayıp başka bir dalganın daha geldiğini gördü. Kaçabilmek için yüzünü çevirdi; ama saçındaki ve gözündeki sulardan kurtulmak için kafasını salladığında gevşek kablo tarafından tekrar ele geçirildi. Küfretti, çarmığı yakalayıp bileğine doladı. Ne yazık ki bunun yapabileceği en aptalca şey olduğunu anlamak konusunda geç kalmıştı.

Gemi dalga çukuruna daldı, halatın bağlı olduğu seren Varian'ı da yanında götürerek öne düşmeye başladı. Çarmığı çekti, kurtarmaya gittiği çocuk kadar riskli durumdaydı şimdi. Varian ve çocuk anlaşıp ters yönere asıldılar; sonra St. Clare kendini çarmığın daha uzak bir kısmında buldu. Tuttuğu halatlarla daha da ağırlaşan adam, on saniye boyunca topaç gibi döndü. Ayağının altında hava ve fokurdayan su dışında hiçbir şey yoktu.

Gemi dalga çukurundan kurtulmaya çalışırken Varian bordaya fırladı, bir kez daha ayrılmalara fırsat vermeden çocuğun kolunu yakaladı. Halat bileğini kesiyordu. Çocuğun ağırlığı kendininkine eklenince kolu çıkacak gibi oldu; ama çocuğu gemi tekrar yan yatmadan Juliet'in yakalamak için durduğu yere bırakmayı başardı.

Varian Acemi Çaylağın kurtuluşunu gördü. Bir saniye sonra geminin diğer tarafına fırlamıştı; sert bir sarsıntıyla arkın sonuna yetişti. Elindeki halatın kaydığını acıyla fark etti. Kabloları avuçlayarak tutunmaya çalışırken sonraki dalgaya yakalandı. Çıldırılmış deniz ayaklarını kendine çekiyordu. Dalga güverteden çekildiğinde görüşü, ana direğin ona doğru ölümcül bir geliş halinde olduğunu görece kadar düzeldi. Meşenin altında pestil olmasına tam bir saniye kala, bir çift el tarafından bacaklarından tutulup çekildiğini hissetti. Biri halatı gevşetmesi için bağırdı; yaptığındaysa kendini havada buldu. Ambara doğru uçuyordu.

Varian kendini daha birkaç saniye önce ıslak yığının üzerine düşen Acemi Çaylağın yanında buldu. Nathan ve Juliet, yığının üzerindeki ikiliye bakıp, ambarın kapağını kapattı. Sonra yağmurla ilgilendiler; işe güvertedeki suyu temizleyerek başladılar.

Arkalarındaki koridorda başka bir şekil belirdi.

"Allahım sen koru!" diye bağırdı Beacom. "Öldüğünüzü sandım, ekselansları. Öldüğünüzü! Şu borada nasıl bir cesaretle çıktınız oraya?"

Çenesi kilitlenmişti; açıklama yapamadı. Çocuğa karanlıkta neredeyse kaybolmuştu. Varian, ayağa kalkması için Beacom'un sunduğu yardımı kabul etti. Önce dizlerinde yükseldi; sonra ayağa kalktı. Omzundan tutmaya çalışan yaşlı adamı başından savıp, yalpalayan silah güvertesinin içinde, önceki gece gönderildiği ufak, havasız dolabı sendeleyerek aradı.

Üç tane dar, ahşap kapıyı açıp yelkenleri, kumtaşlarını ve direkleri önüne düşürdükten sonra başka bir güverte yolu kıça çıkmasını sağladı. Kaptan kabini boştu; deniz suyu baskınına maruz kalmamıştı. Varian kocaman, tüylü bir köpek gibi sırlıslılandı. Saçları yüzüne dökülüyordu, üzerinden sular damlayan ödünç aldığı kıyafetleri bedenine yapışmıştı.

"Ekselansları?"

Çürük omzuyla baldırının acısı düşünmesine daha fazla izin vermedi; ama aşağı baktığında gömleğinin önünde kocaman, kırmızı bir leke olduğunu fark etti. Her saniye biraz daha büyüyen kan lekesi. Göğsünü sıkan halatı hatırladı; parmaklarıyla yüzünü yokladı. Bulduğu şeyi tuttu.

"Ekselansları?"

Varian homurtuyla döndükten sonra kapıyı çarptı. Karşı çıkışlar ve kapıyı çalışan üzerine kilit dilini çevirdi. Beacom dışarıda, güverte yolunda bıraktı.

Fırtına, doğuya dönmeden önce Demir Gül'ü iki kere daha vurdu. İkindiye kadar yağmur dindi; yine de Atlantik'e doğru giden boradan ve şimşekten çok sonra bile rüzgâr gücünü sürdürdü. Gökyüzü güneşin batışına kadar açılmıştı. Güneşin, fokurdayan denize doğru ateş topu gibi batışını görebiliyorlardı. Bu da tropikal fırtınaların tuhaf bir özelliğiydi.

Yelken takımından düşen bir adam öldü. Bir başkası gemiden savruldu. Birbirine girmiş halatlar, mahvolmuş yelkenler, kırık serenler ve her tarafta çöpler vardı. Yine de kış güvertesinde arkalarındaki bomboş ufka bakanları ilgilendiren bu değildi.

Santa Domingo görünmüyordu. Etrafı hızla saran karanlık yüzünden nereye bakacaklarını bile bilemediler. Gözlerini ne kadar uzağa dikerlerse diksiner boşluktan başka şey göremiyorlardı. Juliet görüşü en sağlam adamlarını gözcü yerine gönderdi ve ufukta bir ışık görene kadar kış güvertesini terk etmeyi, hatta dürbününü bir başkasına vermeyi reddetti. Demir Gülü tekrar düzene sokmak için emirler yağdırdı; gördüğü ışığın beklediği ışık olmaması ihtimaline karşı silahları hazırladı. Gördüklerinin Santa Domingo olduğunu anlayacak kadar yaklaştıklarında gerginlik dolu bir saat dolmuştu.

Kalyon çok sarsılmıştı; ama İngiliz mürettebat toparlanması için yardım etti. Gül yaklaştığında Nathan Crisp'in de içinde olduğu birkaç adam daha kalyona gönderildi. Oldukça sert denizde, Juliet Güvercin adasına giderkenki son çabaları sırasında başka bir risk almak istemedi.

Bir kez daha dönerek güneye giden sabit rotalarını korudular. Juliet ancak o zaman aşağı inip kuru bir şeyler giyebildi. Gün ışıkları hâlâ var olmasına rağmen mutfaktaki ateşlerin adamın karavanasını kaynatana kadar yanmaya devam etmesini emretti. Aslında neyi daha çok istediğini bilmiyordu; sıcak kuzu etiyle dolu bir tabak mı yoksa sadece bir kadeh rom mu?

Seçim yapma ihtiyacı kabin kapısının önünde çaresizce duran Beacom'u görünce sona erdi.

"Ne halt ediyorsun sen burada? Efendin nerede?"

"O... İçerde, madam." dedi Beacom ellerini sallayarak. "Vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. Ama..."

"İçeride mi? Benim kabinimde mi?"

"Evet, madam. Maalesef öyle. Ve... Ve sanırım kapıyı kilitlemiş."

Juliet'in gözleri büyüdü. Kapıya yaklaştı, kolunu tutup açmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadığını görünce geri çekilip dibini tekmeledi.

"Lordum, ben menteşeleri havaya uçurmadan kapıyı açmak için iki saniyeniz var."

Cevap gelmiyordu ve Juliet bütün piştovlarının içeride dükle birlikte olduğunu biliyordu. Küfredip kapıyı tekrar tekmelemeye başladı. Bu sefer ahşabın kıymıkları etrafa fırlayacak kadar güçlüydü tekmeleri.

Koşup omzuyla açmak üzereydi ki içerideki sürgü sesini duydu. Kapının dili içeri doğru kayıyordu. Daha yarım santimetre bile açılmamıştı ki, Juliet tarafından maruz bırakıldığı güçle duvara çarptı.

Juliet içeri daldı. Gözleri ateş saçıyordu. "Ne cüretle! Buraya ne cüretle gelip... !"

Bir anda susuverdi. Ciğerlerinde kalan nefesi korku dolu bir nidayla bıraktı. Varian St. Clare ayaktaydı, ama yalpalıyordu. Gömleği beline, pantolonuysa dizlerine kadar kıpkırmızıydı. Gözleri öyle koyuydu ki, kafatasına oyulmuş delikler gibi görünüyorlardı. Yanağı, kemiğine kadar yırtılmıştı.

Boş bir şişe ranzanın önünde öne arkaya gidip geldi. Arkaya birkaç adım attığında Elinden sarkan kupadan damlalar döküldü.

"Herhalde romuma karşı bir bağımlılık geliştirdiniz?" dedi sakince.

Adam önce hiçbir şey söylemedi. Sonra göğsünden sarkan et parçasına dokunup "Bu tropikal cennette geçirdiğimiz her yeni gün romun etkisine olan ihtiyacım artıyor. "

Juliet başını çevirip Beacom'la sessizce konuştu. "Geminin yelken yapıcısını getir bana. Haydi durma, adam bordada."

Varian öne düşmeye başladı. Juliet hızlı hareket edip adamı koltuk altlarından yakaladı. Düşmemeleri için ikisini birden dengede tutuyordu. Varian'ın boğazından bir ses, ardından da rom kokulu bir geçirti geldi.

"Hele bir üstüme kusun, lordum," diye uyardı, "bir gün bile yaşayamazsınız."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

"İkisi de." Omzunun üzerinden Beacom'a baktı. "Orada durup aval aval bakacağına adamı yatağa taşımama yardım etsene."

Uşak öne atılmadan önce ellerini salladı. Adamı yatağa taşıyıp yatırdılar. Juliet emaye kâseye biraz su döktü; nispeten temiz kumaşlar getirdi. Beacom'u efendisinin yüzündeki ve boynundaki kanı temizlemekle görevlendirdi. Kendisi de bu arada sandığının altını üstüne getirip eski, unutulmuş gemilerden birinden kalma bir dikiş takımı buldu.

Yatağa geri döndüğünde Varian'ın gözleri kapalıydı; bir kolu alınının üzerindeydi.

"Baygın mı?" diye sordu Beacom'a.

"Hayır." diye yanıtladı Varian sertçe. "İyi niyetlerinize rağmen hâlâ ölmedim."

"Bu durumda bayılmayı becerseniz iyi olur sanki. Bekleyelim mi, yoksa sizi dikerken ayık kalmaya dayanacak kadar cesur musunuz?"

"Dikişleri kimin atacağına bağlı."

"Maalesef fazla seçeneğiniz yok. Yelken yapıcı hâlâ Santa Domingo 'nun bordasında, Argus tarafından mahvedilen yelkenlerle uğraşıyor. E davet gelmeden size dokunmamı da açık açık yasakladığınıza göre geriye bir tek Beacom kalıyor."

İğneyi uşağa verdi. Benzi küle dönen uşak korkusunu o kadar yüksek sesle belli etti ki, Varian'ın gözleri tekrar açıldı.

"Of, tanrı aşkına!" diye iç geçirdi. "Dokunun bana, öldürün beni, göğsümü ayaklarıma diki. Asla bir sonuç alamayacaksınız."

"Gelin bakalım" dedi. "Şahtınız, şahbaz oldunuz. Yara izi sizde çok karakteristik duracak."

Juliet, sandalye getirmesi için Beacom'a başını salladı. Yaktığı lambayı, kendisi iğneye ipek geçirirken tutması için Beacom'a verdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, bir zamanlar iki parmağı birbirine dikmiştim. Kazayla tabii. Yaralar o kadar birbirine girmişti ki, hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini söylemek imkânsızdı."

Varian güçlükle yutkundu. "Biraz daha rom alsam iyi olacak galiba."

"İnanın hareket etmemeye çalışsanız daha da iyi olacak. Çılgık atmanız gerekirse beni önceden uyarın ki gözünüzü çıkarmayayım."

Göğsü şişip derin bir nefes eşliğinde indi. Boğazındaki kaslar kasılmış, parmakları yumruğa dönüşmüştü; Juliet yırtılmış deriyi yerine yerleştirip kenarları etkili hareketlerle birbirine dikerken de yumruk halinde kaldılar.

"Bu kadar çok kanaması iyi bir şey. Yara temiz, başınıza çok fazla iş açmadan iyileşecek. Üstelik dikişler kollarınızın arasında kalacak ve görünmesi çok zor olacak."

Gece rengi gözler açılıp, ancak birkaç santimetre ötesindeki kızın gözlerini gördü.

"Gerçekten," dedi kız ipleri büzüşmüş etten yavaşça geçirirken, "Çok daha kötü olabilirdi. Gözünüzü ya da kulağınızı kaybedebilirdiniz ya da..." birkaç dakika daha çalıştı. O kadar odaklanmıştı ki, dilinin ucu ağzının köşesinden sarkıyordu. Bitirdiğinde geriye yaslanıp kaşlarını çattı.

"Ne düşünüyorsunuz Bay Beacom? Sizce de beyefendinizin sevgili müstakbel sözlüsü bu yarayı acayip çekici bulmayacak mı? Ah aşk, kafanızı ileriye çevirirsiniz ama tek gördüğünüz şimdidir."

Beacom'un ela gözlerinden biri hafiften açıldı, diğer gözü de peşinden geldi. "Of of," öne eğilip hafifçe gülümsedi. "Doğru, efendim. Kaptan haklı. Kesik, tüyelerinize yakın ve dikişler en az ipek elbiseninkiler kadar kusursuz."

İğneyle ipi dikiş kutusuna geri koyduktan sonra, kutuyu sandığa yerleştirdi. Birkaç dakika sonra yatağa döndüğünde ispirotoda ıslatılmış bir kumaş ve muşambaya sarılmış kavanoz getirdi.

"Bay Beacom, mutfağın yolunu bulabilir misiniz? Aşçı insanların karnını doyurmak için güveç yapacaktı. O kadar açım ki midem belime yapıştı. Kurabiye ya da peynir de getirebilirsin. İstersen bir şişe bira ve kesecek bir şey bulursan biraz sığır eti al. Ayrıca aşçıya, Kaptanının kurt gibi acıktığını söyle; o ne yapacağını bilir. "

Beacom, Varian'a baktı; ama bu sefer kabinden çıkarken onayını beklemedi. Juliet tekrar yerine oturdu.

"Acıtabilir." Ilık, soğuk kumaşı göğsüne sardı. Varian, ciğerlerinin patlayacağını hissedene kadar çığlığını bastırdı. İnanılmaz yanma azaldığında bilinci tam olarak yerinde değildi. Juliet çoktan adamın eliyle uğraşmaya başlamıştı. Sol eliydi; bir önceki gece başparmağı çıkan eli. Şimdiyse avucunda ve bileğinde halattan kalma kırmızı izler vardı.

İki parmağını kavanoza batırıp yapışkan bir macun çıkardı. Şeytanın sakatlığı gibi kokuyordu; fakat yanan avucuna değdiği anda acısı azaldı.

Juliet sonunda, "Yaptığınız aptalcaydı," dedi. "Hele parlak rozetli, ahşap topuklu ayakkabılarla yapmanız..."

Koyu gözler, cevap vermeden önce bir süre kızın yüzünü inceledi. "Çocuk iyi mi?"

"Hiç bu kadar sarsılmamıştı. Sizden o kadar etkilendi ki, bundan sonra kimse size elini uzatıp arkanızdan gülemez."

"Siz bile mi?"

"Ben yüzünüze karşı alay ediyorum zaten, efendim. Fark etmediniz mi?"

Soğukça "Aslında ettim," dedi.

Varian'ın bakışlarından kaçmaya alışan Juliet dikkatini adamın parmağına verdi. Biraz daha karışım alıp şişmiş bölgeye nazikçe yedirdi.

"Tekrar çıkmadığı için şanslısınız."

"Hiç çıkmasaydı daha şanslı sayılabilirdim."

Juliet alt dudaklarını kemirdi. "Aa evet... Şey, dün geceki tepkim biraz aşırı kaçmış olabilir. Ama sabrımı ölçmek için yanlış zamanı seçtiniz."

"İyi," diye mırıldandı "Bu bir özür mü şimdi?"

Mürekkep koyuluğundaki gözlere dönen Juliet omurgasında rahatsızlık verici bir sıcaklık hissetti. "Nasıl isterseniz öyle anlayın."

"O zaman kabul edeyim... Sizin de benimkini kabul etmeniz şartıyla."

"Sizinkini mi? Ne için?"

"Çenemi kapalı tutmam gereken zamanı kestiremediğim için."

Kendini küçümseyen bu açık sözlülük Juliet'in dudaklarına hafif bir gülümseme kondurdu. Kanın bütün bedenine bir kez daha hücum etmesine neden oldu. Bu sefer daha güçlü bir hücumdu, merkezi bacaklarının arasındaydı ve adam ona bakmaya devam ettiği sürece en olağanüstü zevkler, dalgalar halinde bütün bedenine yayılıyordu.

"Bana uzun cevaplar üçlemesini sayabilirsiniz, lordum; ama burada ne yapıyorsunuz? Sevgili sözlünüzü Londra'da bırakmanıza neden olan nedir? Yani on ikinci Harlow Dükü olarak deniz yolculuklarının şiddetine daha uygun olan birini görevlendirebilirdiniz."

"Harlow değil, Harrow. Ayrıca bildirmeliyim ki, beni bu göreve uygun gören kraldır."

"Hangi görev?"

"O kadar rom içmedim, Kaptan."

"Buradaki işiniz her neyse, benim varlığımda açıklanacak zaten."

Juliet sabırsızca soludu. "İnanın ki ilgimi yitiriyorum."

"Görebiliyorum. Parmağımı biraz daha kurcalasaydınız, tekrar çıkarabilirdiniz. Zira çok daha fazla acıyor."

Juliet kaşlarını çatıp elini uzattı. "Umarım yüzmeyi biliyorsunuzdur, efendim. Babam laflarınızı benim bulduğumun yarısı kadar komik bulursa bu beceriye ihtiyacınız olacak."

Varian'ın gülümseyişi eğlenceyle merak arasında bir yeri işaret ediyordu. İhtiyacı olan tek şey romdu. İki gündür sürekli acı çekiyordu; ama bastırması için ilk defa roma ihtiyaç duyuyordu. Üstelik şu sivri dilli, zeki kemalli korsanla daha çok ilgilendiğini fark etti; işin daha da ilginç tarafı, ilgilendiği tek şeyin kızın akli olmamasıydı.

Yağmurda seyrettikleri birkaç saat, savaştan kalan lekelerin sabunla suyla temizlenemedikleri halde yağmurla yok olduğunu, yüzünün temizlenip yumuşadığını fark etti. Yarısı bandının içinde, yarısı dışında olan saçları üzerlerindeki toz tabakasından kurtulmuşlardı. Lamba altında kestane rengi ışıltısı saçıyorlardı. Boynundan aşağı dökülen uzun tutamlar, bakışları bluzunun derin v yakasına çeviriyordu. Saçları kuru değildi, bu da asıl hallerini hayal gücüyle şekillendirmek gereğini doğuruyordu. Varian'ın bir önceki gece rahatsızlık verdiğini düşündüğü şekillerle gölgeler, kanının damarlarının içinde daha kalın şeritler halinde ve daha istekli akmasını sağlıyordu. Bu da kızın işlenmemiş ve yabani olan bu haliyle daha da güzelleştiğini düşünüp eğlenmesine sebebiyet veriyordu.

Varian düşüncelerinin girmekte olduğu yoldan korkup başka bir yere bakmaya çalıştı. Cehennemi andıran şu yolculuğun bir tek iyi tarafı olsaydı, o da bordada herhangi bir kadın bulunmaması olurdu. Ailesinin zenginliği ve şöhreti nedeniyle, yirmi sekiz yılının çoğunu kendilerini her fırsatta önüne atan kadınlarla uğraşmıştı. İlgilerinden hoşnuttu, payına düşen kadın sayısından epeyi memnundu. Ama kardeşlerinin ölümünden sonra tek varis olunca, kadınların dize getirme çabası da aşırılığa doğru yol almaya başladı. Sürekli artık bir gelin bulup uygun varisler yapması konusunda nutuk çeken öz annesiye en kötüsüydü.

Varian, sözlenmesine, olanlara sonunda boyun eğmesi şeklinde bakan Juliet Dante'nin alayının haklı olduğunu düşündü. Dul kadın, potansiyel damızlık koyun sürüsünü, St. Varian dölünü taşıyacak kadar saf olan üç zengin bakireye indirgemişti. En sonunda Varian birini seçmişti. Üçü de aynı düzeyde kusursuz ve hatasızdı; kendilerini harika bir ev hanımı, şato sahibi olmaktan başka hiçbir şeye hazırlamayan aynı mükemmellikte eğitimler almışlardı. Aslında üçü de dul kadının nüshalarıydı; havalı, güzel, soluk ve zarif bir cinsiyetsizlik sahibi.

Müstakbel sözlüsü Bayan Margery Wrothwell'in kendini dağınık saçları, nemli ve lanet olası kumaşı yırtıp göğüsleri avuçlaması için göz kırpan sımsıkı gömleğiyle görmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Bacaklarını ayıran Varian, hissettiği heyecanın romdan kaynaklandığını biliyordu; ama yine de başı beladaydı. Son altı haftadır yaşadığı bekârlık yeteri kadar zorluk çıkarmıştı. Evlilik öncesi saflığa ulaştığını söylerse yalan olurdu. Hele de içki dolu göğüs kafesinin üzerindeki etkisi de düşünülünce.

Beacom hangi cehennemdeydi?

Juliet aklını okur gibi kapıya bakıp aynı soruyu mırıldandı.

"Harrowgate Binasında yanlış tarafa saptığı söylenir," dedi Varian hafifçe, "ki son otuz yılını orada çalışarak geçirmiştir. Düşünün, tam atmış beş yatak odası vardı. Toplamda kaç odasının olduğunu Tanrı bilir. Ben de birkaç kere kayboldum."

Demın aya tırmanmaya çalışıp geri döndüğünü iddia etmiş gibi baktı Varian'a. "Atmış beş yatak odası?"

"Çok eski bir binadır."

"Orada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Ben ve yaklaşık yüz kişilik ufak bir hizmetçi ordusu."

Juliet kaşlarını çatıp sandalyesini arkaya itti. Merhem kutusunu sandığa geri koydu. Kapağı kapatmadan önce kuru dizlik ve temiz gömlek buldu. Botlarını çıkarırken ilkin bir ayağına dayandı, sonra diğerine. Kemerini açıp yere bıraktı; sonra gömleğinin arkasını pantolonunun içinden çıkardı.

Varian şaşırmış gözlerle Juliet'i izledi. Düşünceleri kadının ne yaptığını anlayamadan oradan oraya savruluyordu. Anlaşılmazlık, gömleğini kafasından çıkarana kadar sürdü. Parmakları pantolonunun düğmelerini açarken adamın gözleri kocaman oldu.

"Özür dilerim, Kaptan; ama ne yapıyorsunuz?"

"Kıyafetlerim sırlısklam. Değiştirilmeleri gerek."

"Son derece anlaşılır bir durum; ama..."

Kız durdu, arkasını döndü. Elleri hâlâ belindeydi. Bu sefer kızın ılık ve çıplak etinden başka hayal gücünü ateşleyecek hiçbir şey yoktu. Varian ayakta olsaydı, çenesi dizlerine değebilirdi.

Kızın göğüsleri dolgun ve yuvarlaktı; yüzü ve kolları zeytin gölgesi gibi bronzdu. Memeleri etrafındaki deriden biraz daha koyu renkliydi; uçlarıysa ufak ve olgun dutları andırıyordu. Beli zarif, bacakları vücudunu saran siyah pantolonun içinde gergin duruyordu.

Varian kadın vücuduyla ilgili her şeyi görmüştü; her şekli, korseler, ipekler ya da şallara sarılı veya bunların hiçbirini taşımayan kendini baştan çıkarıcı şekilde, alçak gönüllülikle, çapkınca sunan her bedeni görmüştü. Ama bu... Bu doğal, çekincesi olmayan sunuş nefesini kesmişti.

Juliet on saniye kadar hareketsiz kaldıktan sonra yumuşak bir kahkaha atıp kafasını kedi gibi yana eğerek, "Daha önce hiç çıplak bir kadın görmediniz mi?"

"Tabii ki gördüm. Ama... Ben... Ben sizi çıplak görmeyi pek beklemiyordum."

"İyi, üst değiştirmenin başka bir yolunu biliyorsanız korkmanıza gerek yok. Buyurun, söyleyin."

Kadifeyi aşağı indirmek için parmaklarının belinin hemen altında, pantolonunun kancasıyla uğraştığını görünce kafasını duvara çevirmeye çalıştı. Romun etkisi ve baştan çıkma dürtüleri kanında dolaşarak sadece izleyip bunu yeterli bulmasını söylüyordu. Ama cesaret edemedi.

Pantolonun çıkarılma sesini duydu. Kaba dökülen su ve yıkanıp sıkılan çamaşır sesini, ardından da çıplak tene geçirilen nemli kumaşı duydu. Gözlerini kapatıp dişlerini kenetledi. Kumaşın tene her vuruşunda daha da heyecanlandığını hissedebiliyordu. Görmese bile göğüslerinde, kasıklarında ve aradaki parlak vadede kalan parlak ıslaklığı hayal edebiliyordu.

"Gömleğinizle pantolonunuzu çıkarırsanız," dedi sakince, "Acemi Çaylağa verip yıkatabilirim. Ya da daha uygun bir şeyler verdirtebilirim. Bu içlik ve bebek önlüğünden çok daha iyi bir şeyler bulabileceğine eminim. Santa Domingo'ya yüzüp İspanyolların ceket ve dantela depolarını bile ele geçirebilir."

İçten içe homurdanıp rahatsızlığının gölgeler tarafından saklanacağını umarak bütün vücuduyla döndü. Böyleyken bile bacaklarının arasındaki çıkıntının acısı yanmış kalçasından daha fazlaydı. Bu kadar acı çekince sesi ancak fısıltı halinde çıktı. "Çocuğa benim için uğraşmasına gerek olmadığını söyleyin. Beacom döndüğünde yapılması gerekeni yapar. Yine de teklifiniz için teşekkürler."

Juliet omzunu silkip temiz gömleği silkeledi. "Siz bilirsiniz. Ama bu pantolonu giymeye devam ederseniz annenizin varis hayalleri sizin tarafınızdan karşılanamayacak."

Yedinci Bölüm

Varian, Beacom'un güçlü horultuları yüzünden uyandı. Kabinin karanlığı hâlâ gece olduğunu gösteriyordu. Hafif aydınlığın nereden geldiğini görmek için arkasına döndüğünde, kaynağın pencereden vuran soluk ay ışığı olduğunu anladı. Deniz eskisi kadar dalgalı değildi ama gemi hâlâ dalgaların arasında dans ediyor gibiydi.

Juliet Dante muhtemelen yine yukarı çıkmıştı. Uyuyup uyumadığını merak etti Varian. Masasının üzerindeki kocaman yemek tabağına bakınca yemeğini yediği anlaşıyordu. Bu ziyafetten kalan sadece yarısı yenip gerisi ters çevrilmiş bir kurabiyeydi. Donmuş bir yağ tabakasının, yani üçgen bir kaşar peynirin üzerindeydi; bir tarafta üzerinde beyaz yağ tabakaları bulunan sığır eti parçaları vardı. Varian yataktan dikkatle kalkıp karnındaki gurultuyu bastıracak bir şeyler bulmaya çalıştığı için bunları da görmüştü.

Peynire yumulduğunda, Demir Gül'e geldiğinden beri çok az şey yediğini fark etti. Aldığı besinlerin çoğu içecekten ibaretti.

Yanağındaki dikişlere hafifçe dokunduğunda şiştiklerini gördü. Zonkluyorlardı. Omzu acıyor, elindeki halat yeri yanıyordu. Çok acı vermeyen bu yaralar merhem kokuyordu. Kafatasının arkasındaki şişliği neredeyse unutmuştu; ama ne yazık ki acı adamı unutmamıştı. Varian kafasının arkasındaki baskıyı azaltmak için kafasını öne arkaya hareket ettirmek zorunda kaldı. Bu pozisyonda, odanın karanlığında gömleğinin üzerindeki koyu lekeleri fark etti. El yapımı kıyafeti, kanlarıyla ıslanmıştı ve her bir damla esas boyutunun iki üç katı kadar yayılıp gömleğin önünü tamamen kırmızıya boyamıştı.

Gömleğini, eline ve omzuna dikkat ederek çıkarıp top haline getirdi. Bir an Beacom'a atıp horultularının öcünü almak istedi. Bu içgüdüye karşı koyup gömleği yatağına attı. Sonra lavaboya gidip, önceden Juliet'in kullandığı kabı kullanarak süngerle göğsünü temizledi. Lavabonun dolabı da vardı. Görünüşe göre kaptanın her şeyi paylaşma huyu kendi karinasını kapsamıyordu. Varian

oradayken kendini emaye kapta temizledi. İşi bittiğinde kap eskisinden daha doluydu. Kapağı kaldırıp iyi kullanıldığını gördüğünde Juliet Dante'nin yüzünün alacağı şekli merak etti. İçgüdüsel olarak Beacom'a döndü.

Uşağın adı ağzından tam çıkacaktı ki vazgeçti. Lazımlıkları boşaltmak tahmin edebileceği üzere onun statüsünün çok altındaydı; ama son zamanlarda başa çıktıklarıyla birlikte düşünüldüğünde çok sıradan görünüyordu.

Kabı ahşap koltuğun altından sadece parmak uçlarıyla itip kabin boyunca uzanan dar balkona çıkardı. Kıç güvertesi olan bu balkon hem temiz hava almak, hem de çöpü boşaltmak için kullanılabiliyordu.

Ayrıca yıldızların altında hamak açmak için de uygun görünüyordu.

Juliet Dante'nin karinada bir kolu kafasının üzerinde, diğeri bacağının yanında esnediğine bakılırsa kadın belli ki uyumuştı. Bir bacağı dizinden bükülmüştü, diğeri hamağın kenarından sarkıyordu. Çıplak parmakları ay ışığının etkisiyle küçük inciler gibi görünüyordu. Varian önceki gece en korkunç araçlarla donanıp bunları kullanamadan iki kere ölümden dönmüştü. Ama kaptan, geminin hareketlerine uyum sağlayan tavrı, bandanasından çıkmış, kara bulut kümeleri gibi etrafa dağılan saçıyla sepete oturmuş kedi rahatlığında gibiydi.

Varian emaye kabın üstünde ellerini birleştirdi. Kız dönüp orada durduğunu görmeden telaşını yok etmesi gerektiğini biliyordu. Ayakları, içeri girme emrine yine de yanıt vermedi. Gözleri de karşı koyuyordu. Masmavi gökyüzüne ya da geminin arkasında gümüş tabaka gibi görünen parlak denize bakmayı reddediyorlardı. Takılıp kaldıkları yer kızın solgun boynu ve boynundan aşağı doğru göğsüne doğru kıvrılan yoldu.

Juliet'in soyunmasından hali hazırda etkilenmiş olan Varian, ay ışığı altındaki doğal çıplaklık karşısında az daha heyecandan ölüyordu. Bir kadının çıplak ayak parmaklarını hatta çoraba ya da terliğe sıkıştırılmamış ayaklarını en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu. Çok güzel, incecik ayak bilekleri vardı. Kıvraktılar. Kuvvetleriyle daha önce şaşırtan harika bacaklarını da unutmamak gerek.

"Size dikizlemenin pek de kibar bir hareket olmadığını söylemediler mi, lordum?"

Fısıltıyla sunulan sorgu, kafasını kaldırıp kızın yüzüne bakmasına neden oldu. Kızın gözleri merakla yukarı kalkan koyu kaşlarının altında kocaman kocaman açılmıştı.

"Tam olarak öyle denemez." dedi yavaşça. "Bakmakla hayran olmak arasında fark vardır."

"Peki, yaptığınız nedir? Hayran olmak mı?"

"Ben papaz değilim, madam."

"Hı hı. Ama öyle olsaydınız yazık olurdu."

Gözlem bayağı dürüstçe yapılmıştı. Hilal Juliet'in tenine soluk renkli, kremi bir bulanıklık verirken, Varian'ın geniş omuzlarına da hayli cömert davrandı. Göğsündeki her kas, kaburgalarının üzerindeki her sargı ve her görüntü Juliet'e daha önce gördükleri St. Elmo Yangınının ışıkları kadar değişik hisler yaşattı.

Adam galeriye çıkarken Juliet kendine geldi. Elini içgüdüsel bir hareketle kamasına götürdü; ama yaralı on ikinci Harrow Dükünün çöpü dökmekte olduğunu görünce rahatlayıp hançerini yerine geri koydu. Adamın içeri girip yatağına dönmesini ummuştı; ama orada durup onu gözleriyle okşadığını fark edince bu maskaralığa son verme ihtiyacı hissetti. Çünkü bu görsel yakınlık biraz daha devam ederse kız da bundan etkilenmeye başlayacaktı.

"Sözlünüz ne düşünür," diye yüksek sesle mırıldandı. "Sizi burada başka bir kadının göğüslerine hayran olurken görse?"

Varian hemen cevap vermedi. Geminin gövdesini yalayıp geçen rüzgâr, saçlarını kavrayıp yüzüne döküyordu. Juliet'in bu saçlar arasında görebildiği tek şey adamın gözleri olması gereken iki parıltıydı.

"İnsanların sizinle arkadaş olmasına arada bir izin verdiğiniz oluyor, değil mi?"

"Daha fazla arkadaşla ihtiyacım olduğunu, hele de daha fazla arkadaş istediğimi düşünmenize neden olacak bir işaret verdim de farkında mı değilim?"

"Kesinlikle hayır, madam. İnanın bana."

"Bunu kendi bedeninize anlatmalısınız, lordum," dedi, adamın bacaklarının arasındaki bariz şişkinliğe cesurca bakarak. "O, sözlerinizden daha inandırıcı duruyor."

"Mantığımın daha güçlü olduğunu düşünmeyi tercih ederim. Tıpkı sizinki gibi."

Juliet gülümseyip kollarını başının arkasına yastık gibi koydu. Böylece gömleğindeki kıvrım daha çok ortaya çıktı. "İçten içe sizi yatağa atma isteğiyle yanıp tutuştuğumu mu sanıyorsunuz?"

"Böyle bir şey sanmıyorum; yine de sadece kıyafet değiştirmek amacıyla bir adamın karşısında soyunan başka bir kadın görmedim."

"Erkeklerin bazı yerleri de düşünceleri su kadar temizken Anka kuşu gibi arşa çıkmaz."

"Daha önce söylediysem affedin, ama ben ne rahibim, ne de hissiz. Siz göğsünüzü açarsanız, ben de bakarım. Ay ışığında açarsanız hayran olurum. Yani içiniz rahat olsun; arzumu bastırmak için çok geçerli caydırıcı etkenler var."

Juliet güldü. "Haklısınız. Hele de elinizde lazımlık tutuyorsanız, gerçekten başka türlü bir ihtimal kesinlikle yok demektir."

Adam, kızın düşünebileceğinden çok daha hızlı hareketlerle emaye kabı küpeşteden aşağı döküp hamağın yanına gitti. Kızın bileğini büküp, sakladığı hançeri elinden düşürdü. Sonra memnun olduğunu gösteren bir iç çekişle brandanın kenarını tutup kızı düşürecek bir kuvvetle çekti.

Juliet bacak ve kol düğümü halinde güverteye çarptı. Ayağa kalkabildiğinde Varian hazırды. İki bileğini de tutup sırtına doğru çevirdi; arkada birleştirdi. Demir kadar sert bir yumrukla iki elini birden tutarken iri bedenini de kızı küpeşteye yapıştırmak için kullandı. Bir önceki gece Juliet'in dıktığı yara kabuğunun farkında olarak şimdi boğazına kızın kendi hançerini dayamaktan son derece memnundu. Soğuk çeliğin boğazda bırakacağı beyaz lekenin oluşmasını izledi.

"Bilginiz olsun diye söylüyorum Kaptan," dedi soğukça, "Ben hatalarımdan ders alırım, aynı hatayı iki kere yapmam."

"Cesur laflar," diye mırıldandı Juliet, önceki gece olanlara yapılan göndermeyle dalga geçerek. "İnsanın elinde bıçak olunca böyle şeyler söyleyebiliyor."

Bıçak küpeşteden aşağı yuvarlandı. Varian daha çok yaklaşp elleriyle kızın boynunu kavradı. Böylece kızın hem çenesini kontrol altına almış oldu, hem de kulağının altındaki hassas sinirlerin yerini bulup tuttu. Parmakları o kadar gaddardı ki, Juliet'in bedeni iki büküm oldu ve ağzı acıyla yamuldu.

"Şimdi elimde lazımlık yok, madam," dedi kızın yanağına doğru. "Kendimi bir yerlerde ısıtayım mı?"

Boğuk sesiyle küfretti Juliet. Varian, elindeki fırsatı kullanıp kızı kendine çevirerek dudağından sertçe öptü. Juliet dudaklarını kapalı tutmaya çalıştıkça, Varian parmaklarını boynunu daha fazla sıktı. Daha çok çığlık, daha çok acı. Dilini kızın açık dudaklarının arasına daldırdı; kızın inatla vermediğini, itme çabalarına ağzını, hatta dişlerini kullanarak karşı koyup aldı.

Ağzını nihayet kurtardığında bile Varian tekrar ele geçirmeyi bildi. Tekmeleyip adamdan kurtulmaya çalıştığındaysa bacağına kızın bacaklarının arasına yerleştirip ayakları yerden kesilene kadar havaya kaldırdı. Şimdi küpeştenin üzerine yakın yükseklikteydi.

Dilini kızın ağzına, nefes ya da ses çıkmasına izin vermeyecek kadar merhametsizce soktu. Ellerini kurtaran Juliet, son bir gayretle hissettiği tüm öfkeyi harekete döktü. Ellerini, adamın yeniden yakalama çabalarına karşı havada birleştirdi. Varian'ı itmek yerine sıkıca tutup dilinin ve dudaklarının kendi dudaklarını somururkenki her hareketine karşılık vermeye başladı.

Kendini kurtarmaya çalışma sırası olayların ani ve kesinlikle beklenmeyen bir şekilde tersine dönmesine çok şaşırın Varian'daydı. Ama Juliet parmaklarını adamın saçlarına geçirmiş, iterse göğsünün ortasındaki dikişleri patlatacak kuvveti uygulayacağını gösteriyordu. Bedenini de kullandı; göğüsleriyle itti Varian'ı, faydalanabileceği daha hassas bir şey bulana kadar bacaklarındaki yarayı sıkıştırdı. Varian hayal ettiği zaferle uyarılmaya başlamıştı; ama sürtünmeleri ve kızın istekliliği karşısında birbirlerini hoyratça yiyerek incitiyorlardı. Kimin saldırgan, kimin kurban olduğu artık belli değildi.

Juliet'in adamı itmesinin nedeni bu belirsizlikti. Bacaklarının arasında bir erkeğin sıcaklığını uzun zamandır hissetmediğini biliyordu; ama bildiği bir şey daha vardı. Varian bunu istemek için doğru adam değildi. Şu anda hiç kimse doğru kişi değildi; anıa Varian çok güçlüydü; çok rahatsızlık verici ve baştan çıkarmanın her yolunu deneyen bu adam maalesef iyi iş çıkarıyordu. Juliet'in ağzı, adamınkinin sıcaklığıyla ıslaklığını taşıyordu. Şimdi de teni tarafından ihanete uğratılıyordu. Kolları, bacakları ürperiyordu; eğer kalçasından aşağı cesurca inen o el birkaç santimetre aşağıda kavis çizerse işe o zaman asla kontrol edemeyeceği yerlerde de ürpertiler olacaktı.

Bir diğer taraftan adamın aşıkâr uyarılmasına, gözlerindeki şehvet parıltısına rağmen kızın reddedişini kırıp kollarına yeniden almak için bir şey yapmıyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattınız, lordum." dedi sertçe. "Usta savaşçı olduğunuzu iddia ediyorsunuz; ama acemiler bile ne olacağını görmeye yetecek güçten ya da zekâdan mahrum olduklarında bunu bilirler."

Gözleri parlamaya devam etti. Ellerini açıp kapatıyordu. "Mantıksız bir durum karşısında verilmiş mantıksız bir tepkiydi sadece. Yaptığım şey için özür dilerim. Eğer bu hareketim beni yanlış tanımanıza neden olacaksa..."

"Olmayacak." dedi Juliet, kararlılıkla. "İlk konuşmamızda kibirli, bencil piçin teki olduğunu düşünmüştüm ve bu düşüncem değişmedi."

Elinin tersiyle ağzını temizledi. Adama tek kelime etmeden, tek bakış atmadan küpeşteden ayrıldı. Adamın yanında bir dakikadan fazla kalabileceğini düşündüğü için kendine olduğu kadar Varian'a da kızgındı. Ağzı arzuluyor, göğüsleri acıyordu. Dizlerinin üzerinde durmak zorlaşmıştı ve bacakları pelte gibiydi. Bedeni zonkluyordu; gördüğü ilk adamı mahvetmek istiyordu-soymak, her ikisi de merhamet dileyene kadar sevişmek, sonra da mutfak artığı gibi bir köşeye atmak istiyordu.

Daha zayıf bir olasılık da ceketini kapıp, botlarını alıp kabini terk etmesiydi. Uzun ve uykusuz geçeceği belli olan geceyi ana direktteki yerinde geçirecekti.

Sekizinci Bölüm

"Kara göründü" sesi Juliet'i apar topar kış güvertesine getirttiğinde vakit öğleyi geçeli çok olmuştu. İskelenin soluk morumsu silueti, geri kalan kısmı açık ufukta lekeden başka şey değildi; ama yaklaştıklarında gördükleri çıkıntılar, siluetin beş farklı ada olduğunu anlamalarına yetti. Demir Gül'ün bütün mürettebatı sırtıyordu. Bir saat içinde yelkenleri kısaltmak, iskotaları sadece dümen için kullanmak gibi emirler yağmaya başladı. Arkada seyreden Santo Domingo' ya da aynı şeyler yaptırıldı.

Bunun nedeni solgun, mavi sulardan geçerken anlaşıldı. Saldıkları hırça mapasını, omurgayla zemin arasında altı kulaç kadar uzandı. Bu da sabahtan beridir üzerinde seyrettikleri yüz kulaçlık koyu mavi derinliğin ufak bir kısmını oluşturuyordu. Yaklaşık bir fersah sonra su berrak turkuaza dönüştü; sonraki iki yüz metreyi soluk kobaltta geçirdikten sonra bu da değişti. Adalar dizisinin etrafında yanardöner suyun yüzeyinde mavinin toplamda yedi tonunu görmüşlerdi. En soluğu bile berraklığını önlerindeki üç kulaç kadar devam ettiriyordu. Çok yakındaki dipile, bu kadar açık olan su sayesinde mürettebat mercanları yiyen sarı balıkları görebiliyordu. Gemi enkazlarının kırık çubukları da sudan mezarlarında görünüyordu. Meraklarına yenik düşüp belalarını bulan sayısız kaptanın gemisinin birbirinden ayrılan omurgaları ortalıktaydı. Kimliği ve nereden geldiği bilinmeyen bir gemi dipte neredeyse sapasağlam duruyordu. Tek direği güneybatıyı gösteriyordu. Aradığı işareti bulan gözcü çılgık attı.

Juliet, Demir Gül'ün rotasını batmış direğin yönüne çevirtmek için emir verdi. Rüzgârın hızını ve yönünü belirledikten sonra üzerinde işaret taşıyan kum saatini ters çevirdi. Hırça mapalarında iki adam vardı; biri derinlik hakkında sürekli bilgi verirken diğeri seyir jurnallerini güverteye yayıp, hızlarını ölçmek için bir dakikalık hızlarını belirleyen gominaları hesaphıyordu. Mürettebatın geri kalanı sessizdi; yarısı emir verildiği anda fırlamak üzere serenlerde hareketsiz duruyordu. Diğer yansı Juliet'in cıvadrada durup dümenciye el hareketleriyle işaretler verdiği yere bakıyordu. Bu

suları avucunun içi gibi bilmesine rağmen adaların arasından geçen tek yol vardı; gerekli saygıyı göstermeyen hiçbir kaptanı affetmeyecek tek derin su tüneli.

Dümenci kum saatinin dibine son kumun düştüğünü işaret ettiğinde, Juliet de omurganın hâlâ derin sulara olduğunu söyledi. Hatlar arasında denge kurmaya çalışırken cıvadraya dönüp, Acemi Çaylağın dürbünü beklediği ön güverteye atladı. Dürbünü aldı; deri kaplı borudan mercan adaları arasındaki yolculuğuna henüz başlayan, kendilerinden çok daha büyük Santo Domingo'ya baktı.

"Domuz gibi dönüyor," diye mırıldandı. "Nathan düşünmekten kesin kafayı sıyırmıştır."

"Bence Kaptan Simon'ın da düşünmekten kafayı sıyracak birkaç şeyi vardır şimdi," dedi Acemi Çaylak, sırtarak.

Juliet dürbünü döndürüp adaları daha net odakla izlemeye başladı. Adaların dört tanesi şöyleydi: denizin yüzeyine fırlamış eski volkanik kayaların tepeleri. Üstleri çalılarla kaplanmıştı, aralarına birkaç tane palmye ağacı serpiştirilmişti. Kaplumbağalar ve kertenkeleler için doğal ortam oluşturmuştu. Geminin demirleyebileceği yer de yoktu, gelip geçen gemiler için bir şey de. Sunulan tek şey çıplak kayalara şiddetle vuran kocaman, beyaz dalgaları.

Karayıplerde peşine en çok düşülen sırlara ev sahipliği yapan, ortadaki -beşinci- adaydı. Üst üste binen iki kolla C harfi şeklindeki ada bir zamanların en büyük volkan ağzıydı. Denizin zemininde meydana gelen kabarma, volkanın ağzını kırıp krater çanağında, içeri hiçbir şey sızdırmıyor gibi görünen kayalarla doğal, derin su limanını oluşturmuştu. Simon Dante'nin bu adayı buluşuysa neredeyse otuz sene önce korkunç bir fırtınanın eseri olan on beş metrelik dalgalar yüzünden gemisinin buraya vurması şeklinde bir tesadüftü. Çok sevdiği İntikamcı'sının omurgasını tamir edip beş adanın tamamını keşfetmek altı ay sürmüştü. Adaların en büyüğüne, levazım subayının getirdiği gri kuşlar nedeniyle Güvercin adası adı konmuştu. Bu kuşlar, kafeslerinden bırakıldıklarında kayaların üzerinden uçup kratere nasıl girileceğini göstermişti.

Gözleri çok keskin olan Juliet, adayı bilmesine rağmen etrafındaki iki adayı geçene kadar girişi bulamadı. Aklındaki gözlerdeyse gözcülerin alarm zillerini çaldığını görebiliyordu. Bu alarmlar, adamların korunmak için silahlanmasını amaçlıyordu. Yaşadığı yirmi bir yıl boyunca sırf Güvercin adasına yaklaştığı için yakılan bir gemi görmemişti; yine de İspanyol savaş gemisinin kendi sularına girişini gördüklerinde suratlarında oluşan ifadeyi düşünüp gülümsemekten kendini alamıyordu.

"Eğer bu gemi Hürmetkârane olsaydı ve ben ağabeyim Jonas olsaydım, biraz daha tutuşmaları için birkaç el ateş ederdim."

"Siz yine de dostluk bayrağı filan çekin." diye önerdi Fincan Kelly, omzunun üzerinden. "Keskin gözlerim beni yanıltmıyorsa orada bir adam bize sıcak bir hoş geldiniz demek için silahları yerleştiriyor."

Dürbünle uçuğunun ortasında olduğunu bildiği yeri inceledi. Güneş ışınlarının metal üzerindeki donuk yansımasını açık açık görüyordu. Savaş topunun ağzının sarmaşıklar ardında kendilerini beklediğini biliyordu. Nöbetçiler iki geminin geldiğini birkaç fersah öteden görmüş olmalıydı. Demir Gül, elleri, ayakları kadar tanıdık olsa da Santo Domingo gibi büyük bir İspanyol savaş gemisiyle birlikte gelmesi, adamların tetikte beklemesine neden olmuştu.

"Sizce Kaptan Simon ganimetinizden memnun kalacak mı?"

Juliet bir anlığına dürbünü yüzünden çekip Acemi Çaylağa gülümsedi. "Kaptan Simon, Santo Domingo'nun varlığından bayağı memnun olacak, evet. Ama gemi dışında getirdiklerimiz alnında bir iki damarın atmasına neden olacak."

Varian St. Clare'in, küpeştenin orada durup kaşlarını çatarak gülümsediği yere baktı.

"Bunun güvertede ne işi var? Aşağıda kalması için özel emir vermiştim."

Acemi Çaylak homurdandı, "Deniz hakkında bildiklerine bakılırsa, buradan gitmek için yolunu bulması bin yıl alacak."

Juliet çocuğa baktı. "Dükün deniz hakkında ne kadar şey bildiğinden nasıl haberin var?"

"Bu sabah bisküvilerini götürdüğümde nerede olduğumuzu sordu. Tortugas'la Cabecas de los Martyres'in tablosunu gösterince nereye baktığını biliyor gibi başını salladı. Ayrıca ekvatorun on derece yukarısında olduğumuzu söylediğimde yine sadece başını salladı."

"Aslında olduğumuz yerin iki yüz fersah kuzeyinde olduğumuza inanmak adamın cehaletini bir kez daha gösterir. Ama eğer yanıyorsan, Kaptan Simon'a hesap vermek zorunda kalacaksın. Galiba dükün kıyafetlerini veren de sendin, di mi?"

"Sorun olmadı Kaptan. İspanyollardan aldığımız sandıklarda buldum. Dükün Kaptan Simon'la görüşürken mahvolmuş bir içlik ve önlük giymesinin pek uygun olmayacağını düşündüm. Şimdi biraz daha düke benziyor, değil mi?"

Bir şey -muhtemelen ensesinde hissettiği gümüş mavisi gözlerin sıcaklığı- Varian St Clare'in arkasını dönüp üst güverteye bakmasına neden oldu. Çenesi tıraş edilmişti; bıyığı ve keçisakalı bayağı düzgündü. Kan lekeli gömleği, manşetleri ve yakası dantelle süslenmiş iyi İspanyol keteniyle değiştirilmişti. Eski püskü içliğin yerine tam dizlerinin üzerinde altın rengi ipek şeritlerle büzülmüş koyu yeşil güderi bir dizlik giyiyordu. Koyu renkli çorapları, yerleştirildiği açıyla havalı görünen şapkası ve şaşırtıcı bir güzelliği olan zümrüt yeşili kadife ceketini gemi enkazından çıkmış bu adamı kraliyet elçisine çevirmişti. Yüzünün solundaki morartı ve dikiş izleri olmasa, kraliyet mahkemesinden geldiği düşünülebilirdi.

Reverans yapıp çekilmeden önce gece rengi gözleri bir süre kızınkilere takılıp kaldı. Bütün sabah birbirlerini görüp konuşmamışlardı; şimdi de niyetleri yoktu. İçin için yanan teninin sıcaklığından geriye kalanları hissetmek yeterliydi. Eğer adama yaklaşırsa küpeşeden atıp kıyıya kadar yüzmek zorunda bırakacağını biliyordu.

"Kendini beğenmiş orospu çocuğu..." diye mırıldandı dışlerinin arasından. "Günün sonunda kim kiminle dalga geçiyormuş, göreceğiz."

Sonra dikkatini Santo Domingo 'ya vermeye çalıştı. Ağır kalyonun adaların arasında seyretmesi yüzyıllar alacak gibi görünse de önünden giden Demir Gül'le birlikte Güvercin adasına varmayı başardı. Yeterince yaklaştıklarında Juliet dürbünü tekrar kaldırdı; gözlem yerlerinde gruplar halinde durup benek gibi görünen şeyleri artık tanımlayabiliyordu.

Ana gözlem yerindeki uzun şekil babasıydı. Ada hisarının korunmasından sorumlu olduğu için savaşan geminin güvertesinde yığılmadan durabilmek konusunda en az kızı kadar başarılı bir kaptandı. Simon Dante'nin yanında duran Geoffrey Pitt eğitilmiş olduğunu belli eden zarif bir görünüm sergiliyordu; bilmediği şey neredeyse yoktu. Savaşan geminin dümenindeki becerisi ve acımasızlığı yalnız Dante'den gerideydi.

Dante ve Pitt'in tepesinde duran Cimarronlu adamın kel kafası güneş ışığında parlıyordu. İri yarı, siyah deriliydi. Daha önce İspanyol savaş gemilerinde Simon Dante'yle birlikte zincire vurulmuştu. Son otuz yıldır kraliyet ordusunu yöneten adam kadar efsanevi olan eski sahibinden nefret ederdi. Lucifer, Dante'nin baş nişancısıydı ve hedefi on ikiden vuramayacağı bir top ya da pıştov yoktu.

Öldürücü üçlünün arkasında duran dördüncü şekil daha kısa ve daha inceydi. Sol dirseğinin altında boş bir elbise kolu sallanıyordu. Isabeau Dante kolunun yokluğunu umursamıyordu. Ömrünün tamamını denizde geçirmişti ve Acemi Çaylak gibi, bir uzvunun eksik olmasına

alışmıştı. Kocasıyla ailesini ayaklarının üzerinde dimdik tutabilmek için yeni yollar bulmuştu. Kimsenin ona acımasını istemezdi. Böyle bir duruma saygı da duymazdı. Aslında Juliet son deniz yolculuğuna çıktığında Isabeau ve akranı olan ilk arkadaşı Spit McCutcheon, kolunun kalan kısmına uyacak bir mekanizma yapıp kılıç ya da piştov taşımalarını sağlamaya çalışıyorlardı.

"Bayraklar, Kaptan?" diye hatırlatmak amacıyla bağırdı, Kelly.

Juliet başını sallayınca mürettebattan biri flamalara koştu. İlk getirdiğinin motifleri kan kırmızı bir kurt köpeğiyle arkasında duran zambaktı. Bu Simon Dante'nin armasıydı. Tam altında kırlangıç kuyruklu bir siyah-kırmızı üçgen bayrak sallanıyordu. Üzerinde, dişlerinin arasında ısıt ısıt bir gül taşıyan kurt köpeği resmi vardı. Üçüncü bayrak ise direğin tepesinde duran yeşil renkli ipek bir dörtgendi. İspanyolların ele geçirilip, Demir Gül'ün refakati altında Güvercin adasına getirildiklerini beyan ediyordu.

Bayraklar dalgalanmaya başladıktan birkaç dakika sonra kuşatma silahları geri çekildi. Mürettebatlar ileri adım attı. Seslerini duyuramayacak kadar gerideydiler; yine de el sallayıp ısıt ısıt çaldılar. Geoffrey Pitt selam vermek için şapkasını kaldırıp salladı; bu da babası yerinden kımıldamamış olmasına rağmen Juliet'e iyi bir işaret gibi geldi. Adam uzun bacaklarını ikiye ayırmış ve ellerini arkasında birleştirmiş vaziyette ayakta durarak gelişlerini izliyordu.

Elli yaşındaki Simon Dante, hâlâ yakışıklı bir adamdı. Bedeni, kasları sayesinde demir kadar sertti; yüzünün, üç çocuk büyütmekten ve asi bir kadınla evli olmaktan kaynaklanan birkaç derin çizgi haricinde pek değiştiği söylenemezdi. Canlı gümüş mavisi gözleri düşmanlarının içine korku salmakta hâlâ çok başarılıydı. Sert, otoriter sesi bin kişinin bile insanın kanını donduracak kadar sessiz kalmasını sağlayabilir ya da tam tersine etrafındakileri kahkaha krizlerine sokacak espriler patlatabilirdi. İfadesi, saklamak istediği hiçbir şeyi ele vermezdi. Juliet bu yüce kalbin kendini fani ölçeklerle anlatılamayacak kadar çok sevdiğini bilmesine rağmen bu adamın karşısındayken karnına krampların girdiğini hissedirdi. Babasının dudaklarından çıkacak öfkeli herhangi bir kelime bütün teşvikini yıkıp tuzla buz edebilirdi. Gözlerinde beliren en küçük hayal kırıklığı belirtisi bile Juliet'i bıçaktan bile çabuk parçalardı.

Isabeau Dante korkutuculuk bakımından kocasının çok az gerisindeydi.

Juliet dümeniye bakarak "İçeri girelim Bay Anthony," dedi sessizce.

"Tamamdır, Kaptan. Çocuklar da eve gitmek için sabırsızlanıyor. Hatta demir atmaya bile beklemeden botları indirecekler diye bir şeyler salladılar ama..."

Adamın gülümsemesine karşılık vermedi. "İşlerini yaptıktan sonra sallayıp övünmek için yeterince vakitleri olacak. Güvertede unutulmuş tek bir halat ya da açık bırakılmış tek bir kapak istemiyorum. Ayrıca birilerinin boğazından tek yudum bile rom geçmeden önce barut fiçilerinin kapatılmasını, silahların yağlanıp kilitlenmesini istiyorum. Bay Kelly," -marangoza döndü- "yarın Öğlene kadar Gül'ün güvertesinde yeni bir pruva direği görmek istiyorum. Ayrıca Santo Domingo'nun ne tür onarımlara ihtiyacı olduğunu da listelerseniz sevinirim. Taşıdığı yük için oradan birilerinin mutlaka yardım edeceğine eminim; ama her köşesinin incelenip gereksiz tüm yükün atılmasını istiyorum. Yapmanız gerekiyorsa kemereleri çıkarın ama aleti biraz kullanmak isterim."

"Kasarlarda kalan ne varsa alırım, siz de hem rüzgârdan daha çok faydalanırsınız, hem de su hattında daha yukarıda duruyor olursunuz."

Juliet başını salladı. "Bakalım yönünü çok fazla değiştirmeden yelkenlerle nasıl başa çıkmaya çalışacaklar. Truva atının ne zaman lazım olacağını bilemezsin."

"Hı? Gemiye at taşımak için mi kullanacaksınız? Midas'ın kulakları aşkına, atlara neden ihtiyacımız var ki?"

Juliet iç çekip açıklama yapmak yerine elini salladı. "Sadece lazım olacağını söylediğimde bana güven."

"Kaptan Simon'un bu konu hakkında söyleyecekleri vardır belki. Atlar çirkin yaratıklardır. Ben küçükken kıcımlı ısırıyorlardı. İzi hâlâ durur."

Juliet dürbünlerden bakmaya devam etti. "Hı, evet. Yaralı Pirata Lobo* gemiyi kendi üstüne alıp korsanlığımız üzerine yeniden yazılar yazmazsa Domingo benimdir. Onu ben kazandım, ben eve getirdim. O gemiye istediğim her şeyi yaparım."

Kelly konuyla ilgili son fikrini söylemek için ellerini kaldırdı. "Ben sizinle tartışacak son kişiyim, Kaptan. Sadece gemiyi Portekizlilere satıp biraz para biriktirmenin iyi bir fikir olabileceğini söylüyorum."

"Biraz para biriktirmiş bulundum bile. Moruklayana kadar yetecek miktarda."

*Çn. İspanyolcada Korsan Kurt demek.

Juliet uçuruma vuran dalgalara ve dik dalgakıranın etrafındaki akıntıların küçüklerine son kez baktı. Günün bu saatlerinde med-cezir limanlardan ayrılan gemiler için, limana gelenlere göre daha uygundu. Keskin bir çift göz uçurumun dibindeki girdabı ve anaforu izlemeliydi. İçeriye koruyan kıvrımlı kıyı dilini geçince hızı koruyup, kendilerini geri püskürtmeyi amaçlayan deniz demirine kar  şı koymalıydılar. Gerekirse gemiyi limana sürüklemeye yardım etmek için kanalın diğer tarafında halat ve kanca tutan adamlar vardı. Bugüne kadar Juliet'i yalnızca bir defa halatla   ekmi  şlerdi. O zaman da dümen bedeni bozulmuştu ve akıntılara geçici bir tamirle kar  şı koymak güvenilir bir çözüm olmazdı. Diğer taraftan kardeşleri daha sık halatla çekilirdi; ama Juliet için G  l'  n hızını son ana kadar sabit tutmak gurur meselesiydi.

Bu sözsüz rekabetin eve yakla  ırkenki son anlarında mürettebatın neredeyse tamamının nefesini tutup çalışmasına neden oluyordu. En ufacık yanlış hesaplama gemiyi kayalıklara   arpabilirdi. Juliet k  ı   güvertesine çıktığında bütün gözler uçurumun gözetleme yerine ve uçurumun dibinde patlayan beyaz köpük   e  melerine döndü.

Varian St. Clare, orduda dokuz yıl geçirmişti. Kaptanlık   erfi eden en genç subaylardan biriydi, ateş hattındaki cesareti ve yiğitliği için şövalyelik almıştı. Bu dokuz yılın     n   Kraliyet Koruma Ordusunda kumandanlık yaparak geçirmişti. İ  sko  ya ve İngiltere'nin tek yönetici altında birleştiği gün küfreden Katolikleri sayarsak elde ettiği şey başarı sayılmazdı. Parlamento binasını patlatarak kralı ve adamlarını yok etmeye kalkan ba  naz Guy Fawkes'i ala  a  ı etmişti. Adam otuz fıçı barutun olduğu odaya sakince -yani aptalca- girip yüzünü gözünü kapatmayı unutarak ateşleme fitilini kesmişti. Sonra Demir G  l iki yüz metre yüksekliğindeki uçurumlara çarpma tehlikesi geçirirken o da kendini omuzlarında yuvarlanan ter damlalarıyla küpeştede yürürken buldu.

Arama yaparken, kayalarda on iki metrelik direklerin geçebileceği büyüklükte çatlak, kırık ya da mağara göremedi. K  ı   güvertesinde duran deli kadına sık sık bakmasına rağmen, kadın bağışının üzerinden uçan martılara bakmayı dalgakıranların g  r  ldeyen hiddetini kontrol etmeye tercih ediyordu. D  mencinin ayak değiştirip birkaç saniyede bir ellerini d  menden çekip dizlerine sildiğini fark etmedi.

"  imdi Bay Anthony," dedi net bir şekilde."İsterseniz yelkenlerin yönünü değiştirip d  menle aynı hale getirin. Mizana direğini dümeni idare etmek için bana bırakın ve adamlara burunda hazır beklemelerini söyleyin."

Emirler yağdırılır ve serenlerdeki adamlar canlanırken Varian da yukarı bakıyordu. Branda parçalarını, hırça mapalarını çekebildikleri kadar hızlı büküp kalın demetler halinde bağladılar. Güvertede adamlar Varian'ın ancak tahmin edebileceği nedenlerle kalın meşeler tutarak geminin iki tarafında konuşlandılar.

Hızlarında belirgin bir düşüş olmadı. Tek değişim gemi dönmeye başladığında ivme kazanıp dalgalar tarafından sağa sola savrulmasıydı. Bu sarsıntılar, kayadan bir kıyı dilinin etrafında kaymalarına neden oluyordu. Tam bu sırada Varian girişi gördü. Bir anlığına doğrudan geçip gideceklerini sandı ve buğularını yüzünde hissedecek kadar yakındaki iskele kirişlerine çarpan dalgalara baktı.

Ama tepede küpeşterleri kaplayan adamların yüzlerini de görebiliyordu. Kimi açıkça gülüyor, yolculuğun tadını çıkarıyordu.

"Ah ulu tanrım!" dedi Beacom elleriyle yüzünü kapatıp haykırarak. "Mahvolduk! Enkaza döneceğiz! Kayalara vuracağız! Bu kadar şeye dayandıktan sonra burada boğulacağız!"

"Saçmalama rica ediyorum, Beacom. Boğulmayacağız. Gözerini aç be adam!" dedi Varian "Zekâyla alakası olmayan şu başarıyı izle."

Yeniden küpeşteye gitti. Zamanlaması harikaydı, dönüş alınmıştı ve gemi dalgaların gürültüsünü arkasında bırakarak kayalardan oluşan iki duvar arasında yavaşça yol alıyordu. Palanga direklerine duyulan ihtiyaç, kış dönüp kayalara vurma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca ayyuka çıktı. Ama Demir Gül dümene asılıp kendini düzeltti; kanalın tam ortasında seyretmeye başladı.

İki taraflarında bereketli yeşil bitki örtüsüyle kaplı sarp duvarlar vardı. Yukarı doğru damlıyorlardı; tepedeki sarmaşıkların tüm ışığı emip yeşil kalmalarının nedeni buydu. Palmiyelerin arkasında saklanan patikalar vardı ve bordada adamlar birbirini kutluyordu. Kimi de suyun içinde saklanmış çıkıntılar boyunca yürüdü. Hızlarındaki ani artışa rağmen gemi öne doğru gitmeye devam etti. Varian fazla büyük bu tünelin sonundaki parlak açıklığı görünce bir kez daha hayran oldu. Yaklaşık yirmi metre daha gittikten sonra temiz sulara ve parlak güneş ışığına kavuştular. Bu sefer önlerindeki manzara kesinlikle nefes kesiciydi.

İki mil kadar uzanan kocaman, kapalı bir limana girmişlerdi. Pürüzsüz yapısı ve seyrek dağılmış bitki örtüsüyle hayli davetkâr olan bu ada koyu yeşil bayırlarla kalın palmiye kümelerinin mekânıydı. Biber ağaçlarının arasında sazdan barakalarla taş kulübeler vardı. Yüksek çayırıklıklar

koyunlarla sığırları koruyordu. Ihlamur ve limon ağaçları bereket içinde büyüyordu ve körfezin çok uzağında geniş bir kaya deniz suyundan, yeşil sahilde bembeyaz parıldayan tuz kristalleri çıkarmak için kullanılıyordu. Güneş, bayırları gittikçe büyüyen gölgeler içinde bırakarak kraterin ağzının batısında çoktan batmıştı. Kimi barakalarda hayat belirtisi diye adlandırılabilir ışıklar göz kırptıyordu. Bu ışıklar ana iskelede barların ve gecekonduvarın varlığı anlamına da gelebiliyordu.

Buralara rakip olarak ancak Thames'teki büyük rıhtımlar gösterilebilirdi. Ahşaptan yapılmış meyhaneler ve uzun apartmanların olduğu bu rıhtımlarda vinçlere mal yüklenip boşaltılırdı. Kıyı şeridi boyunca el arabaları ve vagonlarla dolu bir yol bile vardı. Çok uzaklarda, çan kulesi gökyüzünde gölgelerin arasında kalan bir kilise vardı.

İskelede demir atmış üç büyük gemiyi de unutmamak gerek. İkisi boyut ve ağırlık olarak Demir Gül'e benzerken diğeri daha büyüktü ve iki kat daha fazla silah taşıyordu.

"İşte Kaptan Simon'un gemisi," dedi Acemi Çaylak. "İntikamcı"

Varian başını sallamaktan daha fazlasını yapamayacak kadar tuhaf hisler içindeydi. Göklere çıkarılan bu korsanı silahları olmadan görme ayrıcalığına erişmenin etkisiyle şapşala dönmüştü. Demir Gül duracağı yere yanaşırken, Varian da İspanyol kaptanların kalplerine yaklaşık yirmi yıldır korku salan o gösterişli çizimleri inceledi. Gözleri, gemi başındaki değişik şekle gelince durakladı.

Juliet'inkine inanılmaz benzeyen bir yüz. Cıvadranın her bir tarafında, rüzgârda dalgalanıyor gibi görünen gür saçlar vardı. Giydiği ince kıyafet, Varian'ın önceki gece gördüğü kadar harika şekilli göğsü açıkta bırakarak düşmüştü. Buradan sonra benzerlik sona eriyordu; çünkü beden artık tüyleri kuşun kendisinden yolunup oraya konmuş kadar gerçek duran bir kuğuya aitti. Siyah, kocaman kanatları rüzgâra karşı açılmıştı.

"Bu, Kaptanın karısı Bağyan Isabeau," dedi Acemi Çaylak saygıyla. "Siyah Kuğu adındaki gemisinden kurtardıkları tek şey buydu. Sonra batırmaları gerekti. Kaptan Beau'yu değil tabii, gemiyi. Şuradaki hatun da" -iki direkli bir geminin daha büyük korsan gemisi tarafından kısmen saklanışını gösteren figüre işaret etti- "Christiana, Bay Pitt'in gemisi. Adam bizzat tasarladı; suda görebileceğin en hızlı şey. Yani en azından Bay Pitt yapım aşamasını bitirdiğinde öyle olacak. Diğer iki gemiyse Hürmetkârane ve Mert. Kaptan Jonas ve Kaptan Gabriel'e aitler."

Kıyıya yakın demirlenmiş bir sürü filika vardı. Ufak malzemeler taşımak için kullanılan tek direkli araçlardı. Acemi Çaylağın açıklamalarına göre kendilerine özel kaptanları yoktu. Çünkü dağılıp gemilerin etrafında seyretmek için yapılmışlardı. Yanlarına gelen büyük şalopada, Santo Domingo'yu görmek için kanalın ağzına gelen insanlar, kürekler ve hırça mapaları vardı. Demir Gül akıntılarla girdapları güvenle geçti; ama İspanyol gemisinin çekilmesi gerekiyordu.

Çocuğun konuşması boyunca Varian sessizce kafasını salladı; ama aklı başka yerdeydi. Kraterin doğu eğiminin yukarılarında, güneş ışınlardan nasibini hâlâ alan yerde toprağın yeşil örtüsünün üzerinde kocaman bir malikâne vardı. İngiltere'nin kırsal bölgelerinde rastlanabilecek kadar büyük ve güzeldi. Beyaz beton kullanılmıştı; çatısında kırmızı kiremitler vardı. Üst katta da alt katta da bulunan verandalar demir örgülerle çevrilmişti. Malikânedен limana giden yol, yeşilliklerin arasına rastgele atılmış bir kurdele gibi görünüyordu. Demir Gül, duracağı yere sokulurken demir zinciri takırdamaya başladı. İskeleye giden iki parçanın arkasında kireçli toz bulutları görülüyordu.

"Bunlar Kaptan Jonas ve Kaptan Gabriel olmalı," dedi Acemi Çaylak. "İnsanlar onlara Şeytan İkizler demekle haklı. Dikkatli davranmak gerek. Acemilere karşı pek kibar oldukları söylenemez. Hele de Kaptan Jonas. Huyu da tipi de aynı şeytan."

"Olabildiğince uslu davranmaya çalışacağım."

Çocuk sırtıyordu. "Bu plan Kaptan Juliet'te işe yaramadı galiba, di mi?"

Varian yan yan bakıp çocuğa kızdı. "Kaç yaşındasın sen?"

"St. Michael yortusunda* on iki olacağım." diye cevap verdi çabukça. "Annem kutsal bir yıldızın işareti altında doğduğumu söylüyor; ama Bay Crisp o işaretin tepede parlayan bir lamba olduğu görüşünde."

"Bay Crisp mantıklı bir adama benziyor."

Çocuk dar omuzlarını silkti. "Adam babam olduğuna göre dinlemeliyim; ama kutsal yıldız hikâyesi daha güzel."

"Bay Crisp senin baban mı?"

"Öyle dedim, di mi?"

*Ç.n29 Eylülde denk gelir.

"Hayır, kırmak için söylemedim. Bence..." Varian çocuğun bacağı görevini üstlenen süslü oymalar taşıyan çubuğa baktı, "yani bir insanın zaten bu kadar zarar gören çocuğunun böyle tehlikeli bir işte yer almasına izin vermesi saçma."

"Bacağımı mı kastediyorsun? Bununla kasabın hesabını kapattım. Neyse işte, benim hatamdı. Barut taşırken ateşe fazla yaklaşmışım. Bir bakayım dedim, sonra bum! Bacak gitti. Bay Kelly bunu benim için yaptı." diye gururla ekledi, parmak eklemleriyle tahta bacağının üzerindeki yılanın kafasına vurarak. "Kaptan Juliet yılanın gözleri için bana zümrüt verdi. Bağyan Beau pullar için elmas hediye etti ve Kaptan Simon da düşünmeden hareket ettiğim için çok güzel azarladı. Ama daha altı yaşındaydım. Nasıl düşünebilirdim ki? Şimdi on iki yaşındayım; Kaptan Juliet bana tablo okuyup dümen yönetmeyi öğretiyor."

"Bir gün iyi bir denizci olacağına eminim."

"Denizlerin Korkusu. Olmak istediğim şey bu. Tıpkı Kaptan Dante gibi." Gülümseyip kilit pimi çekti. Dümenden gelen sesle küpeşte boyunca ilerleyip geçit boyunca savrulan bölümü açtı. Birkaç filika kıyı hattı boyunca birkaç noktada seyrediyordu; Demir Gül'e mıknaatmış gibi yaklaşıyorlardı. Gemiye ilk ulaşan Dante kardeşleri taşıyan filikaydı. Varian, açılan geçitten ihtiyaten geri çekildi.

Kardeşler gövdedeki basamakları çıkıp geçide atladılar. Ayakları yere değer değmez kaptana seslendiler. Boylarıyla yapıları benziyordu; ama bütün benzerlik bu kadardı. Varian, Acemi Çaylağın betimlemesi sayesinde Jonas Spence Dante'yi geniş omuzlarına düşen ateş kırmızısı saçlarından tanıdı. Çenesi kareydi, üzerinde kaşlarıyla kirpiklerinin renginden, parlak kıvılcıklar vardı. Çenesinin solunda ve boynunda, yıpranmış deri ceketin yakasının hemen üzerinde birer yara izi vardı.

Şeytan İkizlerin ikincisi, Gabriel, diğerinin aksine görevinden alınmış melek gibi görünüyordu. Kocaman gözlere ve Londra balo salonunda kalabalığa girdiğinde kadınları toplu halde bayılabilecek kadar baştan çıkarıcı dudaklara ev sahipliği yapan yakışıklı yüzünü koyu akaju rengi saçlar çevreliyordu. Kardeşi deri ve pamuk kıyafetleriyle paspal bir görüntü sergilerken, Gabriel en iyi beyaz patiskadan yapılmış gömlek, sırmalı kumaştan allanıp pullanmış yelek ve uzun bacaklarını örten yumuşak güderiden pantolon giymeyi tercih etmişti.

"Juliet nerede?" Jonas'ın sesi bora gibi çıkmıştı. Yıpranmış altın rengi gözler, üzerlerindeki şapkanın geniş siperinin altından, sırttan mürettebata baktı.

"Bu pek üzgün mürettebatın kaptanı nerede acaba?"

Önlerindeki kapak açıldı, Juliet Dante dışarı çıktı.

Varian adamların neşelenmesini izleyip görünüşüne bir kez daha baktı; zira bukalemun tekrar renk değiştirmişti. Juliet siyah geyik derisi dizlik, manşetleri ve boynu dantelle çevrelenmiş ipekten kar beyazı gömlek giymişti. Üzerine oturan, ufak inci şeritleriyle süslenmiş siyah deri ceket ince belini ortaya çıkarmıştı. Kısa saten pelerin bir omzunun üzerine estetik şekilde atılmıştı. Kılıcının kırmızı kınındaki kanatlar her an uçabilirmiş gibi duruyordu. Saçları, sırtına dökülen kestane rengi tutamlar yığını gibi görünüyordu. Kafasında kırmızı siperli gösterişli bir şapka vardı. Uzun, siyah botlarının, dizlerini çepeçevre saran geniş manşetleri göz alıyordu. Zarifçe işlenmiş Toledo kılıcı, belindeydi.

Kız güverte boyunca yürürken, Varian kime baktığını neredeyse unutacaktı. Gururlu, muzaffer bir korsandı gözlerini diktiği.

"Bu iki zamparanın gemimin güvertesine girmesine kim izin verdi?" diye sordu. "Şunları dışarı atabilecek kadar cesur biri çıkarsa anında bir çift İspanyol altını alır."

Mürettebat arasında dönmeye başlayan heyecan dolu mırıldanmaya rağmen kimse bir adım öne çıkacak kadar cesur değildi. Juliet kılıcını kınından abartılı bir iç çekişle çıkarmaya kalktı.

"Sanırım bu onur bana ait olacak. Kimden başlayayım? Kırmadan mı, enikten mi?"

Jonas Dante geniş geniş sırtıp kılıcını çekti. "İşim bittiğinde hâlâ kuru olursa, senindir adamım. Kıçına bir iki çizik atabilirsin mesela. İzin veririm."

"Sen de benim iznimi kaptın güzel kardeşim," dedi Juliet, kılıcının ince ağzını esneterek. "Mesela şunun aşırı övünge pantolon önü kapağını oyabilirsin. Zaten sen yapmazsan ben yapacağım."

Ön güvertenin küpeştesinden eğilen, serenlerden sarkan, güvertede birbiriyle şakalaşan mürettebattan boğuk gülüşmeler yükselmeye başladı. Bahisler açıldı, iki kardeş karşı karşıya gelip daire oluşturarak yürümeye başlayınca birbirlerine yaklaştılar. Kardeşler kollarını ısıtıp kendilerini saldırıya hazırlarken kılıçlarının başları öne arkaya hareket edip havayı yalamaya başladı.

"Tanrı bizi korusun, lordum," diye fısıldadı Beacom, Varian'ın omzunun üzerinden. "Sizce gerçekten birbirlerine zarar vermeyi planlıyorlar mı?"

Varian dibindeki papağandan bıkip, susması için bir el hareketi yaptı. O da kardeşleriyle savaşçılıklarını konuşturdukları oyunlar oynardı; ama asla körleşmemiş kılıçlar kullanmazlardı, gözlerinde böylesi korkutucu ifadeler olmazdı.

Zekice düşünölmüş aldatmacayla avantajı eline alan Jonas saldırıyı başlattı. Juliet'in ilk savunmaları rahattı; hamlelere öldürücü becerisiyle karşı koyuyordu. Cüsseli Dante her seferinde hızla geri çekilmek zorunda kalıyordu.

İkinci uzun çarpışma, demir bocurgatları arasında fıçılarla küfelerin etrafında zıplamalarla devam etti. Homurdanan mürettebattan oluşan duvarı küpeşteye itti. Çelik sesini mavi ışık demetleri ve hırıltılar izledi. Darbeler daha hızlı ve daha yakından gelmeye başladıkça savaşçıların ikisi de hızlı düşünmek zorunda kaldı.

Cüssesi Jonas'a güç konusunda avantajlı olma şansı taniyordu; ama beceride Juliet'in çok daha iyi olduğı su götürmez bir gerçektir. Karşı koyuşlarını ancak bulanık kareler halinde görebiliyordunuz; saldırıları belli dörtlükler halinde hesaplanmıştı. Dengeleyici kolu, kılıcının ucunu dahi kullanmak için yeterince uzun belinden nadiren ayrılıyordu. Şapkasının duruşuysa neredeyse hiç değışmiyordu. Ağabeyinin, canavar gücüyle atılımlarını kırmak için yaptığı hamleler becerikli kıvrılışlar ya da kızı bir şekilde arkasına, önüne, üzerine atan akrobatik hareketlerle karşılanıyordu. Kız, kılıcıyla ağabeyinin kalçasına vurup duruyordu. Adam etrafında döndükçe, kız güldü, İstemli açılışlar sunup hemen geri kapatıyordu; böylece rakibinin tüm saldırıları etkisiz ve boş bir hal alıyordu.

Varian'ın içgüdüleri yüzeye çıktı. Jonas'ın elinden kaçırdığı fırsatları, beceriksiz savunmalarını gördükçe cinsiyetçi rahatsızlıklar hissetmeye başladı.

Jonas geçide fırlayınca işkence sona erdi. Bacaklarının arasında bir parça kumaş gibi sallanan utanç verici pantolon önü kapağı ortaya çıkınca öldürücü darbe geldi ve adam tutuşmuş gibi hızla, uluyup küfrederek küpeşteden suya atladı.

Güvertede mırıltılar başladı ve nefes nefese kalan Juliet, topuklarının üzerinde dönüp kılıcının ucunu Gabriel Dante'nin çenesine dayadı. Adamın yanıtı yukarı kalkan omuzlar ve silah taşımadığını gösteren ellerden ibaret oldu.

"Yüzecek modda değil misin bugün?"

"Su biraz fazla soğuk, pek bana göre değil." dedi iç çekerek. "Bir de şapkamdaki yeni tüy, neyse işte boşa harcamaya niyetim yok."

"Benim de bir şeyleri boşa harcamaya niyetim yok." dedi kuş tüyüne dikkatle bakarak. "Yine de yeterince saygılı bir karşılanma görmezsem, o tüyü kendim için alabilirim sanırım."

Gabriel ellerini indirdi, zarif bacaklarından birini öne atıp diz çöktü. Bu duruş hem cüssesini yarıya indirdi, hem de kız kardeşlerinin bacaklarına sarılmak için harika bir fırsat sağladı. Çılgın keyif çılgılığıyla Juliet'i omzuna alıp gemi boyunca taşıdı. Kızı küpeştenin üzerinden içeceklere atmasına ramak kalmıştı ki geçitte duran iki yeni misafirin görüntüsü yüzünden durdu.

Küçümseyen ifadelerin en dehşetlisi, kollarını göğsünde birleştirip kaşlarından birini sorar gibi kaldıran Simon Dante de Tourville'e aitti. Daha az tehditkâr, ama en az eşit derecede ürkütücü ifade Isabeau Dante'ninkiydi. Üç koca çocuğunun maskaralıklarına ancak kafasını sallayabiliyordu.

"İndir beni, gavatın oğlu! Bana bak, ya indirirsin ya da testislerinin derisini yüzmeme yardım edersin!"

Gabriel sırtıp etrafta döndü; böylece Juliet çocuğun bir anlık merhametine neyin neden olduğunu gördü.

Başını kaldırdı, yüzünü örten saçlarını çekip, "Aa iyi akşamlar anneciğim, babacığım. Gemiye hoş geldiniz," dedi Juliet.

Dokuzuncu Bölüm

"Bir hafta gecikmeli geliyorsun. Gelirken arkada kocaman bir kalyon getiriyorsun. Sence yapman gereken tek açıklama bu mu: 'Gemime hoş geldiniz?'"

Juliet kıvranmaya başlayınca Gabriel, kollarını gevşetip kızı omuzlarından kaydırarak yere indirdi. Şapkasını yerden aldı, kılıcını yerine koydu sonra gülümsemeye başladı. "Baba, anne gemime hoş geldiniz. Sizi gördüğüm için çok mutlu oldum."

Isabeau, "Çok endişelendik, genç hanım." dedi "Ayrıca bu sefer çenebazlığın bile seni kurtaramayacak. Neredeydin? Nasıl oldu da böyle bir ganimetle geldin?"

"Uzun hikâye ve..."

"Zamanımız var," dedi Simon ipek kadar yumuşak, jilet kadar keskin sesiyle. Juliet bu sesi her şeyden iyi biliyordu; yine de dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kollarını göğsünde kavuşturup, kendisine dik dik bakan o adamı başarıyla taklit eden Juliet, Argus'un terk edilmesini, Santo Domingo'daki saldırıyı, kısacası her şeyi detaylarıyla anlattı.

"İspanyolların dikkat dağınıklığından yararlanıp zayıf noktasına saldırdık, gemiye bindik ve ele geçirdik." Juliet hikâyeyi bitirdiğinde oluşan sessizlik mürettebatın bunları ilk defa duyduğunu düşündürebilirdi.

"Gemiye bindiniz?" Isabeau Dante'nin kehribar rengi gözleri küçülüyordu. "Demir Gül'ün üç katı boyutunda, silahlı bir İspanyol gemisine öylece bindiniz yani, öyle mi?"

"Ya hayır, Kaptan Beau," kalabalıktan kimliği belirsiz bir ses yükseldi. "Önce biraz canına okuduk, güverteleri kalay göğüslü zencilerden arındırdık, sonra daha sıkı tuttuk. Sonra da kaptan 'her taraftan saldırın' diye emir verdi. Biz de yaptık. Sonra kaptan yine..."

Onay mırıltıları yükselmeye başladı; ama bu sadece Isabeau'nun ağzının etrafındaki çizgileri derinleştirdi. Savaşta gemilerin risk almasına elbette alışkındı, kolunun olması gereken yerden sallanan boşluk da bunun kanıtıydı. Ayrıca kızını çok iyi tanıyordu; dolayısıyla kızının ya da mürettebatın savaş karşısında ödeyeceği bedelin normalinin onda biri kadar bile korkutucu ya da tehlikeli olmayacağını bal gibi biliyordu.

Simon Dante de orada burada oyalanan mürettebata baktı. Adamlardan biri yüzündeki kocaman sırtışı silmek için geç kalmıştı. Kafasını yana eğip, kırık ana direği destekleyen yeni ahşaplara, halatları birbirine bağlayan hatlara ve yelkenin onarılmış iskotalara ayrıca dikkat ederek direklere baktı.

"Dün fırtınaya yakalandık da," diye ekledi Juliet. "Orada da biraz hasar gördü tabii."

Kristal mavisi gözler kızının üzerinde durdu. "Kuşatmaya kalkmadan önce o geminin Santo Domingo olduğunun farkındaydın, değil mi? Mürettebatının ve cephanesinin farkındaydın? Kalyondakilerin dikkati ne kadar dağınık olursa olsun aklı başında hiçbir insan evladının saldırmaya cesaret edemeyeceğini biliyordun. "

Juliet'in yanıtı da en az bakışı kadar sakindi. "Argus teslim olduğu halde İspanyolların silah bırakmaması zoruma gitti. İspanyollar aslında geride tanık bırakmadan gemiyi içindeki bütün İngilizlerle batırmak istiyorlardı."

"Sen de sırf zoruna gitti diye kendini, mürettebatını ve gemini bu kadar aptalca bir tehlikeye attın!"

"Hayır. Sizin benzer bir durum karşısında ne yapacağınızı düşünmeye çalıştım."

Simon Dante'nin gözleri küçüldü. Cevap vermesi neredeyse on saniye aldı. "Peki, ama benim deli olduğumu herkes bilir, ayrıca çocuklarım için daha güzel hayallerim vardı."

"Sorun daha güzel hayallerinin olmasıysa," diye mırıldandı Isabeau, "Juliet güverteye ayak basmadan önce Jonas ve Gabriel tarafından bayağı ağır bir hayal kırıklığına uğratıldın demektir."

Adam siyah kaşlarını çatıp karısına baktı. Sessizlik birkaç kalp atışı süresince devam etti. Ancak adamın boğazına tırmanan kahkahalar dışarı çıkınca sona erdi. Kafasını geriye atıp, böyle bir ailesi olduğu için hem küfredip hem şükrederek deli gibi güldü.

Juliet'in, kafasına yeni taktığı şapkayı kapıp havaya fırlattığında hâlâ omuzları sarsılıyordu. Bu da yaklaşık yüz kişinin boğazındaki bastırılmış neşenin patlamasına neden oldu. Gemi gürültüyle sarmalanıncaya kadar böyle devam etti. Juliet babasının kollarına atılıp başı dönene kadar havada döndürülürken kahkahalara boğulmuştu; bu haliyle indirilmek için yalvarıyordu. Bu, iki çam yarmasının güverteye rom getirmesi için verilmiş bir işaret gibiydi. Sonra maşrapalar ve kadehler romun altın akıntısının altında dolduruldu.

Kutlamalar sırasında kenara itilip unutulmuş Varian St. Clare, küpeştenin orada Beacom'la birlikte durdu.

"Ne dersin, Beacom? Dante ailesinin her bir üyesi için en uygun kelime eşsiz değil mi?"

"Bence hepsi deli, ekselansları. Kesin surete deliler. Bu zırtapoz korsancıkların elinden ne kadar erken kurtulursak canımız da o kadar güvende olacak."

"Bizi aşağılamak istiyorsanız, en azından doğru terimi kullanın, beyefendi."

Beacom kafasını çevirip yanında duran Simon Dante'yi gördüğünde yüzünden kan damlaları düşüyordu.

"Korsancıklar Suriyelidir ve Akdeniz'de ticaret yaparlar," diye açıkladı Korsan Kurt. "Burada, Karayiplerde ise İspanyol gemisi karşıtları, korsanlar, haydutlar ve çapulculardan başka bir şey göremezsiniz. Bizler bölgesel çalışırız."

Beacom'un dudakları titredi, sonra karaya vurmuş balık gibi sarsılmaya başladı. Boğazından ses çıkmadı; ama bir saniye sonra gözleri kaydı ve adam yavaşça güverte zeminine düştü.

Dante yere baktı, sonra dudaklarını büküp, "Bunu sık yapar mı?" diye sordu.

"Düzenli olarak yapar, evet." diye iç geçirdi Varian.

"Senin emrinde mi?"

"Uşağım olur."

Varian o anda kafasını kaldırıp adama bakma cesaretini gösterebildi. Pirata Lobo diye bilinen adam, acımasız, kurtvari tavırlarıyla dehşet konusunda bayağı iyi bir esin kaynağı olabilirdi. Yaşına göre hayli kaslı kolları ve omuzlarıyla övündüğü çok barizdi. Ayrıca Juliet Dante'nin, tek bir ba-

kışıyla insanın kanını dondurmak huyunu nereden aldığı da belli oluyordu; zira Simon Dante'nin gözleri de bıçak gibi saplanacak kadar deliciydiler.

Gümüş rengi birkaç tel dışında kuzgun siyahı saçları dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. Kulağındaki altın halka, hükümet tarafından izin verilmiş savaş gemilerini kontrol eden biriyle, korsan arasındaki ince çizgide sıkışıp kaldığı intihasını azaltıyordu. Koyu kestane rengi saçları ve kaplan gibi gözleriyle karısı da en az Simon kadar korkunçtu. Bir kolunun olmaması Varian'ı şaşırttı; ama bu kaybının hayatını etkilemesine izin vermediği apaçıktı. İngiliz asilzadesinin, hele de Simon Dante'nin karısı olduğuna göre kontes olan bir kadının, böyle bir yarasının olması ömrünün geri kalanını kapalı kapılar ardında geçirmesi demekti.

Simon Dante'nin siyah kaşlarından biri daha fazla alay etmek istediğini gösterdi. "Kızım, kralın elçisi olduğunu söyledi. Göstermelik sofu İskoç piçi ne âlemde? Juliet, bir küfe İncil gönderdiğini söyledi. Güya ruhlarımızı koruyacakmış. Bizim ruhlar sizin gemiyle kayboldu; adamın haberi yok."

Varian, Juliet'e doğru baktı. Birkaç metre ötede duruyordu; memnuniyetten dudakları titriyordu. Baba kızı bir arada gören Varian, Juliet'in babasından aldığı tek şeyin gümüş mavisî gözler olmadığını fark etti.

"Ekselansları saygılarını gönderdi."

"Hı, eminim öyle yapmıştır."

Dük bekledi; ama kimse öne çıkıp kendini tanıtmaya kalkmayınca, görevi kendisi devrildi. "Varian St. Clare, hizmetinizdeyim, efendim."

"Alçak gönüllülük ediyor, baba." dedi Juliet. "Adam dük. Lordlar Kamarasının önemli üyelerinden. Yanılmıyorsam kral tarafından buraya asil ayağını basıp, İspanyol ticaret rotalarını rahat bırakmamızı istemek için gelmiş."

Simon çarpık çarpık sırttı. "Şaşırmamak da olur, o zaman. Kaç ay oldu? Dört müydü? Yoksa en son beş ay önce mi bizi bu yoldan çıkmış halimizden kurtarmak için elçi göndermişti?" Durup Varian'ın yüzündeki, saç hattını izleyen yaralara baktı. "Gariban arkadaşınıza çok sert davranmadığınızı umuyorum."

"İnan ki yapmadım. Misafirperverim ben, bilirsin. Besledim, giydirdim, yatağımı paylaşmaya bile davet ettim."

Dante gözleriyle ikisini de taradı. Varian korkuyla atlayıverdi: "Yemin ederim ki Kontum, uygunsuz hiçbir şey olmadı. Asla. Sadece..."

Korsan Kurt elini kaldırdı. "Lütfen, yıllardır kimse bana Tourville Kontu diye hitap etmedi. Uygunsuz bir şey yapmaya kalksaydın da, Juliet'in parçalayacağı tek şey kafan olmazdı, emin ol. Aha Acemi Çaylak da geldi. Demir Gül'ün dönüşü şerefine rom içerken bana katılmak ister misin?"

Simon Dante cevabı beklemeden çocuğun kadehini uzattı. Acemi Çaylak taşıdıklarından tahta bir kepçe çıkarıp doldurdu. Sonra bir tane daha doldurup Varian'a verdi. Simon kadehini kızıninkine tokuşturdu, sonra İngiliz asilzadesinin de aynı şeyi yapmasını bekledi.

Varian vakur bir tavırla boyun eğdi. "Demir Gürün sorgulanamaz yiğitliğine, kaptanıyla mürettebatının cesaretine!"

"İyi dedin." dedi Dante başını sallayarak, sonra da kadehini kafasına dikti.

"Buraya geliş nedenime gelince, Kaptan Dante..."

Korsan Kurt elini ikinci kere kaldırdı.

"Nedeninin beni ilgilendirip ilgilendirmediğine daha uygun bir zamanda karar verebiliriz."

"Kaptan, bu hem çok acil, hem de çok önemli. Biraz daha ertelemek sizin ve burada, Karayiplerdeki varlığınız için ciddi sorunlar doğurabilir."

Dante, Juliet'e baktı. Kız omuz silmekle yetindi, "Bana söylemeye yetkisi yokmuş."

"O zaman durum söylediğin kadar acil olamaz."

"Ekselansları ve başbakan bu bildiriye size ilk fırsatta sunmam konusunda hayli ısrarcılar."

"Bildiri, ha?" Varian'ın ayağı yere basıyor mu diye bakmak istermiş gibi yere eğildi. "Bu sırrı bu kadar uzun süre tuttuğuna göre bir iki gün daha tutsan kıyamet kopmaz. Ayrıca, başka bir yarıküredesin. Burada işler İngiliz Hükümetinde olduğundan daha yavaş ilerler. Sakinleş. Tropikal havanın tadını çıkar. Kızımın koruması altında buralarda hoş karşılanırsın. Ama kralın adını ağzına alıp duvarların saygıyla eğilmesini bekleme. Saraydan çok uzaktayız; peltek barış tacirinin kaprisleri burada geçmez." Kadehini bir tarafa koyup kolunu kızının omzuna doladı. "Yavrum, senin anlatacakların vardır şimdi, bir kısmı da kardeşlerinin canını sıkacak kadar övgü içeriyordur."

Onları sallanmadan birbirimizin şerefine içebileceğimiz kıyıya saklayalım. Off unuttum, unuttum. Bay Kelly!" Marangoz çağrıya cevap vermek için hızla dönünce kafasını serenin aşağısına çarptı. Bir an gözleri karardı, sonra topladı. "Efendim, Kaptan?"

"Demir Gül'ün deniz denemelerine gönderilmesinin ilk nedenini hatırlıyor musun?"

Fıncan, anlayışının belirtisi gözlerinde çakmadan önce sakalını kaşıdı. "Tabii ki, efendim. Savaşması bile çekici. Altı, sekiz ve on iki milde denedik; kabındaki çorbaları bile dökmeden geri döndü. Fırtınada bile prenses gibi süzülüyor."

Dante başını sallayıp Varian için daha ayrıntılı açıkladı: "Yani şu anda acil olan şey tamamen bu. Hızı artırıp, kötü hava koşullarında idareyi geliştirecek, dönüşlerde sabitlik sağlayacak yeni bir dümen tasarımı. Diğer gemileri ne kadar sürede donatıyorsun Fıncan?"

Marangoz perçemiyle oynuyordu. "Kaptan Juliet bana İspanyol gemisinin donanmasını çıkarttırdı; ama bir kez de o yapmıştı. Üç gemiyi de boşaltmak en az bir gece alır. Tabii aynı anda boşaltılmalarını istemiyorsanız, o ayrı. Bir haftada ya da daha kısa sürede yapabiliriz."

"Biraz daha düşüneyim. Bu arada..." Juliet'in omzunu sıktı, "Galiba bu akşam kutlamamız gereken başka bir şey daha var. İyi iş çıkardın. Bir gün gemilerin bir kısmını değil, tamamını tasarlamaya başlayacaksın ve işte o gün Bay Pitt'in omzunun üzerinden bakmak için nedenleri olacak."

Adamın yokluğunu birden bire fark eden Juliet "Bay Pitt güverteye gelmedi mi?" diye sordu.

"Bir yerde alkoyulması gerekti. Bir çocuk daha... Dün doğdu."

Juliet'in yüzü geniş bir sırılsıklamla aydınlandı. "Yuh, kaçınıcı bu? Sekiz? Dokuz?"

"Dokuz oğlan, dört kız. Adamı denize daha sık göndermem gerekecek. Çok fazla boş vakti var. Ama yeter artık. Bu gece en büyük ganimetin ele geçirilişini kutluyoruz." bütün güvertede duyurabilmek için sesini yükseltti. "Karıyıpları en cesur mürettebatının zaferini!"

Gemi tayfası tekrar gürültülü neşesine dönüp ayağını yere vurmaya başladı. Korsan Kurdun yaptığı önemli bir övgüydü; çoğu gururdan ağladı. Neşeli mürettebat Simon Dante'yi geçide kadar takip etti. Geçitte Isabeau, Gabriel ve üzerinden sular damlayan Jonas tarafından karşılandılar. Juliet'e güvertede çok kalmamasını tembih ettikten sonra botlarına binip evi ziyafet için hazırlamaya gittiler.

Kürekler suya girip bottakileri Demir Gül'den uzağa taşıırken Isabeau kocasının omzuna yaslanıp gergince iç geçirdi.

"Of tanrım, Simon, biz ne yaptık?"

Omurganın altında hareket eden suyun sesi nedeniyle karısını zar zor duyan Simon, "Anlamadım canım?" dedi.

"İkimiz de Juliet'in bu yola girmesini destekledik. Hata senden çok bende, bunu da kabul ediyorum. Sen Fransa'ya gidip okusun istedin, tam bir hanımefendi olsun. Kararın ona ait olması için seni zorlayan bendim."

Dante dudaklarını karısının saçlarına bastırdı. "Senden sonra, sevgili cygne noir*, benim tanıdığım en hanımefendi kadın Juliet. Kalbi, cesareti, onuru... Mantığı da yerinde. Şu haylazlardan daha fazla hem de," diye ekledi, kafasını botun küreklerini çeken iki oğluna çevirerek. "Bu da güvende olmasını sağlıyor."

"Aklıselim kimse ona bir şey yapmaz zaten." dedi Gabriel, omzunun üzerinden. "Tabii onu alacak kadar manyağı bulunursa."

Jonas "Ha?" diye dönü verdi. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Erkek kardeşinin kulaklarından." diye atladı Isabeau. "Koparılmalarını istemiyorsa arkalarını yüzüne yapıştırmalı."

*Fransızcada kuğu gecesini anlamında.

Onuncu Bölüm

Varian kendini bir kez daha zırvallıkların ortasında buldu. Beacom çalışacak kadar iyileşmişti. Acemi Çaylağın onlara tahsis ettiği küçük sandığı almaya gitmişti. İçinde çok fazla şey yoktu; bir gömlek, birkaç çorap, ince keten gömlek ve at kılından bir fırça. Hepsi bu kadarcıktı; ama Beacom'ın, aklını kesilmiş boğazlar ve kaynatılmış iç organlardan alıp başka bir şeyle ilgilenmesini sağlamıştı.

Varian'a gelince, umursanmamaya ya da kenara itilmeye alışkın değildi. Cümbüş sona erdikten sonra Juliet'i kabine kadar takip etmesine neden olacak derecede sinirlenmişti.

Kapı kolunu çevirmek üzereyken durdu, elini yumruk yapıp kapıyı tıklattı.

"Gelin."

Masasında gemi jurnallerini, haritaları, yük listesini ve Santo Domingo' yla Argus' tan aldıkları diğer belgeleri toparlıyordu. Şapkasını çıkarmıştı, fener ışığı omuzlarına vuruyor, saçlarının koyu renkli dalgaları kırmızı ve alev sarısı renkli ışıklarla aydınlanıyordu.

Varian girdiğinde Juliet bakıp iç geçirdi.

"Düşman gibi görünüyorsunuz, lordum. Sabrımın sınırının olduğunu ve elimde kapalı piştovlar taşıdığımı bildirmek isterim."

Adam ellerini arkasında birleştirdi. "İnatla yok saydığınız doğru hitap şekli, 'ekselansları' aslında."

Kız, bir avuç kâğıt alıp düzeltti. "Hindi gibi kabarıp buraya gelmenizin nedeni bana doğru davranışları öğretmek değildir herhalde."

"Bu konuda iflah olmaktan maalesef hayli uzaksınız, Kaptan. Babanızın laflarının anlamı hakkında bilgi almaya geldim. 'Sizin korumanız altında kıyıda hoş karşılanmak' ne demek?"

"Aslında anlamı açık, lordum." dedi, hitap kelimesinin üstüne basarak. "Kalyonla birlikte ele geçirildiniz; dolayısıyla ganimetin bir parçasısınız. Korsancılığın en açık tanımına göre bu da sizi benim mülkiyetim yapıp benim korumam altında sayar. Bu durumda sizden daha memnuniyetsiz olduğuma sizi temin ederim. Ama kural bu. Yani korsanların da uymaları gereken kurallar var." Adamın bakışlarına bir süre daha karşılık verdikten sonra işine devam etti. "Diğer taraftan, babam sizi benim korumam altına verdiği için müteşekkirdir olmalısınız; yoksa Jonas sizi hemen vururdu."

Varian'ın akli mülkiyet kelimesinde kalmıştı. "Jonas mı? Ona ne oluyor ki?"

"İspanyollardan, babamdan daha çok nefret ediyor. Zerre kadar iyiliği dokunsun istemez. Dolayısıyla buraya kralın barış emreden taleplerinden biriyle geldiğinize göre..."

Santo Domingo'nun limana demir attığını söylemek için geçitte duran Acemi Çaylağa baktı. "Tamam, sağ ol. Bunları benim için bordaya götürebilirsin." Belgelerin son yığını da şişkin, branda bir çantaya sıkıştırıp çocuğa verdi. "Şalopalardan birini hazırlayın. Bay Crisp işaret verir vermez kıyıya gidiyoruz."

"Taam Kaptan."

"Bir dakika dur," diye seslendi çocuğu kapıda durdurup. "Bacağına ne yaptın?"

Acemi Çaylak kancasının üzerinden dizliğine bulaşan koyu kırmızı kana baktı. "Hiçbir şey yapmadım, Kaptan. Top arabasını odunların üzerinde sürüdüm."

"Kıyıya varmadan önce mutlaka temizle. Dikkatsizliğin yüzünden bacağının bir kısmını daha kestirmek istemem."

"Taam, Kaptan," diye sırttı çocuk. "Gıcırdayana kadar ovalarım, günde iki kere de çıkartırım."

Çocuk gittiğinde, Juliet, Varian'ın yüzündeki bakışa dikkat etti.

"Yarayı temizlemenin en iyi yoludur, efendim. Daha da kötüleşmesini engeller." Kızın bakışları adamın yanağına takıldı. Ama adamın şokunu, kendi eseri olan izle birleştirmek istemediğinden susup şövalye şapkasını kafasına taktı, eldivenlerini masadan aldı: "Bordaya gidelim mi, lordum? Karaya çıkmadan önce halletmek istediğim birkaç detay var:" dedi.

Cevap almaya gelip elinde daha fazla soruyla kalakaldığını gören Varian, kız yanından geçerken uzanıp kolunu tuttu. Kız eline sonra da yüzüne bakınca, kastetmek ya da söylemek istediği şey yok oldu. Hemen elini gevşetti; ama kızın gözleri öfkeden kızarmıştı, sesi çelik gibiydi. "Hatalarınızdan ders aldığınızı söylemişsiniz diye hatırlıyorum?"

"Öyle yapmaya çalışıyorum, inanın bana. Ama maalesef ne zaman arkamı dönsem kurallar değişmiş oluyor."

"O zaman arkanızı daha hızlı dönmeniz gerekiyor galiba, değil mi?"

"Fıldır fıldır dönüyorum, madam," diye mırıldandı; ama kız çoktan çıkıp üst güverteye giden merdivenleri yarılamıştı.

Bir saat sonra Juliet nihayet kıyıya çıkmaya hazırды. Santo Domingo kırk beş metre uzağına demir atmış, filika akınlarının mıknaıısı olmuştu. Gece çoktan bastırmıştı; halatlardan ve dümeninden fenerler sarkıyor, güverteleri gündüz gibi aydınlatıyordu. Adamlar gündüz hazine yüklerini indirmek için kullanılacak vinçleri gürültüyle vurmaya başlamıştı.

Juliet, geçide doğru giderken Harrow Dükünün Santo Domingo'nun güvertesindeki işlemleri ilgiyle izlediğini fark etti. Görmek için eğiliyordu; Juliet ilgisini çeken şeyin ne olduğunu görmek için baktığında, İngiliz teğmeni Beck'in bordadaki mürettebatın arasında serbestçe dolaştığını, hatta büyük ağıları kalyonun ortasına indiren adamları denetlediğini gördü.

"Kıyıya gelmek isterseniz, lordum," dedi Juliet, Varian'ın ilgisini Santo Domingo'dan kendi üzerine çekerek, "biz şimdi gidiyoruz. Ama şunu önceden bilin; eğer baş ağrısı olursanız buraya geri gönderilişiniz bir torba tahılınunki kadar kolay olur."

Varian yanağında oynayan kasa rağmen sessiz kaldı.

Geçitte açık küpeşteden bakan Beacom'un, efendisinin aksine beti benzi attı. Gövdenin bir adım aşağısındaydı, kaburgaya yerleştirilmiş basamaklardan başka tutunacak hiçbir şey yoktu. Gökyüzü siyahtı, suda karmaşık gölgelerle şekillerin ürperticiliğı vardı. Işıklar, kimi yüzeye yakın yüzen parlak balıkların ilgisini çekiyordu. Dipteki daha koyu gölgelerin bazıları yukarıdaki şalopadan bağımsız hareket ediyordu; arkalarında kuyruğı sallanan, kocaman, yuvarlak yaratıklardı bunlar.

Beacom, küpeşteden geri çekilerek "Olur şey değil, ekselansları!" dedi. "İskemle getirmelerini beklemeyi tercih ederim."

Varian, pelerinin kenarını omzuna atıp güvertenin altına inen Juliet'i izledi. "Karaya çıkmanın başka bir yolu olduğunu zannetmiyorum, Beacom," dedi kuru kuru. "Birini dün kardeşi aldı, diğerini de demin gördün zaten."

"Hey beyler, bütün gece sizi bekleyemeyiz. Suya düşerseniz ıskarmozlara çarpın bir tane, yolunuzdan çekilsinler."

Beacom inledi, Varian iç geçirdi. "Bordada kalmak ister misin? Gemiyle zaman geçirirken belki eğlenirsin?"

Uşağın soluk eli kalkıp boğazını tuttu. "Sizi bırakamam, ekselansları. Anca beraber kanca beraber."

"Peşimden gel. Seni yönlendireceğim. Yanlış adım atarsan da düşmene engel olurum."

Beacom yüzünde aptal bir ifadeyle başını sallayıp, adımını atmadan önce Varian'ın üç adım aşağı inmesini bekledi. Merdivenden inmeye başlamasını sağlayan, kabiliyetten ziyade korkuydu. Bileğindeki eli hissedene kadar gözlerini açmadı. O el, adama sallanan şalopaya kadar rehberlik etti.

Kürekçi, Beacom'la Varian oturur oturmaz pedalı çevirip şalopayı Demir Gül'den uzaklaştırdı. Şimdi oldukları yer, Demir Gül'e bakmak için tuhaf bir açı sağlıyordu; Varian bu devasa gemi ve göklere uzanan serenleri karşısında kendini cüce gibi hissetti. Ahşabın üzerindeki oymaları, çatışmalardan kalan hasarları görebiliyordu. Silah merkezlerine baktı; ne kadar güçlü, hatta ölümcül bir gemide bulunduğunu fark etti. Başını pruvaya çevirince oyulmuş gemi arması dikkatini çekti. Kasığından aşağı çapraz düşen ipek dışında çıplak bir kadın figürüydü. Elleri cıvırdanın ince kolunu destekliyormuşçasına yukarı bakıyordu. Bacakları düz ve şekilli; ayakları dansçıya ait gibi aşağı kıvrılmıştı.

Santo Domingo'nun olduğu yere geldiler; Nathan Crisp'le Teğmen Jonathan Beck'in güverteden inmesini beklediler. İki adam asabi bir denizcinin söylediğine gülüyorlardı; ama Beck, Varian'ın da şalopa da oturduğunu görünce kendine çeki düzen verip reverans yaptı.

"Ekselansları, yaralarınızın iyileştiğini duydum. Ölümcül olmamalarına çok sevindim."

"Benden daha çok sevinmiş olamazsınız Teğmen. Olanlardan sonra hiç konuşma fırsatı bulamadık; ama geminiz ve cesur mürettebatınız için çok üzülüğümü belirtmek isterim."

"Teşekkür ederim, efendim. Kaptan Macleod iyi bir adamdı, harika bir denizciydi. Çok özleyeceğiz."

"Ayrıca adamlarını çok iyi eğitmiş," dedi Crisp, Juliet'in bu işten çıkarını belli ederek. "Halatlardaki adamlar Argus'tan olmasa Loftus bana söylerdi. Fırtınada zar zor ilerlerdik, Atlantik'ten çıkmış bile olabilirdik. Teğmene gelince, keşke biraz çapulculuk huyu olsaydı. Direkt dümene alırdım, öyle iyi çeviriyordu ki, sanırsınız yüz kere yapmış."

"Cornwall'da büyüdüm, efendim. Akıntılarla dalgakıranların pek çok geminin omurgasını çatlattığı yerde."

"İltifat ediliyorsa, kabul etmelisiniz Bay Beck," dedi Juliet. "Evde kalmış kızlar aldıkları öpücüklerin kıymetini nasıl bilirse, Bay Crisp de iltifatlarının kıymetini öyle bilir."

Kürekçi bir kez daha küreğe asıldı; birkaç dakika sonra körfezi geçmiş, kıyıdaki ışıklara yaklaşıyorlardı. Yukarıdaki bayırda büyük beyaz ev mücevher gibi görünüyordu. Şalopa rıhtıma varınca, ilk inenler Juliet'le Crisp oldu. Diğerleri inmeye çalışırken kısık sesle konuşarak beklediler.

Varian toprakta birkaç adım attıktan sonra midesinin bulandığını, dizlerinin üzerinde duramadığını fark etti. Denizdeki ilk birkaç gününde de böyle olmuştu. Sessiz nefreti devam ederken, denizdeki o günlerini kafası bir kovaya eğik geçirmek zorunda kaldığını hatırladı. Denizden karaya geçişinde de aynı zayıflığı göstermekten şüphelenmek de hoş bir düşünce değildi.

Onları büyük eve götürmek için bir araba bekliyordu. Engebeli yolda iskeletin kemikleri gibi sarsılıyordu. Varian'ın dişleri, kafasındaki, kalçasındaki ve -omzundaki zonklamaya katlanma çabası sırasında, çiğnediği sakızları dişlerinin her hamlesinde koparıyordu. Nihayet durduklarında kendini dışarı atıp gördüğü ilk ağaca yaslandı.

"Dükle biraz yalnız konuşmak istiyorum," dedi Juliet diğerlerine devam etmeleri için işaret vererek. "Bunları benim için içeri götürün." diye Crisp'e tablolar ve yük listeleriyle dolu çantayı uzattı. Otururken yanında saklamıştı. "Teğmene ve Bay Beacom'a odalarını gösterip temiz çarşafı verecek birini bul. Banyo da hazırlarsınlar. "

Araba büyük bir evin önünde durdu. Direklerden ve otuz metre yukarıdaki geniş verandanın sütunundan lambalar sarkıyordu. İki katın penceresinden de ışıklar yansıyor. Arabanın bir tek

yeri hariç her etrafını gölgeler sarmıştı; bu da Juliet Dante'ye Varian'ın yüzündeki her çizgiyi, saçının her telini görme şansını verdi. Bir süre boğazındaki beyaz danteli tutarak karanlıkta kaldı.

Kızın üzerindeki kadife ve dantelin ironisi, Varian'ı hayli etkilemişti. Ayrıca siyahla kırmızının kızın doğasına uyduğunu kabul etmeliydi. Bunları giymesinin nedeni moda uymak değildi; gücünü, güvenini, öldürücü keremini yansıttığı apaçık ortadaydı. Bir süre elleriyle dizine hafif hafif vurarak arabada bekledi. Sonra bir yol bulup parmaklarını meşgul etmek istedi. Deri eldivenlerini her bir parmağından teker teker çekerek çıkardı.

"Bir keresinde yanmıştım." dedi çok normal bir şeyi anlatıyor gibi. "Gömleğim alev aldı. Söndürülene kadar derimin birkaç tabakası yandı. Ondan beridir kesiklerim, tüfek yaralarım oldu. Hiçbiri o yanık kadar acıtmadı. Teğmenin dayanıklılığına hayran kaldım; muhtemelen tanımlanamaz acılar çekmiştir. O hale nasıl geldiğini biliyor musunuz?"

"Sanırım bunu sormaya hakkım yok."

"Nasıl yani? Adamla altı hafta boyunca denizde birlikteydiniz ve sormayı hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır. Kimse tutup da birine yüzünü nasıl yaktığını sormaz."

"Sormaz mı? O zaman ben bayağı terbiyesizim; çünkü sordum. Sanırım sözlenmiş ve sizin gibi eve dönüp sevgiliyle evlenecekmiş. Tabii gemisi Kanaryalarda Hollandalılara rastlamasaymış... Karşılıklı silahlar patlamış, yelkenlerden biri alev almış. Beck'in göğsünde, tüfeğini birkaç kere boşalttığından barut varmış. Öyle olunca ateşler gömleğini, saçlarını, yüzünü sarmış. İngiltere'ye döndüğünde sevgilisi yüzüne bakıp korku içinde bağırılmış. Adam, iyi beslenmiş toplumun aptal narinliklerinden uzak donanmaya hemen geri dönmüş."

"Çuvaldızı kendine, iğneyi başkasına batıranların varlığını kabul ediyorum; ama bütün İngilizlerin aptal olduğunu söylemek..."

"Yanılıyor muyum? Annemin sarayda iyi karşılanacağına gerçekten inanıyor musunuz? Dansa kaldırıılır mı mesela? Ya da yeşil örtülü masada oyun oynamaya davet edilir mi? Eti kesmek için kancasını kullanırken kimse yanına oturmak ister mi?"

Varian gölgelere baktı. "Beni bilerek şaşırtmaya filan mı çalışıyorsunuz, Kaptan? Yoksa derdiniz sadece hepimizin burnu havada hödükler olduğumuzu kabul ettirmek mi? Eğer öyleyse, tamam. Kabul ediyorum... Siz de eşit derecede burnu havada olduğunuzu kabul ediyorsanız. Yani

aynının diğer tarafından bakıyoruz. Siz yaralarınızı ve acılarınızı daha gururlu taşıyorsunuz. Ayrıca elleri nasırsız, ayakkabıları tokalı herkesi küçümsüyorsunuz. Sizin de dediğiniz gibi, korsan lordunun tek kollu karısının kraliçe nedimesi olması pek mümkün değil; ama Beacom ve benim gibi adamların sizin yemek masanızda diğerleriyle eşit muamele görmesi de mümkün görünmüyor. İlk konuşmamızda size 'Kaptan' demem konusunda ısrar etmiştiniz; üstelik siz benim rütbemi her fırsatta aşağılarken. Hem karnım doysun, hem pastam dursun diyemezsin Juliet. Sen de aynı suçu işliyorsan, başkalarının öyle yapışına ağlayamazsın."

Juliet öyle sakın ve sessizdi ki, göz kırplışlarının sesi neredeyse duyulacaktı. Varian kızın ilk adını ilk defa kullanıyordu ve biraz uygunsuz kaçmış gibi görünüyordu.

"Sizi ahlak kuralları hakkında vaaz vermeniz için tutmadım, ekselansları. Daha fazla aşağılanmanızı engellemek için tüm iyi niyetimle size öğüt vermek istedim. Zira içeri girip emirlerinizi ve kralın taleplerini aktarmanız kimse tarafından hoş karşılanmayacak."

"Bana nedenini söylemelisiniz."

Juliet'in yanıtı alaycı bir oflama olunca adam ellerini açıp tam da bunu anlatmak istediğini gösterdi.

"Teğmene basit bir soruyu sormaya çekindiğim için beni eleştirdiniz, ben aynısını size yapmaya kalkınca, kesip biçiyorsunuz."

"Ben sizi kesip biçmiyorum, beyefendi."

"Emin misiniz? Gözleriniz silah olsaydı, madam, şimdiye kadar defalarca tepeden turnağa kanlar içinde kalmıştım."

Kız parmaklarıyla yeniden tempo tutmaya başladı. Betonlardaki ayak seslerini duyunca kafasını kaldırdı; ama bakışları, oradaki her kimse hızla işini halledip dönmesine neden oldu.

Parmakları durdu. Avuçlarında tuttuğu eldivenleri sıkıp, adama bakmak için döndü.

"Büyükbabamız, Jonas Spence, Siyah Kuğu'nun bordasında, annemin koluna mal olan savaşta öldürüldü. Denizde geçirdiği elli yıl, organlarından bazılarını kaybetmesine neden olmuştu. Bedeni yara ve hasar haritası gibiydi. Bu nedenle Teğmen Beck büyükbabama kıyasla yakışıklı sayılabilir. Ama büyükbabam yaşayabileceği maceraları tamamlamadan köşesine çekilmeyi seçmedi. Dövüşmekten asla çekinmedi, düşmanından asla kaçmadı, alınması gereken tedbiri aldı.

Kardeşim Jonas hep onunlaydı. Muazzam, hevesli kahkahalarını taklit eder dururdu. Çok fazla rom içtiğinde ayakta durabilmesi için yardım ederdi." Durdu; belki de çok fazla şey anlattığını düşünüyordu. Sonra sesinde bir sabırsızlıkla bitirdi. "Kardeşimin yüzünün, büyükbabamın cesedini gemiden çıkarırken ne hale geldiğini görseydiniz, İspanyollarla barışmamız için hiçbir bildiri getirmezdiniz. Babama da, anneme de, bana da."

Varian başını salladı. "Bu, barış istemek için güçlü bir neden aslında."

"Barış, hı. Kapitülasyon. Asla."

"Kimse sizden kapitülasyon istemiyor."

"İstemiyor mu? İspanyollar yabancı gemilerin bu sularda seyretmesine izin veren bir barış antlaşmasını asla kabul etmezler. Bu onlar için çok büyük bir tehlike. Yeni Dünya'nın tamamı onların kumandası altında; öyle olmaya devam ettiği sürece de denizlerdeki egemenliklerini devam ettirecekler. Virgin tahttayken, babam huzura kabul için saraya çağırıldı. İspanyol gemilerine saldırmaktan vazgeçmesini isteyip aşağılardı. Bu isteklerine uymazsa her şeyi yapacaklarına dair tehditlerde bulunurlardı. Ama gizlice sürdürülen ve sadece babamın gözüne hoş görünmek amacı güden başka konuşmalar da olurdu. Babamın başarılarını överlerdi mesela; hatta bazen saldırılarının artırması, kraliyet hazinesine zarar verdikleri yerlerdeki ticaret yollarını işgal edip İspanyolların canına okuması için teşvik ederlerdi. Eski kraliçe, ana karadan altın ve gümüş akışını durdurursak, İspanyol kralının gemi yapacak, ordularına ödeyecek, Seville'den binlerce kilometre uzakta garnizonlar kuracak paralarının kalmayacağını söylerdi. Bu sularda onlarca korsan gemisi vardı; Elizabeth çoğunu babamı pohpohladığı gibi pohpohladı. Ve bunlar üzerindeki çabası sonuç verdi. İspanyol hazineleri boşaltılırken, İngilizlerinki ele geçen her gemiden alınanın onda biriyle dolduruldu. İngiltere donanmasının büyük kısmı, Elizabeth'in deniz kurtlarının aldığı haksız kazançlarla oluşturuldu.

"Sonra Elizabeth ölünce James Stuart tahta çıktı. Kraliçeyle, dünyanın öteki ucundaki korsan gemilerinin aralarındaki hesaplardan haberi yoktu. Vardıysa bile yok saydı. Elinin altında donanma, dolu bir hazine vardı; İspanya hükümdarına yaltaklık edip, babam gibi adamların silahlarını bırakmasını isteme zamanı gelmişti. Hollandalılarla Portekizliler üzerinde hükmü tabii ki yoktu; ama İngiliz korsan gemilerinin çoğu, korsan damgası yiyeceğine geri çekilmeyi tercih etti. Zenginlerdi, maceraya doymuşlardı. Çoğu emredildiği üzere İngiltere'ye geri dönüp sığır yetiştirip yağ üretmek için yaylaya yerleşti."

"Ama babanız reddetti."

İç geçirdi. "Kazanmak için kendini paraladığı şeyleri arkasında bırakmayı reddetti. Burası bizim evimiz. Korumaya hakkımız olmalı."

"Tabii ki koruyun; ama..."

"Barış yalnız sınırların içinde mümkündür lafını duydunuz mu?"

"Papa VI. Alexander tarafından çizilen hayali sınırdan mı bahsediyorsunuz? Atlantik'ten geçip dünyayı İspanya ve Portekiz'in arasından ikiye böleden?"

Juliet başını salladı. "Colombus'un Yeni Dünya'yı keşfettiği sene çizilmişti. O zamanlarda İngiltere, Kanal'dan nasıl geçileceğini neredeyse hiç bilmiyordu. Yine de İspanyolların kullanmamızı istediği sınırlar bunlardı. Ne zaman bize saldırıp gemilerimizi yok etseler, yaptıklarını savunmak için arkasına saklandıkları anlaşılmaydı bu. Üstelik gemi ticaret gemisi mi yoksa sadece keşif mi yapıyor, bununla bile ilgilenmeden direkt saldırırlardı."

"İngiltere'nin, Fransa'nın ve Hollanda'nın kralları bunu değiştirmeye çalışıyor. İspanya'nın III. Philip'i de öyle," dedi Varian. "Ama barış ve açık ticaret için yapılan görüşmeler her iki taraftaki silahlar susmadan sonuca bağlanamaz."

"Argus'a olanlardan sonra bunları bu kadar inanarak söylemeniz beni şaşırttı. Aslında babam ne İspanyolları kabul edecek, ne de onlarla barışmayı."

Varian koltuğun derisini hafifçe gıcırdatarak öne eğildi. "Buranın benim çöplüğüm olmadığının farkındayım, Juliet. Sizin hayat tarzınızı anlamadığımı da kabul ediyorum. Sizin bir sene hayatta kalacağınız koşullara muhtemelen en fazla bir hafta dayanırım. Ama ben askerim; hem de iyi bir asker. Ayrıca ancak belgelerle savaştığımı ima ediyorsunuz hiç doğru değildi. Cepheye koyun beni, yanımda silahlar ve süvarilerim olsun. Yanınızda savaşırım. Emin olun kazanırım da. Ama bu savaş denizde olursa, kurallarım da, normalde kesinlikle gerçekleşecek tahminlerim de işe yaramaz hale gelir. Şerefimizle teslim olsanız da düşmanınız sizi batırır. Savaşı kaybederseniz; sonra da tekrar savaşmak için bir tek gün yaşamınıza bile izin vermezler. Sadece bunu düşününce bile bu limandan ayrılmanın gerektirdiği güçle cesaretin devasılığı anlaşılıyor. Üstelik bizi parçalara ayırmak için ufukta bekleyen büyük silahlı büyük gemiler de cabası. Kralın barış çabalarına neden karşı çıktığınıza hiç akıl erdiremiyorum," durdu sonra geriye yaslandı. "Dediğim gibi, anlamaya çalışıyorum. Ama her defasında zorlaştırıyorsunuz."

Pencerenin dışında bir lamba, arabanın yanına ışık düşürdü. Asıldığı dal rüzgârda hareket ettikçe lamba da sallanıyordu. Işık gözlerine dokundu, sonra çekildi, sonra tekrar dokundu ve Juliet yüzünü çevirene kadar orada kaldı.

"Aslına bakarsanız, bazen ben de anlamıyorum." diye kabul etti sonunda. "Ama sonra annemin boş elbise koluna ve yemek masasında, eskiden büyükbabamın oturduğu boş sandalyeye bakınca düşünmem bile gerekmiyor. Sadece ihtiyacımın barış olmadığını bilmek yetiyor."

Aralarına sessizlik çökünce Varian kızın yüzünü incelemek için fırsat bulmuş oldu. Parmaklarını birbirine geçirdi; çenesinin altına koydu.

"İstedığınız açıklamayı aldınız. Artık nasıl bir zırvalık için gönderildiğinizi biliyorsunuz."

"Kralla bakanların korsanlık fermanlarını feshetmeyi düşündüklerini ve kralın emirlerine uymayı reddetmenin bütün ailenizi ve sizinle birlikte denizcilik yapan herkesi çapulculuk ve vatan hainliği iddiasıyla karşı karşıya bırakacağını söylesem bir şey değişir mi? Hele de bunun anlamı babanızın, yakalandığı yerde hırsız gibi asılmasıyken."

Juliet gülümsedi. "Önce yakalamaları lazım ama değil mi?"

"Hatırlatayım," dedi Varian yumuşakça, "Herkes bir yerde mutlaka hata yapar."

"O zaman ben de hatırlatayım; sen, bize tehditleri açıklayacak ya da hataya düşme ihtimalimizi söyleyecek durumda değilsin. Seni de İspanyollarla adada bırakabilirdik."

"Ama beni bordaya aldınız, beni alıkoydunuz-" parmaklarını çenesinden hafifçe çekti "Şimdi ben esir miyim, yoksa misafir mi?"

Juliet omuz silkti. "Ne şekilde olursa olsun, ekselansları. Kraldan ne gibi bir iş getirmiş olursanız olun, Argus 'la denizin dibini boyladığı gerçeği değişmeyecek."

Juliet elini kaldırıp araba camından dışarıyı gösterdi. Varian taştaki ayak seslerini tekrar duydu; hemen sonra iri kıyım iki adam kapının önünde duruyordu.

"Aptalca bir şey yapmayın. Burada benim korumam altındasınız; hak ettiğiniz saygıyı da göreceksiniz. Ama kesinlikle kaçış yolu olmayan bir adadasınız; dolayısıyla hata yapmayın. Unutmayın, hayatınız şu adamların tetiğinin ucunda."

Kapı açıldı. Önce Juliet inip adamlara bir şeyler mırıldandı; geriye bakmadan eve doğru ilerledi.

On Birinci Bölüm

Juliet eve tek girdi. Kılıcı, attığı her öfkeli adımla botunun topuğuna değiyordu. Aile salonda toplanmıştı. Henüz kimseyi göremiyordu; ama seslerini duyabiliyordu. Yavaşlayıp yüzünü daha sakın bir tavra bürümek için çabaladı. Ne de olsa bu gece kutlama vardı. Fincanla birkaç aydır kurcaladıkları dümen tasarımını neredeyse unutmuştu. Çalışmalarının başarılı olduğu kesindi. Artan hız ve manevra yeteneği sayesinde Santo Domingo'ya hayli yakından hızla müdahale edebilmişti. İspanyollar ağır silahlarını kullanma şansını bile elde edemedi yeterince yanaşmışlardı.

Juliet salona girdi; iki dünyasından birinin sıcak tanıdıklığı diğerinin tuzlu ataklığının yerini alırken eşikte bir süre bekledi. Deri kitapların misk kokusuyla ateşin çıtırtısı, derslerine dalıp deniz ve yıldızlar için haritalar çıkarmayı, rüzgârın hızını ve akıntıları hesaplamayı, barut karıştırıp ölçmeyi öğrendiği günleri hatırlattı.

On yaşındayken sınıfta öğrendiği şeylere bordada geçirdiği zamanı eklerdi. İntikamcı da, ders kitaplarındaki bilgileri sağduyuya çevirmeyi öğrenirdi. On altı yaşını bitirdiğinde hem plan hazırlayabiliyor, hem de gemiye yol gösterebiliyordu. On sekiz yaşındayken, savaş sırasında ölümlerin üzerinden atlayıp ağır bir otuz ikiliğin kumandasını almaya gittiğinde cesaretini kanıtlamıştı.

İki sene sonra kendi gemisinin dümeninde duruyordu. Jonas, acemiliğini Siyah Kuğu da attı. Annesinin dikkatli nazarları altında fevri tavırlarını kontrol etmeyi öğrense de büyükbabasına çok benziyordu. Damarlarında Spence kanının hiddetinin dolaştığı aşikârdı. Gabriel tam tersine Geoffrey Pitt'in eğitiminden geçmişti; dolayısıyla akılcı, düşünen bir kafanın yapacağı ölümcül farkın bilincindeydi.

Babası, şömine alevi sönene kadar Pitt'leydi. İki adam, Dante'nin İspanya'nın en önemli savaş gemilerinden birini ele geçirdiği öğrenilince İspanyol ana karasında ortaya çıkacak karmaşa üzerine tahminlerde bulunuyordu.

Isabeau, Gabriel ve Pitt'in karısı Christiana verandaya açılan çift kanatlı kapının yanında oturuyorlardı. Juliet annesinin dizlikleriyle ceketlerini daha kadınsı etekler ve penyelerle değiştirdiğine o kadar az şahit olmuştu ki, bu gece açık mavi ipek elbise giymesi çok şaşırtıcıydı. Bunun önüne geçebilecek tek şey, babasının armalarla süslü üniformasını giyip iki dirhem bir çekirdek olmasıydı. Şık, altın işlemeli kılıç kayışı ve İspanyol Armadasının intikalinden sonra kendisine sunulan Gloriana kılıcıyla göz kamaştırıcıydı.

Gabriel her zamanki gibi havalı ve şıktı. Saçları parlak dalgalar halinde gömlek yakasından dökülüyordu. Uzun bacaklarını gerip çaprazlamıştı; ama gardırobu kahverengi dizlikler, deri ceketler ve dalgalanan beyaz sof gömlekler dışında çok az şey içerdiğinden görünüşü normalden pek farklı değildi.

Yüzünde soluk bir gülümsemeye neden olan tanıdık son yüz Lucifer'e aitti. Yıllardır bileğinin bir hareketiyle kaldırabileceğinden başka bir kıyafetle ilgilenmemişti. Simon Dante'nin arkasında bekçi köpeği gibi duruyordu. Günah kadar karaydı, dizlik ve aşınmış bir ceket giymişti. Otuz yıldır Korsan Kurdun arkasını kolluyordu; Juliet'in girişte fark edilmeden durduğu yere dönen de yine bu adamın kel kafasıydı.

Yüzü yıllardan nasibini almamış gibi görünse de, Juliet adamı tanıyordu. Vücutundaki dövmelelerin desenleri ve kıvrımları büyüüp yayılmıştı. Yüzündeki ilk sarmal işaretlerin mükemmel; boğazına, siyah mermere benzeyen göğsüne ve omuzlarına yayılmıştı. Sallanan cinsel organında bile desenler vardı. Acı eşiğinin göstergesi olan bu desen, kalktığında genişleyen bedeniyle bir kobra kafasıydı.

Lucifer'in dudakları geniş bir sırıtışa dönmeden önce kaptanına bir şeyler mırıldandı. Görüntü, kocaman bir adamın, bembeyaz ve sivrilmiş dişleriyle şeytani bir hale bürünen yalakalığın başka bir şey değildi. Juliet daha çocukken Jonas, adamın düşmanlarını parçalara ayırıp iç organlarını yemek için dişlerini böyle sivrilttiğini söylerdi. Gerçekse daha az dramatikti. Dişlerinin sivrileşmesi doğduğu köyde büyük savaşçıların işaretiydi.

Savaşçılığın gelen kana susamış görüntüsüyle girişe geldi. Girişte, Juliet'in çok nadir durumlarda şahit olduğu bir şey yapıp Demir Gül'ün zaferi için derin ve resmi bir reverans sundu, kaptanın cesaretini takdir ettiğini belirtti.

Juliet'in çocukluğundan beri yaptığı gibi lakabıyla seslenip, "Hepimizi gururlandırdınız, Küçük Jolly," dedi. "Kardeşlerinden hemen sonra yetiştin. Mızımız çocuklar gibi dudak sarkıtıp kaş çatmalarına sebep olman büyük başarı."

"Kaşlarımızı çatmıyoruz." diye karşı çıktı Gabriel. "Aslında ben küçük kız kardeşimle gurur duyuyorum." diye ekledi ayaklarının üzerinde yükselerek. "Ayrıca zamanla bütün İspanyol filosunu elimize vereceğinden de şüphem yok. Hatta olur da yakında İspanya'ya gönderirsek, Felipe'in bizzat kendisini tahtında oturur vaziyette getirir bu cadaloz."

Geoffrey Pitt öne çıkıp kızın eline kibarca bir öpücük kondurdu. "Bu maskarayı kafana takma sen. Kıskanıyor işte, ayrıca gurur da duyuyor. Geri kalanımız gibi. Tam elli iki savaş topu ve sen koca gemiyi bir sıyrık bile almadan getirdin. Kalyonun kendisi, ağırlığının iki katı kadar külçe gümüş değerinde. Ne de olsa İspanyollar kalıplarda kullandıkları pirincin kalitesine çok önem verir."

"Seni de kutlamak gerek. Bir oğlun daha olmuş? Yeni geminin mürettebatını tamamlayacak kadar oğlun olacak yakında."

Juliet kızaran adamı kucaklayıp öptü, sonra Christiana'ya yöneldi. Ufak tefek, siyah saçlı bir kadındı. On iki çocuk doğurmasına rağmen bebekler gibi masum bir yüzü ve çitkırıldım bir bedeni vardı.

Juliet kadının ceketine dokunup, Nathan'ın Santo Domingo'da bulduğu dörtgen kesimli bir zümrüt uzattı.

"Yeni bebek için." dedi yengesinin iki yanağını da öperek. "Adını koydunuz mu?"

Christiana gülüp kafasını salladı. "Yok, maalesef daha koymadık. Elimizde ne baba ismi kadı, ne büyük baba, ne amca ne de kuzen. Bekleyip hangi adın uygun olacağını göreceğiz."

Juliet gülümsedi; ama sadece ikisinin konuştuğunu fark edince dikkati dağıldı. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Kimi diğerlerinden daha beklentili olmakla birlikte hepsinde merak hâkimdi.

Başka bir bakış, Crisp'in girişe bıraktığı çantanın daha açılmadığını gösterdi.

"Sabrınız gözlerimi yaşarttı sevgili kardeşlerim," diye mırıldandı, sonra yavaşça ekledi: "Gümüş. Elli sandıktan fazla gümüş var. Eşit miktarda altın, inci, baharat ve birkaç yüz kilo bakır tabaka da cabası. Yük belgelerinin hepsini inceleyemedim. Dolayısıyla keyfinize bakın."

Jonas ve Gabriel iki koldan çantaya ulaştı. Ağzını açıp babalarının odada yankılanan kahkahaları eşliğinde içindekileri odaya döktüler.

Sonraki bir saat boyunca yük listelerini gözden geçirdiler. Hepsi inanılmaz bir keşif duygusuna sebep oluyordu. Juliet bu duygunun farkında bile değildi. Ganimetin toplam değerinin ne olacağına dair üstünkörü hesaplar yapıyorlardı. Bütün sandıklar boşaltılıp, tartılıp değerlendirilmeden kesin bir miktar belirlemek mümkün değildi. Yine de Geoffrey Pitt ortaya çok gerçekçi bir tahmin atıp iki yüz bin İngiliz poundundan daha değerli olacağını söyledi. Bu miktar, değeri otuz binle elli bin arasında değişen normal bir hazine kalyonuyla karşılaştırıldığında oldukça sarsıcıydı.

Pitt hesaplarını yaparken yine sessizlik oluştu. Ama aslının yarısı kadar gerçekçi davransa bile şimdi ellerinde olan ganimetin; Drake, Nombre de Dios'taki hazine gemisi ele geçirdiğinde aldığı hazineden beri ele geçen en büyük ganimet olduğu su götürmezdi.

Pitt'in bir kadeh daha şarap içmeyi reddedip Simon Dante'yle bakışması da zeki hareketlerindendi. "Bir savaş gemisi neden bu kadar çok hazine taşısın ki?"

"Ve bu kadar çeşitli," diye ekledi Juliet. Kendi dışında birilerinin daha hazineyi sorgulamayı düşünmesinden memnun oldu.

"Külçe altınlar Barranquilla'da, gümüşler Vera Cruz'da damgalanmış, zümrütler Margdarita'dan getirilmiş; baharatlar da muhtemelen Manila kalyonlarından alınmış. Ana karanın etrafında dolaşıp diğer gemilerin taşıyamadığı bütün yükü üzerine almış gibi görünüyor."

"Peki ya Kaptan... Aquayo muydu, neydi? Onunla ilgili ne biliyoruz?" diye sordu Simon.

Pitt sayısız gerçekler ve şekillerle dolu hafızasını yokladı. "Diego Flores Aquayo. Sevilla'dan geliyor. Amcası Medina-Sidonia Dükü, la Invincible Armada*'sının capitân-general'i. Santo Domingo'yla hemen hemen aynı cüssede ve değerdeydi, bayağı ballı bir hediye idi yani. Yine de İspanya'ya dönmeyecektiye bu kadar yük taşımazdı bence. İngiliz ticaret gemilerinin; hele de karşılık beklemeyenlerinin saldırısına uğramayı göze almasına şaşırdım."

"Bence saldırı ikinci kaptanın, capitân del navio**'nın girişimiydi." dedi Juliet.

*Çn. İspanyolcada Yenilmez Armada anlamında.

**Çn. İspanyolcada gemi kaptanı anlamında.

"Kesinlikle çok deneyimli. Adı Recalde," diye ekledi Pitt'e bakarak. "Don Cristobal Recalde."

"Nombre de Dios'ta garnizon komutanı mı?"

Juliet başını salladı. "O anda fark etmemiştim maalesef. Üç yüz esiri hizaya sokmakla uğraşıyorduk; ama galiba adam beni tanıdı. Ya da en azından adımı tanıdı. Bana la Rosa de Hierro* dedi, annem gibi orospu olduğumu söyledi. Ben de bunu iltifat saydım," dedi Isabeau'ya gülümseyerek.

Isabeau kaşlarını çatı. "Argus'un etrafının zaten sarılı olduğunu söylemiştin; ama şu Capitân Recalde saldırmaya devam mı ediyordu? "

Juliet yine başını salladı. "Yaylım ateşi açtıklarını görmedik; sabah sisi vardı, fırtına da yeni geçmişti. Ama İngiliz teğmeni kalyonun takip etmek için bilerek döndüğünü söyledi. Biz yaklaştığımızda Argus savaş alanına dönmüştü; mürettebatı teslim olmak için bağırırken İspanyollar, yukarıdan açtıkları ateşlerle adamları ördek gibi yakıyordu. Esir alma peşinde değillerdi. Bombardıman silahlarının bir kısmında kundaklama malzemesi vardı; bu da geride kalan her şeyi yakacaklarının kanıtıydı. Şey gibiydi..."

"Evet? Ne gibiydi?"

Juliet omuzlarını silkip bir yudum şarap içti. "Geride, etrafta göründüklerini birilerine bildirecek kimseyi bırakmak istemiyorlar gibiydi. Başka bir şey vardı. Gabyadakiler o geceden sonra ufukta hafif ışıklar gördüklerini söylediler. Kuzeydoğudan kuzeye giden en az yedi gemi saymışlar. Ben de bakmaya gittim; ama ya görüş mesafesinin dışında kaldılar ya da bizi gözetledikten sonra ışıklarını kapattılar; çünkü hiçbir şey görmedim. Daha iyi bakmak için yaklaşmayı da göze alamadım; arkamızda Santo Domingo varken böyle bir işe kalkışamazdım."

"Bu da zırlı filoların İspanya'ya erken döneceği üzerine birkaç hafta önce kulağımıza gelen dedikoduları doğruluyor," dedi Geoffrey Pitt. "Bilgi kaynaklarımızın bazıları altınlarımızı kabul etmek konusunda anormal bir isteksizlik gösteriyor; incelemesi için casus gönderdik."

"Peki getirdiğin diğer hazine neyin nesi?" dedi Jonas, ellerini beline koyarak. "Kralın şu... elçisi. Bu sefer derdi neymiş? Babanın saraya dönüp kralın yüzüğünü öpmesini mi talep ediyorlar? Yoksa aldığı payı mı genişletmek istiyor?"

*Çn. İspanyolcada Demir Gül anlamında.

Juliet başını salladı. "Dükün ağzından alabildiğim kadarıyla kral İspanya'yla İngiltere arasındaki barış anlaşmasının hükümlerini kabul ettirmek istiyor. Tavus kuşundan bozma lordumuzu göndermiş işte, tüyleriyle filan. İngiltere kralıyla İspanya kralı, barışçıl ittifaklarının hükümlerini görüşürken çıkacak düşmanlıklara karşı bizi uyarmasını istemiş herhalde. Reddederek korsan ve vatan haini olmakla suçlanacağımızı söylüyor."

Jonas homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse, ben korsanla devlet korsanı arasındaki farkı hiçbir zaman anlamadım. Ne yani, boktan bir kâğıt parçası 'izin verilmezse zorla ticaret yapma hakkı' mı veriyor? Gördüğünüz anda gemiden atmamanıza epeyi şaşırdım."

"Aslında o kadar sinir bozucu ki, Santo Domingo'da hayatımı kurtarmasa muhtemelen atardım."

Taze etin kokusunu alan tazılar gibi bütün kulaklar Juliet'e kenetlenmişti. Boğazından yanaklarına bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

"Amaan, incir çekirdeğini bile doldurmaz. Canını Argus' tan kurtarıp borcumu ödedim zaten."

"O zaman niye burada?" diye sordu Gabriel.

"Çünkü kalyonu buraya getirirken İngiliz mürettebata ihtiyacımız vardı. Yolumuza sadece dükle uşağını atmak için devam etmemiz de tuhaf olurdu."

"Sorunu daha kolay çözerdi ama," diye mırıldandı Jonas.

Simon Dante tartışmaya son vermek için elini kaldırdı. "Söylemesi gereken şeyi dinlemek kimseye zarar vermez. Ama bu gece olmasını istemiyorum. Bu gece Rosa de Hierro'muzun zaferini kutlayacağız. Hadi gelin, yemek masasında bizi bekleyen bir ziyafet var. Hiçbir şeyin keyfimi kaçırmasını istemiyorum."

Bu laflardan birkaç saat sonra Juliet özür dileyip yatak odasına çıktı. Çok fazla yiyip içmişti. Jonas, kralın adamının çatılarının altındaki varlığıyla ilgili memnuniyetsizliğini belirttikten sonra da çok fazla şarkı söylemişlerdi. Dünyada en çok sevdiği insanlar o odadaydı; Jonas'a, kızıl sakalina ve gürültülü gülüşlerine baktığında bile büyükbabasının izlerini hissediyordu.

Çok yorgun olduğundan sıcak bir banyo hazırlanmasını isteyip saçlarını kablolaştırıp cildini kâğıda döndüren tuzdan kurtulmak için uzun süre suyun altında kaldı. Vücudundan akan son

damlalardan sonra kurulanıp uyumak için şekilsiz bir tişört giydi. Kardeşleri zil zurna sarhoş görünseler de bir saat sonra odasına dalıp başlarını belaya sokacak eşek şakaları yapmaktan geri durmayacaklarını biliyordu. Bu, tecrübeyle sabitti. Onları son alt edişinde kızı çıplak halde boya fıçısına fırlatmışlardı. İzlerin silinmesi haftalar almıştı.

Önlem olarak yatağının battaniyelerinin altına kazak topları koyup uyuyan bir beden gibi görünmelerini sağladı. Işığı kapattı, arkada yanan bir mum ya da orada olduğuna dair ipucu bırakmadan evin diğer kanadına gitti. Şanslıydı ki Şeytan İkizler odasına gelip Demir Gül'e döndüğünü sandılar.

Oda için seçtiği mobilyalar beyaz örtülerle kaplıydı, pencereler sımsıkı kapatılmıştı. Temiz havaya ihtiyaç duyunca pencere kanatlarını kaldırıp kapıları açtı. Geniş balkona çıkıp odanın serinlemesini bekledi. Alt kattaki fenerler söndürülmüştü; evin önüne yakın birkaç pencereden gelen ışık dışında her yer karanlıktı. Harrowgate Hall'daki gibi atmış beş yatak odaları yoktu elbet; ama üst katta asla gelmeyen misafirler için hazırlanmış on ikiden fazla oda vardı.

Ağustosböceklerinin sürekli cıvıltılarına, denizde birkaç hafta geçirdikten sonra yeniden alışmak birkaç gün alıyordu. Palmiyelerin arasından esen rüzgâr gemi kaburgasının altından geçip ilerlemeyi kolaylaştıran dalgalara benziyordu. Epeyi aşağıda rıhtımın, demir atan gemiler yığınıyla oluşan ışık çemberi görünüyordu. Bu kadar uzaktan bakınca önemsiz görünüyorlardı; göletteki oyuncaklar gibiydiler.

Balkonda yalnız olmadığını fark etti, ama emin olamadı. Duvara yaslanan koyu renkli gölgenin gerçekten var olduğundan bir anlığına şüphe duydu. Omurgasından aşağı süzülen belki göğsündeki titremeydi; belki de tüylerindeki ürperti.

"Karanlıkta dolanmanız için uygun bir gece değil, ekselansları."

"Odamdan daha yeni çıktım. O da burada zaten," dedi açık kapıları göstererek. "Temiz hava almak istedim. Ayrıca aşağıda o kadar bağırsı çağrış varken burada uyumak pek mümkün değil."

Juliet yüzüne çarpan saçlarını geriye attı. "Misafirlerin isteklerine göre davranmaya alışkın değiliz."

"Esirlerin de öyle galiba?"

"Kumsalda, pencerelerinde parmaklıkları, kapılarında da sürgüleri olan dayanıklı bir kulübemiz var. Eğer orada kalmak isterseniz-?"

"Mea culpa.*" Elini göğsüne götürdü; "Yanlış bir ataktı benimki. Her şeyi göz önüne alınca tavrınız cömertten de öte."

"Benedicamus Domino.**" Alaycı bir reveransla kutsama kelimelerini etti.

"Ex hoc nunc et usque in seculum,***" diye mırıldandı. "Katolik ayinini bilir misiniz?"

"Düşmanlarımla zayıflıklarını ve güçlerini görmek için kullanırım." Diye cevap verdi Kastilya dilinde. "Hatalarını biliyorum," diye ekledi Fransızca. "Korkularını biliyorum," dedi Hollandaca, "birini diğerine karşı nasıl kullanacağımı da biliyorum," diyerek sözlerine Latince son verdi.

"Ayrıca" diye karşılık verdi adam; "ters akıntıya karşı gemi kullanabilir, direğin tepesinde duran bezelyeyi vurabilir -Acemi Çaylak büyük bir gururla söyledi- ve şeytan kadar iyi kılıç kullanabilirsiniz."

Kızın kaşlarından biri aniden yukarı kalktı. "Size göre kadın, erkeğinin kolundaki süsten başka bir şey olmamalı; değil mi?"

"Tanrı korusun, hayır. Moda ve hava durumu dışında bir şeylerden bahsedebilen her kadının önünde şapka çıkarabilirim."

Oflayıp alay ederek Portekizce konuştu: "Yumuşak ve tombul olup altınızda yattıkları sürece..."

"Yumuşak bir beden bazen iyi gelebilir." diye kabul etti usulca.

Adamın Portekizcesi Juliet'inki kadar akıcı değildi; ama söylediklerinin sinir bozucu olduğunu anladı.

"Her konuşmaya sinir bozmak amacıyla mı girersiniz?"

"Hepsine değil," dedi adam.

"Sadece benimle olanlara."

*Çn: Latince yapılan hatayı kabul etme durumunda özür amaçlı kullanılır.

**Çn: Latince tanrı korusun anlamında.

***Çn: Latince şimdiden sonsuza kadar anlamında.

Dudağını kıvrıp güldü. "Düelloyu başlatmak için harcadığınız çabayı inkâr edemezsiniz, Juliet."

"Her fırsatta karşılık verdiğim çabamı mı... Varian?"

Adamın gülümsemesi yumuşak bir kahkahaya döndü. "Fırsatları kaçırmam. Ne de olsa çok fazla sunmuyorsunuz. Diliniz de kılıcınız kadar keskin; iki silahımızdaki becerinizin de beni korkuttuğunu itiraf etmeliyim. Sizin gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadığımı sonsuz dürüstlikle söyleyebilirim. Bir an karşınızdakinin boğazına yapışacak gibi görünüyorsunuz, sonra..."

Kaşını yeniden kaldırdı. "Evet? Sonra?"

Varian dişlerini kenetleyip küfretti. Tuzağı görmesine rağmen düşmüştü. Daha kötüsüye gözlerinin kadının yüzünde sabit kalmak için verdikleri savaşı kaybedip kızın uzun boynundan geniş gömleğinin yakasının açıldığı noktaya doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkmış olmalarıydı.

Uyuyamamıştı. İri kıyım iki adam tarafından odasına götürülüp içeride kalması için sert emirler almıştı. Beacom görünürde yoktu. Başka bir odaya kilitlenmiştir diye düşündü. Oyalanacak bir şeyi olmayan Varian sıcak banyoyla bol yemeğin tadını çıkarmıştı; ama kuştüyü döşekte gerindiği anda gemide hissettiği mide bulantısı geri gelmişti. Oda katı haldeydi; ama adam hâlâ hareket ediyor gibiydi; hayali dalgalarla yuvarlanıyor, ağzındaki yemeği çıkarmamak için çaba sarf etmek zorunda kalıyordu. Başını ellerinin arasına alıp oturarak durumunu düşündü. Aşağıdan gelen cümbüşü dinledi. Sonunda çift kanatlı kapıları açıp verandaya çıktı. Korumalar tarafından odasına geri gönderileceğinden emindi.

Bulduğu şeyse geniş ve bomboş bir balkondur. Ne odalar arasında engeller vardı, ne de bir kanat boyunca yürüyüp köşeleri geçip evin önüne gidince karşısına çıkacak korumalar. Balkonun sonuna kadar ancak yüz adım vardı. Orada, evin batı kanadına girilmesini engellemeyi amaçlayan, sarmaşıklerle kaplanmış parmaklıklarla karşılaştı. Gördükleri, Juliet Dante'nin odasını da kaplayan bu evin, ailenin özel alanı olduğunu düşündürdü.

Bir süre rıhtımın çarpıcı görüntüsüne hayranlıkla baktı. Sıcak banyonun etkileri yok olup yaraları acımaya başlayınca, içeri girerse çekeceği mide bulantısının yumuşak yatak ve temiz nevresimler için âdil bir bedel olacağını düşündü. Gerisin geriye odasına dönerken artık verandada yalnız olmadığını fark etti. Verandanın sonunda gölgeler içinde biri duruyordu. Gömleği ancak kalçalarına kadar inen, koyu renkli uzun saçları gece esintisine teslim olmuş biri.

"Sıradaki ne?" diye sordu yine; adamın ilgisini yüzüne çekmeye çalışarak.

Varian ellerini yanlarına bırakıp yumruklarını sıktı. Daha bir önceki gece mantığı hiçe sayan bir şeyler yapmasına ramak kalmıştı; aynı hataya tekrar düşmekten korktu.

Hazırlıksız yakalanan Varian, "Sıradaki," dedi; "tabii ki sizi dizlerime yatırıp yüzünüz morarana kadar poponuzu şaplaklamak."

Juliet'in kaşı hâlâ yukarıdaydı. Dudakları, tüm çabalarına rağmen bükülüp gülmeye başlayana kadar tam bir dakika sessizce adamın yüzüne baktı. Başını yana eğip yankılanan kahkahalarla güldü. O kadar uzun ve çekincesizdi ki, neşesi Varian'ın sert ifadesinin önce şaşkınlığa dönüp sonra hepten yok olmasına sebebiyet verdi.

"Doğru ama," dedi. "Ayrıca bir şeyi daha bilmelisiniz; insanlar üzerinde, yıllarca çabalansa bile daha iyi olamayacak bir etkiniz var. Yani şu zavallı Beacom'a baksanıza. Gözlerinizi adama çevirdiğiniz anda zangır zangır titremeye başlıyor."

"Beacom genelde zangır zangır titriyor. Yanınızda olmasına izin vermeniz çok şaşırtıcı."

"En başından öyle olmuş bulundu. Ben de onu gönderecek kadar kalpsiz değilim. Ailesi ya da uğraştığı başka bir şey yok. Sabahın dördünde ayakkabıları temizlerken bile yakaladım. Ayakkabılarla ilgilenen çocuğun işini beğenmemiş."

"Ayakkabıları temizleyen çocuğunuz mu var?"

Sesindeki alay, Harrowgate Hall'daki atmış beş yatak odasını sorduğundakiyle aynıydı.

"Çok eski bir kaledir," diye açıkladı iç çekerek. "Ayrıca çok da eski bir isimdir ve istesem de istemesem de pek çok sorumlulukla zorunluluk getiriyor. Üstelik bunların hiçbirisi nesillerdir aileye güvenen köylülerin istihdamıyla ilgili değil. Burada beslediğiniz toplulukla hemen hemen aynı bilyüklükte." kafasını körfeze çevirip devam etti. "Aileniz olmasaydı, bu insanlara ne olacaktı? Şimdi ne yapacaklardı?"

"Ya orospuluk yapacaklardı ya da bir yerlerde ziftleneceklerdi. Bu durum bence pek de umurumuzda ya da en azından umurumda olmazdı."

Gece mavisi gözler kadının yüzünü incelemeye başladı. "Bu çok iyi olmadı, Kaptan." dedi sakince. "Umursamaz olduğunuzu söylüyorsunuz; ama yakınınızdakilere ne olduğuyla epeyi ilgilendiğinize eminim. Acemi Çaylak mesela. Etrafınızdakilerle söyledığınız kadar az

ilgilenseydiniz, bugün olan onca şeyin içinde o çocuğun bacağındaki kan lekesini fark etmezsiniz. Ya da Teğmen Beck'e yüzünü nasıl yaktığını sormazdınız ya da Santo Domingo'da yaralananların durumuna bakmak için her gün aşağı inmezsiniz."

"Kaptanın, mürettebatının iyiliğiyle ilgilenmemesi aptallıktır."

"Hizmetlilerinin kışın ortasında açlıktan ölmesine göz yuman lord da aptaldır. Yine de bana her fırsatta hatırlattığınız gibi burada hiç arkadaşım yok. Adımın bir ağırlığı yok, pozisyonum etkisiz, otoritem sıfır. Üç günden daha az zamandır sizinleyim ve ilgisizliğimle, iddialarımla ne kadar aptal bir görüntü sergilediğimi yeni fark ediyorum. Tek istediğimse böyle olmadığımı kanıtlamak için bir şans vermeniz. Bir de sizi yargılarken ben de böyle bir yanılgıya düştüm; beni hoş görmenizi istiyorum."

Teklif ve çaresizlikle sunulma şekli kızın, başını yana yatırıp merakla bakmasına neden oldu.

Adamın ağzı iyi laf yapıyordu; kesin olan tek şey buydu. Kız, Varian St. Clare'de gözle görünenden daha fazlasının olup olmadığını merak etti. Bu merak, ceketiyle kuş tüylerinin altında sakladığı fiziksel gücünden ibaret değildi.

Gözlerini adamın güçlü boynunda ve omuzlarının etkileyici genişliğinde gezdirdi. Sadece gömlek ve dizlik giyiyordu; kolalanmış yakası yoktu. Gömleği göğsüne kadar açılmıştı; göğsünü doğal, koyu renkli gösteren yumuşak kıllarının gürlüğüne gözler önüne seriyordu.

"Bence yeterince hoşgörü gösterdim," diye mırıldandı. "Özellikle de geçen geceden sonra."

"Geçen gece bir hataydı. Böyle bir davranışın... mazereti dahi olmaz. Suçu roma atmak isterdim, ama bilincim tamamen yerinde olmasa da hareketlerimi daha iyi kontrol edebilmeliydim. Doğuştan daha iyi kontrol ederim. Ama şu da var ki gece yarısıydı, yıldızlar ışığıyordu ve siz orada yarı çıplaktınız..."

Bahsettiği görüntünün şimdikiyle birebir uyduğunu fark edince sesi alçaldı. Ay ışığı kadının saçlarına vuruyor, nemli buklelerini parlatıyordu. Deniz tuzu ve branda bezi kokmuyordu. Gömleğinin yakası bir köşeye kaymış, bir omzunun yumuşak yuvarlaklığını meydana çıkarıyordu.

"Ne olursa olsun," diye devam etti, "bütün adabımı kaybetmemin bahanesi yok."

"Bu gece daha kontrollüsünüz yani? Öyleyse, bunu duyduğuma sevindim. Sizinle tartışacak takatim yok."

Sesindeki yumuşaklık, adamın kollarındaki tüyleri diken diken etti. Çirkin penyesi aşağı kaymıştı ve sert meme ucu tutmasa hepten düşecek gibi görünüyordu.

"Ben de sizinle tartışmak istemiyorum."

"İyi madem," dedi Juliet. "Ne yapalım o zaman?"

Hislerini ehlileştirip, kadından izin isteyerek dönüp gidecek gücü varsa bile kadın küpeşteden bir adım geri gelip parmak uçlarında yükseldikten sonra dudaklarını adamın kilere bastırıldığı anda yok oldu. Dudakları yumuşak, öpüşü kısıydı. Ama sonra erdiğinde kendini şimşeğe maruz kalmış gibi hissetti Varian. İkinci şimşekse kız elini kaldırıp adamın boynuna doladığında ortaya çıktı. Uzun, cesur bir öpüşle adamın nefesini kesmişti.

Sona erdiğinde kadının gözlerindeki parıltılara baktı. Ensesindeki tüyler köklerine kadar havaya dikilmişti.

"Bunu neden yaptığını sorabilir miyim?"

"Sen dün gece beni neden öptün? Bir kez daha korkunç bir hata olduğunu ve ömrünün sonuna kadar pişmanlık duyacağını söylersen... emin ol ömrün şu anda, burada, hiç hoş olmayan bir şekilde sona erer."

Adamın çenesi bir anlığına gevşedi, sonra yeniden kenetlendi. "Umarım aradığın cevap gerçekten istediğim için seni öptüğümdür."

"O zaman neden durdun?"

"Gerçekten, Kaptan, ben..."

Juliet sakince gülüp geri çekildi. "Elin hâlâ acıyor mu?"

"Özür dilerim?"

"Elin. Bakayım bir."

Adam nefesini bırakıp ellerini arkasında saklayarak göz önünden kaldırdı. "Yanıklar iyileşti. Teşekkür ederim. Başparmağım hâlâ kırmızı, ama çılglık atmadan kullanabiliyorum."

Juliet gülümseyip adamın bileklerini kaptığı gibi öne getirdi. Önce ellerinin büyük ve becerikli görüntüsünden etkilendi. Oyun masalarında boş saatler geçirmek ya da zar atmak için fazla

güçlüydüler. Parmakları ince, uzundu. Uçlarına kadar hissizlerdi; bu da eldivenlerle korunmadıklarının kanıtıydı. Demir gibi bilekleriyle bir savaşçının elleri olmaya çok uygundular. Şimdi ışığa tuttuğunda halattan kalan kırmızılığın iyileşmiş olduğunu fark etti. Başparmağındaki hafif şişkinlik, yerinden çıktığını görmeyen birinin hikâyeyi anlaması için pek de ipucu sağlayacak gibi görünmüyordu.

Adamın yaralı elini tutup göğsünün üzerine götürdü. Derin bir nefes daha aldığını, boğazında tuttuğunu duydu. Adam nefesi geri vermedi. Parmağını çekmedi, kılı kıpırdamadı. Yüzündeki kasılmaysa Juliet'in başka zaman görse gülmekten yerlere yatacağı cinstendi.

Aklı daha önce hiç bu kadar başından gitmemişti ya da bu kadar saçmaladığı bir zaman olmamıştı. Baba ocağına geri dönmüştü. Gemileri rıhtımda güvendeydi, kahraman muamelesi görüyordu. Karnı iyi yiyeceklerle doluydu, cildi sıcak suyla ıslanıp yumuşak fırça yüzü görmüştü. Yine de kendini yeterince yiyip içip yorgunluğunu atmış gibi hissetmiyordu. Koluna böcek konmuştu; neredeyse cildi deliniyordu. Şimdiyse adamın elini göğsünde hissetmek etinin her parçasının ateşler içinde yanması gibiydi. Kanında dolanan şeytan bile ısınıyordu bu alevlerle.

Aynı zamanda adamın vücudunun sarhoş edici kokusunun, sadece birkaç santimetre uzakta olan geniş göğsünün de farkındaydı. Adamın kalp atışları kadının parmak uçlarının altında somut varlıklar gibiydi; açık gömleğin altında cezbediciydi. İpeği yavaşça kenara kaydırıp elini adamın ılık teninin üzerinde tuttu. Kaslı, sert ve şekilliydi. Kızın parmak uçları hareket etmeye başladığında, adamın etinin ürperdiğini fark etti.

"Soruma cevap vermekten kaçmayı başardın," diye mırıldandı.

"Ben... ne sorduğunu bile hatırlamıyorum." Sesi boğuktu, umursamaz gibi davranmaya çalışıyordu; ama bu, kadının yüzündeki gülümsemeyi genişletmekten başka bir işe yaramadı. Adamın göğsünü keşfetmek için ellerini gezdiriyordu. Tüyler avucunu kaşındırdı. Adamın meme ucunu bulana kadar parmak uçlarını gezdirmeye devam etti. Hassas etin etrafında çizdiği tehlikeli halka, orada sert, ufak bir çıkıntı oluşmasına neden oldu.

"Bu gece daha mı kontrollüsünüz diye sormuştum."

Soru, adamın kanının şakaklarında atmasına, kadının elleri karnındaki ve kaburgalarındaki kasları inceleyerek aşağı indikçe damarlarına hücum etmesine neden oldu. Adamın, kendini durdurmak için hiçbir şey yapmaması kadını daha da baştan çıkarmıştı. Juliet eğilip dilinin ucuyla göğsüne dokunurken izlemekle yetindi Varian. Dili, parmaklarının yolunu izliyordu. Ağzı adamın

meme ucunda kapandığında, aldığı tadın egzotik bir şeyler olduğunu fark etti. Dişleri yavaşça adamın tenini yakaladı, koyu renkli halkayı ağzının sıcaklığına alıp dilini oynamaya devam etti.

Varian'ın bedeni demire döndü. Ellerini kaldırıp kadının kollarını yakaladı, ama itmedi. Parmakları titriyordu; boğazı titriyordu; her bir nefesi bir öncekinden daha zor alıyordu.

Tahrik olan Juliet, adamın tenini bir kez daha ağzına aldı. Aynı zamanda gömleğini dizliklerinin içinden çıkarmaya çalışıyordu. Başardığında belindeki iliklere baktı, bir düğmeyi açtı, sonra bir tane daha. Ellerini aşağı götürmek için kıyafetlerin tamamından kurtulmayı beklemedi. Elini götürdüğü yer nefesini kesti. Adamın elleri hâlâ kızın kollarındaydı; ama dahasını istercesine gergindiler.

"Tanrım!" sesi kızın alına çarptı. "Aşırılığınızın bir limiti var mı, madam?"

"Bu gece yok." diye cevap verdi, dudakları adamın boynunda, çenesinin altındaki sıcaklıkta geziniyordu. "Burada olmaz, şimdi olmaz... sınırlarımızın olmasını istiyorsan bunu yapmamalısın... ya da bunu yapma..."

Varian inledi. Kadının elleri bedenini okşarken tepeden tırnağa sarsıldı. Dikkatini Juliet'in omuzlarında toplarken sarsılıyordu. Hisleri serbest kalmıştı, kadının parmakları titreyişlerin tehdit olduğunu anladı. Varian'ın elleri kadının omuzlarından boynuna kaydı. Kadının dalga geçen kahkahalarını bastırmak için dilini şiddetle ağzına soktu. Nasıl olduğunu anlamadan gücün artık kendi ağzında olduğunu fark etti. Dudakları, dili, kadınınkilerle savaşıyor gibiydi. Kadının bir zamanlar sataştığı kibarlığından eser yoktu. Bu arzuydu; ateşli ve ani. Kasıklarında şekillenip bacaklarına inen etkilerini fark etti Juliet.

Daha fazlasını isteyerek gömleğinin eteklerini kaldırdı. Adamın, apışının kaygan ılıklığına girmesini bekliyordu. Adamın eti canlandı, her türlü mantıklı düşüncenin ötesinde bir sıkışmaydı gördükleri. Nabızı kadının parmaklarının altına atana ve ağzını kadınınkinden ayırana kadar devam etti.

"Yeter artık, yeter. Ben ikimizi de utandırmadan durmalıyız!"

Juliet bir anlığına Varian'ın onu iteceğini sandı. Oysa adamın bedenindeki açlık hamdı ve kalp gibi atıyordu. Öyle güçlüydü ki mantığını da, adabını da aşır kadını kollarına almasına neden oldu. Sert, uzun adımlarla verandayı geçti. Odasının etrafındaki hafif kirli perdeleri aşır doğrudan yatağına gitti. Kadını fırlattı, sadece kıyafetlerinden kurtulacak kadar bekleyip yanına gitti.

Juliet adamı kollarına memnuniyetle kabul etti. Hazırdı; hayır, hazırdan çok daha fazlasıydı ve adam gömleğini avuçlayıp çıkarırken zevkle gülüyordu. Varian bir anlığına üzerine diz çöktü. Omuzları mum ışığında parlıyordu; gözleri koyu ve cevabı olmayan sorularla doluydu.

Yavaşça, neredeyse saygıyla ellerini kadının göğüslerine koydu. Sonra beline, kalçalarına kadar indirdi; uyluklarının arasına girene kadar kalçasında dolandı. Yumuşak, bakır rengi bukleleri okşadı. Başını eğdi; kadın, göğsünde ve karnında alev gibi dolanan diliyle ağzını hissedince kıvrandı. Adam daha çok aşağı inerken kadın yataktan fırladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sınırların olmadığını söylemiştin, Kaptan."

"Yok; ama..."

"Şuna mı maruz kalmak isterdin: 'bunu yapma...'" Başını indirip dilinin ucuyla kadına dokundu; tadını alarak aşağı yukarı hareket ettirdi. "Yoksa buna mı..." yumuşak yalayışlar sarsıcı bir istilaya dönüştü. Islak, ipeksi hamleler kadının nefesini kesti, çaresizce yatağa geri yatmasına neden oldu.

Varian, kadının kasıklarındaki karşı koyuş yok olana kadar derine inip okşamaya devam etti. Juliet'in bacaklarının arasındaki heyecanı keşfedince o da heyecanlandı. Hassas her kıvrımı, her gediği keşfetti. Kadının savaştıracak gücü kalmayıp kendini daha fazlasına açana kadar zevk üzerine zevk yaydı.

Varian elleriyle, parmaklarıyla oyunlar üretmeye başladı. Kadın, ellerinin yatağın kenarına sıkıca tutunduğunun farkındaydı. Nereye bakacağını, ruhunun bedeninden ayrılmasına karşı koymak için ne yapacağını bilemedi. Sonunda kollarını kafasının üzerine kaldırıp karyola direğine tutunmaya çalıştı; ama artık çok geçti.

Yataktan yükseldi, bedeni yay gibi gergindi. Adamın dilinin her hareketiyle gölgelere doğru çılgınlıklar atmanın eşiğine geliyordu; sarsılıyordu, kıvranıyordu; sonunda çılgın bir savunmaya geçince adam ağzının bıraktığı sıcaklığı bedeniyle devam ettirmek için öne kaydı.

İlk sefer sona ermeden Juliet zirveye ulaşmıştı. İkincide, yatağın direklerindeki elleri adamın omuzlarını, sonra da kalçalarını tırmalamak için aşağı kaydı. Karşısında sadece zevk, tutku ve asla sona ermeyecek, sıcaklığını, baştan çıkarıcılığını kaybetmeyecek gibi görünen mest olma halinin durdurulamaz kasılmaları varken kendini korumak için bir tek nefes bile haralayamazdı.

Kendini kavrayan kasların gücüne karşı bütün yeteneklerini kullandı Varian. Kadının kalçalarından tutup kaldırarak baskının açısını değiştirdi. Kadın başka bir orgazm dalgasıyla kafasını yanlara savururken, gümüş mavisi gözlerdeki inanmaz bakışları izledi adam. Koyu renkli saçları yatağa dağılıyordu. Varian kendi zevki karanlık bir sağanak halinde patlamadan önce titreyen, hissiz kalmış kadını yatağa geri bıraktı.

İçindekileri bırakmasıyla gelen katıksız güçle kadının içine tekrar girdi. Kadının bacaklarının onaylar gibi beline sarıldığını hissetti. Başını arkaya atıp, kadının kalçalarının her deviniminde kendini bir kez daha itti. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar devam etti. Nihayetinde sertliği sona erdi; hızla boşalıp kadının kollarına yığıldı. Kan ter içinde nefes nefese bir süre orada yattı.

Juliet daha iyisini görmemişti. Kanı damarlarında adeta atıyordu, kalbi göğsünün altında deli gibi çarpıyordu. Adamın bedenindeki her titreme, her sarsıntı kendi bedeninde de yankı buldu. Adamın nefesini boyunda hissediyordu; göğsündeki tüylerse kendi göğüslerine yaslanmıştı. Orada bacaklarının arasına yayılmış bir adamla uzanırken kendini savunmasız ve hassas hissetti. Bir tarafı omuzlarından tutup itmek isterken diğeri parmaklarını adamın saçlarına götürüp yüzünü kendine doğru çevirerek ağzının ipeksi sıcaklığını yeniden tatmak istiyordu.

Varian sersemlemişti. Kadının tutkusunda utangaç ya da çekingen hiçbir şey yoktu. Hayatta kalma içgüdüğü kadar ateşli ve ilkeldi yaşadıkları. Juliet Dante gibi genç ve canlı bir yaratığın böylesi bir ilişkiye kılıç kullanmak ya da savaşı bir gemiyi yönetmekten farklı bakması şaşırtıcı olmamalıydı.

Üstelik Varian yatak odasında acemi olmamasına rağmen kendini bakir gibi hissediyordu. Cinsellik onun için daha önce fiziksel rahatlamadan öte olmamıştı; yıllardır bir kez bile kendini bir kadının bedeninde kaybetme ihtiyacı hissetmemişti. Zevk alırken kendini zevk vermeye adanmış da ilk defa oluyordu.

İlkin Varian mı hareket edip kafasını kadının omzundan kaldırdı; yoksa Juliet mi hareket edip adamın ağırlığının yön değiştirmesi için çalıştı belli değildi. Bir an kendi düşüncelerinde boğulurken, hemen ardından birbirlerininkini okumaya çalışıyorlardı. Gözleri kapalı, nefesleri birbirinin yüzünün sersemliğine vuruyordu. Adamın saçları öne düşüp yüzünün büyük kısmını kapatmıştı. Juliet'inkiler tam tersine kara ipekten bir bulut gibi arkasında yayılmıştı. Mum ışığı bedenini aydınlatıyordu.

Juliet'in dudağının köşesindeki beni neden daha önce fark etmediğini merak etti Varian. Dudağının hemen üzerindeydi ve meme uçlarıyla aynı renkti. Cildinin geri kalanı lekesiz, ipek gibi

pürüzsüzdü, güneş yüzünden bal rengindeydi. Tüm bedeni yanmıştı; bu da adaminkini daha da beyaz gösteriyordu.

Biraz daha inceleyince kolunda yaktığını söylediği yerde parlak bir şerit gördü. Bıçak, kılıç ya da binlerce başka kesici aletle oluşmuş sayısız çentiklerle beyaz çizgiler vardı.

Kızın yüzüne baktı. Sert ve yaklaşılamaz olmaya çalışmadığı zamanlarda öyle tatlı bir yüzü vardı ki. Elmacık kemikleri çıkıktı, gözleri büyüktü ve ışık saçıyorlardı. Ağzı, birilerini küçümseiyorken Varian'ın hislerini alt üst edecek kadar lezzetliydi. Adam parmaklarını yatak çarşaflarına geçiriyordu.

"Komik bir şey mi var?" dedi Juliet dikkatle.

Adam gülümsemesini silmek için hiçbir şey yapmadı. "Benim yanlış yönlendirilmiş algılarımdır belki."

"Peki, o zaman algılarını başka yere yönlendirip nefes almama izin verir misin?"

"Ceza olarak da zevkle kazandığım avantajı kaybedeyim, öyle mi?"

Adamın altında kımıldanmaya çalıştı; ama bilekleri çoktan yakalanıp yatağa yapıştırılmış, bacakları da kapana kısıtılmıştı.

"Ne oyunu bu?"

"Oyun oynamıyorum, Kaptan. Bu senin için sadece bir eğlence mi yoksa beni baştan çıkarmanın başka nedenleri de var mı diye merak ediyorum."

"Kısa bir eğlenceden başka bir şey olduğunu düşünüp kendini gururlandırma." Abartılı şekilde iç çekti. "Aslında erkeklerin bir kadını yatağa atmak için nedene ihtiyaç duyacaklarını hiç düşünmemiştim. Sadece bir fırsata ihtiyaçları var bence. Bu yüzden, bu fırsatı elde ettiğine göre şimdi üzerimden kalkabilirsin."

"Olur... Gerçekten istediğin buysa."

"Başka ne isteyecekmişim?"

Soru dudaklarından dökülürken son kelime bocalayıp güçsüzleşmişti. Adam alt bedenini hafifçe kendininkine bastırıp çekiyordu.

Yeniden sertleşmişti.

Kadınsa hâlâ yumuşak ve kaygandı. Bunun son olduğunu düşündü; önceki dört aşğının hiçbirisi -enfes Fransız da dâhil- işleri bittiğinde homurdanıp yana devrilmekten fazlasını yapamamışlardı. Üstelik hiçbirinin kadının kıcına tekme basmak için Varian St. Clare kadar nedeni yoktu. Demir Gül'ün güvertesine geldiğinden beri adama kaba davranmıştı, dalga geçmişti, açıkça savaş halindeydi. Üstelik sadece babasını görmeye götürdüğüne inandırıp kandırmıştı. Gerçekteyse, adam babasının istediği her şeyi yapabileceği bir rehinden daha fazlası değildi. Aslında balkonda öptüğünde beceriksiz baştan çıkarma çabasına adamın kesinlikle karşı koyacağını düşünmüştü.

Adamsa cevap vermekle kalmamış, dilinin ani hareketleriyle durumu tersine çevirmişti. Adamın gözlerinde yanan alevlere bakacak olursa, yine tersine çevirmek üzereydi. Önüne iki seçenek sunmuştu adam, durmak ya da ileri gitmek.

Sabah her şey farklı olacaktı; emindi buna. Varian kralın elçisiyken, kendisi Korsan Kurdun kızı olacaktı. Ama sabah daha çok uzaktı, şimdi düşünecek şeyler vardı. Mesela birkaç dakika önce ölü ağırlıklardan ibaret olan bacaklarının şimdi nasıl yukarı kalkıp adamın beline sarıldıkları gibi ya da dürtülerini yitirmiş gibi görünen bir bedenin her yerinin nasıl olup da sızladığı, adamın etinin yavaş ve sıcak her hareketinden güç almayı nasıl başardığı gibi.

Adam kadının bileklerini bıraktı. Gömleğinin parçalanmış yarımalarını kaldırıp ağzını tekrar göğsüne bastırdı. Uğursuzca "En garde*, Kaptan," dedi.

Juliet dudağını dişlerinin arasına alıp aniden gelen zevk dalgasının iniltisini bastırmak için ısırdı. Adam Juliet'i yüzüstü yatırıp kollarıyla kadının bacaklarını ayırdı. Juliet yatak direğini yakalamak için gerilip, vaat edilen sıcaklık içine yayılmaya başladığında dudaklarını serbest bıraktı.

*Çn. Fransızcada "dikkat edin" anlamında.

On İkinci Bölüm

"Kaldır şunu lanet olası! Sırtına alıver." Çileden çıkan Juliet güverte küpeştesinden atlayıp ağır bir otuz ikilik savaş topunu Demir Gül'ün bordasına taşımaya çalışan adamlara katıldı. Silahların incelenmesi fiçılarda kıl kalınlığında çatlak oluşturmıştu. Bu da namlu çok fazla ısınırsa patlayıp ölümcül sonuçlar yaratacağını gösteriyordu. Mürettebat top arabasını kaldırıp fiçının etrafına halatlar sararak gemi kızağından diğer tarafa koyuyordu.

Juliet eldivenli elleriyle hırça mapasını kavrayıp ağırlığını pirinç topu kaldıran adamlarınkine ekledi. Bu hareket yüzünden sadece birkaç dakika sonra soluksuz kaldı. Terliyor ve yere yığılmamak için dişlerini sıkıyordu. Düşünmeyi reddetse de enerji deposunun neden boşaldığını bal gibi biliyordu. Yürürken, otururken, dilini şişkin ve hassas görünen dudaklarında gezdirirken, her an biliyordu. Gül'ün bordasındaki adamların durumun farkında olup kıs kıs güldüklerini hayal ediyordu.

Kendi bile dün gece ne olduğundan emin değildi. Nasıl olmuştu da kendini Varian St. Clare'in yatağında bulmuştu, bilmiyordu. Adaya getirdikleri zaferden ve bir şekilde arzuya dönüşen tay enerjisinden sonra yorgundu, ağzına kadar kendiyse ve şarapla doluydu.

Şimdi günün sert ışığında, gömleğini tenine yapıştıran her rüzgâr esintisinde meme uçları ufak fenerler gibi dikleşiyordu. Saçının boynuna ya da yanağına her değişinde bu dokunuşları yapanın Varian'ın arayan, sokulan ve kulağına fısıldayan dudakları olduğunu hayal ediyordu.

Kasıklarındaki hassaslık bariz bir hatırlatıcıydı. Sızlayacağını hiç düşünmediği yerleri sızıyordu. Yukarı, tepedeki büyük taş eve -masumca ya da diğer türlü- baktığında görebildiği tek şey paylaştıkları yatak ve yastığa yayılan koyu renk saçla Varian'ın uzanmış çıplak bedeniydi. Bu düşünce geçen gece Varian'ın, omuzlarına vuran mum ışığında, her biri istekle dolu kasları üzerinde kasılıp gevşerken ona nasıl baktığını hatırlamasına neden oldu.

Varian'a asla dokunmamalıydı. Aptalca, deli dolu, dikkatsiz bir dürtüydü. Gecenin yarısını adamın kollarında geçirerek iyi bir iş yapmamıştı. Yakışıklı bir yüzün, inanılmaz hünerli bir ağzın ya da tehlikeli ölçüde baştan çıkarıcı bir bedenin dikkatini dağıtmasına izin vermek için uygun bir zaman değildi. Kadını kasıklarının üzerinde kıvrandırmak için bir kere kalçasına dokunması yetiyordu.

Daha da kötüsü, şafak sökmeden yataktan hırsız gibi kalkmıştı. Demir Gül'ün bordasına gelip adamlarla çalışmıştı. Tek amacı fiziksel yorgunluğunun daha aptalca şeyler düşünmesine engel olmasıydı.

Halat, eldivenlerinin arasından kaydı, bir kez daha tuttu. Top iki tondan daha ağırdı ve gerginlik metal kelepçelerin çığlık atmasına neden oluyordu. Sesler, sürgü kırılıp hırça mapası Juliet'in eline geri döndüğünde sona erdi. Top namlusu aşağı inerken halatlardaki adamlar geriye sendeleyip yığının üzerine düştüler. Top namlusu çaprazlama düşüp güverteye çarpmadan önce matrağı ateşleme yerine itti. Fıçıyı küpeşte boyunca yönlendirenlerden biri fıçının düşmekte olduğu yerde duruyordu; yere çarptığı anda ayağı ezildi. Namlu ileri yönelip alt bacağındaki kemikleri dizine kadar kırdı; derisi yırtıldı, güverteye kan sıçradı. İki mürettebat üyesi namluyu çomaklarla destekleyip iş arkadaşlarını pestile çevirmesini engellemek için koştu. Birkaç tanesi de yaralı adamı namlunun altından kurtarmaya çalışıyordu. Ayak bileğinden sarkan mide bulandırıcı et parçası hemen brandaya sarıldı; adam inleyerek ameliyata götürüldü.

Juliet güvertede öylece bakıyordu. Öyle hızlı olmuştu ki tepki verecek zaman bile kalmamıştı. Diğerleriyle birlikte o da düşmüştü ve yük vincinin gevşeyen cıvatası dışında suçlanabilecek hiçbir şey yokken kendine kızgındı, orada durup kafalarını geren ve insanın dikkatsizliğini suçlar gibi halat makarasına bakan adamlara kızgındı.

"Allah aşkına silahları taşımaya başlamadan önce kimse cıvataları incelemeyi akıl edemedi mi?" diye sordu ayağını öne itip dizliklerindeki talaş tozlarını temizlerken.

"Vinc kontrol edilmişti," dedi Nathan sakince. "Yeterince sağlam görünüyordu. Cıvata kırıldı, hepsi bu."

"Cıvata kırıldı mı?" Adama patladı. "İyi bir adam ayağını ve muhtemelen bacağına kaybetti. Söyleyebildiğin tek şey bu mu? 'Cıvata kırıldı'?"

Nathan şapkasının siperini öne getirdi; kadının kaptan olduğu gerçeğini umursamıyor gibiydi. Kolundan tutup mürettebatın geri kalanının duymayacağı şekilde "Ne duymak isterdin? Birinin

oraya tırmanıp metali kestiğini ve diğerleri civatanın kayıp fıçının arkadaşlarından birinin üzerine düşmesini izlerken kuzu dili yediğini mi? Eğer rahatlayacaksan beni kulaklarımdan duvara çivile. Ama kazaydı; sade ve basit bir kaza. Kırılanın senin bacağıın olmamasına şükret; gerçi bu da sana kendini daha iyi hissettirmez ya."

"Kendimi yeterince iyi hissediyorum, sağ ol."

"Hı hı, bir cadalog için yeterince iyisin, evet. Sabahtan beri havlayıp hırlıyorsun; adamlar da arkalarını kollamaları gerektiğini düşünüp senin gazabından kurtulmak için kendilerini kedilere yalattıyorlar. Burada işin yok, hanımefendi. Anırıp tepinmen kimsenin işini hızlandırmaz. Karaya git. Sana ihtiyacımız olursa çocuklardan birini gönderip çağırtırım. Bir de- ah!" Juliet tam karşı koyacakken Nathan parmağını dudağına götürüp susturdu. "Kendi rızanla gitmezsen seni denize atarım, sen de karaya yüzersin."

Juliet korkutucu bir yemin edip geçide doğru yollandığında tam bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Kadın, bacağıın geminin kenarına atıp aşağıdaki suda yüzen botlara indi. Şiddetli bağıışı aynı anda sekiz kürekçinin önünde dizilmesini sağladı. Birkaç dakika içinde körfezde hızla gidiyorlardı.

İskelede bulduğu ilk ata binip ıslak botunu hayvanın böğrüne geçirip eve kadar dörtnala gitti. Aileden kimseyi görmek istemediğinin farkında olarak arka taraftaki merdivenlere ulaşmak için alt verandayı kullandı. Basamakları ikişer üçer atladı, ne sağına, ne de soluna baktı. Doğrudan Varian St. Clare'in odasının çift kanatlı kapısına yürüdü. Kapıyı savurarak açtı; bir an eşikte durdu. Şakakları zonkluyordu.

Varian uyandı. Kulaklarını kaplayıp kaşlarına düşen koyu renk saçlarıyla sersemlemiş halde oturdu. Bu gürültü, bu ses... Uyanmasına neden olan her neyse, artık yoktu. Tanımlanamaz durumdaydı. Yalnızdı; etrafa bakıp odayı kolağan edince ancak bu kadarı anlaşıyordu. Hiçbir şey yoktu; bütün gece yanında başka bir beden olduğunu gösterecek bir çukur bile yoktu yatakta.

Ellerini saçına geçirip kaşlarını çattı. Yanağındaki yarayı kaşımaya kalktığıında, zaten çatık olan kaşlarının altındaki yüzü acıyla buruştu. Yaranın gece boyunca rahatsızlık vermemesi saçmaydı. Aslında yaralarının ya da yanıklarının hiçbirisi rahatsız etmemiştir. Şimdiyse, güneş ışığı altında altı aylık kaya midyeleriyle dolu gemi omurgasında bütün gece sürüklenmiş gibi hissediyordu.

Yeniden kaşlarını çattı, odaya yavaşça tekrar baktı. Yaşananların tamamını hayal etmiş olabilir miydi? Bütün geceyi yalnız geçirip Juliet Dante'yi yanında mı hayal etmişti?

Hayır, hayır hayal değildi. Bedenindeki ağırlık bütün şüphelerini alıp götürmeliydi. Yatak çarşaflarının üzerindeki, olanları hatırlatan, seks kokusu da öyle. Çarşaflar yere atılmamıştı ya da yatağın ucuna itilmemişti.

Homurdanıp minderlere yaslandı. Şarap içmişti, ama sadece iki kadeh. Arzudan çıldırması için bu kadarı yeterli değildi. İki aydır ilk defa gördüğü sıcak, köpüklü banyoysa aklını iyice aydınlatmıştı; ama uyutmak yerine kedi gibi sinsice balkonda dolaşmasına neden olmuştu. Juliet'i orada üzerinde sadece ince bir gömlekle görünce şansı tersine dönmüştü. Baştan çıkarmayı başlatıp adamı afallatan da Juliet'ti. Kadını omzuna atıp yatağa götürmesi hayli normaldi.

Juliet Dante'nin daha önce tanıştığı bütün kadınlardan farklı olduğu sonucuna vardığından, kadının onu soyup göz açıp kapayıncaya kadar tenine yanaşması şaşırtıcı değildi. İşgali yapmak isteyecek çok kadın tanıyordu; ama olacakları gördüklerinde edepten kırılıyorlardı. Juliet'se sadece bir şeyler isteyip rızasıyla ve saldırganlıkla elde etmişti.

Hatırladıkça kanındaki heyecan artıyordu. Varian yan tarafına döndü. Kestane rengi bir saç teli yastıkta duruyordu. Parmaklarının arasına almadan önce birkaç dakika tele baktı. Uzun ve parlaktı; ipeksi saçın geri kalanını düşündü. Kadının üzerinde hareket ettikçe etine değen kıvrıcık uçlarını hayal etti. Juliet bacaklarını ayırmasına izin vermişti; yaşadığı en büyük zevkti. Kadın, geminin kaptanı olduğu gibi yatakta da bir süre kontrolü elinde tutmuştu. Harika bir yol göstericiydi; yatak yaylarının girdabı ve titreyen direkleri arasında seyrettirmişti ikisini de.

Sonra boğazındaki kısıklığın geçmesi için yutkunup göğsünün altında çırpınan kalbini dinledi. Juliet'in ailesinin evin diğer kanadında uyumasına şükretmiş miydi?

Kadının bedenini tanımış olmasına rağmen o soluk gri-mavi gözlerin altında nelerin döndüğünü anlamaya bir adım bile yaklaşmamıştı. Zevkin gerçekliğine dalmadıkları zamanlarda adamın hiçbir parçasını yanında istemiyordu. Birbirlerine dokunmadıkları anlarda yatağın diğer tarafına kıvrılıyordu -iki kulaç enindeki yatakta zor oluyordu tabii-. Ancak sonunda, ikisinin de kolunu kaldıracak gücü de hayatlarını kurtaracak mantığı da kalmamışken kendini adamın bedeninin ılıklığına bırakıp uykuya daldı.

Varian güneş ışığında tavanda dans eden noktalara baktı. Saatin kaç olduğunu, kadının ne zaman gittiğini, belli etmeden kollarından ne zaman ayrıldığını bilmiyordu. Bugün kendini gördüğünde nasıl davranacağını tahmin etmek bile istemiyordu. Utanacak mıydı? Kızgın mı olacaktı? Kalın derili zırhının altında taşıyıp saklamak için çok uğraştığı yumuşak, hassas tarafı öğrendiği için içermiş miydi yoksa?

Ya da daha kötüsü... Normalin dışında hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Ya rehinlerini ailesine teslim etmeden yatağına alıp payına düşen etin tadını çıkarmak alışkanlık halini aldıysa?

Varian iç çekti. Ellerini saçlarına daha sert geçirdi, bacaklarını yatak boyunca uzattı.

Boş ver onu, diye düşündü acıyla. Peki Juliet'i gördüğünde o nasıl davranacaktı? Ruhunu şeytana satmıştı; şeytanın bedel beklediği şüphesizdi. Harrow Düküydü ve Lady Margery Wrothwell'le evlenmeyi kabul ettiğinde bütün kötü huylarını kenara bırakmıştı. Resmen sözlenmiş olmaması ufak bir teselli idi; çünkü nişanları insanlara Varian İngiltere'ye dönünce bildirilecekti; birlikte verdikleri karar buydu. Ama Varian buradaydı işte. Bedeni, daha üç gün önce tanıştığı bir kadının arzusuyla doluydu. Kılıç kullanma becerileri, nakış iğnesi kullanma becerilerini çok geride bırakacak bir kadın. Ailesinin tamamı kralı, İngiltere'yi, son yirmi sekiz yıldır Varian St. Clare'in hayatının her alanını belirleyen toplum yapılarını küçümseyen bir kadın.

Simon Dante'yle birkaç cümle ancak edebilmişti; ama Juliet'in bariz çabaları sayesinde adamı oradaki varlığına ikna etmek konusunda yolu yarlamış sayılırdı. Dante'nin kalesi vardı; üç bin mil öteden elçi gönderen kralın emirlerini neden umursayacaktı ki? Üstelik James Stuart koca Korsan Kurdun korsanlık kârının yüzde onunu hâlâ kraliyet hazinesine göndermesinin nedenini sorguluyor olmalıydı. Bu kadar zaman sonra ticaret yapmak için mal alma yetkisine ihtiyacı yoktu ne de olsa. Varian rıhtımdaki ateş gücünü görmüştü; Dante ailesi hem bütün yabancı limanlar, hem de otoriteler için büyük tehditti. Ayrıca kralın, Kurdun gemi direğinde İngiliz bayrağını görmek için elinden geleni yapacağı da kesindi.

Varian ayağa kalkıp kollarındaki ve bacaklarındaki kasları açmak için esnedi. Baş döndürücü mavilikteki gökyüzü açık kapıdan görünüyordu. Bir önceki gece bedenlerini yalayıp geçen esintilerin yerini nemli bir sıcaklık almıştı. Etrafta kıyafetlerini aradı; üstünden aceleyle çıkarıp attığını hayal meyal hatırlıyordu. Neredeyse komodine çarpacaktı. Gömleğini de dizliğini de göremedi; ama ceketini sandalyenin arkasında asılıydı. Sinirle baktı; kendini pamuklu kadife ve deriye hapsetmeye hiç de istekli değildi. Üstelik kıyafetlerin asıl sahibi ne Varian kadar uzundu, ne de onun kadar geniş omuzları vardı. Beacom'un kıyafetler üzerinde yaptığı oynamalara rağmen paçaları kısaydı; İspanyol dantelinden yapılan yakasıysa kapanmıyordu. Yünler kaşındırıyordu; pantolonlar at kılı doluydu. Kalçalarına iki kabak asılı gibi hissediyordu.

Başkaldırının ufak işaretini kendine lider edinip çıplak halde kapıya gitti. Ellerini kanatların iki tarafında koyup durdu. Gözlerini kısıp güneşe baktı; tropik sıcaklık banyosunun bedenini ele

geçirmesine izin verdi. Juliet'in güneş ışınları etlerine temas edecek diye korkan İngilizlerle ilgili yorumunu hatırladı. Doğa Anayla ilk defa yüz yüze geldiğini göz önüne alınca, bu yorumu kabul etmek zorunda olduğunu anladı. Böyle olunca göğsüne ve kollarına temas eden güneş ışınları kendini harika hissetmesini sağladı. İki organı da bu yeni tecrübeden hayli memnundu.

"On dakika içinde cildinin kızarıp kabaracağından eminim."

Varian'ın gözleri büyüdü; elleriyle apışını kapattı.

Juliet balkonda oturuyordu. Botlu ayaklarını küpeşteye uzatmıştı. İnce beyaz bir gömlek ve siyah dizlikler giyiyordu; saçlarını ensesinde toplayıp deri bir tokayla tutturmuştu. Yanında bir sandalye, bir de ahşap masa vardı. Masada, içinde ekmek, peynir, kocaman bir dilim et ve kâselerce egzotik meyveler olan bir tepsi görünüyordu. Varian o meyvelerin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Juliet adamın bakışlarını takip etti. "Acıkış olabileceğini düşündüm. Ayrıca geçen gece için teşekkür etmek istedim."

O ana kadar yerinde duran birkaç tüyü de bu ehlileşme karşısında diken diken oldu. "Bana teşekkür mü ediyorsun?"

"Bana sığınabileceğim bir yer sağladığın için. Kardeşlerim her yere baktılar; beni yatağında yakalayıp alçak oyunlarına alet etmek istediler. Bana söylendiğine göre, biri zambak ve tavuk tüyünden oluşuyormuş. Yatağında bıraktığım battaniyeler yığını bulmuşlar; doğal olarak beni bulamadılar, Haliyle senin odana bakmayı da düşünmediler. Yani şakaların gecikmesini sağladığın için sana teşekkür borçluyum." Gözleri küçüldü Juliet'in; bir gülümseme ağzının kenarına kondu. "Neden teşekkür ettiğimi düşünmüştün?"

Varian utanabilecek bir adamdı; kulak memelerine kadar kıpkırmızı kesilmesi de bunu doğruluyordu.

"Epeyi küstahça bir tahminin vardı, değil mi?" dedi Juliet sakince.

Gözleri birbirine kilitlendi; Juliet gözlerini kaçırmadan önce iki kalp atışı kadar öyle kaldı. "Cildini alışkın olmadığı güneşe bu kadar maruz bırakmamalısın. Benim gibi görünmek istemezsin, değil mi?"

Yüzünü yukarı kaldırdı; zaten altın rengini alan cildine güneş banyosunu bir kez daha tattırdı.

"Memnuniyetle kabul ederim, Kaptan. Ama kıyafetlerim kaybolmuş galiba."

"Hayır, kaybolmadılar. Sana yenilerini getirdim. Yatağın ucundalar. Adada İspanyol efendileri gibi giyinerek dolaşmanın uygun olmayacağını düşündüm. Çok hoş bir hedef olabilirdin."

Varian döndü; ama yine sendeledi. "Beacom'a ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Onu bana tercih mi ediyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim."

Juliet gözlerini açıp adama baktı. "Giyinin ekselansları. Öğleyi geçeli çok oldu; babamın sabrının da sınırları var."

"Öğlen mi?" Güneşe bakıp yükselmek yerine alçalmakta olduğunu fark etti. "Aman tanrım beni neden daha önce uyandırmadınız?"

"Denedim; ama kalkmaya niyeti olan tek tarafınız babamın bu saatte hem de sizin tarafınızdan maruz bırakılmak istemeyeceği bir yerdı."

Varian'ın çenesi kenetlendi. Hızla yatak odasına girdi. Yatağın ucuna düzgünce yerleştirilmiş sade gömlekle dizlikleri buldu. Bunlar gibi yumuşak deriden yapılmış, terlik kadar rahat uzun botlar da Varian'a tam uymuştu. Gömleği yakasına kadar kapattı; son iliği de balkona döndüğünde kapattı.

Juliet sandalyede değildi.

Geniş verandanın iki kanadına da baktı; ama Juliet görünürde yoktu.

"Babamla ölçülerinizin aynı olduğunu düşündüm. Görünüşe göre yanılmamışım."

Varian etrafa baktı. Juliet, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir bacağı diğerinin önünden geçirmiş topuğunun üzerinde duvara yaslanıyordu. Gözlerinde bir şeyler titreşti; adamın vücuduna baktı yeniden; ama Varian fark edemedi yok oldu bakışları.

"Peynir çok güzel." dedi, tepsiyi göstererek. "İskandinav tüccarlardan aldık. Henüz çok olmadı. Koyunu kendimiz büyütüyoruz, bira da fena değil."

"Çok aç değilim," diye yalan söyledi. "Babanız bekliyorsa..."

Juliet hafifçe omuz silkti. "Maalesef kaçırdınız. Rıhtıma indi. Ancak şurada ağaçların arasından görebilirsiniz."

Varian kadının yüzüyle gösterdiği yere baktı; Simon Dante orada büyük bir aygırın üzerinde evden epeyi uzaktaki rıhtıma iniyordu.

"Siz neden onunla gitmediniz? Yapmanız gereken yüzlerce şey olduğunu sanıyordum."

"Aslında binlerce," diye onayladı üzgünce. "Ama ben zaten gemideydim. Bay Crisp sadece ayak bağı olduğumu düşünüyor gibiydi. Annem İspanyolca'yı benden daha iyi anlıyor; bu yüzden Santo Domingo'dan aldığımız yük listeleriyle o cebelleşiyor. Keyifleri kaçan kardeşlerim kal-yondan indirilen fiçılarca incileri ve paraları sayarak eğleniyor. İngiliz mürettebatı sıcak banyolar, iyi yemekler ve tatlı romlarla yeniden tanışırken Teğmen Beck de Geoffrey Pitt tarafından eğlendiriliyor. Adamınız Beacom'a gelince, sizin gardırobunuzu yenilemek için kadife ve dantel depomuzda bir şeyler bulabilsin diye Acemi Çaylakla birlikte ambara gönderdim. Görünüşe göre sadece sizi boşa bırakmışım, efendim. Ha bir de sizi birkaç saat eğlendirebilmek için kendimi."

Teninin sertleştiğini, kanın damarlarına vurduğunu geç fark etti. Varian bu hislerle ne yapacağını bilmiyordu. Geçen geceye kadar sadece hayal ettiği şeyi artık yaşamış olduğu için heyecanı daha güçlüydü; ama kristalimsi gözlerdeki ışıkları sorgulamaya fırsat bulamadan kadın kısa bir kahkahayla teklifte bulundu.

"Gelin. Yemekle ilgilenmiyorsanız bile biraz yürüyelim. Size bir şey göstermek istiyorum."

Dönüp verandanın sonundaki merdivenlere gitti. Kılıcının demiri güneş ışıklarını yansıtıyordu. Varian tepsiye aç bir bakış atıp, kadının peşine düşmeden bir dilim peynirle ekmek aldı.

Aşağıda taşlı bir patika vardı; bir tarafı evin önüne çıkarken diğeri bahçeye, ıhlamur ağaçlarının arasına gidiyordu. İkincisine yöneldiler. Juliet öndeydi, Varian kendini kadının en az üç adım gerisinde yürümek zorunda hissediyordu. Kadının temposu, dışarı dolaşmak için çıktıkları düşüncesini gizleyecek hızdaydı. Beş dakika sonra patika toprağa dönüp dikleşmeye başladı. Varian kalçalarındaki kasların başkaldırışını duyuyor gibiydi.

Yol kıvrımlanıp kayanın çıkıntısının etrafını çevrelemeye başladı. Ama çoğunlukla düz devam etti. Patikada eğreti otları vardı; kollarını ve omuzlarını kızarttı. Bitki örtüsü gür ve güzel kokuluydu; nem yüklüydü. Birkaç yüz metre sonra Varian, Juliet Dante'nin şekilli sırtına baktı. Bu

kız yorulmak bilmez mi, diye düşündü. Sonsuz enerjisi var gibiydi; ağaç dikliğinde eğimler tırmanırken ya da tepeye ulaşmak için kayalarla dolu, karmaşık yollardan geçerken bile ne nefesi kesiliyordu, ne de zorlanıyordu.

"Daha kolay bir yol var aslında," dedi aşırı bir neşeyle. "Ama manzaranın tadının burada daha iyi çıkacağını düşündüm."

Tırmanış boyunca arkaya bakmayı bilerek reddetmişti. Yükseklikle arası iyi değildi, arkaya bakarsa patikanın tırmanırken hissettirdiğinden iki kat daha dik görüneceğini biliyordu.

Bir kaya parçasına takılıp biraz nefeslenmek için mazeret olarak kullandı. Saçıyla ensesinden ter akıyordu. Gömleğinin arkasında ıslak, büyük benekler oluşmuştu. Şükür ki ağaç gölgelerinin altında kalan böcekler boynunda, kollarında onlarca yeri ısırmıştı. Kafasını alev küresini andıran güneşe kaldırdı; ama Juliet omzunun üzerinden dönüp baktığında gülümseyip kadına başını salladı.

"Sadece ayağımı çarptım."

"Çok uzak değil. İsterseniz sizi taşıyabilirim."

Varian tekrar yukarı baktığında kadının kahkahası alaycılığa geri döndü. Kayanın arkasında kaybolup patikada kendi terinde boğulan adamı yalnız bıraktı.

Sessizce küfreden Varian, son birkaç metreyi de tırmanıp volkanik çıkıntının sırtında duran Juliet'i gördü. Etrafa hızlı ve soluksuz bir bakış atınca adanın en yüksek noktasında olduklarını düşündü. Okyanusun parıldayan sonsuz mavisi, güneşin dalgaları sıyrıp geçtiği parlak yüzey, etraflarında kocaman bir çember oluşturunuyordu. Açık mavinin, kobalt mavisinin ve turkuazın değişen gölgeleri adanın, kıyı kordonunun ve sığ kayalıkların etrafını sarıyordu. Çevredeki dört ada, dalgaların çarpması için bir devin eli tarafından oraya bırakılmış çıplak kaya parçaları gibi görünüyordu. Çok aşağılarda Güvercin adasının kayalıklarına vuran dalgaların sesi duyulabiliyordu.

Varian kendi ekseninde dönünce volkanik kraterin aşağısını, çayırların yeşilini, duyulmayan koroları dinleyip kafasını sallayan yeşil saçlı adamlara benzeyen palmiye ağaçlarının sallanan tepelerini gördü. Tahminine göre adanın zirvesi on-on iki mildi ve deniz seviyesinden yaklaşık üç yüz metre yukarıdaydı. Büyük evin çatısı bulundukları yerden saklanmış gibiydi. Koyu mavi

renkteki dibinden yukarı çıkıldıkça griye dönüşen rıhtım, deniz kabuğunun iç yüzeyi gibi görünüyordu.

Burası Dante'nin krallığıydı: Korsan Kurdun gizli sığınağı. Varian yolculuğa çıkmadan önce okuduğu metinlerde ve belgelerde bu yerin varlığına dair üstü kapalı pek çok şeye rastlamışsa da gerçekten var olduğunu hiç hayal etmemişti.

"Söyleyin bakalım ekselansları, İngiltere'deki kalenizde kapınızdan dışarı çıkıp böylesi bir manzara görme şansınız var mı?"

Juliet yüzünü güneşe çevirmişti; saçının telleri arkasında koyu renkli ipek bir kılıf gibi dalgalanıyordu. Kollarını yanlara açmıştı; rüzgârı yakalamaya çalışıyor gibiydi. Gömleği gövdesine yapışmıştı; göğüslerinin harika şeklini ve baştan çıkarıcı meme uçlarını gözler önüne seriyordu.

"İtiraf etmeliyim ki hayır," diye kabul etti yumuşak bir sesle. "Ama böylesi bir güzelliği her gün görmek şaşırtıcılığını azaltmaz mı?"

"Küçükken her gün buraya tırmanıp, her defasında daha önce hiç görmediğim şeyler bulurdum. Suyun rengi, uçan kuşların tüylerindeki desenler, bir bulutun şekli... Hiçbiri önceki günle aynı olmazdı."

"Ufkun ötesinde ne olduğunu görmek istemediniz mi hiç?"

"Buradan ötede ejderhalar var,*" diye bir alıntıyla cevap verdi Juliet. "Dünyanın düz olduğuna inanan eski denizcilerin yazdığı bütün metinlerde böyle bir uyarı bulunur. Babam ufkun ötesine açıldı; bir gün ben de açılacağım. Babam, dünyanın diğer tarafında adalar olduğunu söylüyor. Buradakilerden ay ve güneş gibi farklılarmış. Erimiş kayalardan geceye kıpkırmızı çeşmeler gibi akan volkanlarla bir haftalık mesafeden bile koklayabileceğiniz baharatlar varmış."

Varian bir şey söylemeyince, uzanıp kadını kollarına almamak için bütün gücünü kullanırken iyi ki de susuyordu, Juliet adama dönüp doğrudan gözlerine baktı.

"Bana İngiltere'den bahsedin. Duyduğum gibi hep soğuk ve yağmurlu mu?"

"Payımıza düşmesi gerekenden çok daha fazla yağmura ve sise katlanmak zorunda kaldığımız doğru. Ama güneş parladığında da yeryüzü tahammül edemeyeceğiniz kadar yeşil oluyor."

*Çn. Eskiden harita yazarlar dünyanın bildikleri kısımlarının sonuna geldiklerinde bu cümleyi kurarlarmış. Orijinali "beyond this place, there be dragons"tur

"Tabii şehirlerde öyle değildir."

"Hayır," gülümsedi. "Şehirlerde öyle değil. Baharata benzeyen bir şey kokladığımı da hatırlamıyorum. Ama büyük bir ülke muvaffak şehirleri olmadan varlığını sürdüremez. Şehirlerin muvaffak olabilmesi için de fabrikaları ve mağazaları işleten insanlar gerekir."

"Şehirde yaşayabileceğimi hiç zannetmiyorum. Duvarlardan ve kalabalık yerlerden nefret ederim."

"Harrowgate'i seversiniz. Şehrin dışındandır, etrafı yeşillikler ve tepelerle çevrilidir. Evlerin neredeyse üç yüz yıllık bölümleri ve bir ucundan diğer ucuna sesinizi duyurabilmek için bağırmanızı gerektirecek kadar büyük odaları vardır. Kardeşlerimle ben çocukken sadece belli bölümlere girmemize izin verilirdi. Böylece kaybolmamız ya da hayaletlerin zincirlerine takılmamız engellenmeye çalışılırdı."

"Hayaletleriniz mi vardı?"

Günahkâr, çapkın bakışı tüm yüzünü kapladı. "Bana inanmıyorsanız Beacom'a sorun. Gaipen gelen sesleri ve açıklanamayan olayları size anlatsın. Atalarımızdan birinin bazı gecelerde odasına girip o uyurken eşyalarını düzenlediğinden emindir mesela. En başta sadece fırçalar ve ayakkabılarla ilgileniyordu; ama sonra masalar ve sandalyeler de hareket etmeye başladı. Odasındaki her şey eski haline dönüp Beacom kendini rahatlatmaya çalıştığında gardırobundaki eşyalar değişince kafayı yedi. Harrowgate Hall'dan ayrılıp başka bir yerde iş bulmayı bile düşündü; ama babam onun kaybedilemeyecek kadar değerli olduğunu söyleyip okumam için beni uzağa gönderdi."

Juliet'in gözleri parladı. "Hayalet sizdiniz? "

"Beacom, tahmin edebileceğiniz gibi, kolay lokmaydı."

Juliet adamın anlattığından daha fazlasını hayal ediyordu. Eve girdiğinde gördüğü halini gözünde canlandırıyordu; adamın kolları, Juliet sabah olmadan yataktan kalkarken kendi yerine bıraktığı uzun yastığa hâlâ sarılıydı. Onu böyle görünce, eğer yatakta kalsaydı, biraz daha sakin olsaydı, kızgınlığından arınsaydı, girişte çaresizlik içinde acı çekerken gitmek yerine bekleseydi Varian'ın yastık yerine kendini sımsıkı saracağını fark etti.

Şimdi gece rengi gözlere bakarken çaresizliğinin bir kısmı geri gelmişti. Adamın yüzünde hiçbir şey okunamıyordu, düşüncelerine dokunulamıyordu, kadına her baktığında, damarlarındaki

kanın nasıl attığını bilmesi imkânsızdı. Hem, niye bilecekti ki? Ne dokunmaya kalkmıştı, ne de geçen gece yaşadıklarının konusunu açmıştı. Tamam, Juliet de doğrudan bahsetmemişti ama bunun nedeni sadece ne söyleyeceğini bilememesiydi. Varian'ın ona dokunmaya ihtiyacının olmadığı da doğrudu. Orada öylece durup bakması bile kadında ellerini bedeninde gezdiriyormuş, hassas yerlerini okşayıp daha fazlası için acıktırıyormuş hissi uyandırıyordu.

Adam gülümsedi; kısa bir tereddüt anından sonra kadın da gülümsedi.

"İsterseniz aşağı inerken kolay yolu kullanabiliriz," dedi öylece.

"Kendimi tamamen size bıraktım, Kaptan." Kibarca reverans sundu. Ayağa kalktığındaysa gözlerindeki korunaklı bakışın yok olduğunu gören Juliet nefesini tuttu. Onun yerinde başka bir şey vardı; belki çok istediği bir şeyi istemiyormuş gibi davranmadaki beceriksizliği için bir özür - kadından ya da kendinden-.

Juliet'in içi titredi. İçindeki titreşim, bedeninin birdenbire hissizleşen diğer bütün parçalarından soyutlanmıştı. Adamın yaklaştığının, elini ona doğru uzatıp yüzüne değen saçı çekmek üzere olduğunu farkındaydı. Saçı kulağının arkasına yerleştirdi; sonra parmaklarının arkasını kadının yüzünde gezdirdi. Juliet omurgasından aşağı akan zevk pınarı yüzünden neredeyse dizlerin üzerine çökecekti.

Kalp atışları, geçen saniyeleri gösterirken adam aralarında bulunan bir kol boyundaki mesafeyi korumaya devam ediyordu. Varian eliyle kadının çenesini kaldırıp dudaklarını birleştirmeye kalktığı anda Juliet kafasını çevirip adamı uzaklaştırdı.

"Adanın her yerinde gözcüler var. En az altı yedi kişi bizi izliyordur şimdi."

Varian gözlerini kadının yüzünden zorla ayırıp yerdeki kaya parçalarına baktı. Juliet adamın bakışının alevlendiğini, tereddüt ettiğini, yeniden alevlendiğini ve en az iki nöbetçiyi fark edip odaklandığını görebiliyordu.

Başparmağıyla kadının yanağını okşadı; yüzüne bakmadan mırıldandı. "O zaman beni tepeden indirmek için taşımanız gerekir, Kaptan. Çünkü zorlanmadan yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Juliet yere baktı. Dikenlerle titreşimlerin bir kez daha bedenini istilâ ettiğini fark etti. Onun için de çok zordu, bir adım geri attı sonra dönüp patikadan inmeye başladı.

Varian'ın eli bir süre havayı kavradı ve kadının ayak sesleri yok olana kadar bırakmadı. Bir an başını kaldırıp kendi aptallığına küfretti, sonra kendini Juliet'in peşinden gitmeye zorladı.

Juliet'in takip ettiği patika kayaların dış kısmındaydı; daha az ağaç vardı, esintisi daha keskindi. Daha az dik olduğu kesindi; bedenine dinlenme şansı tanıdı. Varian kadının görüntüsünü ikinci kere yakaladı; ama o bir dalı eğene ya da kayaları aşana kadar kadın yok oluyordu. Kendine binlerce kere küfretti; ana yoldan ayrılmak için kullanacağı çatalı az daha kaçıırıyordu. Yerde duran bir şey dikkatini çekince yavaşladı.

Juliet'in kılıç kemeri idi.

Aceleyle kemere doğru gidip eline aldı. Kılıcı tutup etrafa bakarken vücudu tehlike çanlarıyla harekete geçmişti bile.

Patıkaya, etraftaki çalılıklara baktı.

Oradaydı! Tam önünde, başka bir şey.

Bottu. Uzun, siyah bir bot; neredeyse on metre ötede de diğer teki.

Artık neredeyse koşuyordu. İlk düşüncesi, onları takip eden vahşi bir hayvanın çalılıklardan fırlayıp Juliet'e saldırmış olmasıydı. Daha mantıklı; ama eş değerde korkunç ikinci düşüncesiye pusuya yatan iki bacaklı bir hayvanın varlığıydı.

Gördüğü beyaz şey patikadan ayrılıp eğreti otlarının ve sarmaşıkların arasına dalmasına neden oldu. Juliet'in dallara asılı gömleğini aldı. Önünde bir açıklık gördü. Taş duvar üzerindeki şey derin bir çatlaktan fazlası değildi. Bir kez daha bakınca ilk hareketi kılıcın kabzasını kavramaktı.

Görünürde başka kimse yoktu. Oraya zorla götürüldüğünü gösterecek mücadele sesleri, yırtık dizlikler yoktu. Gömleğe tekrar bakınca, dala ne kadar düzgün konduğunu hatırladı; bir kolu kayadaki çatlağı gösteriyordu. Botlara ve kemere baktı; hepsi işaret olması için konmuştu; onu çatlağa getirmek için.

Eğilip duvardaki çatlaktan içeri girdi. Üç metre ileride büyük bir mağara vardı. Yüksekliği neredeyse on metreydi; yanları neredeyse on beş metre genişliğindeydi. Rutubetli taştaki toprak kokusuyla yosun kokusu yükselen buharla birleşip içerideki boşluğu tamamen kaplıyordu. Tavan-da fener, görülebilir çatlaklar ya da başka bir ışık kaynağı olmamasına rağmen yerdeki suyun

yanardöner yeşili belli oluyordu. Su, solgun, toprak dibi ve yüzeyin altındaki karanlık sarmal şekli gözler önüne serecek kadar netti.

Juliet çabuk bir hamleyle yüzeye çıktı; saçından, yüzünden sular akıyordu. Adamı görüp kenara yüzdü. Su, ayakta durabilecek kadar sığdı artık. Işık saçan bir tanrıça gibiydi; havuzun yeşil ışıklarını yansıtan teni parlıyordu, saçı sırtıyla omuzlarına perde gibi düşüyordu. Adama doğru yürüdü. Su perisi çıplaktı; dudaklarını adamınkilere bastırdı.

Öpüşmeleri kısa, arzulu, umut vericiydi. Gülümseyip suya geri girdi. Kalçalarının etrafındaki akıntı yumuşakça okşayan parmaklar gibiydi.

"Bu kısa gecikmeyi hoş göreceksin, değil mi? Adadaki herkesin, senin beni öptüğünü ve benim buna izin verdiğimi öğrenmesi en fazla bir saat alırdı."

Varian kılıcı anlamsızca salladı. "Vahşi bir hayvanın sana saldırıp çalılıkların arasına götürdüğünü sandım."

"Dante adını taşıyan diğer üyeler gibi beni yakalamak da kolay değildir." Güldü, yüzeyin altına girdi ve hızla yüzdü.

Varian tek kelime etmeden kılıcı kınına koyup kenara bıraktı. Gömleğini çıkardı, botlarını çözdü, dizliğini indirdi. Birdenbire erekte olduğu için çok rahat hareket edemese de suya atladı.

Juliet havuzun uzak bir kısmındaydı. Bedeni suda sallanıyordu; saçları omuzlarının etrafında ıslak yelpazeler gibi duruyordu. Adamın yumuşak kumlara çıktığını gördüğünde suya tekrar dalıp gölgelerin arasında kayboldu.

Varian'ın suya dalmış uzun bedeni görülebiliyordu; birkaç hamle sonra Juliet'i son gördüğü yerdeydi. Bir süre suda yürüdü, ışık ve gölge şeritlerinin arasından kadının saklanabiliyor olacağı yere baktı; içinden bir ses, tam tersi istikamette olduğunu söyleyene kadar göremedi.

Bir kez daha taraf değiştirdiler. Juliet yüzeyin altında, üstündekinden daha çok zaman geçiriyordu. Adamın bacağına kendininkine sürtünmesini hissedince kaçtı; sonra bu tekrarlandığında adam Juliet'i ayak bileğinden yakalamayı başardı. Suyun boy veren yerine kadar çekti. Yılan balığı gibi kaygan ve kıvrak olan kadın bir kez daha kurtulmayı başardı ve adam ayağını suya saplayıp parmağını sallamasaydı yüzüp kaçacaktı.

"Olduğun yerde kal, lanet olası!"

Juliet topraktan toz bulutları çıkararak yürüyen Varian'ın peşinden gitti. Toprak, mağaraya bilinmeyen bir kaynaktan giren ışıkla cam kırıkları gibi parlıyordu.

Varian Juliet'in yanına yetiştiğinde herhangi bir başlangıca, baştan çıkarıcı bir ön sevişmeye gerek duymadı. Ellerini kadının altından geçirip kendi bedenine dayayarak kaldırdı. Kendi etinin titreyen sertliğiyle yere yatırdı. Ağzıyla kadının karşı koyuşuna engel oldu; boğuk homurtularını yumuşak iç çekişlere çevirdi.

Juliet bacaklarıyla adamın kalçalarına sarıldı; adamın kadını kaldırmak için tek elini kullanıp diğeriyle ensesini tutmasına yetecek kadar sıkıydı sarılışı. Varian'ın ağzı sıcak ve açtı. Elleri güçlüydü; adam kadının etinde ileri geri hareket ederken kendinden emindi.

Utanmaz, ateşli bir çığlık Juliet'in başını arkaya çevirip yukarıdaki buğulu gölgelere bakmasına neden oldu. Etraflarındaki su, bacaklarının hareketiyle köpürüyordu. Dönüp kıvranarak adamın daha da derine girmesini sağlıyordu. Sona erdiğinde birbirlerine zamklanmış gibiydiler, tek bir titreyişi ya da kasılmayı boşa harcamak istemiyorlardı.

Varian kadına doruğunun ateşli, nabız gibi kasılmaları ılık iniltilere dönüşene kadar sarıldı. Sonra kendi bedeniyle birlikte titreyen bedeni havuzun kenarındaki yığna götürüp kalın yosun tabakasından oluşan serin yatağa yatırdı. Kadının bacaklarını belinden çözüp omuzlarının üzerine götürürken kadının güçsüz karşı koyuşlarını umursamadı. Yüzü kadının kasıklarında kaybolana kadar titreyen bedenini baştan sona öptü. Kadının çığlıkları mağaranın duvarlarında tekrar yankılanmaya başladığında, adam tahammül edebileceği her zevki tattıracak kadar sertleşmiş ve kalınlaşmıştı; çok güçlüydü. Baştan ayağa Juliet Dante arzusuyla sarmalanmıştı. Kendini göz kapaklarının altındaki ışık patlamasına sonra da arkasından gelen enfes huzura bıraktı.

On Üçüncü Bölüm

Juliet, tam bir dikkatsizlik sonucu burnunun dibinde biten botlu ayağın keskin kokusuyla uyandı.

Gözlerini açıp deriyi takip ettiğinde kardeşi Gabriel'in muzip yüzüyle karşılaştı. Varian St. Clare'in çıplak bedenine bakışıysa alaycıydı. "Bu da dün gece seni neden bulamadığımızı açıklıyor." diye mırıldandı.

Juliet esneyip gerildi. Sonra dirseklerinin üzerinde yükselip "Şimdi nasıl buldun peki?" dedi.

"Nathan, Gül'ün bordasında olanları anlattı. Seni evde bulamayınca da buraya gelmiş olabileceğini düşündüm. Yine de yanında birinin olacağını aklımdan geçmediğini itiraf edeyim."

Omzunun üzerinden bakıp havuza bata çıka yürüdü. Gabriel, kadının karaya çıkıp toprakla yosunu bedeninden temizlemesini kardeşçe duygularla yok sayıp dikkatini Varian St. Clare'e verdi.

Varian sesleri duyunca uyanmıştı. Gelenin Gabriel Dante olduğunu fark ettiğinde de çıkardıkları kıyafetlerini bulmak için karanlığı taramaya başladı. Gömleği koyu yeşil üzerinde soluk bir leke gibi görünüyordu. Gömleği ilk görense Gabriel'di; ince kılıcının ucuyla yosundan kaldırdı.

"Resmen tanıştırılma şerefine eriştiğimizi hatırlamıyorum." dedi, kılıcının ucunda gömleği taşıırken. "Ama kız kardeşim adap kurallarını genelde yok sayar zaten."

Juliet sudan göründü. "Şerefli Varian St. Clare, Harrow Dükü; erkek kardeşim Gabriel Dante; ki şerefli sayılmaz."

Gabriel eğilerek resmi bir selam verdi. Varian belini saran ince ipek nedeniyle böyle bir şey yapamadı.

Juliet gömleğini kafasından geçirdi, sonra dizliklerini buldu. "Beni bu kadar düşünmen içimi ısıtıyor sevgili kardeşim."

"Daha çok ısınmak ister misin?" yosunlu yığında hareketsiz oturan Varian'a haylaz haylaz baktı. "Konuşmayı biliyor mu, yoksa konuşmaması da cezbedici özelliklerinden biri mi?"

"Kesinlikle konuşabiliyorum," dedi Varian soğukça. "Sadece birdenbire göründünüz ve..."

"Ve bir mabette kılıcımın ucunda, ölümcül bir tehlike altında olmak sizi korkutuyor, öyle mi?"

Varian uygun bir cevap bulmaya çalışırken çene kasları seğirdi. Aslında bu da gözlerinin önünde çakan bağlantısız görüntülerden biriydi.

Gabriel, Varian'ın damağına yapışan dilinin çözülmesini beklemeden kardeşine döndü. "Of tanrım, Jolly, şu dükle evlenirsen sen de düşes olursun, değil mi?"

"Şeytanlar seni hadım etsin, e mi?" dedi iç çekip, "hazır işe girişmişken dilini de kesiversinler; çünkü ben bokuma benzeyen mizah anlayışına maruz kalmaktansa katrana, ardından da tavuk tüyüne bulanıp bütün gün öyle gezmeyi tercih ederim. Üstelik hiç pantolonun dizlerindeyken yakalanmamış gibi konuşuyorsun sevgili kardeşim."

"Yok; ama bütün erkekler şevk dolu çapkınlardır; bu normal. Ama sen..." parmağını burnuna götürdü. "Sen sinsi bir şıllıksın ve hödük heriflere arzuladığın tek şeylerinin kılıçları olduğunu düşündürtüyorsun."

Gözlerini kıstı Juliet. "Kılıcıma cevap vermek istemiyorsan diline hâkim ol, bir daha da bu konu hakkında konuşma."

"Ah, peki bu heyecanlı konuda susmam bana ne kazandıracak, sevgili kardeşim?"

"Morarmamış iki göz ve kırılmamış iki bacak."

Gabriel'in yakışıklı ağzı bir anlığına düşüncelerle büküldü; sonra gülümsemeye dönüştü. "Her şey hesaba katıldığında âdil bir anlaşma tabii. Dizliklerinizi bulmanıza yardım edeyim mi, ekselansları?

"Ben hallederim," dedi Varian kısık bir homurtuyla.

Dante omuz silkip kılıcını kaldırdı. "Peki, Dışarıda bekleyeyim, değil mi? Sizi son bir öpücük için yalnız bırakayım."

Juliet kardeşinin kafasına bot attı; ama adam zamanında fırlayıp kayaların çıkışına doğru aceleyle gitti. Juliet, Varian'a baktı; dizliklerini giyiyordu ve kaşlarını çatışından pek eğlenmediği anlaşılıyordu. Işık daha iyi olsaydı ağzının kenarlarında beyaz köpükler gördüğünü söyleyebilirdi. Asil burun kanatları kesinlikle genişlemişti, çenesi sımsıkı kapalıydı, elini sinirle saçına götürdüğünde şakaklarındaki damarların yaprak damarları gibi şişkin olduğu görülüyordu.

"Sırf meraktan soruyorum, Londra'da bir kadınla bir adam kadının ailesinden biri tarafından çıplak bulunursa ne olur?"

"Birinin kral, diğerinin de sütanesi olmadığını varsayarsak hafta sona ermeden baş göz edilirler."

"Adam düğ olsa bile mi?"

Varian kadınla göz göze gelmekten kaçındı. "Adam düğ de olsa, kont da, hatta baron da olsa daha fazla suçlamadan kurtulmaya çalışacaktır. Tabii birazcık onuru varsa."

"Peki onurlu bir adam olan siz, ekselansları?"

Adam kafasını kaldırdı. "Hareketlerimin sorumluluğunu almaya hazır olduğuma sizi temin ederim."

"Benimle evlenmek gibi mi mesela?"

Yavaşça doğruldu, sesi kuru bir çubuk kadar kırılıyordu. "O şansa nail olur olmaz babanızla detayları konuşmaktan memnun olurum."

"Önce bana sormadan mı?"

Gölgeler yüzünden gözlerindeki soluk ışıktan fazlasını göremedi; fakat bir anlığına bir titreşim gördüğüne emindi. Adam sanki tuzağa düştüğü için kendine, tuzağı kurduğu için de Juliet'e kızmış gibi gözlerini kırpmıştı.

"Tabii ki Bayan Dante; bana bu şerefi bahşeder misiniz?"

Juliet gülüp adam daha ileri gitmeden müdahale etti. "Eğer bir sabah uyandığımda gökyüzünde iki tane güneş görürsem, belki sizinle evlenmeyi düşünebilirim. Hatta o zaman bile sizinle evlenmek için birlikte birkaç saat çıplak kalmaktan çok daha iyi nedenlere ihtiyacım olacaktır. Birbirimizle oyalanışımız eğlenceliydi; bence orada bırakalım. Tabii fiziksel oynaşmalarımızın beni köleleştirip size bir müttefik kazandıracığını düşünmüyorsanız?"

"Yaşadıklarımızla babanızın bir alakası yok, madam," dedi sessiz bir dargınlıkla.

"Sizi bu sabah keyifli bir delikanlı gibi babama götürüp barış ricanızı dinlemesi için ısrar etsem karşı çıkıp, 'Hayır, hayır böyle bir zamanda babanızı bunlarla uğraştırmayalım,' der miydiniz?"

Varian başını salladı; zaten aptalca olan bir durumdan daha aptalcasına geçiş yapıverince ayak uyduramamıştı. "Hayır, hayır... Ben... Bu sabah babanızla yüzleşebileceğimden bile emin değilim; kaldı ki kraldan gelen belgeye uymasını isteyeyim. Ah, lanet olsun," -ellerini hayal kırıklığı içinde saçlarına geçirdi- "haklıydınız! Argus' un bordasında olanlardan sonra babanızı ikna etmek istediğimden bile emin değilim. Hem babanızı, hem de bu sulara avlanan diğer korsan gemileriyle devletin izniyle korsanlık yapan gemileri anlaşılmayı bin parçaya ayırmaya teşvik edebilirim. Parçalasınlar, öyle çok parçalasınlar ki İspanya bir daha toparlanamasın."

Bu şaşırtıcı itiraf birkaç uzun saniye boyunca sessizliğe neden oldu; duyulan tek şey taş duvarlardan damlayan suyun güçsüz pıt pıt sesiydi.

"Ama elbette bunu yapamam." dedi genişçe oflayarak. "Babanıza Genel Affın hükümlerini kabul etmezse karşılaşacağı çirkin şeyleri anlatacağıma dair yemin ettim."

"Genel Af?"

"Bir çeşit af. Âdil ve kanunî ticaretin sağlanması için İngiltere'yle Avrupa'nın kralları görüşmeler yapıncaya kadar İngiltere'ye dönmeyi kabul eden bütün korsan gemilerinin bugüne kadarki bütün ihlallerini kapsayan bir af."

Adamın kafasına bir tane geçirmek istedi Juliet; ama bunun yerine ellerini beline koydu.

"Göğsünüzün üzerinde tuttuğunuz çok önemli iş bu muydu? Bu... Genel Af?"

"Yemin etmiştim!"

"Yemininize tüküreyim. Size söylediğim hiçbir kelimeyi dinlemez misiniz siz? İspanyolların görüşme yapmasının tek yolu bütün şehirlerine girilip fidye için tutulması. Drake yaptı bunu. Maracabio körfezine gitti, çok cesurdu ve kasabayı havaya uçurmamasının karşılığında yüz bin Duka istedi. Adamın elindeki ateş gücü şimdi bizde olanın ancak yarısı kadardı! Babam da Drake'yle o baskınlara gitmişti."

"Yani bir kez daha mı Maracaibo'yu basmayı planlıyorlar?" Soru alayla karışık yöneltilmişti; ama Juliet'in yüzündeki bakış Varian'ı durdurup ciddileştirdi. "Juliet?"

"Hayır, hayır." diye haykırdı büyük bir inançla. "Ama yapmak isteseydi kesinlikle yapardı." Adamın yanından geçip Gabriel'e fırlattığı botunu aldı, gölgelerin arasında bekleyen kardeşine baktı.

"Dışarıda bekleyeceğini sanıyordum."

"Alıp alabileceğin tek evlilik teklifine şahit olmayı elimden kaçırma mıydım? Bu benim gibi bir fırsatçıyı çok üzerdi; değil mi? Üstelik dükün barışla ilgili diğer laflarını merakla bekliyorum. Kralın bu cömert teklifi daha önce de yaptığını biliyor, değil mi? İki sene bile olmadı." dedi havuzun kenarına gelerek. "Genel Af adındaki belgeleri getiren başka bir elçi. Bizimkilerin çoğu İspanyollar tarafından sıcak karşılanacaklarının garanti edildiği Hispaniola'ya gidecek kadar önemli bulmuştu bu fikri. Sıcak karşılandılar, evet. Yeterince uzun yaşarsanız, diğer dört gemimiz rıhtımda tuzağa düşürülmüş, ateşe verilmiş, kelepçelenen mürettebatları ömürlerinin geri kalanını şeker kamışı keserek geçirecekken pusudan kurtulan tek kişi olarak gemisinin güvertesinde kalmanın nasıl bir his olduğunu Kaptan David Smith'e sorarsınız."

Gerilim birkaç dakikalığına arttı. Sudan yansıyan esrarengiz yeşil ışıklar Gabriel'in yüzünün çukurlarına ve çıkıntılarına vurup gözlerini karanlıkta kocaman kedi gözleri gibi gösterdi. Kız kardeşi gibi o da hislerini, tetik çekilip barut ateşe verilene kadar saklayabiliyordu.

"Önceki Genel Aftan haberim yok."

"Şimdi var ama değil mi? Hâlâ babamıza gidip kralın saygınlığına sayıp sövmekten teklifi iletebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Kral James, bazen tamamen doğru kararlar vermese de aptal değildir. O da önceki kraliçe gibi İspanyolları küçümser ve bu sulara ticaret tekeli olmaları için hiçbir neden olmadığını düşünse de savaş ilanının iki ülkenin kaynakları için de kötü olacağını bilir. İspanya, İngiltere'yi

yenmek için ilk ve tek şansını yirmi beş yıl önce kaybetti. İspanyolların intikam almak için daha güçlü bir armada hazırlamaya giriştiklerini duymuştum, ama III. Philip babası gibi bağınaz değil; üstelik donanmaları adam, gemi ve cephane kayıplarının yerini daha dolduramadı. Onlar bu durumdayken bizim gücümüz kat be kat arttı; dolayısıyla denizdeki üstünlüğümüzü kanıtlayacak bir donanma hazırlamamız an meselesi. Şimdi savaşırsak sonucu tarihin tekerrüründen ibaret olur."

"Savaş ilan etmek gibi bir niyetimiz yok." dedi Gabriel. Kelimelerin aşırı kibarlığından tuzak oldukları anlaşılıyordu. "Filo gelecek ay Havana'dan ayrıldığında, hazine dolu gemilerinizden birkaç tanesini yenmek için orada olacağız."

"Bunu yapamazsınız," dedi Varian telaşla. "Yaparsanız da sağ çıkamazsınız."

Gabriel kafasını çevirdi; "Aman tanrım, Jolly, en azından yeteneklerimize birazcık inanan bir âşışın olsaydı."

"Hayır, tam tersine çok inanıyorum. Ama dört hafta içinde Havana'dan ayrılacak olan filonun da sıradan olmadığını biliyorum. İspanyol hükümetindeki güç dengelerinde ciddi bir değişim oldu; bir sürü yüksek rütbeli subay geri çağrıldı. Normalin iki katı kadar gemi, üç katı kadar da tekne olacak; üstelik ticaret gemisi değiller."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Juliet.

"Hepinizin bildiği gibi on yıl önce İspanyollar yüzden fazla gemiden oluşan filolarını Atlantik'te ileri geri seyretmeleri için sık sık gönderirdi. Bu sayılar uzun yıllar önce birdenbire düştü. Nedeni kısmen filoların eskisi kadar kârlı olmamasıydı. Madenler tükeniyor, dolayısıyla altın ve gümüş stokları için karanın içlerine girmeliler. Esirler ölüyor, yerlerine yenileri bulunmalı, yoksa isyan edip şehirleri kundaklayacaklar. Yükün yarısı Manila filosundan geliyor; rotası Panama'yla Uzak Doğu'nun arası."

"Söylediğiniz şeyleri biz zaten biliyoruz." dedi Juliet, kemerini aceleyle bağlarken.

"O zaman kocaman bir gemiyi, ihtiyaçları yüzünden ufacık iki hazine konvoyuna çevirdiklerini de biliyorsunuzdur? Biri nisanda Havana'ya yetişecek olan Tierra Firme* filosu, diğeri yazın sonlarına doğru yetişmesi beklenen Nueva Espana** filosu.

*Çn. İspanyolcada "Anakara" anlamında.

**Çn. İspanyolcada "Yeni İspanya" anlamında.

İkisine de Cádiz'den Havana'ya kadar eşlik edecek kalyonlar var bir de. Sadece su ve erzak taşıyıp filolar geldikleri yere geri dönene kadar yanlarından ayrılmayacaklar. Bir yılda ortalama otuz tüccar gelip kasasını hazinelerle doldurur, altı ay sonra da on beşten fazla silahlı kalyonla gider."

"Yirmiye yakın," dedi Juliet kuru kuru. "İsterseniz isimlerini, alabilecekleri yük miktarını, silahlarını da söyleyebilirim."

"Bu konudaki bilgi birikiminizi takdir ediyorum. Yine de bilmem farkında mısınız ama filolar onarıma ihtiyaç duyup ya da hava muhalefetine uğrayıp rıhtımlarda kalmaları gerekenden fazla kaldıklarında diğer filolarla muhakkak karşılaşıyorlar; her on yılda bir oluyor bu. Örneğin nisanda yola çıkması gerekenler eylüldeki flotaya kadar bekliyor; bazen tam tersi de oluyor."

Juliet kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Son oluşunda Havana'dan yola çıkan flotada yetmiş beş tane gemi vardı."

"Bir kez daha olacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Gabriel. Sesindeki umursamaz ton yok olmuştu.

"Gerçekten tekrar olacağını söylüyorum." diye kabul etti Varian. "Hatta daha büyük sayılarla karşılaşacağız. Hükümetimizin Sevilla'daki kaynaklarıyla Londra'daki İspanyol elçileri için alıkoyulan belgelere göre Havana'ya gelip geri dönecek üç büyük filoda aşağı yukarı yüz hazine gemisi olacak."

"Yüz gemi mi?" Gabriel yavaşça ısıklık çaldı. "Nakliye rotalarında alışılmadık bir hareketlilik olduğunun farkındaydık, ama..."

Juliet Gabriel'e baktı. "Hollandalı Van Neuk'tan aldığımız raporlara göre Maracaibo'ya demir atan çok fazla gemi var. Tam olarak şöyle dedi sanırım; kaçakçılarla ticaret yapmak için kullanılan kuytuda bir adanın arkasına sıkıştırılmış bir düzine kalyonu görünce neredeyse altına işeyecekmiş. Aceleyle geri çekilmiş ama korumaların daha önce hiç görmediği kadar sert olduklarını fark etmiş."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Gabriel. "Van Neuk palavracının teki. Bir düzine gemi gördüğünü söylüyorsa en fazla üç dört gemi var demektir." Sert gözlerle Varian'a baktı. "Ayrıca adamdan şüphe etmek için nedenlerimiz varken neden size inanalım ki?"

"Çünkü size yalan söylemek bana ne bir şey kazandırır, ne bir şey kaybettirir."

"Hayatın hariç tabii," diye belirtti Gabriel.

Juliet kardeşini susturmak için elini dudağına götürdü. "Bu söylediklerinizin onlara saldırmamızı engelleyeceğine inanma nedeninizi hâlâ anlayamadım. Aksine sizin bilgileriniz yüzünden bizimkiler adamlara köpek balığı gibi saldıracak."

"Bunları size anlatıyorum, çünkü yanlarında fazladan ticaret gemileriyle birlikte guardia* olarak birkaç savaş gemisi de taşıyorlar. Kaynaklarımıza göre Atlantik boyunca kendilerine eşlik etmesi için Hint adalarındaki gemilerinin yarısını geri çekiyorlar. Bu da guardia'ya her biri dört yüz tondan, en az otuz savaş gemisi daha ekler. Top ve askerle dolu olacaklar; tek amaçlarıysa öldürmek."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Unutmayın, ben dük olarak doğmadım; ilk doğan erkek çocuk kuralları yüzünden dük oldum. Sekiz sene ordudaydım. Üç yılımı Kraliyet Koruması'nı kumanda ederek geçirdim. Muhtemelen bilmediğiniz ve duyulursa ölmeme neden olacak bir şey daha var; bu ismi de, bununla birlikte gelen tuzakları da miras aldım. Ordudaki görevimden istifa etmedim, üniformayı mor kadife ve gümüş dantele değiştirdimsem bunun tek nedeni Avrupa'da özgürce seyahat etmemi sağlayacağındandır."

"Casus muydunuz?"

"Sevilla'da bulunma nedenimin, en ünlü ustalardan biri olan Alejandro de Caranca'nın eskrim teknikleri üzerine çalışmak olduğunu söylemeyi tercih ederim. Diğer hayranlarının arasında hükümetin askeriyelekiler de dâhil olmak üzere yüksek rütbeli memurları da var. Halkanın içinde bir İngiliz'le karşılaşınca epeyi böbürleniyorlar."

"Kral buraya göndermek için bu yüzden mi sizi uygun gördü? Bir avuç İspanyol'un ağzını açma konusunda başarı ölçütü olduğunuz için mi?"

"Aslında görev için ben gönüllü oldum. Dahasını isterseniz, boğazıma bıçak dayamaya kalkabilirsiniz. Hayatım kira ve politikadan ibaret olmadan son bir macera daha yaşamak istedim. Yine de bunu Beacom'un yanında söylerseniz, kanımın son damlasına kadar reddederim."

*Çn. İspanyolcada "koruyucu" anlamında.

Juliet'in yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. "Beklediğinizden daha çok maceraya bulaştınız gibi görünüyor."

"Epeyi fazla." diye kuru kuru mırıldandı Gabriel. "Şimdi eve gidip Korsan Kurdun kızını becermesiyle övünebilir."

Varian'ın sabrı zaten sınıra ulaşmışken Gabriel'in kabalığı bardağı taşıran son damla oldu. Yumruğu demir çekiç gibi güçle ve hızla adama savurdu. Dante'nin çenesinin altına denk gelen yumruk adamın kafasını geriye atıp ayaklarını yerden kesti. Hemen ardından ikinci yumruk gelip karnına isabet etti, sonuncusu da göğsüne inip Dante'yi havuzun kenarına devirdi. Genç adam sersemledi, eli kılıcına gitti. Çeliğin kından çıkarılma sesi Varian'ın geri gitmesine neden oldu, ama tek derdi Juliet'in kılıcını kından çıkarmaktı.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyardı.

"Ne yapmak istediğimi sen bilemezsin," diye cevap verdi Gabriel, dudağındaki kanı silerken.

İki kılıcın birbirine vurma sesi duvarlarda yankılanıp Juliet'e bir köşeye çekilmesi için işaret verdi. Kardeşinin yeteneklerini biliyordu, ama dükkünlilerden şüpheliydi. Yine de elini hançerini çıkarmaya hazırladı, geri çekilip ringdeki horozlar gibi birbirlerinin karşısında daire çizerek yürüyen iki adamı izledi.

Gabriel havuzun yumuşak kısmından uzak durmaya çalışıyordu. Kılıçlı kolu iyice uzanmıştı. Varian cüsse itibariyle az da olsa öndeydi, ama Gabriel'in şık kıyafetlerinin altındaki kasları oldukça sert ve güçlüydü. Yeteneği de çam yarması gibi olan kardeşinden kat be kat fazlaydı. Varian St. Clare'e karşı yaptığı göz kamaştırıcı hızdaki savuşturmalarla yüzünde gerçek bir gülümseme oluştu. Kılıcı havayı gümüşten ışıklar eşliğinde yarıyor gibiydi.

Taş duvarlar kılıçların birbirine her çarpışında titriyordu. İki adam durmadan, ritmi umursamadan savaştı. Öne atılan her adım haşin ve etkiliydi, her geri çekiliş rakibi bir yerlere çekme eğilimindeydi. Zeminin bazı kısımları yumuşaktı, yosunları daha kaygandı; haşin bir hamle sırasında kılıç kayaya saplanıp yere taş parçaları savurdu.

Kılıçları havada çaprazlanmış halde bir araya geldiler. İkisi de harcadıkları güç yüzünden suratını buruşturmuştu; birbirlerine eşit güçte oldukları artık aşikârdı. Çelik, kulak tırmalayan bir sesle kayıp Varian'ın Gabriell'in kılıcını çekip almasıyla sustu. Ağzı açık kalan Gabriel kendini çabuk topladı, hemen sola dönüp rakibine saldırdı. Dük diz boyuna gelen suya düştü.

Yanağında da yeni bir kesik daha vardı. Bir çentikten daha büyük değildi, ama dokunduğunda eli epeyi kan oldu.

Bir süre durup parmaklarına baktı. Gabriel Juliet'e dönüp sırttı. Kulağının arkasında çelik sesi duyunca hatasını fark etti. Kalın bir saç tutamı şakağından uçup gitmişti. Çileden çıkan Gabriel hakaretin bedelini ödetmek için bir saldırıda daha bulundu. Bu da şiddetle gelen metalle karşılık buldu. Hamleler o kadar hızlı ve şiddetliydi ki her seferinde mağaranın karanlık gölgelerine doğru birkaç adım atmak zorunda kalıyordu.

Juliet adamların hareketlerini ancak homurtu seslerinden anlıyordu. Gabriel bir anda dikitlerin birinden ötekine ceylan gibi atlayıp Varian'ı savuşturdu, hamle yaptı, adamın hamlelerine de daha o zemine ulaşmadan karşılık verip soluksuz bırakmaya başladı.

"Kol gücün tanrı tarafından filan herhalde," diye bağırdı. "Dantel yakalı bir asilden bu kadarını beklemezdim."

Varian dişlerini sıktı. "Takdir etmenize sevindim. Şimdi, beni dinlemelisiniz. Burada kardeşinizle birlikte olma nedenim böbürlenme hakkı kazanmak değil. Böyle bir amacım hiç olmadı. Aklımdan bile geçmedi."

Gabriel "Hiç mi? Bir kere bile mi?" diye açıkça dalga geçti. "Niyetiniz asil, erdemli ve onurlu mu? Sizle evlenmeyi reddettiğinde biraz olsun rahatlamadınız mı?"

Varian'ın savunma gücü bir anlığına yitti; bu da Gabriel'in adamı yığına savurması için yeterli bir süreydi. Saldırı aleti, kılıcı yerine yumruğuydu; Varian'ın çenesinin tam altına isabet etmişti. Sendeledi, çıkıntıların üzerinde yalpaladı ve yanardöner suya düştü.

Gabriel dibe batışını izleyip Juliet'e muzaffer bir edayla sırttı. Bu sırtış da ancak ayak bileklerinden çekilip dengesini kaybederek havuza düşene kadar devam edebildi.

Juliet ikisi de zemine vurduğunda suyun sıçrayışıyla beyaz kum bulutunu gördü.

Kenara yaklaşırken dua edip durdu; savaşmaya devam ediyorlardı. Suyun gelgitleri hareketlerini yavaşlatsa da su altı balesi gibi arka arkaya gelen kılıç darbeleriyle yumruklar görülebiliyordu. Sonra ikisinin de nefesi tükenince yüzeye çıkmak zorunda kaldılar. Baloncukların arasından koyu renk iki kafa çıktı; üzerlerinden sular damlıyordu. Varian birkaç saniye olduğu yerde kaldı, ama Gabriel dönüp suyun sığ kısımlarına yüzdü. Çıktığında üstünden damlayan sulara aldırmadan gülüyordu. Sonra sırtına bir ceket alıp tükenen nefesini açmaya çalıştı.

Varian suyun diz boyundaki yerlerine geldi, kılıcını hâlâ dikkatle elinde tutuyordu.

"Bu gece beni savaşmaya iten şeyin siz olmadığınızı kabul edersiniz umarım."

Gabriel çenesini sıvazladı; sağa sola hareket ettirip sağlamlığını ölçtü. "Yumruğunuzun sağlamlığını kabul ediyorum. Neredeyse dilimi koparıyordum. Diğerine gelince, nedeninin ben olmadığım çok açık. İki adam da Juliet'i son gördükleri gölgelere baktı; ama kız gitmişti.

On Dördüncü Bölüm

Varian boynunun kenarına vurup kanını emen sineklerden birini öldürdü. Zaten yeterince sinir bozucu olan böcekler batıda alçalan güneşle birlikte insanların tepesinde ve omuzlarında kara bir duman gibi dolaşan yamyamlara dönüşünce iyice çekilmez hale gelmişti.

Juliet adamları beklememişti. Gabriel'in liderliğinde yürüdükleri patika doğu eğiminin etrafından dönüp birkaç siyah, uzun burunlu savaş topunun yanından geçtiler. Her bir mevzile gönderilmiş iki adam varmış, ama Dante'nin açıklamasına göre uyarı alanın çaldığı anda bu sayı yüzleri bulabilirmiş.

Silahları geçip kanala doğru giden çıkıntıya geldiklerinde bitki örtüsü belirgin ölçüde yoğunlaştı. Varian, palmiye ağaçlarıyla zakkumların birbirine geçmiş yapraklarının arasından denizi gördü. Bu da dik yokuşun yukarı kısımlarında olduklarını gösteriyordu. Manzara, denizdeki bir geminin görebileceğinden çok farklıydı; patikanın yüksek düzlüğe doğru genişlediği yeri, tüfekli adamların saklanmış galeride durup herhangi bir gemiyi vurabilecekleri yeri görebiliyordu. Cin kadar berrak suya baktığında kalın hırça mapalarının da dipte ağ gibi duruşunu fark etti. İşaret verildiğinde hazırlanıp yolun diğer tarafındaki pantele sıkıca bağlanabilirlerdi. Böylece izinsizce girmeye kalkan münasebetsizleri oldukları yere mıhlarlardı.

Varian boynuna bir fiske daha atıp Gabriel'in arkasından pis pis baktı. Genç Dante sivrisinek ordusundan pek rahatsız olmuyor gibiydi; uzun ve hızlı adımlar atıyordu. Ancak nöbet yerlerine yaklaşırken yavaşlıyordu. Kıyafetleri, saçlarının koyu dalgaları kadar ıslaktı. Her adımında botlarından şlap diye sesler çıkıyordu. Mağarada gösterdiği çenebazlığa rağmen yürürken pek konuşacak bir şeyi yok gibi görünüyordu. Sadece özel bir soru sormak için konuşuyordu.

Varian cesaret edip "Geminiz," dedi. "Adı... Hürmetkârane?"

"Mert."

"Şahane bir isim."

Gabriel birdenbire durdu, Varian neredeyse arkaya düşüyordu. "Sonlara doğru, sırlıslıkla olmadan hemen önce bileğinizle bir şey yaptınız. Önce bileğimi tuttunuz sonra bükünüz. Azıcık daha sıkarsanız bileğimin gücünü yok edip elimdeki kılıcı yere düşürecektiniz. Her şey sizin lehinizydi, ama siz kullanmadınız."

Varian cevap verecekti, ama ağzını açar açmaz içine böcek girdi.

"Eğer beni kendinize yandaş yapabileceğinizi düşündüyseniz yanıldınız. Keşke devam edip beni silahsız bıraksaydınız; sonra kılıcı boğazıma dayayıp ben özür dileyene kadar tutsaydınız. O zaman daha çok şey kazanmış olurdunuz."

"Bir dahaki sefere daha dikkatli davranırım," dedi Varian sakince. "Düşündüğüm tek şey..."

"Beni kardeşimin önünde duyduğum utançtan kurtarın. İnanın bana, ne yaptığınızı gördü. Bu da beni hiçbir şeyden kurtarmaz, yalnız onun diline düşürür. Jolly'miz akıllı bir kızdır. Bir tek cümle etsem, kendinizi onunla savaşırken bulursunuz. En iyi performansınızı sergilemezseniz sizi sırf hakaretin bedelini ödetmek için bile dilimler." Durup soluk bir gülüş sergiledi. "Bu konuda oldukça asidir."

"Farkındayım."

"O hareketi bana bir daha gösterir misiniz? Daha önce hiç görmemiştim."

Varian başını salladı. "Olur. Ama saldırınızda pek hata görmedim. Beni kabul etmek isteyeceğimden daha iyi idare ettiniz."

Dante sırttı. "Ayıp ediyorsunuz. Ayrıca doğru mu söylediniz? Gerçekten Alejandro de Caranca'nın öğrencisi miydiniz?"

"Beni daha iyi tanısaydınız," dedi Varian düz bir sesle, "ettiğim lafların senet kesinliğinde olduğunu, şüphe etmeye kalkanları ölümün beklediğini bilirdiniz."

Gabriel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kız kardeşimi daha iyi tanısaydınız sadece hoş bir surat ve bir çift güçlü koldan etkilenmeyeceğini de bilirdiniz. Sizin altınızdayken kulağına her ne fısıldadıysanız, sizinle mürettebatı arasında bir seçim yapması gerektiğinde sözlerinizin hiçbir önemi olmayacak. Kendi adıma, eğer onun saçının teline zarar vermeye kalkarsanız sizi başınızdan kışınıza kadar yararım, güneşin altında bir yerlere bağlayıp siz delice çılgınlık atana

kadar deniz kuşlarının etlerinizi tırtıklayışını izlerim. Jonas daha da yaratıcı davranır, eminim. Hele babam... Delirmek ve ölmek size ancak ödöl olur onun ellerinde. Akıllıca davranın ve bir dahaki sefere pantolonunuzu çözerken bunu aklınızda bulundurun."

Dante yeşil bitki örtüsünün arasında kaybolmadan önce, Varian yakışıklı bir sırıtışa daha maruz kaldı. Yolun kalanını sessizce yürüdüler. Yokuşun sonuna vardıklarında hava akşam karanlığıyla mosmordu. Beyaz evin iki kanadında da ışıklar yanıyordu. Rıhtımdan daha parlaktılar.

Juliet mağaranın dışında beklemiyordu. İki aptalın birbirini öldüreceğinden emin olunca patikadan geri dönmüştü. Kılıcını iki adama doğrultmayacağından emin olamamıştı çünkü.

Yokuştan aşağı inerken palmiyelerin yapraklarından aldığı neşeyle siniri biraz geçmişti. Eve geldiğinde yanakları yanmaya devam ediyordu. Çıplak elleriyle kırmak istediğı iki adet kafa vardı; bu düşünceyle volta atıp durdu. Biri, ihtiyaç duymadığı halde kendini savunmaya kalkan Gabriell'in kafasıydı; diğeryse Varian St. Clare'in kafasıydı; çünkü... çünkü zekiydi, baştan çıkarıcıydı ve sabah adamın yatağından, sadece tatmin olduğunu gösteren bir esnemeyle kalkabilmiş olmalıydı.

Casus olduğunu kabul etmişti. Hint adalarına geliş nedeninin, kalesine dönüp evli, mutlu, çocukluyma oynamaya başlamadan önce son bir macera yaşamak istemesi olduğunu kabul etmişti. Gabriel haklı mıydı? Juliet sadece maceranın bir parçası mıydı?

Öyle olsa bile itiraf etmenin nesi kötüydü ki? Hatta öyle olması kendisi için daha iyi değildi; sadece arzu; bu kadar basit. Altında başka nedenler arayarak neden daha çok karmaşıktırıyor? Neden evliliğı her derde deva ilaç gibi sunmuştu? Tanrı aşkına neden erkekler arzularına göre hareket edince oluyordu da kadınlar bu sulara yüzmeye başladığında günahlarının derinliklerinden arınmaları gerekiyordu? Bu durum isteyip istemedikleri sorulmadan saygınlıklarını neden yok ediyordu? Adam konuşmaya çalışırken boğazında kılçık var gibiydi; Juliet evet deseydi gariban uşığı gibi yığılıp kalacaktı sanki.

Juliet küfredip yerdeki çiçek saksısına tekme savurdu. Ayak parmakları mahvoldu; kenara çökmek için verandaya kadar tek ayağının üzerinde hopladı.

Ayak seslerini duyup kafasını çevirdi. Bahçenin sonundaki patikaya girmişlerdi. Gabriel önde, St. Clare birkaç adım gerideydi. Birlikte gayet rahat gibiydiler. Juliet ayrıldıktan sonra kavganın devam ettiğini gösterecek hiçbir şey yoktu. Kıyafetleri büyük ölçüde kirliydi, ama rüzgâr Varian'ın saçlarına çok iyi davranmamıştı; Arapsacı gibi omuzlarına düşüyordu.

"Birkaç delik daha görmek istersen gömleğine bakabilirsin," dedi Gabriel neşeyle. "Ama tek parça halinde geri getirdim. Babam döndü mü, biliyor musun?"

"Gidip bakmadım, ama birkaç dakika önce atların evin önüne gelişini duydum."

"O zaman kendime büyük bir kadeh rom doldurup çenemdeki acının geçmesini bekleyeyim. Bu arada ekselansları dövüşün sonunda yaptığı o tatlı küçük bükme hareketini bana göstermeyi teklif etti." Hayali kılıcını havaya doğrulttu. "Ben de çok istiyorsa deniz kuşlarını beslemesine izin verdim. "

Kibarca reverans sundu; yoluna devam etmeden Juliet'in buklelerinden birine dokunup adama kaş çatarken bırakıp gitti.

"Kuşları beslemek mi?"

"İç organlarımla," diye özet geçti Varian. "Ölçüp tartmadan pantolonumu çözmeye kalkarsam kuşları iç organlarımla besleyecekmiş."

Juliet iç geçirip belirgin bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Aramızda yaş olarak on ay bile yok. Sanırım bu yüzden kendini yenilmezi oynamak zorunda hissediyor."

"Bana da çok çekiniyormuş gibi geldi. Durumlarımız tersine dönse, ben onu kız kardeşimle rezil bir durumda yakalasam..." bir an sesi titredi. "Juliet... Orada söylediğim şeyde çok ciddiydim. Teklifim şaka değildi."

Kuşlarını çattı. "Ağzınız şu anda da o anki kadar zoraki açılıyor. Cömert jestlerinizi kendinize saklayın ekselansları. Burada kimsenin onlara ihtiyacı yok. Kaçamaklarımız zevkliydi, gerçekten öyleydi. Ama bana evlenme teklif etmeye devam ederseniz kılıcımla size bizzat ben saldıracağım. Kılıcım?"

Elini uzattı, Varian bir anlığına tereddüt ettikten sonra kızın kılıcını ve kayışını geri verdi.

"Beni birkaç yıldır birileriyle bir şekilde baş göz etmeye çalışan sevgili anneciğim aldığım ilk evlilik teklifini reddettiğimi duyunca epeyi hayal kırıklığı yaşayacak. Hele de iki kere reddedildiğimi duyunca..."

"Sevgili anneciğiniz daha dürüst bir evlat yetiştirebilseydi keşke."

Varian iç çekip kızın yanına oturdu. "Ben sana karşı hayatım boyunca kimseye olmadığım kadar dürüsttüm Juliet."

"Cusus olduğunu bana söylemeyi ne zaman düşünüyordun?"

Dudaklarını ısırđı. "Aylar önce oynanıp biten çok küçük bir rol olduğu için söylemem gerektiğini düşünmedim. Burada oluşumun zaten söylediğim dışında alçakça bir amacı yok. Babanızın korsan gemilerinin adlarını yazmak için gelmedim buraya. Onları zaten biliyoruz. Gücünüzü ölçmek için de gelmedim; onunla ilgili de tonla bilgi var elimde. Emin ol, bu adanın gerçek konumunu bilmek için vahiy inmesi lazım, ama tahmin edebildiğim kadarıyla Windward Geçidine bir günlük mesafedeyiz. Sığınağınız benimle tamamen güvende."

Juliet'e döndüğünde onun için bekleyen iki kara göz buldu. "Acemi Çaylağın tablo okumalarından edindiği düşünce için fazla şey biliyorsun." diye mırıldandı Juliet.

"Yüz fersahlık bir yanılma payım var, ama ekvatorun üzerindeki takım yıldızlarını biliyorum ve bariz şekilde kuzeydeyiz."

"Bu sana güvenmemi mi gerektiriyor?"

"New Providence adasındaki randevunun da farkında olduğumu söylersem seni biraz yanıma çekebilir miyim? Tarihlerim de düşüncelerim kadar şaşkın değilse korsan gemilerinin yıllık toplantısının önümüzdeki iki hafta içinde olması gerekiyor."

"Gabriel mi söyledi?"

Kafasını salladı. "Londra'dan ayrılmadan önce biliyordum zaten. Argus' un gittiği yer de orasıydı. "

"Korsanlarla dolu bir rıhtıma mı gidiyordunuz yani öylece? Silahlarını kuşanıp sizi İngiltere'ye kadar uysal kuzular gibi takip etmelerini mi bekliyordunuz?"

"Genel afla ve özürlerle ilgili teşvik edici şeyler sunmakla görevlendirildim."

"Başlıklar? Topraklar? Mülkiyetler? Denizi hâlihazırda yöneten birine krallık vermek, sandıklarla parası olan birine sadaka vermekle aynı şeydir. "

Bir süre kızın gözlerine baktı Varian, sonra çaresizlikle ellerini açtı. "Bu durumda sunabileceğim tek şey gerçekler. Ailenizi birilerine ispiyonlamak için gelmedim buraya. Adanın

konumlarını birilerine bildirmek için yıldızlarla, tablolarla ve sınır işaretleriyle uğraşmak gibi bir niyetim de yok. Şunu yapmak için" -kızı nefesini kesecek sertlikte öptü-"alçakça dürtülerim de yok. Teklifim korku dolu gibi görünmesinin tek nedeni senin çok korkutucu bir genç kadın oluşun. Dünyamı ve daha birkaç gün öncesine kadar somut, gerçek ve değişmez olduğunu bildiğim her şeyi bu kadar çabuk tersine çevirip tanımayı bile beceremediğim bir şeye döndürmenin beni sersemletmesini de unutmamak lazım."

Elini kızın saçına geçirdi, eli orada kalıp gözleriyle yüzünü incelerken tekrar öpmeye kalkmadı.

Juliet hayal kırıklığı yaşamakla rahatlamak arasında bocalıyordu. Adam kollarına yeniden alırsa öpüşüne karşılık mı versin, yoksa itsin mi bilemiyordu. Kafası karışan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek bile bir rahatlık sağlamamıştı. Hiçbir şey değilse bile en azından adamdaki yerleşmiş mülkiyet adabının aralarındakini mümkün olan en düşük karmaşıklıkta tutacağını tahmin ediyordu... Biliyordu. Lanet olsun.

Sonra adam ilan-ı aşkla karşısına gelecekti ve Juliet bir de vereceği cevabı düşünmek zorunda kalacaktı.

Ayağına baktı. "İçeri girmeliyiz. Açlıktan ölüyorum; ağzım deniz suyu gibi kokuyor."

Varian yavaşça doğruldu, aynı yavaşlıkla yüzünü toparlayıp daha az ödün veren bir ifade takındı."Babanla görüşmem gerekirse bu şansını kendimi daha kabul edilebilir kılmaya adayacağım."

"Dün giydiklerin seni kendini beğenmiş, kendi işimi ben hallederim havasında gösteriyordu. Pamuklu kıyafetlerle daha iyi bir izlenim bırakabilirsin."

"Değerlendirmelerinizin önünde saygıyla eğiliyorum, madam."

"Gerçekten mi? O zaman kendinizi içeride bekleyen gerçek değerlendirmeye ve jüriye hazırlayın, efendim."

Varian ünleri kendilerinden önde yürüyen Lucifer'le de Geoffrey Pitt'le de henüz tanışmamıştı. Cimaron, muhtemelen hayatı boyunca gördüğü en uzun ve cüsseli adamdı. Odanın bir köşesinde yükselen kocaman, siyah bir kas dağı gibiydi. Gözleri kafasına delinmiş dipsiz kuyular gibiydi. Sırtırken dudaklarını gerdiğinde dişlerinin oyuk kısımları beyaz hançerler gibi parlıyordu.

Pitt göz korkutuculuk konusunda pek geride sayılmazdı. Koca odayı kaplayan adam kadar uzun ya da yapılı değildi, ama kaslarının büyük kısmı kulaklarındaydı. Juliet böyle demişti. Simon Dante'yle hemen hemen aynı yaşıydı, ellilerinin ortasında. Ama yüzünde daha az çizgi vardı, güneşte rengi açılmış saçlarında beyaz tel görünmüyordu. Gözleri açık yeşildi; insanın içini gördüğünü belli eden bakışları vardı. Ancak bir aptal ona yalan söylemeye kalkabilirdi, çünkü bakışı aldatıcı derecede arkadaşçayken içgüdüleri kılıç gibi keskindi. Juliet adamı tanıştırdığında gözlerini Varian'la Juliet arasında gezdirirken ağzında oluşan ufak gülümseme de bunu gösteriyordu.

"Bizimle bir kadeh konyak içer misiniz?" diye sordu Simon Dante. "Yoksa ada romumuzu mu denemek istersiniz?"

"Konyak alayım, teşekkür ederim. Sanırım midem rom için yeterince sağlam değil."

Dante kadehi doldurup adama verirken dağınık saçlarını, nemli kıyafetlerini ve şakağındaki sıyrığı inceledi. "Yorulmuş gibi görünüyorsunuz, kızım ne gibi işkenceler yaptı size?"

Neyse ki Juliet öksürürken henüz şarap içmemişi, ağzından çıkanlar havadan ibaretti.

Varian kalbinin atışlarını belli etmeden, "Bana adanızın nefes kesen manzarasını göstermeyi teklif etti. Zirveye çıkarmak nezaketini de gösterdi." dedi. "Hangi yöne bakılırsa bakılsın göze çarpacak olan yönetiminize hayran olduğumu belirtmeliyim, Kaptan. Yukarı çıkarken de aşağı inerken de canımıza okuyan böceklere hükmetmiyor olmanız çok yazık."

"Ne ahlaksız kerata, değil mi?" Gabriel kadehini kaldırarak onay verdi. "Patikayı onlardan arındırmak için kılıcımı kullanmak zorunda kaldım."

"Dağa mı çıktınız?" diye küçük oğluna sordu Simon, böyle bir aktivite her gün yaptıkları bir şey değilmiş gibi.

"Çıkmış bulunduk," diyip omuz silkti. "Birdenbire aklıma geldi. Üstelik birileri şu ikiliye eşlik etmeli. Öbür türlü Juliet, biz kralın sevimli cümleciklerini duyamadan adamı uçurumdan atacak."

Dante oğlunun yüzündeki gittikçe koyulaşan kırmızıya baktı, sonra Varian'a dönüp kadehini kaldırırken gülümsedi. "Sağlığınıza, beyefendi."

"Sağlığınıza, Kaptan."

İçtiler, gözleri kadehlerde takılı kaldı.

"Ee, Genel Affi sunmaya geldiniz demek. Olursa bütün hatalar ve ihlaller affedilecek, ama bunun için İspanya'yla anlaşmamızın hükümlerine tamamen uymamız gerekecek. Anlamış mıyım?"

"Eklenmesi gereken birkaç şey var, ama genel itibarıyla anlamışsınız. Bu da kralın üç sayfadan oluşan niçin ve bu yüzdenlerini tek cümleye indiriyor."

"Kralın kendisi bu yazıyı imzaladı mı? Yoksa bu pis iş için bakanlarından birini mi görevlendirdi?"

"İmzalayan kralın bizzat kendisiydi. Gözlerimle gördüm. Bu sırada İspanya elçisi de oradaydı, böylece bir kopyası da İspanya'ya gönderildi."

"Kararname yanınızda mı?"

"Maalesef hayır. Argus'la birlikte kayboldu."

Jonas odanın bir ucundan homurdandı. "Çok iyiymiş."

Varian dönüp kehribar renkli gözlere baktı.

"Evet, haklısınız. Çin imparatoru olduğumu kanıtlayacak belgeler vardı yanımda; ama hepsi gemiyle birlikte battığına göre nasıl kanıtlayabilirim ki? Bu durumda," diye ekledi Jonas, "size dair elimizde sadece kimliğinizle ilgili sözleriniz var."

"Yalan söylemek için bir nedenim yok, efendim." dedi Varian sakince. "Ayrıca sözlerim de yakınımıdaki pek çok insan için yeterlidir."

"Etrafınıza bir bakın. Yakınınızdaki insanlar gibi mi duruyoruz?"

"Durun Allah aşkına!" dedi Juliet bacağına sandalyenin kenarından atıp kalkarak. Kadehini tekrar doldurmaya gitti. "Oldu olacak bir kâse kaynar yağ getirip adamdan dibindeki taşı çıkarmasını isteyin. Eti kemiğine kadar erirse, yalan söylediğini anlarsınız. Ha bir şey olmazsa kesin doğru söylüyordur."

Bu alaya cevap veren tek kişi sırtıp fikri onaylarcasına başını sallayan Lucifer'di.

Simon nazikçe kadehini bitirdi. "Ben misafirimize sadece şu an için bile olsa güvenmeyi düşünüyorum. Güvenmemiz için iyi bir nedenin var mı?"

Jonas homurdandı. "Ben güvenmiyorum. Bu benim için yeterli."

Isabeau açık kapıdan içeri girdi. "Gözleri mavi değil de kahverengi olsaydı bile karnın romla doluyken bu senin için yeterli bir sebep olurdu sevgili Jonas."

Doğrudan odanın köşesine, vişne ağacından yapılmış masaya yürüdü, üzerine bir tomar kâğıt koydu. En üsttekilerin kenarları kıvrılmıştı, kiminin üzerinde yelkenlerin kırıldığı yerlerden bulaşan cila duruyordu.

Juliet'in yanına gidip bir kadeh şarap doldurdu, ailesiyle konuşmaya başlamadan önce bitirmişti.

"Neredeyse bütün gün okudum." diye bildirdi. "Mürettebatın yük listeleri ve yükleri dışında seyir jurnalleri de var, birazdan elimde olacaklar. Kaptana İspanya'ya götürmesi için verilen kalın bir tomar da kişisel belge mevcut. İspanyollar en basit şekilde azgın diye tanımlanabilir. Yemekler, böcekler, bataklıklar, nhtımlardaki koşullar, garnizon barakalarından gelen sesler, evlerine dönmeyi ne kadar istedikleri, Sevilla'nın ılık ovalarını nasıl özledikleri, Pyrenees'in esintileri, kar, zeytin ağaçları... Sayfalarca bunlardan bahsetmişler. Yüzlerce sayfa boyunca sevgililerine, metreslerine karılarına ve ailelerine gözyaşlarıyla dolu sözler vermişler. Mi amor* lafını her okuduğumda dişlerimi gıcırdatmamak için sıkamak zorunda kaldım." Durdu, kadehini doldurması için Juliet'e uzattı.

"Sonra komutanlardan, gobernador**' dan, lanet dalkavuklardan gelen resmi raporlar da var. Tek dertleri subayların odalarındaki masalarda yeterince örtü olup olmadığını öğrenmek. Hele aşçı! Tanrım adamın arkasında piçin teki mesane diye ağlıyor. Tam üç sayfa bundan bahsetmiş. Tam üç sayfa mesaneyi anlatmış, yazanın eli de tavuk ayağı gibi filandı herhalde. Mesane ne yahu? Bir kız adı mı, yemek mi? Ne?"

Kimse cevap veremeyince Varian parmak kaldırmaya cesaret etti. "İzin verirsiniz, bildiğim kadarıyla domuzun sidik torbası. Etleri dinlendirirken kullanılır."

*Çn. İspanyolcada canım, sevgilim anlamında.

**Çn. İspanyolcada yönetici anlamında.

"Zonklayan bir kafayla yorgun gözleri de dinlendirir mi? Eğer yapabiliyorsa kendim için de bir kasa istiyorum. Gördüğünüz üzere anlamak için her bir yazıyı defalarca okudum. Bir kısmı burada, aynı piçten hemen sonra gelen kâğıtlar. Ömrü boyunca yelken açmasını sağlaması için dünyanın en önemli armadasına katılacak diye Baranquiella'dan Havana'ya gitmek üzere yola çıkmaya hazırlanan yirmi gemi olmasına rağmen velet hâlâ ağlayıp sızlıyor. Neyse ki gemilerin herhangi birinde değilmiş."

"Tanrı o harika işleri çıkaran aşçıları korusun," diye derin bir cümle kurdu Gabriel.

"Neyse ki adam hep aşçılık yapmamış," dedi Isabeau. "Belli ki ailesi rahip olmasını istemiş; ama o açgözlülük tapınağına ibadet etmekte ısrar etmiş. Anladığıma göre ceza olarak Nueva Espana'ya gönderilmiş. İnanın bana bütün acılarını, şikâyetlerini anlıyorum; bağırsaklarıyla ilgili olanları bile. Siz Harrow Dükü olmalısınız," diye ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle Varian'a döndü.

"Kontes," dedi Varian resmi bir reveransla. "Emrinizdeyim."

"Kontes mi? Bana bir daha böyle hitap ederseniz bıçaklarımdan kaçınmanız gerekecek beyefendi. Yalnızca Beau diyebilirsiniz. Ben de size...?"

"Varian." Resmîyetin olmayışına şaşırılmıştı. Kadının olmayan elini öpmek için içgüdüsel olarak eğilmek şeklindeki ölümcül hatasına da en az bu kadar şaşırdığı söylenebilirdi. "O şeref bana aittir."

Kadın kısık gözlerinin ardından Varian'ın yüzünü inceledi. "Kızımın bıçkı dikiş işlerine devam ettiğini görebiliyorum. Gelişmişsin bebeğim," dedi omzunun üzerinden gülümseyerek. "İyi ki de gelişmişsin yoksa böyle yakışıklı bir yüzü mahvetmek utanç verici olurdu."

Varian parmak uçlarıyla yanağındaki yaraya dokundu. Beacom'un dün tıraş ederken yaptığı kısa yara dışındaki yaralarını, özellikle saç hattı boyunca devam eden, açıklamaktan kaçındı. Yakışıklı kelimesi yüzündeki dikişlerle alacalı yanıklarına yakışmıyordu.

"Gemi jurnallerine gelince," dedi kocasına dönerek. "Seyahat jurnali gibi. Kaptan gemiyi Havana'dan Meksika'daki New León'a yönlendirmiş sonra da gümüş para yükünü alacağı güneye, Vera Cruz'a. Oradan aşağı inip Manila kalyonlarından ticaret gemilerinin taşıyamayacağı miktarda baharat taşımayı kabul ettiği Nombre de Dios'a devam etmiş. Garnizondan Capitân Recalde'yle yüzlük bir tabur almış. Nombre de Dios'tan ayrıldıktan sonraki hafta Santo Domingo'nun capitân del navio'su bir kaza geçirmiş, fırtınada üst güverteden düşüp belini kırmış. Bu sırada Recaldo da

menzillerini belirliyormuş; Porto Bello, Baranquilla, Cartagene ve Margarita adalarında konaklamışlar. Her duruşlarında Havana'ya giden biraz daha yük ve asker almışlar. Hispaniola'dan sonra son duraklarına vardıklarında rıhtımda bir sürü geminin beklediğini görünce rahatlamışlar. Kesin konuşmak gerekirse on sekiz gemi varmış. Önceden aldığı taburlardan bazılarının, güvertelerdeki kalabalığı azaltmak için bu araçlara gönderilmiş. Bu da yaklaşık yedi yüz kişiye tekabül ediyor."

"Yedi yüz mü?" diye sordu Juliet.

"Denizciler hariç. Yani düşündüğünden daha şanslısın yavrum. Santo Domingo'yla bir hafta erken karşılaşsaydın adam başına üç kişiyle değil altı kişiyle uğraşmanız gerekecekti."

Geoffrey Pitt kaşlarını çatmıştı. "Hispaniola'da on sekiz gemi mi varmış? Normal sayı altı ya da yedi olmalıydı."

"Flamenklerin Maracaibo'dan da normalden fazla sayıda geminin yola çıktığı yönündeki raporlarını unutma." diye ekledi Gabriel. "Yine de bunu misafirimize danışabilirsiniz. Aynı anda demir atan üç filoyla ilgili büyüleyici açıklamaları var. Üstelik bu gemiler İspanya'ya doğru yola çıkmak için Havana'ya yüz tane hazine kalyonu getirmişler."

"Yüz kalyon mu? Bu büyüklükte bir filo en son..."

"Yirmi yıl önce oluşturulmuştu," dedi Varian, Pitt'i zorluktan kurtararak.

"Bence otuza yakınlar," dedi Isabeau sakince. "Hepsi savaş gemisi olan donanmayı son görevlendirişleriydi ve nedeni üç filonun aynı anda aynı yerde olması değildi. Dünyadaki en geniş istila filosu La Felicissima Invencible*ⁱ ilkbaharda İngiltere'ye karşı denize salmak düşüncesini taşıyordu. İspanyolca biliyor musunuz Varian?"

"Evet... Evet biliyorum."

"İyi. O zaman bu durum sizin özel ilgi alanınız olmalı." Masaya bıraktığı kâğıtlara döndü, en üsttekini aldı. Ağır parşömenden yapılmış tek bir kâğıttı, iki cila izi bir de Yeni İspanya'nın başkanının imzasını taşıyordu.

*Çn. İspanyolcada Yenilmez Felicissima anlamında.

"Kral en yüksek rütbeli subaylarını çağırıp taburlarla savaş gemilerinin Castile'e dönmesini emretmiş gibi görünüyor. Ayrıca İngiltere kralını barışın devam ettiğine inandırmak konusunda çok başarılı olduklarını da belirtiyor. Filonun İspanya'ya dönüşüyle yeterince adamları ve gemileri olacak. Ekonomik anlamda da kârları var tabii; önümüzdeki yıl bir işgal armadası daha gönderecekler, dolayısıyla hem asil atalarının intikamını alacaklar, hem de kâfirlerin soyunu İngiltere'den kazımış olacaklar. Böylece Tek Gerçek Tanrı'nın gücünü ve zaferini taçlandıracaklar." Isabeau öne çıkıp belgeyi Varian'a uzattı. "Anladığım kadarıyla buraya kocamı ve diğer korsanların gemilerini rıhtımda tutmaya ikna etmek için gönderilmişsiniz. Y yapmak istediğinizin bu olduğuna emin misiniz?"

On Beşinci Bölüm

Korsan Kurt'la Geoffrey Pitt, Varian'ı harita odasında kendilerine eşlik etmeye davet ettiler. Mekândaki en geniş yer burasıydı. Yaklaşık beş metrelik duvarların ikisine çizilmiş renkli kıta ve kıyı şeritlerinin haritaları da isminin odaya ne kadar uygun olduğunu gösteriyordu. Yeni Dünya'daki İspanyol anakarasını da kapsayan kara parçaları bir duvarın çeyreğini kaplamıştı. Florida'nın ucundan Yeni Leon Krallığını dolanıp Yucatan, Panama'ya inen oradan da Tierra Firme'in kuzey kıyısıyla Cartagena'dan Paria'ya geçen kıyı şeritlerinin her türlü detayını içeriyordu. Büyük körfezin içine çizilen adalar Greater Antilles ve Bahamalarla Karayiplerdi. Bilinen her şehir, liman, koy ve adacık iyice tanımlanmış, rotalar ve geçitler Yengeç Dönencesi'ni gösteren mavi hat gibi işaretlenmişti.

İngiltere, Avrupa'nın batı kıyısı ve Akdeniz başka bir duvarı doldurmuştu. Ama Akdeniz'in olduğu yer raflarca kitap doluydu, rulolarca harita, tablo, astrolojik çizelge vardı. Dördüncü duvarda terasa çıkan kapılar bulunmaktaydı. Kapının iki büyük kanadının arasında yemek masası büyüklüğünde bir masa vardı. İspanyol Anakarasının üç boyutlu haritasını taşıyordu. Bariz işaretleri olan adaları, kanalları, kayalıkları, kıyı şeritlerini ve nehirleri gösteriyordu. Birkaç küçük taş blokla gösterilen kalelerin üzerinde, bulunduğu adayı ya da limanı yöneten ulusu gösteren bayraklar vardı. Çoğu İspanyol'du; ama şaşırtıcı sayıdaki Fransız ve Hollandalı bayrakları özellikle Karayiplere baskınların yapıldığını gösteriyordu.

Odanın diğer ucunda sehpa, bir çizim masası, çeşit çeşit sandalyeler ve küçük okuma masaları vardı. Varian inanmayan gözlerini tavana çevirdiğinde ancak çatıya çıkıp gökyüzüne baktığınızda görebileceğiniz bir manzarayla karşılaştı. Tavanda takımyıldızların haritası vardı.

"Karımın eseri," dedi Simon Dante, Varian'ın detayları anlayıp ağzını kapatabilmesini beklerken. "Pirana gibi yorulmak bilmezdi. Üç lohusalık döneminde de bunlarla uğraştı, ben de ya ona yapacak bir şey bulacaktım ya da her seferinde bir adada tek başına bırakacaktım."

"Söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Böylesine olağanüstü bir eserle hiç karşılaşmamıştım. Kiliselerde ve katedrallerde bile. Kralın amiralleri böyle bir odaya sahip olmak için ruhlarını bile satar."

Dante iltifatı gülümseyerek kabul ettikten sonra üç kadeh rom doldurdu. Akşam yemeğinde çok fazla şarap içmişlerdi; çorba ve kocaman bir şişe köpek öldüren Rhenish, karides ve ıstakozla sert bir Madeira, koyun eti ve biftekle de yumuşak Burgundy tüketmişlerdi. Tatlı için ikram edilen meyve ve peynirlerle Fransız konyağı sunulmuştu; böylece tatlı kamış romunun tadını tombul Hollanda sigaralarıyla birlikte çıkarmışlardı. Varian'ın başı dönüyordu, ama herşey son derece netti, odaklanma problemi yoktu. Ayıklığında gerginliğinin büyük payı vardı elbet. Ne de olsa incelediği tek belge Isabeau Dante'nin sakince sunduğu değildi, önceden de söylenti ve dedikodudan ibaret onlarca belge okumuştı. Genel itibariyle hepsi hainlik, dolandırıcılık, aldatma ve ihanet üzerineydi. Şaşkınlığı ve karışıklığı yüzünden yemek masasındaki konuşmalara neredeyse dâhil olamıyordu. Pitt'le Simon Dante'nin birbirleriyle ancak birkaç kelime ettiğini fark etti. Gerçek karakterini anlamak için bir süre onu incelemişlerdi. Bu nedenle harita odasına gitmekle ilgili tekliflerini hem ilgiyle, hem endişeyle kabul etti.

"Demek askeri görev yaptınız."

"Dokuz sene orduda çalıştım."

"Çok genç yaşta başlamış olmalısınız?"

"On altı yaşındaydım. İş hayatı ve aile olaylarıyla daha çok ilgilenen iki kardeşim vardı. Ordu benim için kaçış oldu."

"Kardeşleriniz?"

"En büyüğü, Richard, yaklaşık beş sene önce öldü. Lawrence düelloda öldürüldü."

"Sizin dük olmanızın nedeni bu ölümler miydi? Gerçi kralın hizmetinde kalmışsınız gibi görünüyor."

Varian omuz silkti. "Sarayda güç mücadeleleri vardı. Etrafta kurtlar dolaşırken sadakatsizlik göstermek için uygun bir zaman değildi."

"Sadakat, nedeni ne olursa olsun herkes için hayran olunası bir özelliktir." dedi Pitt. "Sizi genç yaşta Kraliyet Koruması'nın başına geçecek bir terfi aldığınıza göre görevinizi lâıykıyla yerine getirdiniz demek."

"Lâıykıyla yerine getirdiğim tek şey aptallıktı. Bir gün bana, parlamentoyu açtığında kralı çok sinirlendirecek bir not verdiler. Ben de aptal gibi mahzenleri aratıp sanığı buldum, fitilli lambayı yerinden aldım, önünüzdeki birkaç santimetreden ötesini göremiyordunuz."

Dante güldü. "Kralın parlamentoya gıcık olmasının nedeni anlaşıldı. Yine de yalnızca fitili barut fıçısından çıkardığınız için bu görevi aldığınızdan şüpheliyim. Yaşlı Gloriana da genç gladyatörlere bayılırdı. Yaklaşık on tane boğa boyunlu güreşçi önünde durur, o da gözlerinde en büyük ateşi gördüğünü seçerdi. Üstelik oğlumu savaşıyla etkileyebilecek kişi sadece yakışıklı olduğu için kaptan üniformasına lâıyk görülüş olamaz. Ayrıca denklerinin güvenini ve saygısını kazanmamışsa bir avuç korsanı silahlarını indirmeye ikna etmesi için gönderilmez. Eklemem gereken bir şey var, size güvenmekte epeyi haklılar gibi görünüyor, çünkü maksadınızı devam ettirmede epeyi başarılısınız. Satrançta zorlu bir rakip olacağınızı düşünüyorum. Ama yeterince de kibarsınız. Bana şu kralı biraz daha anlatın. Tahtında İskoç yönetici oturan ülkenizde durumlar nedir?"

"Halkın onu İspanyol bir krala tercih edeceğine eminim," dedi Varian sakince.

Dante gülümsedi, "Peki ya siz, beyefendi? Siz neyi tercih edersiniz?"

"Bana seçenek sunulmamasını tercih ederim."

Gümüş rengi delici gözler küçüldü. "Ben de. O zaman İngiltere'yi kaderine terk edelim, olmaz mı? Londra'ya dönüp Korsan Kurtla tanışıp gayret dolu, ürktücü ikna sürecinden sonra başarıya ulaştığınızla övünebilirsiniz. Ben de bu süre zarfında bize karşı baskın üstünlükleriyle uyarılıp kralın sözlerine uymamanın sonuçlarıyla tehdit edildiğim için gemilerimi rıhtımda tutup en zengin hazine filolarını rahat bırakıp on yıl içinde Havana'dan ayrılmalarına izin vereceğim."

Varian boğazındaki düğümün gittikçe büyüdüğünü hissetti. Simon Dante'nin gözlerine bakmak, tuzlu suların, sonsuz ufukların, dalgalanan brandaların, dumanı tüten ateş toplarının ve kan döken çatışmaların dünyasına bakmak gibiydi. Bir adamın dünyanın en tehlikeli sularında tam otuz sene hayatta kalabilmek için nasıl bir cesarete, açıkgozlülüğe ve zekâyâ sahip olması gerektiğini ancak tahmin edebilirdi. Ama mutlak kesinlikle söyleyebileceği bir şey vardı, o da kaderini şekillendirmede korkaklığın ya da dikkatin hiçbir rolünün olmamasıydı.

"Başka bir seçeneğiniz olsaydı," diye ekledi. "Ne olmasını isterdiniz?"

Dante'nin gözleri parladı. "Gördüğüm kadarıyla elimizde sadece iki seçenek var. Ya hiçbir şey yapmayacağız ya da bir şeyler yapmaya kalkışacağız. Hiçbir şey yapmamak kısmı kolay. Ama 'bir şeyler yapmak' kısmı daha çok dikkat istiyor; ayrıca bir kısmımızın vermeye hazırlandığından daha fazla şey gerektirebilir."

"Beni uyarmaya çalışıyorsanız," dedi Varian, "başarılısınız."

"İyi. Dipte ne olduğuna bakmadan uçurumdan atlamak ancak bir aptala yaraşır."

Pitt odanın karşısına geçip İngiltere haritasına baktı. "İspanya'nın düzenbazlığına karşı size bu kadar kanıt sunduğumuza göre şimdi yapmamız gereken en mantıklı ve uygun şey sizi hemen İngiltere'ye göndermek. Bu nedenle amirallliği İspanya'nın barışı devam ettirmek gibi bir niyetinin olmadığına ikna etme görevi size düşüyor. Bildiğiniz gibi tam tersine Philip bir istilâ filosu daha gönderip açık savaş ilan etme niyetinde." Durdu, omzunun üzerinden baktı. "Kendimi tekrar ediyorsam beni affedin, ama sesli düşünürken böyle yapmak işleri kolaylaştırıyor." Haritaya geri döndü. "En iyisi hızlı bir gemi şöyle güçlü kuzeybatı rüzgârının estiği harika bir havada beş haftada Atlantik'i geçmek üzere yola çıksın. Londra'ya varınca bütün yazılarla belgeler incelenilip yirmi zeki, peruklu parlamento üyesi tarafından yorumlanacak."

Bu adamlar sonra, kendi guerre de course*larını aklamak için belgeler yazmış bir avuç haydudun sözlerine inanmanın ne kadar akıllıca olacağını tartışacaklar. İkna gücünüze dayanarak, ekselansları, açığözlü birkaç amiral belki İspanya kıyılarında casusluk yapması için gemi göndermeye karar verir, ama bu tamamen şüpheli bir tahmin. Sizin şerefine karşı bir hakaret olarak algılamayın. Uzun süren sert tartışmalara gireceğinize ve düşüncelerinizi tutkuyla savunacağınıza eminim. Yine de kraliyet konsey odaları yaşlılarla dolu. Kralımız da İncil'in yeni versiyonunun reklamını yapmakla devleti, donanması ve ordusundan daha çok ilgileniyor. Tereddüt edecek, bahane arayacak ve Nombre de Dios'un şikâyetçi aşçısından gelen birkaç mektuptan başka kanıt yoksa başınızı sıvazlayıp gözlemlerinizi için teşekkür edecek, sonra da sizi sülün avlamak için şehir dışına gönderecek.

"Bu sırada Havana filosu yola çıkacak. Hiç rahatsız edilmeden Cadiz'e varacak, Santo Domingo büyüklüğünde en az kırk gemiyi ve birkaç düzine tam donanımlı kalyonu daha savaş armadasına katacak."

*Çn. Fransızcada "İrk Savaşı" anlamında.

Sonra hazırlanıp Londra'ya uyum ve iyi niyet dolu süslü mesajlar göndermek için önlerinde kış olacak.Baharda da asil subayların ve önceki girişimde ölen şehitlerin oğullarıyla yeğenlerinden oluşan filolarını salacaklar. Kalplerinde intikamla, korsan gemilerinin İngiltere'nin yardımına gelmeyeceği bilgisiyle güçlenerek yol alacaklar. Evet, gitmeyeceğimizi düşünecekler, çünkü hepimize barışı sürdürmek emredildi."

"Çok kasvetli bir tablo çizdiniz," dedi Varian.

"Yanlış bir yerinin olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Dürüst olmak gerekirse, söyleyemezdi. İspanya elçisi Hint adalarının İngiltere'yle yasal ticaret için açılma ihtimalini tartışmaya başladığında, kral kendi egosuna dalıp gitmişti. İskoç olduğundan faka bastığı ihtimalini düşünmesi için kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

Dante sakince, "Başka bir seçenek daha var," diyince, Varian'ın düşünceleri kraliyet konseyi odalarından ayrıldı. "Sadakatınızdan büyük bir fedakârlık yapmanız gerekecek; hainlik, fesatlık ve korsanlıkla suçlanmanıza neden olacak. Yani kısaca göt gerektiren bir iş olacak."

Varian gümüş rengi gözlerdeki tereddütsüz nazarlara baktı. Odadaki sessizlik o kadar yoğundu ki masada yanan mumların sesini, uzakta, rıhtımda çalan gemi zilini duyabiliyordu.

"Birinin dikkatini nasıl çekeceğinizi iyi biliyorsunuz, Kaptan."

Dante iltifatı hafif bir gülümsemeyle kabul etti. "Daha asıl bombayı patlatmadım bile."

Odanın karşısına geçip Batı Hindistan adalarının haritasını gösterdi. Bahamalar zincirinin güneyinde yer alan Hispaniola'nın yakınındaki noktaları işaret etti. "Biz buradayız, Güvercin adasında. Güneyle doğuya serpiştirilmiş gibi görünen adalar ve rıhtımlar dönüş limanları olarak kullanılıyor, şey için..." bir an tereddüt etti, "macera sevmeyen adamlar için. Tahmin edebileceğiniz gibi filoların baharda yola çıkışı ve seyredışı genç adamların ilgisini çekti. Biz de ortalama on-on beş kaptanla New Providence'da görüşmeyi planlıyoruz. Flotanın önümüzdeki dört ya da altı haftada Havana'dan ayrılmasını bekliyoruz. Hızlı davranırsak sandallardan oluşan küçük filomuzu çevredeki adalarla limanlara bırakabiliriz. Uygun şekilde teşvik edersek, New Providence'da söylemek zorunda olduğunuz şeyleri merak eden otuz ya da kırk kaptanın ilgisini çekmeyi başarırız. "

"Söylemek zorunda olduğum şeyler?"

Pitt, Varian'ın yanından geçti, omzuna vurdu. "Siz kralın elçisisiniz, öyle değil mi? Kraliyet mührü taşıyan ve barışı korumak için bütün korsanlara genel af sunan belgeler getirdiniz, yanılıyor muyum? Yani... belgelerin hem tam bir özür sunduğunu, hem de istilâ edilen ya da batırılan her gemiden kâr payı talep ettiğini; kabul etmeyenlerin İspanya'yla çalışma hakkının elinden alınacağını söyleyebiliriz."

Varian'ın çenesi kasıldı.

"Yarısı okuma yazma bilmez bile," dedi Dante. "Yani yapmanız gereken tek şey, parşömen tomarlarını kafalarına fırlatıp resmi görünmek. Geri kalan yarısı da zamanında yanlış tarafta bulunan asiller. Ama hâlâ krala ve ülkeye sadıklar. Size birkaç düğ kostümü getiririz, kafanıza da peruk takarız. Ancak kızım boynunuzda gümüş dantel, kafanızda da mor kuş tüyü olunca kraliyet diplomatı abidesine döndüğünüzü söyledi."

"Ama... Benim böyle bir yetkim yok ki, kraliyet donanmasıyla ilgili olsa bile yok."

Pitt gülümseyip resimli duvarlara baktı. "Olacak. Kralı her şeyi kendi eliyle yazdığına inandıracak kadar gerçekçi olacak."

"Daha da önemlisi," diye ekledi Dante, "arkanızda biz duracağız. Dantelerin de işin içinde olduğunu öğrenen kaptanlar size inanıp girişimlerinizde yer alacaklar. Ganimetten paylarını alacaklarını bilsinler yeter. Dolayısıyla hazine gemisi filolarındaki en az otuz korsanın, hele de değişen bildirileri saraya verecekleri yüzde onluk paya uydurma suçluluğuyla sınırlandırılmayanların, dilencilerin önüne bir avuç altın para atmak kadar etkili bir sonuç üreteceğini tüm kalbimle söyleyebilirim."

"Peki onlara sadece doğruyu söylesek olmaz mı? İspanya'nın bir istilâ daha planladığını ve İngiltere'nin onların yardımına ihtiyaç duyduğunu anlatsak?"

"Korsanları ispiyonlamaları için onları tehdit edip başlarına ödülleri koyan İngiltere mi? Gemilerinden biri işgal edilip mürettebatı maden ocaklarında köle gibi çalıştırıldığında körü oynayan İngiltere mi? Sadece birilerini kurtarmak için oraya giden korsan filolarının kıtlık çekip sonunda da ölmesine izin veren İngiltere mi? Adamların yüzlercesi Thames'e demir atmış leş gibi kokan gemilerde tifodan ve yüksek ateşten öldü. Siz hiç önce katrana sonra da tüye batırıldınız mı, ekselansları?"

Varian'ın yüzü kızardı. Sir Francis Drake'in İngiliz deniz avcılarına karşı kıyısını "yenilmez" armadaya karşı korumak için savaşını hatırladı. O zamanlarda daha üç yaşındaydı, ama mürettebatın tavırları yüzünden gölgelenen büyük zaferlerin hikâyelerini hatırlıyordu. Aylarca limanda kalmaya zorlanmışlardı. Kimse onlara para ödememişti, erzakları çok azdı ve karaya çıkmaları yasaktı. Yüzlerce cesur adam açlık çekip hastalıklardan ölmüştü. Kral hizmetleri için para ödemeye nihayet karar verdiğinde ise önlerine konan miktar söz verilenin beşte biri bile değildi. Yapılan hakaretlere ve yaralanmalara ek olarak, kraliçe bir de İspanyol filolarını izlemeyi başaramadığı için Drake'yi suçladı. Sonuç olarak Drake gözden düşüp saygınlığını yitirerek emekli olup yoksulluk çekmeye zorlandı.

"El Draque'nin adıyla efsanesi de yetişkinlerin burada, Hint adalarında hâlâ titremelerine neden olur." dedi Simon. "Ben biraz kendini fazla övdüğünü düşünürdüm, ama İspanyollara karşı kazandığı başarılar için kimse bir şey diyemez. Boş bir konuşmanın içinde onun adını akıllıca kullanmak her şeye rağmen ün ve zafer kazandıracaktır."

"Yüz gemiye karşı otuz geminin başarılı olma ihtimali yok gibi, Kaptan."

"Öyle zaten. Bu nedenle hızlı davranıp bir şekilde geliştirmemiz gerekiyor."

"Anlamadım."

"İspanyolların bumu bir karış havada. Bu nedenle de değişimi reddediyorlar. Ancak hazine filolarını yılda iki kere belirli bir programa göre ileri geri seyrettiriyorlar, aynı zamanda karaya çıkma zamanları, rotaları, koruma yöntemleri de yıllardır değişmedi. Savaş taktikleri tahmin edilebilir, zira ağır ve kabasorta arma araçlar için onların yararına olan bir tek yol var. Ancak oradan yola çıkıp düşmanlarını kendi silahlarıyla vurabilir ve ekilip askerlerine savaşı devam ettirmelerini emredebilirler. Kalyonun tam kadrosunun yarısının hızdan da halatlardaki düğümlerden de anlamayan adamlardan oluşmasının nedeni de bu. Aynı nedenle yönetimleri de sağlam değil. Denizcileri gözleyen bir catipân de mar'la askerleri idare edip savaşlarda da bütün gemiyi yöneten bir catipân del navio var. Aslında ikisi de birbirinin işi hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu nedenle bordada hep bir karmaşa var. İki kaptan birbirini sevmiyorsa bu karmaşa daha da artıp güç yarışırma olayına dönüşüyor. Daha fazla rom ister misiniz?"

Varian kadehine baktı. Boş olduğunu görünce şaşırdı. "Lütfen."

Adamlar içkilerini tazeledikten sonra Dante kafasıyla Varian'ı topografik çizimlere yönlendirdi. Şömine rafından bir mum alıp, masadaki mumlardan birini yakmak için kullandı.

Sonra da ateşi birkaç kattan oluşan şamdana dokundurdu. Mumların etrafında metal rengi kavisli desenler vardı; ışığın aşağıya, masanın üzerine düşmesini sağlıyorlardı. Bu sayede gölgeler dağ figürlerinin arkasına düşüp adalarla kanalların derinliğine gerçekçilik katıyordu.

Bu sırada Pitt masanın altına eğilip bir avuç oymalı kalyon maketi aldı. Gemileri masanın etrafına yerleştirmeye başladı, bu işlem sırasında her birine isim de veriyordu. Özellikle iki önemli kümeyi Vera Cruz'la Nombre de Dios'un iki ana limanına yerleştirdi.

"Önümüzdeki dört hafta içinde bir ara bu gemilerin hepsi limandan ayrılmış olacak." -
masanın üzerini işaret etti- "Havana'ya doğru yola çıkacaklar."

Varian; Pitt'le Dante'nin oymalı gemileri anaforlarda seyrettirşini ilgiyle izledi. Havana'ya doğru gruplar halinde hareket ettirmeye çalışıyorlardı. Bir ara gözünün ucuyla başka bir şekil görüp kafasını kapıya çevirdi. Juliet odaya giriyordu. Işıl ışıl aydınlık olan masaya yaklaşımadan gölgelerin arasında kalıp omuzlarını duvara yaslayarak ayakta durmayı tercih etti.

"Hollandalılar muhtemelen burada avlanıyor olacak," dedi Pitt, yeşile boyanmış gemiyi Küçük Antiller diye işaretlenen yere koyarak. Fransız korsanlarını simgeleyen mavi bir gemi Karayielerin batısına yerleştirildi. Kırmızıya boyanmış üçüncü gemi de Bahamalara tıktırıldı. "Fransızlar kuzey Karayielerin sahibi olmaya kararlı. Bu nedenle orada yoğunlaşacaklar. Bu arada İngilizler de kalyonların anafor akıntılarına yakalanacağı Florida Boğazı'nın peşinde olacak ve Atlantik'e doğru ilerlemeye çalışacak. Ortak ve güçlü bir düşmanları -İspanyollar- olduğu sürece çeşitli uluslar arasında belli ölçüde kibar bir bütünlük de olacaktır. Bu Flamenklerin eline fırsat geçtiğinde Fransızları sularının dışına itmeyeceği anlamına gelmiyor, ama genel kurala bakarsak karşılıklı fayda sağlayacakları durumlarda bilgi alış veriş yapılabilecekler."

"Örneğin güneydeki ve batıdaki adamlarımızdan Havana'ya doğru yol alan hazine gemilerinin artan sayısından bahsedilirse," dedi Dante, "mutluluklarını perçinleyecek girişimlerde bulunacaklardır. Hatta başarılı olurlarsa saldırı lafları filoların geri kalanında da dolaşmaya başlayacak, hatta admirante*'nin hâkimiyeti, adam daha limandan ayrılmadan her yerde konuşulur olacak."

"İspanyolların ne yapacağını tahmin edebileceğimiz bir yöntem daha var." Pitt hâlâ gemilerini Havana limanına doğru evire çevire götürüyor, yüzlerini kuzeye döndürüp düzgünce sıraya sokuyordu.

*Çn . İspanyolcada amiral anlamında.

"En güçlü savaş gemilerini en önde tutup, daha küçük olanlarıyla ateş gücü olarak daha aşağıda kalanları her bir sıraya dağıtırlar. Arka tarafaysa daha ağır gemileri yerleştirirler. Hazine gemilerini şurada tutarlar," -işaret etti- "ortada.

Bu büyüklükte bir filonun limandan tamamen ayrılması en az iki gün alır. Yılın bu zamanındaki hâkim rüzgârlarla akıntılar nedeniyle, sondaki koruyucu gemilere kadar hepsinin denizde kaplayacağı toplam yer yirmi fersahtan fazla olacaktır. Bu da sondakilerin hepsini hizaya sokacaktır. Filo bu hizaya eriştikten sonra, artık zapt edilmesi mümkün değildir. Bu da Atlantik'in açık sularında seyrederken saldırmanın aptal cesareti gerektirmesinin nedenidir. Ama burası," -parmağını Havana'ya koyup Florida'nın doğu kıyısıyla Bahamalara kadar sürükledi- "en hassas oldukları yerdir. Çünkü arkasına saklanılabilecek yüzlerce alçak, kumlu koy var. En güçlü akıntılar buradadır. Herhangi bir büyüklüğe sahip birkaç gemi, başını çevirip hareket edebilir. Açıkgözlü bir kaptanın yapması gereken tek şey çekici bir haspa görünene kadar beklemektir. Sonra birdenbire ortaya çıkıp arkadan saldırdı mı, iş tamamdır."

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsunuz."

"Öyle mi? Sizde uyandırdığım intıba buysa, hemen silin aklınızdan. Boğazdaki durumlar avcı için de av için de aynı. Gemilerimizin daha hafif, daha hızlı ve dönüş kabiliyeti konusunda çok daha avantajlı olduğuna emin olsam da kafanı salladığın anda dönmüyorlar tabii. İlk seferi kaçırırsak, hava ayarını yeniden düzenlemek bir saatten fazla sürecek, şaşırtma şansımız uçup gidecek, kalyonun silahları hazırlanıp bizi beklemeye başlayacak."

"Ama başarılı olursak da," dedi Dante, "konvoyu birbirinden ayırıp, gemilerden birkaçını adaların arkasına, adamlarımızın bekleyen kucaklarına gönderme şansını elde ederiz."

Varian gümüş rengi gözlerin delici yoğunluğuna bir kez daha takıldı. Santo Domingo'nun güvertesinde İspanyollarla savaşırken Juliet'in gözlerinde gördüğü bakışın aynısıydı. Zirveye tırmandıklarında, dünyayı kucaklamak için kollarını açan Juliet'in gözlerinde gördüğü sarhoş edici gücün aynısıydı adamın gözlerindeki.

Buranın ötesinde ejderhalar var.

Juliet'in laflarının fısıltı şeklindeki yankısı anlayış kıvılcımıyla birlikte geldi. Eski haritacılar sandıklarından daha fazlasını biliyorlarmış, Varian bunu ancak dünyanın ucu olduğunu düşündüğü yere gelince fark etti. Bu odanın ötesinde, bu cennet adanın sınırlarının ötesinde ejderhalar bekliyordu. Sayılamayacak kadar çoklardı. Sonraki adımı, yapacağı şeyi belirleyecekti.

Geri adım atmak her şeyin gerçekçi, kurallara uygun, güvenli olduğu ve risklerin sadece daha uygun olanlar tarafından alındığı yere kaçmaktı. Karar onundu ve geri dönüşü olmayan bir akıntıya yakalandığını biliyordu.

Varian Simon Dante'den Geoffrey Pitt'e, ondan da gölgelerin içinde sessizce izleyen şekle baktı. Göğsündeki sertlik, baskıdan başı dönecek kadar büyüdü. Aşağı bakmadı, kendini ne kadar dik bir yerden attığını görmeye kalkmadı. Sadece uçurumun üzerinde adımlar attığını hissediyordu.

On Altıncı Bölüm

"Silahları çıkarın Bay Crisp. Dünyanın en hızlı mürettebatıyla biraz daha şaşırtarak üçüncü saldırıyı gerçekleştireceğiz."

"Taam Kaptan." Nathan, yüzünde bir sırıtişla küpeştede durup geminin belinden aşağı baktı. Adamlar emri tahmin etmişti, yüzleri beklentiyle yukarı güverteye çevrilmişti. Mercan kayalıklarının çentikli dişlerini temizlemişlerdi. Önlerindeki kraliyet brandalarına ayak uydurmak için yelkenleri şişirdiler. Hiçbir şeyi şansa bırakamazlardı. Juliet sekiz gün limanda oturduktan sonra bütün silahların ateşlenmesini, temizlenmesini, taze barutlarla doldurulup saklanmasını istedi. Topların tropikal sıcaklıkta, nemin altında kullanılmadan bekletilmesi epeyi kötüdür. Yağmur ve çielerin nemi, balmumu tıpalara rağmen falyalara girip barutu mahvedebilir. Öyle olunca da ateş edildiğinde silahtan çıkacak şey bir pof tan bir de fos'tan başka şey olmaz. Güzel Christina'sını ilk yolculuğuna çıkaran Geoffrey Pitt gibi babasıyla kardeşleri de aynı önlemi almıştı.

Lucifer, Santo Domingo'nun başındaydı. Mürettebat yine Teğmen Beck ve komutası altındaki İngilizlerden oluşuyordu. Aslında Beck kendini tanıtırken kibar bir selam verip kalyonu seyrettermek için yardım teklif etmeseydi, Juliet, Domingo'nun Güvercin adasından ayrılıp ayrılmayacağından bile emin değildi. Beck, fıkrın kendine ait olmadığını kabul etmişti. Fikir, kendisine yaklaşıp İspanya'nın başka bir işgal filosu daha göndermesiyle ilgili durumu anlatan Varian St. Clare'ye aitti. Haberlerle ülkesine hızla dönmekle kalıp savaşmak arasında vereceği kararıysa adama bırakmıştı.

Beacom'a da benzer bir seçenek sunuldu; ağır silahlar ateş alırken kulaklarını elleriyle kapatıp Varian'ın arkasında durarak sakin olmak.

Nathan'ın emri üzerine nişancılar limanları açtılar, silah taşıma araçlarının tekerleklerini tıkayan tahtaları çıkarıp arka makarayı kaldırdılar. Ana güvertedeki sekiz adet yirmi dörtlük topla

alt güvertedeki yirmi adet otuz ikilik top kullanıma hazır hale getirildi. Geminin sağ tarafındaki borda toplarının baş nişancısı silahların vaziyetini, adamların hazır olma durumunu kontrol etti. Yanlarından geçerken mürettebat üyelerinin her birine kızgın ateşleme çubukları verdi. Geminin sol yanındaki baş nişancı da aynısını yaptı, hırça mapalarının gevşemesine izin veren bir adamın poposunu tekmelemekle başladı işe.

"Sol taraf hazır!"

"Sağ taraf hazır!"

"Üç postalık atış hazır, beyler. İstedığınız gibi ateşleyin."

Kelimeler Nathan'ın ağzından çıkar çıkmaz patlayan yirmi silahın sesi iki kamarayı da doldurdu. Ses, ahşap döşemeleri yalayıp direklere tırmandı. Hemen arkasından silahların burunlarından çıkan beyaz, yoğun duman yüzünden sülfür ve kodritin keskin kokusu duyuldu.

Geri çekilmeyi kendi lehine kullanan mürettebat halatlara tırmanıp düşmanı gemiye çekti. Adamlardan biri fiçiyi süngerle temizlerken bir başkası kepçe ve barutla bekliyordu. Üçüncüsü elinde tokmak ve tıkaçla hazır, dördüncüsü demir bir top tutuyordu. Başka biri falyaya barut yerleştirip bir miktar da ateşleme barutu kattı. Mürettebat tekrar hazır olduğunda silahlar yine ateşlendi ve ateşleme çubuğunun yanan ucu falya barutuna yerleştirildi.

Juliet mürettebatıyla gurur duyuyordu. Üç dakikada iki saldırı gerçekleştirmişlerdi. Her biri görevini nasıl yapacağını biliyordu. Bu yüzden biri harekete geçtiğinde diğeri silahın etrafında dolanıp kaldırma kayışını ayarlayarak palangayla uğraşüyor, silahı yüklüyor ve ateş ediyordu. Bu da babasının, bilgi ve pratik eksikliğinin savaşta ortaya çıkardığı karmaşaya ve silahların susuşuna şahit olduktan sonra kullanılmasında ısrar ettiği bir yöntemdi.

Üçüncüsü de tamamlandıktan sonra saldırılar sona erdi. Juliet hepsinin istediği kadar rom içmesine memnuniyetle izin verdi, sonra da toplar yüklenip silahlar limana taşındı. Adamlar yelkenleri çekmek için tepelere gönderildi, bir saat içinde Demir Gül' le kardeşlerinin gemileri olan Hürmetkârane ve Mert'le aralarındaki mesafeyi kapattı. İspanyol kalyonunun ortalarında seyrediyor olması tuhaf geliyordu, ama Juliet Fincanın yaptığı değişiklikler sayesinde hızının artmasından memnundu. Rüzgâr yönünü değiştirmedikçe hızını sekiz deniz milinde sabit tutabiliyordu. Yeni donanımı sayesinde daha iyi manevralar yapabiliyordu. Yirmiden fazla marangoz gemi üzerinde tepeden tırnağa çalışmıştı. Gereksiz yelken perdelerini atmış, kabinlerinden tahta kaplamaları söküp kabinlerin kendilerini öne çıkarmışlardı. Kıça ve başa iki

direk takip uzaktan ağır bir gemi gibi görünmek, üst küpeştesinde tam bir güverte inzivası yaratmak için kalas bulunan bir iskelet olduğu ancak yakından anlaşılacaktı. Bu yenilikler gemi seyir halindeyken de devam ediyordu, zira bir fersah geçmiş olmasına rağmen, yerinden çıkan ahşap döşemeler atılmamıştı.

Juliet duyduğu sert metal sesiyle dikkatini ana güverteye yöneltti. Ne göreceğini bilerek yavaşça küpeşteye doğru gitti. Simon Dante, Harrow Dükünü kendilerine New Providence'a eşlik etmeye ikna etmek için tüm gücünü kullanmış olsa da, adamın sorumluluğu hâlâ Juliet'teydi.

Nathan, Varian'a bordada görev verme fikrini öne atmıştı. Kılıçlar ve piştovlarla yapılan günlük işleri denetlemek iyi bir seçenektir. Varian ayak diretmedi, dövüş çemberine giren beş adama yaptığı muameleyle de egzersize doymuyor gibi görünüyordu.

Juliet o gece harita odasından ayrıldıktan sonra Demir Gül'e dönmüştü. O geceden sonra neredeyse bütün günlerini, gecelerini bordada geçirmişti. Demir Gül'de ve Santo Domingo'da yapılan tadilatları denetliyordu. Kendini Varian St. Clare'i düşünemeyecek kadar meşgul etmeye çalışıyordu. Karşılaştıklarında bir iki kelime konuşmuşlardı, o kadar. Bu da asla yalnız kalmamalarını sağlamıştı.

Korktuğu şey bu değildi. Fırsatını buldukları anda yine sarmaş dolaş olmaktan korkuyordu. Uzak durabileceğini kendine kanıtlamak zorundaydı. Bu nedenle kendini ondan ayrı tutup, mürettebatın diğer üyelerine yaptığı gibi kış güvertesinin küpeştesinden tarafsız ve eleştirel bir gözle izlemeye çalıştı.

Karşısına çıkan iki düşman da St. Clare'in bir bilek hareketiyle kılıçları ellerinden fırlamadan önce ancak yarım düzine hamle yapabildiler. Üçüncüsü kırmızı suratıyla beceriksiz bir hamleye girişiyordu ki sırtına yediği tekmeyle devrildi. Dördüncüyle beşinci biraz daha fazla dayandı, ama onlar da St. Clare'in uzmanlığının karşısında durmak için yeterli değillerdi. Kılıçları hafif bir bükmeye kurban gitti, silahlar kafalarının üzerinden uçup kayboldu.

Birer birer hepsiyle uğraştı. Çember daralıyordu, savaşçılar daha çok izleyicinin dikkatini çekmeye başlamıştı, kimiyse arkadaşları bir iki numaraya kurban gidip silahlarından olurken ya da dükün tekmelerine hedef olurken an be an daha da çok sinirleniyordu.

"İşler çirkinleşmeye başlayacak gibi." diye mırıldandı Nathan, Juliet'in omzunun üzerinden.

"Olabilir," diye onayladı Juliet.

Kalabalık büyük bir sevinç içindeydi, Juliet de gülümsedi. Büyük Alf alt güverteden getirilmişti, daha doğrusu görevinin başından ancak sürüklenerek alınmıştı. Amaçları sevgili düke bir ders vermesini sağlamaktı. Büyük Alf adını hak edercesine kaslı, kapı gibi adamdı. Kollarının, sırtının ve omuzlarının her yerinden kıllar fışleniyordu. En sevdiği silah ise kısa, küçük bıçaklı denizci kamasıydı. Gemideki herkes, düşmanın kafesini hiç çaba sarf etmeden koparışına şahit olmuştu.

Büyük Alf kadar sert bir bedeni olan Varian'dan bile üç tane sığardı adamın pantolonunun içine. Boş yer bile kalırdı. Büyük Alf çemberin kenarında görününce homurdanmalarla mırıltılar heyecanlı kahkahalara dönüştü. İşte, onlara kiminle dans ettiklerini gösterecek adam gelmişti!

Varian bir an düşmanını ölçüp tarttı, sonra Beacom'un irkintiyle terlediği yere gitti. İnce kılıcını daha kalın, geniş demirli bir denizci kamasıyla değiştirip yerine geri döndü. Bileğini daha ağır olan denizci kamasına alıştırmak için öne arkaya hareket ettiriyordu.

Arkadaşlarından teşvik edici ısıklarla nidalar işiten Büyük Alf öne çıktı. İlk birkaç darbesi Varian St. Clare'i zorlarken adamın büyük, kıllı yüzünde bir sırtış vardı. Sonra dük başka birini çoktan mahvedecek her vuruşu ve hamleyi savuşturmayı başarinca sırtışı surat buruşturmaya dönüştü. Alf'in yüzü kızardı, yayıldığı alan genişledi. Bunlar sadece pratikti, amaçları birilerini öldürmek ya da sakat bırakmak değildi. Bu da farkı gösteren önemli bir çizgiydi.

Dört büyük hamle sonra Büyük Alf'ın kılıcı Varian'ın kafasının olması gerektiği yeri süpürüyordu. Adamın kafası yerine sert meşenin birkaç santimetre içine girdi. Biraz derine girmişti, çıkarmaya çalışırken Varian'ın kamasını boğazında hissetti.

Adamlar birdenbire sessizleşti, şampiyonları yenilmişti.

Kıç güvertesinde bekleyen Nathan adamların yüzlerindeki ifadeyi okudu, uyarı nidası kısık bir gurultu gibi çıkmıştı. "Hanımefendi..."

"Bekle." diye fısıldadı Juliet. Varian'ı izliyordu. Adamın ağzı Büyük Alf'ın kulağından bir santimetre uzaktaydı, hareket ediyorlardı; öyle belli belirsizdi ki Juliet anlamadı.

"Ne diyorsun?" Alf kafasını kaldırdı. Sonra herkesi şaşırtarak gülmeye başladı. Meşeden kurtarmaya çalıştığı kılıcını elinden bıraktı, dizlerini tutup iki büküm oldu. Ömrü boyunca duyduğu en iyi şakaya gülüyor gibiydi. Varian da sırtıyordu. Geriye adım atıp başparmağını

kamanın kenarına sürttü. Sonra Beacom'a uzattı, adamın bayılmış olduğunu fark edince gözleri pörtleyen ve diğerleri gibi sersemleyen Acemi Çaylağa verdi.

Alf gülmeyi bırakınca doğruldu, Elleriyle gözlerini sildi. Dükün omzuna, dövüşlerinin başaramadığı şeyi neredeyse başaran bir şaplak attı, sonra da meydan okuyacak birilerini arayarak çembere göz gezdirdi.

"Peki bakalım. Sıra kimde? Şu herifi en azından terletecek adama kendi cebimden bir İspanyol altını veririm."

"Altınlara ben talibim. Başıma bela açacağı için iki tane de dükten isterim."

Varian sesin sahibini görmek için döndü. Çemberin kenarında Juliet duruyordu, elleri bellerindeydi, bacakları hafif aralıktı.

"Peki. Efendim? Teşrif eder misiniz?"

"Önden buyurun," dedi sakince.

Juliet'in hafif gülümsemesi adamların birkaçının beklentiyle kıkırdamasına neden oldu. "Beni yenerseniz, cepleriniz yüz İspanyol altınıyla dolacak... Yok, hayır iki yüz. Ama bu kadar altını vermek için sizin de bahsinizi duymak isterim."

Varian gülümsedi. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Kaptan, ceplerim bomboş. İşimiz bittiğinde size geri ödeyeceğim iki yüz altını bana borç verirsiniz, bahse bununla girebilirim."

Adamlar mırıldanmaya başladılar. Kimi gülüyordu, kimi hararetle korsan bahsi tutuşmaya başlamıştı.

"Gelin şunu ticarete dönüştürelim," dedi, gözlerini kısarak. "Kaybederseniz yolculuğumuzun geri kalan kısmı boyunca miço gibi getir götür işlerine bakarsınız. Yelken kurmayı, halat bağlamayı öğrenirsiniz. Mürettebat için bulamaç bile yaparsınız."

Varian kamasını Acemi Çaylaktan geri aldı, kabul ettiğini belirtircesine havaya kaldırıp selam verdi.

Adamlar neşelendi, kimi insanları geri çekerek çemberi büyütmek için kollarını açtı. Juliet kılıcını çekti, yere indirip güvertenin bir noktasına dokundurmadan önce ince demiri esnetti.

Varian da benzer bir duruş sergiledi. Sonra heyecan verici bir baş hareketiyle her iki kılıç da havaya kalkıp ısıldayarak dövüşün başladığını gösterdi.

Hareket etmeye başladılar. Birbirlerinin etrafında bilerek saat yönünde dönüyorlardı. Gözleri kilitlenmiş, gülümsemeleri sabitlenmişti. Güneş neredeyse tam tepedeydi, ikisine de eşit davranıyordu. Rüzgâr ılık ve istikrarlıydı, herhangi birinin saçlarını yüzüne yapıştıracak kadar esmiyordu.

Juliet bileğini esnetti, metalleri buluşturdu. Varian'ın gözlerinin küçüldüğünü görebiliyordu, ama kolları kaya gibi sağlam ve sabitti, tamamen açılmıştı. Bir saniye sonra kılıcı da hareket etmeye başladı, Juliet'inkine çok hızlı darbelerle vuruyordu. İki çeliğin hareketleri epeyi bulanık görünüyordu. Adamın ayağının hareketi saldırısını öne koyarken; kadın hamlelerin etkisini atlatıp Varian'ı olduğu yere geri gönderecekken, adam Juliet'e doğru birkaç adım attı. Juliet durmadı, savuşturmalarına ve hamlelerine devam etti. Öne arkaya adımlar atıyordu, hamlelerini daha yüksekte yapmak için ırgatın tepesine bile atladı.

Aşağı atlayıp dizlerinin üzerine çöktü, kılıcını yere paralel tutarak hareket ettirdi. Amacı adamın yaralanmamak için kedi gibi dans etmesini sağlamaktı.

Bunlar sona erdiğinde çemberdeki yerini tekrar almak için ayağa kalktı. Kılıç tutan kolunu gerdi, kılıcıyla havada küçük halkalar çizdi.

Varian sırttan insan duvarından uzaklaşıp pozisyon aldı. Aşağı bakınca insanların neye güldüğünü anladı, gömleğinin önünde yarım düzine kesik vardı, dilim dilim olmuştu. Gömlek, aşırı olmasa da boldu, dolayısıyla Juliet adamın etinde pembe bir çizik bile bırakmadan gömleği kesmişti.

"Tebrik ederim, Kaptan," diye mırıldandı. "Pek beceriklisiniz."

"Öyle miyim? Bir becerimi daha göstereyim mi?"

Adamı zekâsına rağmen serseme çevirerek kılıcı sağ elinden sol eline fırlattı. Adamın şaşkınlığını üzerinden atmasını beklemeden saldırıya geçti. Kılıçlar çarpıştı, hamle yaptı, geri çekildi, önce solda sonra sağda kendine yer aradı. İki taraf da zıplıyor, insan duvarı içinde yer açmaya çalışıyordu. Dövüş güverte boyunca, merdivenin son basamağına, oradan bir atlayışla kış güvertesinin tepesine ve civadranın çatal ucuna kadar durmaksızın devam etti. Sonra tarafların yeri değişti, saldıran merdivenlere döndü. Varian sırtını merdivenlere verdi, birbirlerine yakın

olduklarını biliyordu; ama bir saniye bile başka bir yere bakmak istemedi. Zaman geldi diye düşündü. Hâlâ aklı ve gücü varken, sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Juliet, gece mavisi gözlerdeki hafif kıvılcımı gördü, olacakları tahmin edebiliyordu artık. Önceki hamlelerini izlemişti, bileğini, omzunu, adımlarını, çenesindeki kasları... Hepsini incelemişti. Vereceği ufacık bir işaretin bile aklından geçenlere ihanet edip hepsini gözler önüne sereceğini biliyordu. Oradaydı işte. Sonraki hamlesi için kendini sabitlerken bileğinin hafifçe aşağı kıvrılışı. Bu hafif hareket kılıcını rakibininkinin altına geçirip her ikisini de yukarıda dikey konuma getirmesini sağladı. Diğer rakiplerine yaptığı da bunun aynıydı. Ortaya çıkan basınç rakibinin parmaklarının gevşeyip kılıcının elinden düşmesine neden oluyordu.

Juliet, adamın başparmağının kabza üzerinde geri kaydığını gördü, bu Gabriell'in dediği gibi "darbe"ye giriş hareketiydi. Parmağın kaymasıyla bileğin eğilmesi arasında on kalp atışı kadar bile süre geçmemiş olmasına rağmen Juliet kılıcını kaldırıp adamın dengesi anlık bir kayıp içerisindeyken aniden indirdi. Varian'ın kılıcı darbeye karşı koyup yükselmesi gereken yerde derin bir kesikle birlikte acıyan parmaklarından aşağı, yere doğru inmeye başladı. Juliet'in uzattığı ele bırakılmadan önce de ısıldayarak yan döndü.

Mürettebatın gürültülü uğultusundan önce sağır edici bir sessizlik hâkimdi. Juliet iki kılıcı da havaya kaldırarak galibiyetini neşeyle ilan etti. Sonra Varian'inkini ucu aşağı gelecek şekilde çevirdi, zemine dayadı. Aralarındaki fark artık barizdi.

Varian'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi rol kaynaklı değildi. Hâlâ kılıç tutuyor gibi havada kalmıştı. Hareket eden tek şey yanağına inen ter damlasıydı.

Juliet kılıcını kınına yeniden koydu. "Sanırım bu durumda galip benim, efendim."

Varian içten bir reverans sunacak kadar kendine gelmişti. "Emrinizdeyim, Kaptan."

"Evet, olmanız gerekiyor, beyefendi. Sana gelince," deyip Büyük Alf'e döndü. "Bay Crisp, sen bütün altınları içip sıçmadan payına düşenlerden bir altın düşecek."

"Giden altınımaya değdi, Kaptan. Değdi."

Juliet uğultulara son vermek için ellerini kaldırdı. Nathan'ın, adamlara işlerine dönmeyi emreden sesi duyuldu. Juliet'in bir baş hareketiyle kış güvertesine çağrılan Acemi Çaylak paçayı kurtardı.

"Ekselanslarını gemi mutfağına götür, bana yemek için hazırlayacağı tepsiye koyacağı erzakların yerini göster. Bir de bir kâse siyah toz boya getir. Botlarımda çizikler var, cilalamak gerek."

Varian'a gülümsedi, zırhını kıs kıs gülen Nathan Crisp'e tutuşturduktan sonra aşağı indi.

Kabinine girince, kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Adamdan daha iyi savaşmıştı; ama en fazla bir kıl eninde fark vardı aralarında. Varian düşündüğünden daha hızlı ve daha becerikliydi. Omuzları uyuşmuştu, o muhteşem saçları ensesinden aşağı dökülüyordu. Baştan ayağa gururla doluydu.

Bileklerindeki acıyı gidermek için ellerini sallarken masasına yürüdü. Sıradan bir günde, öğle vakti oktantlarını masasına koyup durumlarını belirlemek için okumalarını yapardı, ama Güvecin Adası'ndan sadece birkaç saat kuzeyde olduklarından yapmak zorunda değildi. Bordaya getirdiği birkaç jurnali inceledi. Yola çıkış tarihlerini not etti, 3 Eylül. Kâğıtlar bunun dışında bomboştu. Üst dudaklarını çignerken sandalyesini çekip oturdu. Bir an sonra ayağa kalktı, kılıcını ortadan kaldırıp tekrar oturdu. Yolculuğun ilk gününde ne kadar meşgul görünmesi gerektiğini düşündü.

Çekmeceyi açtı, bir tüy kalem, bir de bıçak aldı. Kalemin ucunu keskinledi bıçakla. Mürekkep kâsesinin ağzını açtı, düzgünce içine koyu. Sonra dilini dişlerinin arasına yerleştirip düşünceli gözlerle kapıya baktı.

Sandalyesinde geriye yaslandı, ayaklarını masanın üzerine uzattı.

Adam sadece dikkat dağıtıcı bir unsurdu. Yakında hayatından gidecek bir unsur.

Varian, mutfaktan kaptanın kabinine olan yolunun henüz iki bölmesini geçebilmişti. Bir elinde tahta tepsi, diğerinde bir şişe bira taşıyordu. Acemi Çaylağın dediğine göre kaptan öğle yemeğinin yanında bira isterdi. Tahta kepçenin sarktığı yeri ve kaptanın kişisel tüketimi için kullanılan fıçıyı da gösterdi. İçine su konmayacak, diye fısıldadı. Mürettebatın günde sekiz kere tükettiği gariban birasından farklı olacak. Zaten öbür türlü sarhoş beceriksizler olmaktan öteye geçemezlerdi.

Varian kendini güvertenin altına kadar takip eden kahkahaları hâlâ duyuyordu. Parmak kadar kadın nasıl oluyor da koca adamı yenebiliyordu? Hem de adamınkine eş bir kılıçla? Acemi Çaylak, kadının kazanmasına izin vermesinin iyi olduğunu söyleyince çocuğun yanaklarını avuçlamak istedi. Kazanmasına izin vermek mi? Bu düşünce ilk hamlelerinden sonra bile oluşmamıştı.

Aslında sadece gömleğini parçalara ayırmakla kalmasını sağlamak için çabalamak zorunda hissetmişti.

Kaptanın kabinine vardı, boş eli olmadığı için kapıyı testinin tombul yeriyle çaldı.

"Gelin."

Sürgüyü dirseğiyle çekip kapıyı açtı. Hafiften tökezledi, ama dengesi tepsiyi yere devirmeyecek kadar yerindeydi. Masada, bir ayağını uzatmış oturuyordu Juliet. Başparmağıydı işaret parmağı arasında hareket ettirdiği kalemin tüyleri dudaklarına değiyordu. Arkasındaki pencereden güneşin suya yansıması görünüyordu. Tokasını saçından çıkarmıştı, koyu kestane rengi bukeler dağınık bir şekilde omuzlarına düşüyordu. En güzel bukleleri ışığın altında ateş kırmızısı görünenlerdi.

Varian yavaşça ilerledi. Tepsiyle testiyi masaya bıraktı. Juliet hiçbir şey söylemeden izleyip büküğü kalemin tüylerini dudaklarında gezdirdi.

Çok ufak bir şeydi. Alt tarafı bir tüy dudaklarını okşuyordu. Sonra göğsünün üzerinde duran koyu bukleyi gördü. Göğsünden, aşağıya bacaklarının tam da üzerindeki kıvrıma doğru kaydı çapkın bakışları. Şakağından bir damla daha ter yuvarlandı, mantığında ölçüp tartmaya bile vakit ayırmadan kadının yanında duruyordu işte, kollarına alıp kendine çekiyordu.

Bir tek kelimeyle adamı durdurabilirdi, yapmadı. Karşı koyabilirdi, itebilirdi, cüretkârlığı için pataklayabilirdi, ama ağzını açıp adamın ılık nefesini içine çekmekle meşguldü. Kollarını boynuna doladı, adam dilini hareket ettirirken yumuşak, gırtlaktan gelen bir inilti bıraktı Juliet. Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, böylece doyuma ulaşmadan çekilemeyecekti.

Varian'ın elleri Juliet'in beline kaydı, pantolonunun bağlarını çözmeye başladı. Hepsini çözdüğünde pantolonu bacaklarına indirdi, ellerini bir saniye önce kadifenin hüküm sürdüğü yerlerde gezdirmeye başladı; kalça kıvrımlarında, dümdüz karnında, yumuşak buklelerinde... Parmaklarını kızın bacağına arasında gezdirip, ne kadar titrek ve ıslak olduğunu fark edince inledi. Bir kez daha gezdirdi elini ve bütün bu ılıklığın, nemin kaynağını buldu. Parmağını çevirip kızın kollarında titremesine sebep olacak kadar derine soktu.

Ağızlarını birbirinden ayırmadan kızı kaldırdı, masanın kenarına oturttu. Bir botunu ve pantolonun bir bacağına çıkardıktan sonra kendi kemerini çözmeye koyuldu. Bağlarının tamamını çözmeden masanın üzerindeki kileri attı, kadını ahşap masaya yatırdı. Hızla, sertçe içine girdi. Her

bir hamle kadının ağzından çıkan zevk çığlıklarıyla mükâfatlandırılıyordu. Bacaklarını adamın beline doladı, şaşırtıcı uzunluktaki karşılıklı zirvelerine doğru gerilip sarsılana kadar bırakmadı.

İlk boşalmadan sonra durmadı, ikinciden sonra da. Bir ara diğer botunu da çıkardı, pantolonunu yere bıraktı. Masandan sandalyeye geçtiler. Juliet, elleri gömleğinin altında dolaşan Varian'ın kucasına oturdu. Bacaklarının arasındaki devamlı zonklama yeniden başlamıştı. Öne doğru hafif bir yer değişiminden sonra, oradaydı işte. Kalın ve sertti. Juliet adamın omuzlarını yakaladı, tırnaklarını geçirdi. Nefes alamıyorlardı.

"Alışkanlıklar geliştiriyorsunuz, ekselansları." diye fısıldadı. "Sormadan almayı öğreniyorsunuz."

Ağzı kızın boyun kıvrımına daha çok sokuldu, cevabı duyulmadı. Juliet'in umurunda da değildi zaten. Güldü, boynunu kaldırdı. Adamın içeride hareket ettiğini hissetti. Tutkuları sayesinde bedeni capcanlı ve dipdiriydi.

Ağzını kadının omzundan kaldırıp yüzündeki zevk patlamasını izledi. Bir zamanlar bu güzelliğin farkında olmayışının nedenini merak etti; aslında böyle bir zaman hiç olmuş muydu? Gözleri, burnu, ağzı -hele de inanmaz bir çığlıkla titreşirken- sekiz gündür Güvercin Adası'nda yalnız kaldığı her an huzursuzluğuna ve uykusuzluğuna sebep değil miydi?

"Burası?"

"Evet."

"Şimdi?"

"Tanrım evet."

Yanağına çarpan güçsüz fısıltıyla gülümsedi, etini kadıninkine bastırdı. Kadın adamın göğsünde yok oldu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kontrol adamın ellerindeydi. Ayakları yerden birkaç santimetre yukarıda sallanıyordu, kendini havaya kaldıran başka hiçbir şey olmadığına göre, her şey Varian'ın insafına kalmıştı... Bu seferlik. Kadını belinden sıkı sıkı tutup kıvrınmayı bırakana kadar kaldırdı. Sonra parmaklarını yeniden en derine koydu.

Yapabildiğinde gözlerini açıp adamınkilere baktı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi.

"Her bir kuruşuna değecek," diye mırıldandı, parmak uçları kadının alt dudaklarını dişlerinin arasına almasına neden olacak yerlerde gezerken. İniltilekle kafasını ileri getirip alnını adamın göğsüne dayadı. Bu sefer adam içindeyken homurdandı.

"Kılıçta senden üstün olduğum için mi yani? Başka türlü bir silahta daha iyi olduğunu kanıtlamak için mi?"

Hafifçe ve yumuşakça güldü. "Senin de böyle bir silahın olsaydı, madam, sen de denemeye bile gerek duymadan kullanırdın."

"Her türlü kullanacaksın zaten," dedi yavaşça. "Yemin ediyorum dizlerinin üzerine çöküp yalvaracaksın. Ben..."

Kapıdaki ses söyleyeceği ne varsa yutup donmasına neden oldu.

"Kaptan içerde misin?"

Acemi Çaylaştı.

"Kaptan?"

"Ne oldu? Ben... Ben meşgulüm."

Varian'ın gözleri küşüldü. Ellerini kadının belinden çekip dudaklarından düşen küfrü hak edencesine yere bıraktı.

"Bay Crisp tabloyu almam için gönderdi."

"Ne tablosu yahu?"

"Bardağı bitmeden Kırık Ada'yı geçecekmişiz. Sıgıllıkların yerini merak etti."

Juliet, Varian'ın boğazına doğru bir nefes bıraktı. "Ben getirtirim. Ben halletmeden devam edemez zaten."

Varian merhamet gösterdi. Dizine tırmanacağı yükseklikte tuttu Juliet'i. Bacaklarını sabitleyene kadar belini bırakmadı.

"Bir dakika," dedi yüksek sesle. "Lanet olası tabloyu getiriyorum."

Masanın etrafında hızla yürüyüp yere saçılan parşömen tomarları arasında tabloyu aradı. Bulunca kapıya doğru çıplak ayak yürüdü. Kapıyı, ruloyu aradan verecek kadar açmadan önce bir kez daha geriye baktı.

"İşte burada. Bay Crisp'e söyle, hemen güverteye geliyorum."

"Taam Kaptan." Çocuk kafasını sallayıp kapının gerisinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Ama Juliet kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. Kafasıyla ellerini ahşaba dayayıp bekledi, Acemi Çaylağın uzaklaşan sesini duyunca çekildi. Buna rağmen hareket edemedi. Bacakları titriyordu, kasıkları ıslaktı, nefesi boğazını yakıyordu.

Adama bakınca, tek bir parçasının bile kımlıdamadığını gördü. Gergin, hareketsiz duruyordu. Juliet masaya ittiğinde eti, kılıcı gibi sarsılıyordu. Şimdiyse gözlerinden başka hiçbir yeri hareket etmiyordu, Juliet'i olması gerektiği yere davet ediyor gibiydi. Sormasına bile gerek kalmadan istediği her şeyi vermeyi vaat ediyordu. Geri dönerken zemine değen etinin farkında bile değildi. Adamın uzattığı elini tuttu, ait olduğu yere geri gelmesine yönelik yardımını kabul etti. Bir an bile beklemeden adamın üzerine çıktı.

Orgazm sarsıcı ve yoğunu. Onun kollarında daha önce yaşadıklarından daha az ya da daha çok değildi, ama farklıydı. Başlangıcı olmamıştı, tüm bedenini istilâ ettiğinde sonunun gelmeyeceği de belliydi. Hislerin akışı bir anlığına durmuş gibi göründü. Oysa başka bir bakışın, dokunuşun yeniden canlandıracağını ikisi de biliyordu.

On Dördüncü Bölüm

Stratejik bir noktadan bakıldığında New Providence'in devlet tarafından gönderilen korsan gemileri için olduğu kadar diğer korsanlar için de uygun olduğu anlaşıyordu. Rıhtımın girişini koruyan, içeri ve dışarı iki yol sunan bir adaydı. Savaş gemisi filosu dışında hiçbir şey tarafından kuşatılamayacağı belliydi. Sahilin gerisindeki tepeler ufkun geniş bir görüntüsünü sunuyordu. Düşman gemilerinin ya da adalar zincirinde yollarını arayan ticaret gemileri görüş alanına girmesinden sonra epeyi zaman kazandıracak bir mesafeye hâkimdi. Kıyıdan yaklaşık yüz metre sonra, koca bir mürettebatın birkaç dakikada kaybolup iz sürücüler tarafından bile bulunamayacağı tropik iklim özellikleri gösteren ormanlar göze çarpıyordu. Kalıcı yapılar bulunmayan sahil çadır kente pekâlâ dönüştürülebilirdi.

Ada ayrıca Yeni Dünya'dan Eski'ye doğru yol alan ticaret gemilerine yapılacak saldırılar için de gayet idealdi. Özellikle Kolomb Yeni Dünya'yı keşfettikten sonra Atlantik'e giden ana rota olarak Florida Boğazı'nı kullanan İspanyol kalyonları bu saldırıların hedefi olabilirdi. Ada Providence kanallarından ve Mona Geçidi'nden sadece birkaç saat uzakta olduğundan başka bir yol seçenler bile kolay lokmaydı. Rotalar arasında gemilerin saklanıp, uyarı vermeye bile gerek duymadan gelenlere saldırılabileceği binlerce alçak, kumlu adacık vardı. Bu da gemilerin korunmak için bir arada bulunmasının ve zengin hazine filolarının savaş gemisi armadalarıyla birlikte seyretmesinin nedeniydi.

Demir Gül, New Providence rıhtımına doğru seyrederken Varian güvertedeydi. Güvercin Adası'na yaklaşımlarıyla karşılaştırılınca bu seferki daha az kan dökücüydü, ama körfeze demir atmış yirmi gemi olduğundan eşit düzeyde heyecan vericiydi. Daha dıştaki adaya gönderilen gözcüler Simon Dante'nin silüetini ve flamalarını tanımıştı. Ellerini sallayıp suyun karşısından bağırıyorlardı. Aralarındaki ispanyol kalyonunu merak ediyorlardı. Kalyonun görüntüsü bütün gemilerin güvertesini doldurmuştu ve adamların aşağıya, sahile inmesine neden oluyordu.

Dikkatli bir adam olan Dante bile Hürmetkârane'yi, Mert'i bırakıp Christina'yla birlikte seyreden Santo Domingo'yu tercih etmişti. Savaş gemisinin uzaktan bakınca bile hataya yer bırakmayan bir yüceliği vardı. Jonas ve Geoffrey Pitt İntikamcı'nın bordasındaydı. Gabriel, Juliet'le birlikteydi, ama gemi limana girerken kız kardeşinin kış güvertesini kalabalıklaştırmayacak kadar tarafsız davranmıştı.

Aslında geminin ortasında Acemi Çaylakla birlikte duruyordu. Mürettebatın geri kalanıyla gülüp eğleniyordu. Çocuksa bu sırada kömürleri, toz boyaları ve bakır dolguları kalıplı paketlere koyup bir okun ucuna bağlıyor, fitili yakıyor, havaya fırlatıyordu. Ok arşa çıktığında paket patlayıp denizin üzerine, yanan, mavi kıvılcımlar gönderiyordu. Diğer korsanların yeni gelen bu gemilerin yaptığı gösterilere yanıtıysa havaya atılan toplardı.

Acemi Çaylak birkaç düzine ok attıktan sonra, büyük yayı omzuna alıp adamların gösteri için attıkları paraları topladı. Gabriel'in katkısı da altındı, ek olarak çocuğun kafasını sıvazladı, sonra da küpeştede duran Varian'ın yanına gitti.

"Uzun yayın güney İngiliz ormanlarında sevilen bir silah olduğunu bilmiyordum."

Gabriel başparmağıyla omzunun üzerinden kış güvertesini gösterdi. "Jolly, çocuğun bunlarla başa çıkabileceğini düşünmüştü. Tüfeklerle arkebüzler tek bacakla yükleyip ateşlemek için oldukça ağır ve hantal. Ama hançerle tek parça olmuş gibi. Çingene kadar iyi fırlatıyor. Ama yayı eline alıştıysa, annesinin memesini emmeye başlaması gibiydi. Birkaç haftada geminin bir ucundan diğer ucuna, kimsenin gözünü çıkarmadan harika atışlar yapar hale geldi. Fincan, boyuyla, ağırlığıyla ona özel bir yay yaparak çabasını teşvik etti. O zamandan beri çocuğu durdurabilene aşk olsun. Tabii bu becerisinin işe yarayan kısmı, uçan kıvılcımlar göstermesinin dışında yani. Oklar düşman gemilerine üç yüz metre uzaktan ateş topları atabilir ve Acemi Çaylak hedefi görebilirse, bir parmak hareketiyle istediği yere isabet ettirir."

Varian böyle beceriler geliştirmek, hele de bu becerilere ihtiyaç duymak için çok küçük görünen çocuğa baktı.

"Rolünüze hazır mısınız ekselansları?" diye sordu Gabriel, gözleriyle sahili ve etrafındaki tepeleri tarayarak.

"Uyduruk belgeler ve dilimde yalanlarla ne kadar hazır olabilirsem o kadar hazırım."

Gabriel gülümsedi. "Ah, ama bunların harika uydurmalar olduğunu kabul etmelisiniz. Diliniz de daha önce sadece birkaç kişinin cesaret ettiği sulara dalmaya alışkın. Uyarılarımı ciddiye alıyorsunuzuz?"

Varian'ın gözleri rıhtımda sallanan direklerde takıldı. Maruz kaldığı iğneleyici lafları duymazdan geldi. Juliet son iki gündür epeyi ketumdu. Yine de ilk sabah kabininden çıktıklarında mürettebatın tamamı işledikleri günahın farkında gibiydi. Gabriel Dante geleli yarım saat bile olmamıştı; buna rağmen mağarada birlikte geçirdikleri öğleden sonranın son olmadığını bildiği aşikârdı.

Altın rengi gözler yumuşayacağı benzemiyordu, Varian kendini o gözlere bakmak için zorladı. Ne var ki Juliet arkalarında belirince paçayı kurtardı.

"Ne kaynatıyorsunuzuz?"

Siyah ceketle dizliklerini giymişti. Kırmızı astarlı siyah pelerini, beyaz yakasıyla tezat oluşturuyordu.

"Ne kadar güzel görüldüğünüzü tartışıyorduk, Kaptan." dedi Gabriel, eldivenli elini öne uzatıp reverans sunarak. "Bir de... Nasıl desem? Mutlusunuz. Bu günlerde yüzünüzde güller açıyor, adımlarınıza canlılık geldi. Aslında bu gece poponuza çimdik atarsa Van Neuk'un adamlığından şüphe edeceğim."

"Aslında on bir yaşına girdiğimden beri çimdikliyor."

"Başarısız on yıl." diye yüksek sesle mırıldandı. "Belki çabalarını son on gün içinde gösterse biraz daha başarılı olurdu."

"Adam ol, yoksa deşeceğim seni."

Gabriel elini kaldırdı. "Sadece mürettebat üyelerinin birbirinin kulağına fısıldadığı şeyleri yüksek sesle söylüyorum."

"Bırak fısıldasınlar. Bu gece kıyıya gidip eteklğini kaldıran ilk fahişenin memelerinin arasında yüzünü soktuğunda, umarım boğulursun. Güvercin adasına dönüp Melissa'ya çükünün neden kırmızı ve uyuz olduğunu açıklamak zorunda kalırsın. "Adayı gezerken kardeşimin âşıklarından biriyle tanışma fırsatınız oldu mu?" dedi Varian'a dönerek. "Eğer olduysa, başkasıyla karıştırmanız

mümkün değil. Kadının yüz seksen santimetre boyu, karpuz büyüklüğünde göğüsleri ve yumurta pişirecek kadar sıcak tavırları var."

Gabriell'in yanaklarına hücum eden kan, sersemleyip bocalamasına neden oldu.

"Evet." dedi Gabriel. Sonra boğazını temizleyip devam etti. "Peki." Gökyüzüne baktı. "Günbatımından önce kıyıya gitmeliyiz." Kafasını indirdi, birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra gözlerini Juliet'e çevirip "Evet, tamam, peki. Sadece dikkatli ol. Bir bunu söylüyorum. Bir avuç çapulcunun eline, yumuşadığını ya da daha da kötüsü kralın elçisinin boş laflarından daha fazlası tarafından etkilendiğini düşünmeleri için sebep verme. Yoksa babam da neler olduğunu öğrenmek isteyecektir."

Selam verip Nathan Crisp'le konuşmaya gitti.

Juliet arkasından bakıp ellerini küpeşteye koydu, rıhtıma döndü. Şapkasındaki kırmızı tüy, Demir Gül'ün yavaşladığını gösterircesine hafifçe dalgalanıyordu. İntikamcı hemen önlerinde, sağ taraflarından yarım pıştov atışı kadar uzaktaydı. Hırça mapalarının halatların etrafında dönüş sesleri, çengelini su yüzeyine vuruş sesi duyuluyordu.

"Haklı, biliyorsun." diye mırıldandı Varian. "Belki de..."

"Birbirimizden uzaklaşmalı mıyız? Bir çadır dolusu korsanı şaşırtmaktan mı korkuyorsun? Yoksa korktuğun şey babanın, gecelerinin nerede geçirdiğini öğrenince yapabilecekleri mi?"

"Babandan korkmuyorum. Korktuğum şey tam olarak o değil." Yüzü kızardı. "Ben düşündüm de..."

"Kilitli kabin kapılarının dışında normlara uygun davranmamız gerektiğini mi düşündün?"

Juliet'in eli küpeşteden kayıp Varian'ın kasıklarını tutunca adamın nefesi kesildi.

"Biraz uzak durmak akıllıca olabilir, evet."

Gülüp elini çekti. "Akıllıca olmak ve geri çekilmek, ha? Beni nasıl deneyeceksin bakalım? Ben de seni deneyeyim mi? Hazırlanmış bir konuşman var mı? Babam kibarlıkla zaman öldürmez. İkindiye doğru kaptanların çoğu ya sarhoş olur, ya da canları istediği gibi davranır. Ama sabah eline geçersen, ya ikna edici olman gerekir ya da aslanlara yem olursun. Aslında babamın koruması altında oluşun aslanların ilgisini çekecektir, ama geri kalanı sana bağlı. Eğer bocalarsan ya da tereddüt edersen..."

"Ne için tereddüt edecekmişim? Bu adamlar filoları dağıtamazsa İngiltere İspanya'yla savaşa girer. Hattın iki tarafında da barış kalmaz. Ayrıca kim bu Van Neuk?"

Juliet gece rengi gözlerde ufacık bir yeşil ışık gördüğünü düşündü, hafifçe gülümsedi. "Bir Hollandalı. Anders Van Neuk. Babamla hemen hemen aynı zamanda bu sulara girmişler. İki aile arasında ittifak kurup daha güçlü olmayı arzuluyor. Aşırı yakışıklı bir şeytan. Son karşılaşmamızda beni neredeyse baştan çıkarıyordu; gemisinin bordasında birlikte bir akşam yemeği yeme teklifini kabul etmek üzereydim."

"Neden etmedin?"

Omuz silkip dürüstçe cevap verdi. "Bilmiyorum. Belki bütün limanlardaki bütün kadınların onun ne kadar büyük olduğundan, yorulmak bilmediğinden, ne mükemmel bir sevgili olduğundan bahsettiği içindir. Ayrıca eğer kendimi birinin piçini taşıırken bulacaksam, o çocuğun adadaki diğer sarı saçlı, yeşil gözlü veletlere benzemesini istemem."

Açık sözlülüğü karşısında Varian'ın tepkisi, dudaklarının kenarındaki çizgilerin kalınlaşmasıydı. Kadının kollarında geçirdiği zamanın nelere yol açacağını ilk düşüncüsü değildi. Ama bu kadar açık, bu kadar gerçekçi dile getirilmeleri, ondan gelecek herhangi bir çocuğun piç olarak değerlendirilmesi canını sıktı. Hiç konuşulmasaydı daha iyiydi, diye düşündü.

Nathan Crisp kış güvertesinden işaret verince Juliet demir atmanın son anlarını izlemeye gitti. Varian ağırlığını küpeşteye verdi, üst güverteye giden merdivenleri ikişer ikişer atlayan kadından gözlerini alamadı. Pelerini tek omzundan sarkıyor, kırmızı ipeği gösteriyordu. Kılıcının bıçağı parlayana kadar temizlenmişti. Öyle iyi bilenmişti ki mumu tepesinden dibine kadar ortadan ikiye rahatlıkla ayırabilirdi. Juliet harikaydı, adamın hisleri her gün daha da korkutucu boyutlara ulaşıyordu. Korktuğu şeyse bir oda dolusu korsan, öfkeli baba, kardeşler ya da patlak verebilecek savaş değildi. Kadına gerçekten âşık olmaktan korkuyordu.

Anders Van Neuk, Londra'daki balo salonlarının hepsindeki ahlaksızların korsan olarak tarif ettikleri, kadınları heyecanlandırıp bayıltan şeyin karikatürü gibiydi. Uzundu, çok geniş omuzları vardı. Beli ince, bacakları uzun, güçlüydü. Kıvrıkcık saçları omuzlarını geçiyordu, güneş yüzünden neredeyse bembeyaz olmuştu. Saf altından boncuklarla birbirine dolanmıştı. Uzun kirpikli yeşil gözleri çakmak çakmaktı. İnce, şekilli burnuyla dolgun dudakları resmi tamamlıyordu. Süslü, siyah, deri ceketle her türlü silah ve bıçak figürleriyle süslenen çapraz askılı kemeri de cabasıydı.

Ahşap çubuklarla brandalardan yapılmış derme çatma handa toplanan kaptanların şüphesiz en etkileyicisiydi. Sehpalı masalar kumlu zemine yerleştirilmişti; çıplak ayaklı, büyük memeli kadınlar ellerinde maşrapalarla kadehleri tazelemek için oradan oraya koşturuyordu. Sahile kocaman ateş çukurları kazılmıştı. Çıtırdayan domuzlarla dört yerinden kesilmiş bütün ineğin altındaki kömürlerden kızıl alevler yükseliyordu. Masalara dağıtılan kemik ve ekmek kırıntısı tabakları bazı kaptanların birkaç gündür limanda olduğunu gösteriyordu. Köpekler dövüşüp etten parçalar almaya çalışırken miçolar sahilde oyunlar üretiyordu. Bordada bırakılmak için çok büyük, orospularla eğlenmek için çok küçüklerdi.

Şalopalardan indiklerinde karşılarına çıkan manzarayı ve kokuyu anladı Varian.

Beacom, fırça yardımıyla safır mavi ceketindeki toz zerreciklerini temizlemeye çalışıyordu. Çorapları deliksizdi, dizlikleri tam üstüne göreydi, ne potluk, ne de kırıksıklık vardı. Kolalı gömlek yakası milimetrelerle ölçülecek bir kıvrımla katlanmıştı, ön kısmı göğsüne doğru inen "V"ye yumruk büyüklüğünde bir yakutla iğnelenmişti. Yanında Danteler vardı, zenginlikle gücün daha etkileyici bir resmi hayal bile edilemezdi. Teğmen Jonathan Beck de onlarlaydı, altın rengi şeritlerle resmi denizcilik madalyonu kullanılarak süslenmiş yepyeni kıyafetler giymişti. Isabeau Dante şeritlerin hoş bir ayrıntı olduğunu düşünürken, Varian madalyonu nereden bulduğunu sormaya çekiniyordu. Kâğıtların üzerindeki cila lekelerinin nedenini ya da eğimleri ve süsleriyle bile James Stuart'inkiyle aynı olan imzanın nereden geldiğini de sormadı.

Kaptanların hepsi Simon Dante'yi şahsen tanıyordu. Odaya girdiğinde dostlarından haykırışlar yükseldi. Kimi sadece ününü duymuştu, bakmak için döndüler. Duydukları hikâyelere inanmaz gibi Korsan Kurdun takımındaki her bir üyeyi inceliyorlardı. Isabeau'yu gördüklerinde, kimliğini doğrulamaya çalışır gibi boş elbise koluna bakıp sarsıldılar. Sonra ilgileri Juliet'e çevrildi. Bakanlar gözlerini başka bir yere çevirene kadar Juliet de gözlerini onlara dikti.

Van Neuk kalabalığı uzun adımlarla geçti. Yüzündeki sırtış, düzgün tıraş edilmiş sakallarının arasından köpek balığı dişlerini ortaya koyuyordu.

"Simon Dante! Seni ihtiyar orospu çocuğu! Yine ailenin başındasın ha."

Dante her bir parmağı yüzüklerle süslenmiş eli sıkı. "Korkunçlar ailesini öptünüz mü? Peki ya Anderleri? Geçen bahar sizi Porto Bello'da kaçakçılık yaparken görmüşler."

"Tatsız bir dedikodu. Sadece yakalamamız gerekeni yakalıyorduk, kaçakçılık yapmıyorduk. Birkaç el ateş ettiler. Ben daha fazla ettim, Cephane bir gemi daha ekledim. Harika, genç bir

gulet. Rüzgâr gibi uçuyor. Haşa, şu Santo Domingo'nun tırnağı olamaz tabii." Işıklıyan gözleri Juliet'i aradı.

"Doğru mu, genç hanım? Santo Domingo'yu gerçekten siz mi ele geçirdiniz?"

Kaşını kaldırdı. "Demir Gül'le mürettebatı ele geçirdi."

Adamm yeşil gözleri kısıldı. "Sadece siz mi? Abileriniz arkanızdan gelmiyor muydu?"

Juliet kollarını göğsünde birleştirdi. "Benden şüpheniz varsa, nasıl yaptığımızı gösterebilirim. Sizi Kumru'da köşeye sıkıştırıp, geminizle denizin dibine gömeyim."

Van Neuk bir an Juliet'i inceledi. Kızı gözleriyle yiyor gibiydi. "Peki bunu yapmanıza izin vermezsem beni bağışlarsınız, değil mi?"

Juliet adamın iğnelemesine cevap vermedi. Ama gözlerindeki titreşimleri görebiliyordu. Delici bakışları kızın üzerinde sabitlenmiş, Varian St. Clare'i görünce yeniden kısılmıştı.

"Bu kim? Kralın eksik eteklerinden birini mi getirdiniz yoksa?"

Varian irkildi. Eli kılıcının kabzasına gitti. Ama Gabriel öne çıkıp St. Clare'le Hollandalının arasına girdi.

"İş yarına kalabilir. Ağzım çölde kalmış deve gibi kupkuru. Tez zamanda ıslatılmazsa dilim damağıma yapışacak. Buraya geldiğimizde dizinizde hoplattığınız sevimli veletlerin kim olduğunu soramayacağım. Of tanrı aklımı korusun."

Van Neuk kıkırdadı. "Benimle alakaları yok. Patavatsızlığımı hoş görürseniz tanıştırayım. Ruh eşimi buldum." diye ekledi Juliet'e sırtarak. "Namusum üzerine yemin ederim ki, varlığı bana huzur veriyor."

Juliet, adamın göğsüne vurup "Öyleyse beni bağışlayın; zira çok beklersiniz." dedi. Kendileri için aceleyle temizlenen masaya yürüyen babasını takip etti. Gabriel Hollandalıyı oyalarken kendisine katılmak isteyen Varian'a başını salladı.

Varian, Juliet'in yanına oturdu, soluğunu bıraktı, inanmaz bir sesle mırıldandı: "Baban İspanyol filosunu bu adamlarla birlikte mi durdurmayı düşünüyor?"

"Bu iyi." dedi. "Öfkeli ve şüpheli görünüyorsun. Bu sayede onlar da bizim yanımızda olur."

"Öfkeli ve şüpheli görünüyorsam, öyle olduğum içindir. Kabalar, pisler, edepsizler, ayyaşlar ve... Of tanrım, o kadın dizlerinin üzerinde ne yapıyor öyle?"

Juliet adamın şaşkın nazarlarını izledi. Bir kadın kırmızı suratlı bir herifin bacaklarının arasına kilitlenmiş gibiydi. Kafası adamın kucagında öne arkaya sallanıyordu.

"Hareketlerinin bilinçli ya da iradesi dâhilinde olmadığı çok açık. Yemin ederim." diye mırıldandı. "Yoksa kıskandın mı?"

"Affını rica ediyorum?"

"Sonra rica edersin." diye mırıldandı sinsi bir gülüşle. "Rıcanın kabul edilip edilmediğine de ben karar veririm."

Juliet dönüp annesinin onları izlediğini gördüğünde hâlâ gülüyordu. Altın rengi gözler kızının yüzüyle dükün yüzü arasında gidip geliyordu. Dedikoduları duyduğunu belirtircesine kaşları çatılmıştı. Ama pek inanmadığı belliydi.

Juliet'in boynu kızarmaya başladı. Etrafından köpük akan kalaylı kadehler, ardından da tabaklarca et, somun ekmek masaya konunca kızarıklığı da düzeldi. Korsan Kurdun gelişiyile ekmekler kızartılmıştı, Juliet annesinin gözlerindeki yumuşak sorgulamayı hatırlayınca kendi gözleri de gülme isteğiyle doldu.

On Sekizinci Bölüm

Keskin güneş ışığı doğrudan Juliet'in gözüne geliyor, kafasını başka tarafa çevirmesine neden oluyordu. Kafasını çevirmesi de işe yaramadı. Güneş neredeyse batı ufkundaydı, bakınca midesi bulanıyor, başı dönüyordu.

Geçen gece onların onuruna kaldırılan her kadehi ve kızartılan her ekmeği tüketmek zorunda kalmışlardı. Gece ilerledikçe biranın yerini şarap almıştı, şarabın yerini rom. Şalopadan düşmeden gemiye gitmek için tüm gücüyle odaklanması gerekmişti Juliet'in. Güverteye nasıl tırmanıldığını da güverteden kabinine nasıl gidildiğini de hatırlamıyordu. Acemi Çaylak öğleden sonra dörtte uyandırdığında üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetlerinin olduğunu gördü. Yatağında ağzından salyalar akarak yüzüstü yatmıştı.

Yüzüne soğuk su çarpıp testiden yarım bardak su içti, sonra da şalopaya inip İntikamcıya, gitti. Varian St. Clare, yanında sessizce otururken mahmur mahmur bakıyordu. Juliet boydan boya direklerle dolu rıhtıma bakıp gün boyunca başka gemilerin de geldiğini söyleyince homurdanmaktan başka bir şey yapmadı.

Geceden sonra Jonas da, Gabriel de gemiye dönmemişti. Simon Dante, kaptan arkadaşlarının yarısıyla bordaların altındaki çadırda şafak söküp de dışarı çıkana kadar içmiş olmasına rağmen kızını geçitte neşeli, doğal bir gülümsemeyle karşıladı.

Şimdi Juliet, terli bedenlerle, eski biralarla ve bütün gece sırt üstü yatan kadınlarla dolu aynı havasız çadırda duruyordu. Üzerinde hâlâ geceki kıyafetler vardı, kadife kaşındırıyordu. Pelerini omzundan düşecek gibiydi, şapkasındaki kırmızı tüylerden biri sol gözüne düşüp sinirini bozuyordu.

Şapkasının kenarını onuncu kere düzeltti, başının ne kadar ağrıdığını düşünmeden etrafında dönen tartışmalara odaklanmaya çalıştı. Simon Dante hitabetle vakit kaybetmeden kaptanlara

seslenmişti. Santo Domingo'yla ele geçen belgelerden bahsetti, limanlardaki gemilerin sayılarının artmasıyla ilgili farklı kaynaklardan gelen dedikoduları ilette. Bu noktada bazı kaptanlar Anakarada kendi gözleriyle gördükleri artışı anlattı. Nedeni üzerine tahminler yürütmeye başladıklarında Varian St. Clare'i, Harrow Dükünü tanıttı, Londra'dan gelip kralın açıklamasını ve kârlı teklifini iletteğini anlattı.

Ne yapacağını Korsan Kurttan öğrenen Varian, laflarını en düşük seviyede tuttu. Gözlerindeki kırmızılık, beyazlıktan daha fazlaydı. Ağzı etrafta ne zaman bir ses patlaması olsa çizgi halini alıyordu. İspanyol gemilerinin dikkatini dağıtmak konusunda yardım edecek, devlete bağlı her korsan gemisine tam bir genel af sunulacağını garanti eden kraliyet kararını açıkladığında bütün dikkatler Varian'a döndü. Kralın, ganimet olarak alınan her yük üzerinden yüzde onluk vergiyi kaldırmayı planladığını eklediğinde kadehlerden aldıkları darbeye masalar titredi.

Kralın neden bu kadar cömert olduğu sorulunca gerekenden daha fazla yalan söylemedi. İspanya'yla yapılan barış görüşmeleri bozuldu, dedi. İngiltere kralının, Philip'in İspanyol hazinelerinin en çok etkileneceği yerlerini uçurma amacını anlattı.

Korsanlar şüpheliydi, endişeliydi. Kimileri okuma yazma bilmese de hepsi kraliyet mührü taşıyan Genel Affı incelemek istedi. Cila lekeli kâğıtların üzerinden kaşlarını çattılar, parmaklarını kralın imzasının üzerinde gezdirdiler. Kimileri Dantelerin bu konudaki çalışmalara katılacağına emin olduktan sonra tereddüt etmeden imza attı. Başka kaptanlarla korsanlığın özel maddelerini imzalayanların, olumlu ya da olumsuz bir karar vermeden önce kendi arasında tartışması gerekiyordu. Ama kalabalıkta kulaktan kulağa fısıldanan birkaç kelime yeterli oldu: Santo Domingo'nun yükünün değeri.

Görüşmenin sonunda, hepsi imzalamıştı. Kağıdın üzerinde otuz yedi imza ya da işaret vardı; beşi Dantelerin gemilerini temsil ediyordu. İçme ve tartışma akşama kadar devam etti. Güneş kumulların ardından batmaya başladığında Juliet'in başı ağrıdan ikiye ayrılıyor gibiydi. Varian kalıp kaptanların sorularına açıklamalar getirmeliydi, ama Juliet brandadan duvarların arasından kimseye çaktırmadan geçip temiz havaya çıktı.

Çıkardığı ilk şey peleriniydi. Pervane gibi çevirip kuma attı. Arkasından şapkası geldi, sonra ceketinin bağlarını çözdü, çıkarıp kollarına aldı. Sonra sıra gömleğinin bağlarına geldi. Pamuklu gömleği beline kadar çekip teninin nefes almasını sağladı. Sonra yakasının etrafındaki şeritleri açmak için bir kılıç aldı. Bağları arkasındaki yumuşak toprağa bıraktı.

Kumula tırmandı, sahilin sonuna kadar devam etti. Gürültü uzaktan gelen uğultulara dönüşmüştü. Kayaların arkasına baktığında sık bir gel-git havuzu buldu. Güçlü akıntılarla yüksek dalgalar dalgakıranın öteki tarafındaydı; havuz gayet sakindi, kumum granülleri üzerinde çağıldayan yumuşak bir su kütesinden başka bir şey değildi.

Ceketiyle şapkasını sahile bırakıp bir kayaya oturdu. Botlarını, kılıç kemerini, piştovlarını çıkardı. Serin kumlara çıplak ayaklarıyla basıp dizine kadar yükselen suya girdi, oturdu. Tutulmuş boynunu rahatlatmak için kafasını sağa sola çevirdi, elleriyle suya vurup boğazına ve yanaklarına sıçrattı. Rıhtımdaki gemiler küpeştelerinden sarkan fenerlerle aydınlanıyordu. Ay geç saatlere kadar görünmeyecek gibiydi, ama uzak sahil kesitinde sallanan fenerler vardı. Gökyüzü karardıkça yıldızlar görünmeye başlamıştı, ilkin teker teker aldılar yerlerini, sonra takımlara dönüştüler. Siyah kumaşa batırılmış iğneler gibiydiler.

Juliet elini kaldırdı, parmak ucuyla tanıdık bir takımyıldızı gösterdi.

"Şunlar Yay, şunlar da Ok olmalı. Uygun bir sembol."

Juliet etrafa baktı. Anders Van Neuk ellerini beline koymuş, ayak bileklerini çaprazlamış, kumun üzerinde duruyordu.

Etrafa hızlıca bakınca adamın yalnız olduğunu anladı. Daha uzun süre bakınca adamın, kıyafetleri ve silahlarıyla arasında sadece bir kolluk mesafe olduğunu görüp küfretti.

"İşaretlerinizi anladım, hanımefendi. Zamanla ilgili olanları da."

"Ne işareti?"

"Size her baktığımda şapkanızı düzeltmeniz. Öylece yürüyüp kolumdan tutsaydınız -gerçi bu durum için başka bir yer de olur- ben de yine sizi takip etseydim mesela. Ha tabii bunun daha romantik olduğunu kabul ediyorum. Denizden çıkan bir peri gibi görünüyorsunuz."

"Anders, geç oldu; ayrıca ben çok yorgunum. Sana romantik bir kaçamak yapmak için işaret verdiğimi düşündüysen yanıldın. Sadece o çadırdan kurtulmayı dört gözle bekliyordum."

"Dört gözle beklemek? Hıhı, bilirim o duyguyu," dedi sakince. "Ben de sizi dört gözle bekliyordum, genç hanım. Hatırlayamadığım kadar uzun süredir hem de. Muzipliği bir kenara bırakırsanız, aynı beklentiği sizin de yaşadığınızı kabul edersiniz. Hele de geçen görüşmemizde beklentilerinizi karşılamak üzere olduğumu göz önüne alırsak."

Juliet dudağının içini ısırdı. O anı hatırlıyordu. Neredeyse merakına yenik düşüyordu. Gabriel'le birlikteydi, French Key'i geçtiklerinde Kumru'yu tanımışlardı. İki gemi Hollandalılara götürdükleri yükleri takas etmek istemişti. Sonra da ikisi arasında güvertede yıldızların altında aptalca şeyler yaşanmıştı. Adamın elleri Juliet'in göğüslerindeydi, dili neredeyse boğazına kadar inmişti.

"Hataydı. İkimiz de içkiliydik, ayrıca..."

"Hata değildi, genç hanım. Ben sizi ne kadar arzuluyorduysam, siz de beni o kadar arzuluyordunuz. Abiniz araya girdi, vebaya tutulasıca. Ama bu sefer öyle olmayacak. Bu sefer rahatsız edilmemizi engelleyecek önlemler aldım."

Elini kaldırıp parmağını şaklattı. Anında göğüslerinde kavuşturdukları kolları ve sakallarının arasından görünen sırtışlarıyla hayvan gibi üç adam kayaların arkasından peyda oldu. İki tane de kumulun doruğunda belirdi. Aslında küçük körfezin etrafında, denizden başka kaçıışı olmayan korumalardan ötesi değillerdi.

Aptal, aptal, aptal! Sahilden bu kadar uzaklaşmak ancak aptallara yaraşır!

Kılıcıyla silahlarını çıkarmak daha da büyük aptallıktı. Sadece aklıyla kalakalmıştı, o da yetmiyordu burada. Yine de hemen kendine geldi. İyi bir yüzücüydü. Rıhtımın ağzında girdaba dönüşen akıntıların arasında yüzmeye kalkmak ölüme davetiye çıkaracaktı, ama şansı yaver giderse okyanusa çıkması gerekmeden adamı atlatmış olacaktı.

Düşünce aklından geçer geçmez arkasındaki sesi duydu. Tepki veremedi kalın bir kol belini sardı, bir başkası da boynunu. Juliet kıvrılıp saldırganın gözlerinin olması gereken yere iki parmağını sokmaya kalktı. Birini yakaladı, tırnağıyla ezdiğini hissetti, ama derine girmemişti. Diğer gözü zaten kaçırmıştı. Öyle olsa bile adam bağırıp kollarını gevşetti. Juliet dönüp dizini adamın kasıklarına geçirmeyi başardı.

Kurtulmayı başardı; ama suda yürüyen ayakları duyabiliyordu. Bu sefer beş tane vardı. Arsızca yaklaşıyorlardı. Kahkahalar atıyor; kollarını, bacaklarını, belini yakalamak için uzanıyorlardı. Dokunmaya kalkan ilk adamın burnu patladı, Juliet'in elinin tersiyle yüzündeki kemikler kırıldı. İkincisi homurdanıp uzaklaşmaya çalıştı; onun da göğsü Juliet'in kumlu zeminden aldığı bir mercanla yarılmıştı. Daha derin sulara doğru koşmaya başladı. Ama biri saçından yakalayıp kafasını geriye çekti. Başka biri şakağına yumruk attı; acıdan bacakları bir anlığına hissizleşmişti.

İhtiyaçları olan an işte buydu. Sudan çıkarıp kıyıya taşdılar. Dalgalardan çıkardıklarında hâlâ kıvranıp küfrediyordu. Daha sıkı tutup, kurbanlık koyun gibi yere bıraktılar. Kollarını gerip sıkıca bağladılar. Bacaklarını genişçe açtılar. Biri botuyla saçına basıp kafasını hareket ettirmesini engelledi.

Anders Van Neuk dizliklerindeki tozu temizledi. Kıza bakıp kafasını salladı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bunu iki yöntemle de yapabiliriz, genç hanım. Ya uygun bir heves gösterirsin ya da şurada izleyen adamların ortasında yatarsın. Her iki yolla da ben senin bacaklarının arasına girip eğleneceğim."

"Babamla erkek kardeşlerim seni öldürür," diye hırladı.

"Tabii bu da bir ihtimal." diyip kabul etti adam, sonra da kemerini çözmeye başladı. "Ama sana ne olduğunu merak etmeye başladıklarında, sen çoktan Kuğu'nun bordasına çıkmış olacaksın. Birlikte yola çıkacağız. "

"Peşinden gelirler. Seni köpek gibi avlarlar, derinin her santimetresini yüzerler."

"Şimdi endişelenmen gereken bir deri varsa o da seninki ve İspanyolların seninle işi bitince ne kadarının kalmış olacağı, genç hanım."

"İspanyollar mı? Ne İspanyol'u?"

"İşin güzelliği burada işte. Hollanda bayrağı sallarsın, olur biter. Daha dört gün önce İspanyolların yükü geldiğinde Porto de Manati'deydim. Adamlar, tanrının bile unuttuğu yerdeki küçük tepelerde kurtarılmayı bekliyorlardı. Biri gerçekten yakışıklıydı. Kulakları yoktu, konuşamıyordu, sonra bana konuşabilen birini gösterdi. Neyse, kulaklarını Santo Domingo' da kaybetmiş; la Rosa de Hierro' y la tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyormuş. Bana söz verdi. Seni geri getirene, ağırlığının on katı kadar altın verecekmiş. Bu da benim durumumda epeyi iyi bir miktara tekabül ediyor."

"Beni altın için kırımın İspanyollarına mı satacaksın!"

"Sadece altın olsaydı, aynı miktar için babana satardım. Ama derdim şu ki, İspanyollar geçiş hakkı sunuyor. Bu da bu sularda kaldığımız sürece her limanda ticaret yapma, her yükü satma, alabildiğimiz kadar kâr elde etme hakkı demek oluyor. Sudaki lanet Katolikleri yakmanın

eğlencesini elimden alıyor, ama silahlarımı da, gemilerimi de koruyacak. Beni zengin yapacak! Zengin bir adam olacağım! Aslında," diye ekledi, "Niyetim kafana vurup direkt Porto de Manati'ye Afrika hindisi gibi götürmekti, ama..." Durdu, yeşil, sert gözler kadının bedenini taradı. "Islak ve parlakken öyle bir afet oluyorsun ki. Önce tadına bakmak için deli oluyorum. Eminim başıma gelenlere değeceksin."

Ellerini beline götürüp pantolon önü kapağını tutan deri kayışı çözdü. Juliet kıvrandı, debelendi, yemin etti; ama Van Neuk'tan gelen emir üzerine el ve ayak bileklerini tutan eller demir kelepçeler gibi sıkıldı. Bir ses adamın dizliğini indirdiğini belli etti. Juliet adamın dizlerinin üzerine çöktüğünü duyunca küfretti. Eti sertti, karnının ortasından fırlayan tahta bir çubuk gibiydi. Bir eliyle sünnet derisini geri iterken, diğeriyle kadının gömleğini yırtıp göğüslerini tuttu. Parmakları uzun ve çatlaaktı, avuç içleri kösele gibiydi. Dışleriyle neredeyse meme uçlarını koparıırken bağarmamak için çenesini sıkarak zorunda kaldı Juliet.

Adam çirkin önerilerde bulunmaya başladı. Biri, gelmek üzere olan şeyin tadını vermesi için ağzını açık tutmasıydı. Ettiği küfürleri engellemek için yumruğuyla ağzını kapatmak istedi. Adam sesim kesmesi için yanağına okkalı bir tokat attı. Sonra dizliklerini çıkarmak için bıçak aldı. Debelenmeleri yüzünden bıçak kumaştan fazlasını kesince bağırdı. Ama adam vazgeçmemişti. Parmakları kadının apışında derine inerken bıçak bacaklarını kesiyordu. Çelikle çeliğin birbirine çarpması dikkatini dağıtınca kaynağı görmek için döndü.

İki adam kumulun üzerinde dövüşüyordu. Van Neuk gördüğü kadarıyla adamlarından biri beklenmeyen misafir konusunda onları uyarmaya çalışıyordu. Savaşçı hızla, arkasında toz bulutları bırakarak sahile koşuyordu. İki Hollandalı mürettebat palalarını çekip adamı beklemeye koyuldular. Ama bıçak darbesi ve bir kesik kumun üzerinde çığlıklarla debelenmelerine yetti.

Anders homurdanıp emirler savurdu. Saçındaki bot kalkınca Juliet de kafasını kaldırıp Varian St. Clare'in yeni saldırganına uyguladığı kesikler ve hamlelerle adamın silahının uçuşunu gördü. Silahı yakalayıp iki elinde iki bıçakla rakibinin boynuna saldırdı. Neredeyse kafasını gövdesinden ayırıyordu.

Juliet'i tutan üç adam daha ayağa kalkıp koşmaya başladılar. Juliet nihayet kılıcını tutabilecek duruma gelmişti. Anders hâlâ üzerindeydi. Adamın bileğini yakalayıp geriye büktü, göğsüne kadar kaldırdı. Adam tepki verdi; ama amacına ulaşmak için geç kalmış bir tepkiydi. Bedenindeki tüm gücünü yumruklarında toplamak için uğraştı, bıçağı aldı, adamın kıkırdağını kestiğini hissetti, arkasından gırtlığı geldi. Kafatasından aşağı doğru bir yarık açtı.

Van Neuk'un gözleri pörtledi. Kadının eline yapıştı, bıçağı boğazından çekmeye çalışıyordu. Ama beyninin derinliklerine gideli çok olmuştu, ölmek üzereydi. Juliet devrilmeye başlayan adamın altından kalktı. Ayağa sıçradı, kılıcını almak için koşmaya başladı. Kayaların arkasında durup şimdi de peşinden gelen adamları karşılaşmak için elindeki bıçağı fırıl fırıl döndürüyordu. Hiddeti zirveye ulaşmıştı; karşısına çıkan ilk adamın göğsünü yardı. Bıçağı temizlemek için de adamın ceketinin arkasını kullandı.

İkincisi, Juliet düşürmeden, palasını almayı başardı, ama kız yeni bir iz ararken kayaların arkasında saklanan iki adam fırlayıp gece gölgelerinin arasında yok oldular.

"İyi misin?" diye sordu Varian, yüzündeki kan lekelerini temizlerken.

Bir anlığına cevap veremeyecek kadar öfkeli olduğunu hissetti. Kendine kızmıştı, Anders Van Neuk'a kızmıştı, bütün insanlığa kızmıştı.

"Juliet?"

"Beni yalnız bırak! Sadece beni yalnız bırak!"

Sahilde yürümeye başladı. Birkaç adım sonra durdu, uzaktaki ışıklara bakıyordu. Bütün o konuşmadan, o cesaret gösterisinden, güç ve beceri bakımından bir erkeğe eşit olduğunu gösteren şeylerden sonra, penisi olan bir piç elindeki her şeyi alabiliyordu demek.

Yeniden konuşabilmeye başladığında dönüp Varian'a baktı.

"Nereden geldin? Beni burada bulacağını nasıl bildin?"

"Çadırdan çıktığını, hemen ardından da Hollandalı adamın çıktığını gördüm. Yüzündeki ifadeden iyi bir şeylerin peşinde olmadığımı anladım. Öyle olunca da takip ettim, iyi misin? Seni... Seni incitti mi?"

Adamın bakışını izledi. Dizliğin bacaklarından biri hâlâ kalçasından aşağı etek gibi sarkıyordu. Bacağında kan lekesi vardı.

"Piç herif beni kesti. Bunun dışında... Hayır, incinmedim. Beni incitmesine izin de vermezdim ayrıca. Eğer orada durup beni tecavüzden kurtardığın için teşekkür etmemi bekleyeceksen, çok beklersin."

Adamın yanından geçip Hollandalının bedeninin üzerine eğildi. Öldüğünden şüphe yoktu. Gözleri kocamandı, yerlerinden fırlamıştı, altındaki toprağa bir iz yayılmıştı ve elleri boynundaki bıçağı hâlâ tutuyordu.

"Şanslıymış, çabuk öldü," diye mırıldandı. Kumda yatan diğer bedenlere bakıp diğerlerinden daha kısa olan birini işaret etti. "Bu işime yarar. Şunun dizliklerini çıkarmama yardım et."

Birkaç dakika sonra Juliet ölü adamın kıyafetlerini giymişti. Üşümüştü, ceketin sıcaklığına şükretti. Kemerlerini ve şapkasını alıp sahilten geri döndü. Sonra bir kez daha durup geldiği yoldan geri döndü. Varian'ın izleyen nazarları altında yarı çıplak bedeni Van Neuk'un yanına sürükledi, yüzüstü yatırdı. Bıçağını alıp dizliğinin öbür bacağına da kesti, Hollandalının mücevherlerle dolu eline sıkıştırdı.

"Bulanlar kendi adamlarından birini becermeye çalışırken öldüğünü düşünecek."

Kumsalda yaptığı izleri yok ettikten sonra rıhtımın ışıklandırılmış kısmına gitti. Şalopaların oraya gelene kadar çok az şey anlattı.

"Babama bundan bahsetmezsen memnun olurum. O piçin desteğine de önem veriyordu."

"Peki ya kaçan adamlar? Ya sahildekenden farklı bir hikâye anlatırlarsa?"

Juliet çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sabah Kumru hâlâ limanda olursa çok şaşırrım. Eğer öyleyse, yeni bir piç kumandayı eline almış demektir. O da nasıl kaptan olduğuyla ilgilenmez zaten. Ne de olsa kendi uğraşıp olmak zahmetinden kurtulmuş olacak. İşin bu kısmında cinayet normal bir yöntemdir." Şapkasını geldikleri ilk filikaya atıp tekneyi gösterdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gül'e dönüyorum."

"Ben de geleceğim," dedi, dalgalara doğru kızı takip ederek.

"Hayır... Yani gerçekten hayır. Gelmezsen memnun olurum. Üstelik sana ihtiyaçları olabilir."

Varian parmağını Juliet'in çenesinin altına yerleştirdi, yüzünü kendininkine doğru kaldırdı. Juliet geri çekilmeye çalıştı, ama adam omuzlarından tutup yüzüne bakmak zorunda bıraktı.

"Bu gece hiçbir şeye karışmama izin vermeyecek misiniz madam? Belki bana sandığınızdan daha çok ihtiyacınız olur?"

Juliet cevap vermeden, hareket etmeden adamın gözlerinin içine baktı. Adamın, başparmağı bir anlığına çenesini okşadı. Orada da bir karşı koyuş fark etti, ama eli düşerken Juliet yakalayıp, adam geri çekilmeden durdurdu.

"Aslında yardımına ihtiyacım olabilir. Sadece biraz."

Sallanıp öne doğru düşmeye başladı. Varian yakalayıp kollarına aldı. Kaldırdığındaysa dizliğin kasıklarındaki yerinin sırsıklam olduğunu fark etti.

"Piç herif beni kesti." diye fısıldadı yeniden. Ağzından çıkan kelimeler canlılığını yitirdi, bedeni hissizleşti, kafası Varian'ın koluna düştü.

On Dokuzuncu Bölüm

"Ben bayılmam. Ömrüm boyunca hiç bayılmadım."

"Tamam. Çok kan kaybettiğin için hayatta kalmanın bir mucize olduğunu söyleriz biz de."

Juliet'in gözleri kısıldı. "Hiçbir şey söylemiyoruz beyefendi. Bak şuraya," bacağındaki kesigi gösterdi, "yarım santimetre daha derine gitse ana damarımı parçalayacaktı."

Varian karşı koymayıp baktı. Kesik, eli kadardı. Çok kanamıştı, ama kenarları dikişe gerek duyulmayacak kadar yakındı. Bacağın alt kısmında küçük bir kesik, ayak bileklerinde derin iki kesik vardı. Hollandalın bıçağı kızın dizliğinin dibine ulaşmak için birkaç kesik atmak zorunda kalmıştı. Varian botlarını giyerken ayak bileklerindeki kesiklerin sorun çıkaracağını düşündü.

Varian, geceyi kıza sarılarak geçirdi. Bordaya döndüklerinde kanlı dizliklerini çıkarmasına yardım etti. Marifet gösterisi ne yazık ki yarım kalmıştı, yaprak gibi titriyordu Juliet.

Bu görüntüsü Varian'ı fiziksel bir acı gibi sarstı. Juliet her zaman kendinden çok emindi, duygularının hâkimiyetini asla elden bırakmazdı. Dolayısıyla bu kadar kadınsal bir görünüş, böylesine inanılmaz insancıl bir bakış, Varian'da hayatının geri kalanı boyunca Juliet'in yanında kalıp saldırganlarını püskürtme isteği uyandırdı.

Kanı kızın bacağından temizledi, temiz gömleklerinden birini giydirdi. Sandalyeye oturup bütün gece kollarında salladı.

Juliet iç geçirip kafasını adamın omzuna yasladı. "Saat zilini duydum. Gökyüzü de aydınlanıyor. Birazdan Acemi Çaylak bana kurabiye ve peynir getirmek için kapıyı çalar. Beacom da senin boğazını kesip kumula gömdüğümüze emin olup ellerini büküp ağlar."

"Beacom uzun süre yok oluşlarıma alışmayı öğreniyor."

Öne eğilip, adam onu öpmeden önce bir an gözlerine baktı. Kışkırtıcı ya da baştan çıkarıcı bir yanı yoktu. Sadece bir öpücüktü, bir araya gelen dudaklarla nefesten ibaretti. Etin, ete dokunmasıydı, yine de ikisi için de zevk doluydu.

"Teşekkürler." diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Geçen gece için. Sahilde oluşun için, beni gemiye getirip yaralarımı iyileştirdiğin için."

"İnan bana," diye mırıldandı, "seni kurtarmak benim için bir zevki. Ha bir de senin insan olduğunu keşfetmek için başka bir şansım da olmazdı."

"İnsanlığımdan şüphe etmek için bir sebebin mi vardı?"

"Sebep mi? İngiltere'de senin yaşındaki asil genç kadınların şu anda ne yaptıklarıyla ilgili bir fikrin var mı? "

"Sadece tahmin edebilirim." dedi düşünceli gözlerle. "İpeklere nakış mı işliyorlar? Akşam yemeğinde ne giyeceklerini düşünerek acı mı çekiyorlar? Bard'ın hangi oyununa katılacaklarını mı düşünüyorlar?"

"Bir İspanyol filosuna nasıl saldıracaklarını düşünmedikleri kesin. Ayrıca Van Neuk gibi bir şerefsiz tarafından hakarete uğradıklarında hayatlarının geri kalanı boyunca bunun şokunu atlatmaları pek de ihtimaller dâhilinde değil. Tanrım, Juliet. Sen bir savaş gemisinin kaptanısın. Dizlikler, botlar giyiyorsun, güneş yükselene kadar korsanlarla deniz şarkıları söylüyorsun, gece ancak bir saat uyuyorsun. Şeytanı önünde diz çöktürecek kadar iyi kılıç kullanıyorsun. Her lafına, her emrine boyun eğen bir gemi dolusu denizcin var. Beni bir gecede ne hale getirdiğine baksana. Yanlış belgeleri taşıyorum, yalancı şahitlik yapıyorum, hainlik ve fesatlığa bulaşıyorum, gariban Teğmen Beck'i de bu duruma soktuğunu söylemeye gerek bile duymuyorum. Senin için tahta zeminlerde uyuyorum, daha da ilginç kuş tüyü yatakta yatıyormuşçasına zevk alıyorum bundan! Karayip adalarında senin gibi başka bir kadın varsa, buralarda dolanan bütün ölümlülerin güvenliğinden endişe duyarım."

Adamın dizinden inmeden önce yüzü sertleşti. Masadaki kâğıt tomarlarını kurcaladı, kav ve taş aradı, sonra da mum yaktı.

Varian bacaklarını esnetmek için ayağa kalktı. Omurgalarını açmak ister gibi gerildi. Kollarını esnetti, parmaklarını saçlarına getirdi, mutfığa doğru yollandı.

Kocaman bir el üzerlerindeki battaniye kaldırıyor gibiydi, sabah oluyordu. Doğu ufku pembe, altın ve kalay grisi renklerinin birlikte kullanılması gibiydi. Güneş yükseldikçe onlar da yer değiştiriyordu. Hilal şeklindeki kıyı şeridinde hâlâ fenerler ve şenlik ateşleri vardı. Esinti serin olsa da tropik sıcaklığın tehdidiyle yüklüydü. Beraberinde, odun, yemek, kum, tuz ve balık kokusu getiriyordu. Demir atan gemilerin çoğunun, üst güvertelerinde büyük lambalar yanıyordu. Varian, değişen nöbetlerin çeşitli aşamalarındaki ufak şekillerin siluetlerini görebiliyordu.

Çok fazla adam vardı, ama kaderlerine o kadar az güveniyorlardı ki. Kaptanlarının kararlarını hiç sorgulamışlar mıydı? Şimdi üstlenecekleri gibi işlere girişmeden önce, verilen aptal kararlar onlara anlatılmış mıydı?

Simon Dante'nin planının ana dayanağı, birçok kaptanı teşvik etmişti. Her korsan en az bir düşman gemisini ele geçirmeyi denemeliydi. Otuz yedi tane korsan, filonun boyutunu yarıya indirebilirdi. Bu da etkileyici bir varsayımı ta ki birileri konvoyun herhangi bir yerinde İspanyol savaş gemilerinden olacağını, bu gemilerin de her taraflarında kırk ila atmış arasında silah bulundurduklarını hatırlayana kadar. Öbürlerininse daha küçük korsan gemileri vardı, ama ancak on ya da on iki taneydiler ve tehlike arz etmeleri için bir arada olmaları gerekiyordu.

Argus'un on silahı vardı, onlar da ilk İspanyol saldırısından sonra susmuştu.

Varian'ın düşünceleri istemsizce savaşın hararetine, gürültüye, ateşlere, patlayan toplara, düşmanı öldürmek dışında hiçbir amacı olmayan şeytanlar gibi savaşan adamlara kaydı. Ölümcül bir keşmekeş gibiydi. Ama sadece kendisi için bile olsa heyecan vericiliğini kabul etmeliydi. Hatta nefes kesiciydi. Şeytanla karşılaşp bir tek yara almadan kurtulmuş gibiydi.

Yine de bu tam olarak doğru sayılmazdı. Ne de olsa epeyi yarası vardı. Bir deniz cadısı tarafından baştan çıkarılmıştı. Kadın, teninde sıcak güneşi, alnında ağır işlerin terini hissetmesini sağlamıştı. Geçen gece o adamları tereddüt bile etmeden öldürmüştü. O anki kan isteği, şimdi ellerini açıp rüzgârı yakalamak için duyduğu istekle aynıydı.

"Sence filo yelken açmadan ne kadar vaktimiz var?"

Juliet mutfakta çalışan Varian'a katıldı. Bacağındaki taze yaraya dikkatli davranarak dizlik giymişti. Gömleğinin arkasını dizliğinin içine sokuyor gibiydi.

"Bir hafta olabilir, üç hafta olabilir. Jonas'la Gabriel Havana'dan dönünce öğreneceğiz."

Varian sesindeki rahatsızlığı hissetti, nedeninin iyi bir şey olduğunu biliyordu. Şeytan İkizler gemilerini büyük İspanyol limanına cesaret edebildikleri kadar yakın tutup limanı, savaş kalyonlarını, filonun hazır olma durumunu gözlemek için gönüllü olmuşlardı.

"Fortuna favet fatnuis. " diye mırıldandı Varian.

"Şans aptallara yardım eder." diye çevirdi Juliet. "Bunun aptalca bir girişim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse yaptığımız şeyin İspanyolların sinirlerini bozmaktan başka bir işe yarayacağını tahmin bile etmenin delilik olduğundan başka ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Doğru söylüyorsun. Ama doğru olan başka bir şey daha var; gerçekten çok sinir bozucu olabiliriz."

Gözleri şafak aydınlığında parladı. Teni pürüzsüz görünüyordu. Eli uzanıp yanağına değen saç tutamını kulağının arkasına götürme arzusuna karşı koyamadı. Parmakları boynuna, sonra da göğüs çıkıntısına kaydı. Pamuklu kumaşın altında meme ucunu bulup sertleşene kadar parmak ucuyla yuvarladı. Göz bebekleri irileşti, adamın eli aşağılara kayıp kadının dizliğinin düğmelenmemiş kenarlarında kaymaya başladı. Yumuşak tüyleriyle oynadı. Önce bir, sonra iki parmak çukurunu ve kenarlarını keşfetti. Adamın parmakları derine indikçe Juliet gerildi. Hollandalı herifin alçakça tutuşunu hatırladığı kesindi. Ama Varian öyle kibardı, niyeti öyle samimiydi ki, sonunda adamın kollarına uzanıp yumuşak bir bakışın ısıltısı altında yaşadıklarının tadını çıkardı.

Varian kadının bedeni ellerinde erimeyi bıraktığında gülümsedi. Kadını kollarına alıp kirpiklerindeki ıslaklığı öptü.

"Sence ben deli miyim?" diye fısıldadı adamın göğsüne doğru. "Sence güvertede çıplak durarak daha ne kadar ilgi çekebiliriz?"

Varian omzunun üzerinden baktı. İntikamcı onların olduğu yerden yüz metre uzakta demir atmıştı. Arkalarında gemiler vardı, ama gün meraklı bakışlara yetecek kadar aydınlanmamıştı.

"Ününü düşünüyorsan, Kaptan, içeri geçebiliriz." diye mırıldandı.

"Ünümün canı cehenneme." dedi gülerek. "Off, ben seni özleyeceğim."

"Henüz bir yere gittiğim yok, madam. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Hislerine güvenip yukarı baktığında, adamın yüzünde beş dakika önce gördüğü sertliğin aynısını gördü. Kadının yüzündeki ifadeleri ya da sakladıkları sırları bilmeye başladığını düşünmek şeklinde bir hataya düşmemiştir; ama bu seferki yanılması mümkün olmayan bir önseziydi, ensesindeki alarmı tetikleyecek kadar netti.

Kız gözlerini çevirip adamın kollarından ayrılarak mutfak kapısına kadar gittiğinde daha da büyüdü.

"Dün tanıştığın Kaptan Robert Brockman'ı anımsıyor musun? Uzun, gri saçlı İngiliz. Gözlerinden birinin üzerinde korsan yaması var."

Varian başını salladı, kadın devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

"Gemisi Bora rıhtımındaki en hızlı gemilerdendir. İngiltere'ye kırk günden az zamanda gitti. Bu kadar hızlı olmasının sebebi sadece sekiz ağır silah taşıması. Aynı nedenle o da İngiltere'ye gitmek konusunda hizmetlerinin daha çok işe yarayacağını onayladı. Babam kralın en azından burada olanlardan haberdar edilmesini istiyor. Bir şekilde mucizeyle filan filonun gecikmesini sağlarsak ya da dağıtırsak bu da Londra'daki amiralliğe gemilerini denize indirip flotanın geri kalanını İspanya'ya varmadan önce alıkoymaları için zaman kazandırır. Kralla konseyinin sana ne kadar güvendiğini anladığından, doğal olarak uyarıyı İngiltere'ye götürenlerden birinin sen olman gerektiğini düşündü."

Varian hiçbir şey söylemeyip sadece bakmaya devam edince, Juliet adamın mantığına hitap etmeye çalıştı. "Bu birilerinin senden bizim yanımızda savaşmanı istediği anlamına gelmiyor." Sessiz kalmasını işaret edencesine elini kaldırdı. "Birileri tükürükler saç a saç a sana karşı çıkmaya kalkmadan piyade sınıfındaki yıllarını hatırlatmak sana bir şey kazandırmayacak. Kırmızıya boyanmış, düzgün bir hat halinde yürüyüp düşmanlarına parlak güzel hedefler sunan küçük oyuncak askerler üç yüz metre öteden atışlanan topa benzemez. Burada ahlaksızlığın dibine vurduğunu söyledin. Ağır silahlar ve süvariler barındıran bir savaşta yer alıp kesinlikle kazanacağını kabul ettin. Ama denizde bütün kurallar değişir, bunu da kabul ettin. Haklıydın da. Gemi bordasındaki bir savaşa tanık oldun, bu yüzden kuralların olmadığını, elimizde sadece sağ kalma çabasının olduğunu bilmelisin. Kendi sağ kalma çaban." diye ekledi vurgulayarak. "Çoğu durumda yanındaki için endişelenecek çok az zamanın olur. Hataya yer yoktur. Dikkat dağınıklığına da öyle."

"Beni uzağa göndermenin sebebi bu mu? Dikkat dağınıklığı mıyım sadece?"

Juliet iç geçirdi. "Bunun benimle alakası yok. Karar Güvercin adasından ayrılmadan önce verildi."

"Gerçekten mi? Peki bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Söyledim işte."

Yanağındaki kas seyirdi. "Bu kadar mı yani? Benim söz hakkım yok mu bu durumda?"

"Dürüst olmam gerekirse, öyle bir hakkın hiç olmadı." dedi sakince. "Düksün, tamam, İngiliz asillerindensin, kralın Hint adalarındaki resmi temsilcisisin. Bu hepimizi hayatta tutmalı, sana resmi hayatına geri dönüp neden kralın emirlerine karşı gelip flotaya saldırdığımızı anlatmana yetecek kadar nefes aldirtmalı."

"Ben o kadar kolay ölmem. Geçen gece bunu yeterince kanıtladığımı düşünüyordum."

Hafifçe kızardı. "Geçen gece bir kılıç ustasının köşelerde saklanıp kesecek boğaz bekleyen eşek heriflere karşı geliyordu."

Gözleri kadının şakağındaki soluk kırmızı renge takıldı. "Tehdit edilen senin boğazınken bu kadar küçümseyici konuşmuyordun."

"Normalde de sıcak bir beden ve yumuşak bir dil karşısında bu kadar çabuk eğilmem. Sen de bu etkinin altında mısın, ekselansları? Sırf yattık diye eline geçen her fırsatta bana meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun sen? "

"Son iki haftada hiçbir şey öğrenmediysem, Kaptan, iki farklı kişiliğinin olduğunu öğrendim. Birine meydan okuyabilirim, ama diğerine asla."

"Öyle olduğu belli. Bu durumda da meydan okumayacaksın zaten."

"Kılıçla olduğu kadar kelimelerle savaşmak konusunda da iyisin, ama bunun nedeni arkadaş edinmekten, birilerine çok yakın olmaktan ya da birilerinin sana çok yakın olmasından korkman olmasın?"

"Arkadaş edinmekten korkmuyorum. Ama onları kaybetmekten korkuyorum. Yakınlaşmaya gelince... Kasıklarındaki ıslaklık sana dokunmanın bile kocaman, geri dönülemez bir hata

olduğunu görmeme engel olacak kadar aklımı başımdan almadı. Güvercin adasındaki o ilk gecede seni odana göndermeliydim. En azından o zaman benim ne ve kim olduğum konusunda yanılsamalar yaşamazdın. İngiltere'ne ve yokluğunda adını muhtemelen binlerce yastığa işleyen sevgili sözlüne dönmek konusunda hâlâ istekli olurdun. Evine git, sözlüne dön Varian. Evine, atmış beş yatak odana, ayakkabı temizleyicisi çocuğa, yeşil arazilerine dön. Ait olduğun yer orası."

"Ya bunlara katılmıyorsam?"

Bir an şaşırılmış göründü, ama sonra çenesi sabitlendi, omuzları dikleşti. "Açıkçası bu durumda katılıp katılmamanın bir önemi yok. Eve dönüyorsun. Bora bu akşam yola çıkacak, sen de güvertesinde olacaksın."

Güvercin adasından ayrılmadan önce Nathan Crisp kullanması için çeyrekliklerini gönülsüzce Varian'a verdi. Kabin üç metrekarelikti. Dar bir yatak ve birbirine uymayan üç ayağı olan bir tabure vardı. Beacom kabinin yanındaki, iki direk arasına asılmış bir hamaktan azıcık daha fazlasını içeren küçük dolapta kalacaktı. Duvarlar inceydi, yarım santimetre kadardı. Bu nedenle uşağın ciyak sesleri ve kapı her açıldığında hamaktan düşüşü Varian'ın kabininden duyuluyordu.

Hızla giyindi, elleriyle saçını düzeltti, sonra efendisinin kapısını kibarca tıklattı.

Öyle şiddetle açıldı ki kapı, Beacom'un elindeki ahşap küçük kutu neredeyse yere düşüyordu. Gece rengi gözlerdeki parıltı, uşağının keyfinin hiç de yerinde olmadığı konusunda uyarmaya yetiyordu. Varian adamın küfür duymaya ihtiyacı olmadığını anlayıp sesini çıkarmadan yatağına gitti.

Beacom boğazını temizledi.

"Günaydın ekselansları. Umarım iyi uyumuşsunuzdur. Tıraşa ihtiyacınız var mı?"

Varian başını sekiz santimlik pencereden adama çevirip bir an baktı. Kim olduğunu ve neden orada olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Hoş bir düşünce, Beacom. Ama oturup birinin boynuma tıraş bıçağı dayamasını istiyor gibi mi görünüyorum?"

"Ah... Hayır, hayır aslında görünmüyorsunuz ekselansları. Peki biraz yiyecek? Ya da bira?"

"Belki sadece kenara çekilip düşünmeme izin vermen işe yarayabilir."

Beacom saygıyla bir köşeye çekildi. Tam tıraş takımına uzanacağı sırada gemi sandığının kapağının açılıp içindekilerin olmaları gereken düzenden çıktığını fark etti.

"Bir şey mi arıyordunuz ekselansları?"

"Ne?" Beacom'un sandığa bakışlarını takip etti. "Temiz bir gömlek. Dizlikler. Çoraplar. Kralın elçisiyim ben lanet olsun! En azından bu kısmıyla ilgilenseydim."

Beacom'un kaşları yukarı kalktı. İlk defa Varian'ın üzerindeki gömlekle dizliklerin şüphe uyandırıcı şekilde kan lekeleri, tuzlu su kalıntıları, kırıksıklıklar ve kirlerle dolu olduğunu fark etti. "Haklısınız ekselansları. Bulmalısınız."

Varian soyunurken Beacom temiz çorap, dizlik ve beyaz bir gömlek bulmak için acele etti. Varian sandıktan çıkan her kıyafeti kaptı. Kendine ait, bezelye kabuğu rengi bir ceketin kol ağzındaki düğmeyi iliklemeyle ilgilenmedi. Beacom kendisiyle meşgul olurken dimdik durdu. Oturup saçını taramasına izin verdi, Beacom elinde kolalanmış boyun bağıyla tereddüt ederek yaklaşınca çenesini yukarı bile kaldırdı. Uşak kırmızı broşu arıyordu, ama broş hiçbir yerde yoktu.

"Bunu mu arıyorsun?"

Beacom aldı, kendi etrafında dönüp gemi duvarına çarptı. Varian sadece kapının neden açıldığını görmek için döndüğünde Simon Dante'nin eşikte durduğunu gördü. Uzun, gür saçlı korsan girişe sığabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı, odaya girmeyip kapı eşiğini koca cüssesiyle doldurmayı tercih eden küçük oğlu Jonas da aynısını yapmıştı.

Varian'ın refleksleri Dante'nin attığı nesneyi tutabilecek kadar hızlıydı. Bakmaya gerek bile duymadı, bir önceki gün taktığı, yumurta şeklindeki broş olduğunu biliyordu.

"Kumru'nun kaptanıyla sekiz mürettebat üyesinin öldüğü yerin on metre ilerisinde bulundu."

Önceki gece Juliet'e verdiği sözün istemese de farkında olarak, broşu avucunda tuttu.

"Oraya nasıl geldiğini bilmiyorsunuz, değil mi?" Dante'nin sesi sakinken bakışları sertti. Sert, soğuk; tıpkı Juliet'in, gözlerine bakıp gitmesini söylerkenki hali gibi.

Dante kaşlarını çattı, talep ettiği açıklamalar için beklemeye alışkın olmadığı belliydi. "Hafızanın tazelenmeye ihtiyacı varsa, bildiklerimi anlatayım sana. Dün gece geç saatlerde sahilde sekiz tane ölü bulundu. Biri Anders Van Neuk'tu. İlk bakışta kendi adamlarından birini oğlancı arzularına alet etmeye çalışırken durdurulmuş gibi görünüyordu. Ama gerçekten böyle olsaydı, orada sona ererdi. Şeytanın işleri devam ediyor oysa. Yani maalesef öylece sona ermedi. Anders'in

yaralı iki adamı ağaçların arasında saklanırken bulundu, sorguya çekildiklerinde farklı bir hikâye anlattılar."

"Juliet'in üzerine çıkmaya çalıştığınızı görmüşler." diye hırladı Jonas. "Yardım etmek için koştuklarında siz ve uşağınız kılıçlarınızla üzerlerine saldırmışsınız."

Suçlamanın arkasından Beacom'dan önce ciyaklama, sonra da vurduğu kafasından çıkan tok ses duyuldu.

"Beacom dün gece sahilde değildi." dedi Varian sakince. "Gemiden hiç ayrılmadı."

Korsan Kurt, Beacom'a bakıp dudaklarını kemirdi. "Açıkçası onunla ilgilenmedim bile. Görünüşe göre Gabriel de ilgilenmemiş. Ama o da adamlardan bambaşka bir hikâye dinlemiş."

Varian kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Bu durumda en mantıklı gelen haline inanmaya özgürsünüz."

"Dediler ki," dedi Jonas altın rengi gözlerinde inanmaz kıvılcımlar çakarken, "birdenbire ortaya çıkıvermişsiniz, adamların beşini birden yere devirirken sendelememişsiniz bile. Kanat gibi uçuşan pelerininizle kocaman bir yarasa gibi görünüyormuşsunuz."

Varian bir an baktı, sonra giyinmesini tamamlamaya döndü. Askıdan pelerinini aldı, tutmak için sırtını duvardan çekip öne atlayan Beacom'a attı, o da tutup efendisinin sol omzuna geçirdi. Tam oturması için kollarının altındaki bağları birbirine geçirdi, sonra da kılıç kemerini alıp beline taktı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi Dante sakince.

"Kızınız gitmemi söyledi. İngiltere'ye, acilen."

"Ve... Sizi eve gönderme kararımızdan memnun değil misiniz?"

"Bu karar karşısında mutlu ya da mutsuz değilim. Beni mutsuz eden şey, Kaptan Dante, kukla gibi öne arkaya hareket ettirilip, oyunun başında feda edilen taş muamelesi görmem."

"Sizde böyle bir intiba yarattıysak, niyetimizin bu olmadığını bilmenizi isterim."

"Değil miydi?"

Simon başını salladı. "Hayır, değildi. Aslında sizi eve göndermek benim fikrim bile değildi. Sizi en hızlı gemimiz ve en iyi kaptanlarımızdan biriyle evinize göndermek kesinlikle benim fikrim değildi."

"O zaman neden?" Soru Varian'ın ağzından çıkmış bulundu. Oysa cevap oradaydı, tam önünde. Juliet'ti elbette. Suçu üzerinden atmaya çalışsa da Varian'ı eve gönderme fikri onundu. Ne de olsa Varian onun kölesiydi, ganimetiydi, sorumluluğu altındaydı. Santo Domingo gibi nasıl kullanmak isterse öyle kullanırdı.

"Bora'nın kaptanı ek hükümler ve taze su alıyor." dedi Dante. "Akşam olunca buradan ayrılacak. İhtiyacınız olan belgeler İntikamcı'nın bordasında. Yani ne zaman hazır olursanız..."

"Şimdi hazırım." dedi birdenbire. "Eğer sizin için sakıncası yoksa geminize kadar eşlik edeyim, oradan da Bora'ya geçerim. İngiltere'ye dönmeden İntikamcı'nın bordasına ayak basmazsam aptal derler." dedi zorlama bir gülümsemeyle.

"Nasıl isterseniz. Adamınız sandıkla ilgilenebilir mi, yoksa birini göndereyim mi?"

"Ah, ben hallederim efendim." dedi Beacom, nihayet eve döneceği düşüncesiyle etekleri zil çalıyordu. Sandığı kafasının üzerinde dengeleyip ayağa fırladı. "Hemen arkanızdayım."

Simon odadan çıkmak için dönmeden önce Varian'a başını salladı. Kapıda durup geriye baktı. "Eğer bilmeniz teselli sağlayacaksa, sizi İngiltere'ye gönderme kararı biz daha Güvercin adasından ayrılmadan verildi. O zamandan beridir olanlar düşünülünce, Juliet'in bu konu hakkında çok sert davranmayacağını söyleyebiliriz."

"Fikrini değiştirecek hiçbir şey olmadı, Kaptan." dedi Varian. "Ben bu kadarını biliyorum."

Juliet bacağındaki kesiğin günlük işlerini yapmasına engel olmayacağını düşünmüştü. Üzerindeki kumaş kıpırdadıkça, botları taze yaralarına değdikçe acı çekiyordu. Günün geri kalanını Mert'e kadar eşlik ettiği Gabriel'le geçirdi. Ne Juliet kardeşine kızarmış parmaklarının nedenini sordu, ne de Gabriel kıza çenesindeki ve yanağındaki morlukları. Birbirinin gözlerinin içine baktıklarında olanları görüyorlardı. Dilini tutması Gabriel'in yararınaydı, çünkü gün boyunca kızın gözlerinin defalarca dolmasına şahit olmuştu.

Mert ve Hürmetkârane ay çıktıktan sonra demir attı, Juliet'e Demir Gül'e dönmekten başka çare bırakmamışlardı. Oradaydı, akşam karanlığı çöktükten altı saat sonra kış güvertesinde durup Bora'nın mürettebatının gemiyi rıhtımdaki diğer gemilerin arasında hareket ettirşini izledi.

Direklerinden onlarca lambayla fener sarkıyordu. Gemi denizin açıklarına doğru seyrederken görüntüsünü suya yansıtıyorlardı. Daha sonra lambalardan sadece biri yanık kaldı, dış adalardan da iyice uzaklaştığında ufka doğru karanlıkta seyretmek daha güvenli olacaktı.

Juliet dürbününü indirdi. Kış güvertesinde duran Kaptan Brockman'ı fark etti. Gri saçları sayesinde adamı tanımak kolaydı. Ama güvertede adama benzer başka bir şekil görmemişti. Geniş omuzları, koyu renk saç ya da kafasında şapkası olan bir şekil yoktu mesela.

Öyle olması gerekiyormuş.

Bu sonsuz, çekilmez gün boyunca kaptan yüzünü takınmayı başardı. Bunu yapmasını sağlayan şey sadece kendini meşgul etmesiydi; adamı düşünmemesi, baktığı her şeyin kuşkusuz onu hatırlatacağı kabinine gitmemesi değil. Yatak, masa, mutfak, ufacık sandalye bile; hepsi; yapıma amaçlarının dışında kullanılmıştı, dolayısıyla onlara adamın varlığının izlerini hissetmeden nasıl bakacağını bilmiyordu.

Abayı bu kadar yakmasına nasıl izin verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Nasıl, neden, ne zaman sorularının yanıtı yoktu. Daha bu sabah adamı girişte durmuş babasıyla karaya gitmeye hazırlanırken gördüğünde kalbinin kapağının açılıp parçalarının yerlere dağıldığını hissetti. Yapılanın hata olduğunu, gitmesini hiç istemediğini, bir hafta önce çok mantıklı görünen o fikrin şimdi çaresizlik ve karmaşa içinde kıvranmasına neden olduğunu haykırmayı çok istedi.

Başından beri ne istediği konusunda kendine karşı ya da adama karşı hep dürüst davranmıştı. Adamın bedenini istediği için yatağına almıştı. Düşünmesine engel olan rahatsızlığını alıp götürecek sersemletici birkaç orgazm yaşamak istemişti. Kendinden bu kadar sıyrılıp, aptallaşmışken yeniden kendi gibi olmak istemişti; sert, güçlü, dirençli.

Oysa kendini dikkati dağılmış, dünyanın en basit işine bile odaklanamaz halde bulmuştu. Mesafeleri, hızları hesaplamak, sabah yapacaklarını yönetmek gibi meleke haline gelmiş şeyler bile içinden çıkılmaz denklemlere dönmüştü. Nathan Crisp kaşlarını çatıp yaptığı devasa hatalar yüzünden kızı azarlıyordu. Pusula dolabıyla uğraşırken kendini kesmişti, merdivenlerden kafa üstü yuvarlanmaktan son anda kurtulmuştu. Nathan aynı soruları ikinci ya da üçüncü kere sorduğunda bile boş gözlerle bakıyordu.

Babasının Güvercin adasına dönüşü gecikince annesi de böyle davranırdı, ama aşkın insana hissettirdiği şey buydu. Belki de Varian St. Clare'in gitmesi iyi bir şeydi.

Eğer bu aşksa, saçma sapan, aptalca bir şeydi. Geleceklerinin olmasını düşünmek bile bu kadar gülünçtü, bunun farkındaydı. Ettikleri laflar farklıydı, birbirlerine uygun olmayışlarının nedeni saymakla bitmezdi. Juliet içgüdülerine ve arzularına göre hareket ederken Varian kurallar ve sosyal öğretilere göre yaşıyordu.

Bir ay sonra İngiltere'ye dönmüş, Thames'te dolaşıp tehlikeli bir korsan ordusuyla yaşadığı macerayı gülümseyen kadınlara anlatıyor olacaktı. Şık elbiseler giymiş, yumuşak, beyaz etlerini teşhir eden parfümlü güzel kadınlarla dolu kendi dünyasına dönecekti. Harrow Dükü olması sebebiyle omuzlarındaki sorumlulukları hatırlayacak, istese de istemese de görevini yapacaktı. Annesinin seçtiği kızla evlenecek, gözlerine bakacak, evlilik yeminini edecekti; sonraysa yatağına, kollarına alacaktı.

Boğazını temizleyip küpeşeden geriye baktı. Nathan Crisp, yukarı kalkmış sorgulayan kaşlarıyla tam arkasında duruyordu.

"Emir verirsen, Kaptan Brockman'ı geri getirip o adamı gemiden almak için hâlâ vaktin var."

"Allah aşkına neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

"Hepimizi içine düşüğün yas denizinden kurtarmak için. Bütün gün kışına reçine kaçmış kedi gibiydin. Adam gittiğinden beri moralinin düzelir gibi olduğunu bile görmedim. Bir tek kelime et, hemen işaret vereceğim. Varian'ı bordaya geri getirip senin gemiyi yakmandan korkmadan işlerimize bakabileceğiz."

"Bazen," dedi yavaşça, "haddinizi aşıyorsunuz, Bay Crisp."

"Bazen de" dedi kız gözlerindeki samimiyeti görsün diye iyice yaklaşarak, "hiçbir şeyi umursamadığını kanıtlamak için öyle şeyler yapıyorsun ki eline geçen tek şey birkaç tane daha çözülmeyi bekleyen düğüm oluyor. Eğer onu geri istiyorsan, getiririm. Bu kadar basit. Kimse bunun için seni asmaz. Dün gece yaptığından sonra hele."

"Dün gece mi?" diye mırıldandı.

Kızın şaşkınlığını görünce yüzünü biraz daha ekşitti. "Sır olarak kalacağını düşünmemiştin, değil mi? Kumru'nun bordasındaki her adamın üstesinden gelen bir abin varken mi? Bütün mürettebat biliyor. Bütün filo bile olabilir. Hollandalıyı cehennemdeki yerine gönderdiği için dükün elini sıkmayan kimse yok." Durup, Bora'nın ilerlediği, açık denizlere yaklaştıkça daha çok hızlandığı rıhtım ağzına baktı. "Karar vermeden önce bekleyecek tek bir dakikan bile yok."

Juliet kafasını çevirip geminin ilerleyişine baktı. Işıklarının çoğu kapanmıştı, karanlıkta doğu ufkuna doğru seyrederken büyük yelkenleri açılmıştı, solan ışıkların karşısında tam boylarıyla dalgalanıyorlardı.

Juliet gemi adanın etrafında seyredip hızlanarak göz menziline çıkışını izledi.

"İlk ışıklarla yola çıkıyoruz." dedi yavaşça. "Her şey hazırlansın."

Nathan bir adım geriledi. "Tamam, Kaptan."

Başını kaldırıp yukarı baktı. "Gökyüzü açık. Hava bizden yana gibi. Böyle devam ederse Şeytan Dişleri'ne iki gün sonra varırız. Ondan sonra da Bay Crisp," adamla göz göze geldi, "Bu konuşmayı hatırlamak için fazla meşgul olacağız."

"Tamam Kaptan." Bir an durduktan sonra ekledi. "Eminim meşgul olacağız."

İrminci Bölüm

Şeytanın Dişleri diye bilinen adalar zinciri pusuya yatmak için yaratılmış gibiydi. Onlarca küçük, kimsenin oturmadığı mercan ada ve adacık, elli mil uzunluğunda hilal şeklinde yayılmış, Florida Boğazının doğu sınırının yan tarafını koruyordu. Simon Dante diğer kaptanlara adacıkların detaylı haritalarını ve tablolarını tedarik etti. Gemiye durdurup bekletecekleri yerle ilgili kararlarının mükemmel olmasını istiyordu. Kimi vur-kaç taktiğini savunuyordu. Kalyonlar görünene kadar adalardan birinin arkasında beklemede kalıp, sonra en yavaş gemiye ahırdan çıkan kuzuyu gören kurt gibi atılıp savaşa çekeceklerdi.

İspanyol kaptanların kendilerine karşı bile merhametten yoksun olduklarını herkes bilirdi. Gemi bata çıka ilerliyorsa ya da filonun sıkışıklığından kurtulmuşsa ve capitân general flotadaki gemilerin güvenliğini sağlamaya değmeyeceğini düşündüyse, kalyonlar yamyamlara kurban gider. Bu durumda kurtların önüne atılmış çiğ etten farkları yoktur.

Bu sefer kurtların ne kadar aç olduğunu da birkaç tane ufak geminin nefislerini köreltmeyeceğini de bilmiyorlardı. Korsan gemileri adaların elli millik uzunluğu boyunca yayılacak, cezbedici gemileri birer ya da ikişer ve üçer tanelik gruplar halinde, kaçış ihtimali bırakmadan tuzağa düşüreceklerdi.

Demir Gül, Dante tablolarında İspanyol adası ve Fransız adası ismiyle işaretlenen adalar zincirinden aşağıda bir çift adaya doğru gidiyordu. Bu ulusların isimleri gemilerine de verilmişti. Bu adalar boğazın derin sularından bakıldığında masum görünseler de denizin dibinin aniden yükseldiği ve Körfez Akıntısı'nı besleyen akıntıların dikkatsiz gemileri derinliği iki kulaçtan fazla olmayan kıyılara sürükledikleri yerdedirler. Kıyının diğer tarafında bekleyen açıkgözlü bir yelkenli, tuzağa düşürülen gemiye, direğinde beyaz bayrak sallanana kadar saldırabilirdi.

Simon bu amaçla Kumru'yu yem olarak kullanacaktı. Bu da Juliet'in daha önce denediği gibi gemiyi patlatmaktan daha akılcıydı. Flota görüş alanına girdiğinde Hollandalıyla İntikamcı'yı göz

önünde bir yere koymaya karar verdi. İkisi de zarar görmüş, bata çıka ilerliyormuş gibi görünecekti. İntikamcı'yı tanımayacak birkaç İspanyol kaptanı ancak vardı, ünlü Pirata Lobo'yu karaya götürme şansını yakalayıp yelkenler fora fırlamayacak kaptanların sayısı daha da azdı.

Bu sırada Santo Domingo da silahlarından ve havan toplarından arındırılmıştı. Bu toplar, mercan adalarının arasındaki dar geçidi koruyan iki küçük adanın sahillerine bırakılacaklardı. Aynı anda bir tek gemiyi barındırabiliyordu, kalyonlar İntikamcı'yı ele geçirmeye giriştiklerinde de kıyıda iki koldan ölümcül ateş açılacaktı. Santo Domingo geri çekilmeyi engellemek için kullanılırken Demir Gül'le Christiana adaların arkasında gözlerden uzak bekleyeceklerdir. Ayrıca bordaya fazladan yüz adam alacaklar, kendi adamlarını paylaşabilecek gemilerin her birinden beşer gönüllü gelecekti. Fazladan gelen adamlar, silahlar yerlerine konduğunda kıyıda saldırı için bekliyor olacaktı.

İntikamcı, korsan gemileri filosunun New Providence'in çıkışı yönlendirecek, kuzeye doğru yüksek bir hız ayarlayacak, sularında devriye gezen İspanyol gemilerinin olabileceği adaların yakınından geçecekti. Dante'nin hemen arkasından gelen, Demir Gül'le Christiana'nın yanlardan desteklediği Kumru'nun mürettebatına, yeni kaptanları Isabeau Dante'ye boyun eğmekle Portekizlilere satılıp kamış tarlalarında satılmak şeklinde iki seçenek sundular. Direklerinde İngiliz bayraklarıyla kırk geminin birden limandan ayrılışı çok etkileyiciydi. Simon Dante'nin bunu daha önceki görüşünde, İngilizleri başka bir İspanyol filosuna karşı korumak için François Drake'yle Portsmouth'tan yola çıkışlarının arifesindeydiler.

Juliet tahmin ettiği gibi gün içinde kendini meşgul etmeyi başarıyordu. Varian St. Clare'i düşünmeye vakti bile olmuyordu. Karanlık çöktükten sonra, kabinine dönmeyi ertelemek için bahanesi kalmadığında zorlaşmaya başlıyordu. Ama kabininde de, gecenin bir yarısından sonra bile elini kasıklarının arasında gezdirme dürtüsüne karşı koymak için uyumayı başarıyordu.

Fransız adasına varmadan önce iki kaptan adalar zincirinin başında kendi pusularını kurmaya gittiler. Kaptan David Smith'in İspanyollarla karşılaşmakla ilgili başarıları mevcuttu, Kaptan Peter Wilbury'le ilk pozisyonlarını almayı teklif etmişti. Kendi gruplarındaki beş geminin silahları filo boğaza girer girmez gelişini haber verecekti. Dante'nin silahları da karşılık olarak sonraki pusuya uyarı sunacaktı. Haber bu şekilde elli millik Şeytanın Dişleri adalarının tamamını dolaşacaktı.

Juliet öğleden sonra küçük adadan yaklaşık yarım mil geride sığ sulara demir attı. Santo Domingo da İntikamcı, Christiana ve Kumru İspanyol adasının arkasında yerlerini alırken Demir Gül'ün yanında duruyordu. Simon Dante, Pitt ve Juliet, levazım subayları ve sahil boyunca

yürüyecek baş nişancılarıyla karaya çıktı. Silah mevzileri kazarken kumulların eğimini incelediler. İki adacığın arasındaki kanalın hatırladıkları gibi olup olmadığını kontrol ettiler. İki adaya da on beş metreden az uzaklıkta kalın bir ağaç hattı görünce sevindiler.

Elli ikilik top dışında kalyon hazırды. Dördü Demir Gül'ün bordasındaki silahların yerine konmak için kaldırılmıştı. Otuzluk ve on ikilik savaş toplarıyla altı tane sekizlik tüfek karaya çıkarılıp iki adaya eşit oranda dağıtılacaktı. İyi bir ekip çalışması vardı, ama orada da Kumru hem mürettebatın adalardaki saldırı güçlerini düzenleyecek fazla üyelerini, hem de iş gücünü bütünlüyordu.

"İki hafta sürecek gibi." dedi babası. "Hepimiz parmak uçlarımızı da sırtımızı da kolluyoruz, İlkın kayaların oraları incelemesi için birilerini göndeririz, ağaçlar keseriz, koruma alanları oluşturmak için çuvallara kum doldururuz. Ben ayrıca son ziyaretimizden beri hoşumuza gitmeyecek değişikliklerin olup olmadığını kontrol etmeleri için birilerini gönderip iki adanın da etrafını incelemelerini isteyeceğim."

Pitt de aynı fikirdeydi. "Suya iki tane kule yapmak da çok zor olmaz hani. Her iki taraftaki dış adaları da gözleyebiliriz."

"Yanlış hatırlamıyorsam bu iki adanın yalnızca birinde temiz su kaynağı var, diğerinde..." geçidin öbür tarafındaki adayı gösterdi, "üç mil kadar bile yoktur."

"Gözcülere ihtiyacımız olacak." dedi Simon. Sonraki grubun adamları da adaya gelince, Isabeau'nun da geldiğini düşündüler. İşte oradaydı, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Beau'yla ben İspanyol adasını incelemeye gönüllü oluruz. Juliet sen de," sahile çıkan adamlardan birine el salladı, "istediğin adamlardan birini yanına alıp ağaçların üzerinde tüneyecek yer bul."

"Olur baba." Döndü, hemen arkalarında Lucifer'i ya da en azından piştovlar ve barutlarla baştan ayağa silahlanan kendi adamlarından birini göreceğini sanıyordu.

Oysa gördüğü Varian St. Clare'di. Sahili uzun adımlarıyla geçiyordu, koyu saçları yüzüne değiyordu, uzun bacakları Isabeau Dante'ye ayak uydurmak için koşmasına neden oluyordu. Beyaz gömlekle koyu renk dizlikler giymişti. Kılıcı belindeydi, göğsünün yakınında sallanan piştovlar tutan çapraz bir kemeri vardı.

Suyun kenarındaki küçük gruba yaklaşıncı yavaşladı. Simon'a başını sallayıp Geoffrey Pitt'in yüzündeki gülümsemeye cevaben elini kaşına götürdü. Doğrudan Juliet'e yürüdü. Elini tutup seçme şansı bırakmadan ağaçlara doğru yürüdü.

Juliet öyle şaşırmıştı ki ayaklarını kuma saplayıp durmadan önce neredeyse yarım düzine adım atmıştı.

"Sen nereden çıktın? İngiltere'ye giden bir gemide olman gerekiyordu."

"Dinleyip mantık aramak için fazla gururlu ve keçi kadar inatçı kızına rağmen babanı burada daha çok işe yarayacağıma ikna etmeyi başardım. Aslında hayatlarımızdaki inatçı, vahşi kadınlarla ilgili görüşlerimizi paylaşırken epeyi iyi anlaştık. Annenle babanın ilk karşılaşmasını duyduktan sonra beni hadım etmek konusunda ciddi olduğunu anladım. Küçükken çok yaramaz olduğunuz, kardeşlerinin seni tavuk gibi bağlayıp ayak bileklerinden cıvadraya astığı doğru mu?"

Ağzı açık kalan Juliet, ailesine baktı. Hiçbiri şaşırmış görünmüyordu.

"Bora'nın gittiğini gördük." dedi geri dönüp.

"Biliyorum. Teğmen Beck benim yerimi almaktan pek memnun değildi; ama yapması gerektiğinin de farkındaydı, dolayısıyla görevi benimsemeye çalıştı. Beacom eve yolculukları sırasında teğmene eşlik edip uşaklık etmeye çok hevesliydi. Sadece bu da değil, İngiltere'ye geç kalışının nedenini açıklayan birkaç tane de mektup aldı. Şimdi devam edebilir miyiz? Tırmanmamız gereken uzun bir yol ve gün bitmeden sadece birkaç saat var."

Hafifçe gülümseyip yürümeye başladı. Ağaçların arasına girdikçe ayaklarının altındaki toprak yumurta kabuğu gibi sesler çıkarıyordu.

Juliet sadece bakıyordu. Bir dakika sonra ailesine ikinci kez baktı. Ama hepsinin kafası yukarı yönelmiş, el ele, tek ruh olmuş gibiydiler. Geoffrey ve Nathan konuşuyorlardı, Nathan sırtıp rüzgâra bir şey olduğunu düşünür gibi çenesini kaşıyordu.

Juliet ağaçlara bakarken Varian da aralarına onlarca metre mesafe koyuyordu. Varian'ı gözden kaybetmemek için zaman zaman hızlanmak zorunda kalıyordu. Yakalamak için çaba sarf etmiyordu. Düşünceleri oradan oraya öyle hızlı atlıyordu ki, adamın orada olduğuna inanası gelmiyordu. Babasının bir saatten uzun süre yolda birilerinin geldiğini belli etmeden silahları koyacakları yeri tartışmasına da inanamıyordu.

Aradaki mesafeyi kapatırken öfke adımlarına yeni bir ses kazandırdı. Adanın bir adet büyük zirvesi, uzunluk olarak birkaç mil uzanan birkaç tane de küçük zirvesi vardı. Eski zamanlara ait bir yaratığın omurgasındaki boğumlar gibi duruyorlardı. Patika, eğer böyle denebilecekse, kimi yerlerde tırtıklı ve dikti. Uzun çimlen ve birbirine girmiş çalılar vardı, yüzyıllardır ayak değmemiş gibiydi. Yukarı çıktıklarında gördükleri seyir menzili Güvercin adasındakinden bile iyiydi, etraftaki alanı baştan sona görüyordu. Su, güneşin altında inişli çıkışlı kalay bir tabaka gibi parlıyordu. Florida kıyısını görmeden boğaz boyunca yirmi fersah uzanıyordu. Kuzeye baktıklarında zincirdeki bir sonraki ada su altına yüksek bir kaya ile bağlanmış mavi bir sis gibi görünüyordu. Güneyde İspanyol adası yunus sırtı gibi yükseliyordu. Ağaçlardan oluşan bir halkayla çevrelenmiş, üstü soluk pembe kumla kaplı bir kaya gibiydi.

Juliet, Varian'ı gözden kaybetti. Çok uzağa gitmiş olamayacağını biliyordu. Çimenlerin kapladığı dar, uzun yolu yürüyüp en az üç metre tırmanmak üzereyken adamı gördü. Bir kayaya yaslanmıştı, uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, kollarını göğsüne kavuşturmuştu.

"Neden durdun? Daha zirveye yetişmedik?"

"Bence burası yeterince yüksek. Sence?"

"Ne için yeterince yüksek?"

"Aramızdaki yanlış anlaşılımları açıklığa kavuşturmak için."

Etrafa baktı. Yapmaya çalıştığı şey yalnız olduklarını anlamak değildi. Gözlerinin adamın kilerle buluşmasından korkuyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Öyle mi? Sahile ayak bastığımda seni kaçırmaya ne kadar yakındım, farkında değ il misin? Sonra annen, baban, tanrı... Hepsi onların gözünün önünde olacaktı."

"Deneseydin seni öldürürlerdi."

Gülümsedi. "İşte bundan emin olma. Annen seni çalılıklara sürükleyip kendine gelene kadar orada tutmamı önerdi. Baban anneni onunlayken daha güçlü olduğuna böyle ikna etmiş."

Juliet gözlerini kıstı. Adam kemerlerini ve piştovlarını çıkarıyordu. Kayalardaydılar, yanlarına adamın kılıcıyla kılıç kayışı duruyordu.

"Öyle mi dedi?"

"Ona çok benzediğini de söyledi. Bazen buna pek üzülmüştü. Sen de kendini kanıtlamaya, kimseye ihtiyacının olmadığını göstermeye pek heveslisin ya. İşte bu yüzden bazen başka insanların birilerine ihtiyaç duyduğunu unutuyorsun. "

"Yardıma ihtiyacın olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Kişilik aksaması de, gitsin. Anlaşılmazı anlama ihtiyacı. İhtiyaç duymanın çok güçlü bir kelime olduğunu düşünüyorum, istemek daha uygun olabilir. Seni ve kendimi anlama isteği."

"Senin gözün doymaz mı? Buraya krala söz verdiğin görevini yapmaya geldin. Yaptın. İki hafta önce İngiltere'ye dönüp kuralları olan o pek sevdiğin hayatına kaldığın yerden devam etmek için can atıyordun." Kolunu salladı, mavi denizlerin büyüklüğünü göstermeye çalışıyordu. "Üç gün önce sana gitme şansı tanındı. Sen elinin tersiyle ittin. Şimdi de bunu neden yaptığını anlamak için benim yardıma mı ihtiyacın var?"

"Geri tepmediğimi gayet iyi biliyorum. Bak, hayatımın yirmi sekiz yılını gerçek bir amacım olmadan geçirdim. Doğduğum gün benim için çizilen yolun dışına çıkma yeteneğim olduğunu aklımdan bile geçirmedi. Dük olmuş bulunduğumu söyledim, doğrudu bu. Ama on sene önce beni kardeşlerimin yanında otururken görsen, ne kadar aynı olduğumuzu söylememek için kendini zor tutardın. Aynı şeyleri giyerdik, aynı şekilde konuşurduk, aynı şeyler hakkında eğitim aldık. Belki de aynı şekilde seviştik, kadınların etinde fani lezzetleri tadarken aynı buluşma yerini kullandık.

Büyük kardeşim politika okudu, yapmasını bekledikleri şey buydu çünkü. Ortanca kardeşim ekonomi ve hukuk öğrendi. Amaç aile işlerinin ailenin içinde kalmasını sağlamaktı. Ben de orduya katıldım, çünkü üçüncü oğlan çocuklarının yaptığı şey buydu. Ayrıca hepimiz bizim için seçilen kadınlarla evlenmeyi kabul ettik, çünkü sen en azından aşkı görüp ne olduğunu biliyorken biz var olduğundan bile emin değildik, bu kadar fani ve gayri medeni bir şeye hiç maruz kalmadık ki. Ebeveynlerimiz kraliyet etkinliklerine katıldıklarında birbirlerine kibar davranırdı. Birbirlerine asla dokunmazlardı, asla. Tanrı affetsin. Babam öldüğünde annemin ilgilendiği ilk şey uygun kıyafetlerimizin olup olmadığıydı. Aşkın gerçekten fiziksel acı doğurabileceğine dair fikrim bile yoktu. Ta ki seni Güvercin adasında kollarını açmış görene, bir gün ufkun ötesine yelken açıp ejderhaların varlığını kontrol etmeye yemin edişini duyana kadar. Benim için nasıl acı verici bir an olduğunu tahmin edebiliyor musun? Ben hayatım boyunca aşkın varlığına bir an bile inandım mı diye sorgularken sen bana ufkun ötesinde senin keşfetmeni bekleyen mistik yaratıklardan bahsediyordun.

Göğsümdeki sancının ne olduğunu o anda anladım. Tam olarak sana âşık olduğum anda. Bunu daha sonra da düşündüm ve evet o anda oldu ne olduysa. Düşünmek için koca bir üç günüm, üç gecem vardı. Anlıyor musun? Beni kendinden uzaklaştırdığın için azıcık mutsuz olabileceğini düşündüm."

Adama baktı, dudaklarının hareket edişini gördü, kelimelerini duydu. Ona âşık olduğunu söylediği ana kadar hepsini takip etmişti. Beyni tam da o anda dondu, düşüncelerinin her biri duvara çarpmış gibi durdu.

"İstedığın tek şeyin biraz oyalanmak olduğunu apaçık belirttiğini biliyorum." diye ekledi kızın rahatsız edici bakışları karşısında. "Ben düşünmüştüm ki, yani tahmin etmiştim de..."

Kız orada hiçbir şey söylemeden durmaya devam edince Varian iç geçirip elini saçına götürdü. "Tabii bu çok aşırı bir tahmindir, ne de olsa sen bana iki seçenek sundun. Yani beni göndermeye çalışmanın nedeni sadece bana doymuş olman değildi, artık oyalanmadan öteye geçtiğinin farkında olmandı."

Juliet'in gözlerine sıcak, batan bir şeyler doldu, adamın görüntüsü artık bulanık bir beyaz gömlek ve uçuşan saçlardan ibaretti. Gözlerini kırpınca yanağının ıslandığını hissetti, yumuşak bir dokunuş dudaklarını araladı. Adamın gözlerinde her şeyi görebiliyordu. Onu ne kadar sevdiğini, ne kadar istediğini, aşkına karşılık almaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu. Bir insan evladının üzerinde böyle bir gücünün olduğunu görmek korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de. Aynı şeyleri Varian'ın onun üzerindeki gücü için de hissediyordu. Bu, kılıç, bıçak ya da tehditkâr emirlerle kazanılmış bir güç değildi; sessiz anlarda bakışla, dokunuşla ya da gülümseyişteki bir vaatle gelirdi.

"Senin gitmeni istedim." diye fısıldadı. "Çünkü senin..."

"Benim, ne?"

"Senin benim gibi bir kadını sevebileceğini düşünmedim."

Elini kaldırdı, kadının yanağından dökülen büyük bir damlayı sildi. "Senin gibi birini mi? diye mırıldandı. "Nefesimi kesen birini mi yani? Tanıma şerefine eriştiğim tüm kadınlardan daha fazla insan olup kendimi daha çok adam olmak zorunda hissetmeme neden olan birini mi? Ömrümün geri kalanı boyunca birlikte ejderhaları arayabileceğim birini mi?"

Juliet kanının yanaklarına hücum ettiğini hissetti. Gözleri adamınkiyle birleşti, gözyaşları bir başladı mı, durmak bilmezdi. Dört parmağının ucu ıslaktı, başparmağıyla sildi akan damlaları. Ama devam ediyorlardı.

"Senin de benim gibi bir adamı sevebileceğini düşünmedin, değil mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle düşünmedim."

"Peki? Yanıldın mı?"

Saçma bir soruydu, cevabı elbette biliyordu. Juliet göğsündeki acının, bacaklarındaki titremenin, adamın bütün gece yalnızca yanında oturup sarılarak bile sağladığı mutluluğun nedenini daha kendine açıklamadan önce bile biliyordu Varian. Ömrü boyunca olabileceğini düşündüğünden bile fazlaydı bu hisler. Nasıl, ne zaman olduğunu bilmiyordu, ama adamın yaptığı şey kadının bedenine giden yolu fethetmek değildi, kadının kanındaydı, bir parçasıydı, damarlarında hayatın kendisi gibi akıyordu.

Juliet adamın boynundaki çukura bakıyordu, gözlerini kaldırmaya cesareti yoktu. Adam kafasını eğip kızla göz göze gelmeye çalıştığında Juliet kafasını çevirip bunu da imkânsızlaştırdı. Adam yalnızca uzun parmaklarını kadının saçına geçirip yumuşak hareketlerle yüzünü kendininkine çevirdi. Kadının gözlerindeki cevabı görünce gözlerini yumup gülümsedi. Juliet adamın "Tanrıya şükür" diye fısıldadığını duydu, ama emin olamıyordu; çünkü bir saniye sonra yanaklarını, gözlerini, şakaklarını, alnını öpmeye başlamıştı. Dudaklarını birkaç kere hafif dokunuşlarda bulundu, sonra sertçe kadınınkinin üzerine kapandı. Kadının kolları adamın boynundaydı. Varian kollarına alıp havada döndürmeye başladığında bir taraftan gülüp bir taraftan, ağlıyordu.

Adını defalarca söylediğini duydu, her defasında titredi. Bu şekilde duymak istediğini biliyordu; boğuk ve tutku dolu. Dudakları hareket etti. Söylediği laflar mantıklı mıydı, bilmiyordu, bildiği tek şey o lafları şüphesiz, tereddütsüz söylemek istediğiydi. Söylemek istiyordu ve söylüyordu, bu yeterliydi.

Firimi Birinci Bölüm

Havana,

15 Eylül 1614

Cantadora, rıhtımın etrafında koruyucu yarım dairede demir atmış armada de la guardia*'yı oluşturan otuz iki savaş gemisinin büyük olanlarından biriydi. Kalyonların oluşturduğu halkada elli dokuz ticaret gemisi vardı. Kaptanları İspanya'ya yapacakları yolculuk yüzünden gergindi. Geçen yaz kaptanlar, İspanya anakarasındaki bütün garnizonların subayları, armadaların İspanya'ya başlarına bir iş gelmeden yetişmesinin önemli olduğunu bildiklerinden tetikteydiler. Kral, flotanın taşıdığı gemilere ve hazinelere ihtiyaç duyuyordu. İngiltere'nin istilasına üzerine yapılan yeni planların işlemesi için İspanya'nın ihtiyacı olan şey altın ve gümüşten ziyade iyi askerlerle subaylardı.

Kaptanlık rütbesinin altındaki sıradan denizcilerle subaylara hazine gemisinin normalden daha büyük olacağını söylememişlerdi. Denizcilerin dilinin altında bakla ıslanmazdı, ulusları ne olursa olsun bütün korsanlar da bundan bir güzel faydalanırdı, Hint adalarındaki en büyük savaş gemilerinin artık var olmadığını da söylememişlerdi. Aynı düşük çeneliler, yaptıkları o harika planla 1588'deki filonun intikamını alacaklarını anlatıp övünebilirdi de. Dolayısıyla İspanya hem hazırlıksız yakalama fırsatını kaçırmıyordu, hem de Karayiplerdeki İngiliz korsanlarıyla savaş çıkardı.

Bir şeylerin döndüğünü bilenlerin çok azı ayrıntıları da biliyordu. Gemiler Havana'daki buluşma yerine yaklaşıp rıhtımdaki kalabalığı görmeden önce girişimin tam amacını anlayanların sayısı daha da azdı. Bu sırada birileri Havana'ya gitmeye çalışan gemilere yapılan saldırıların arttığını bildirdi. Yetişen gemilerin hepsi Fransız ve Hollandalı çapulcularla ilgili hikâyeler getirdi. Gemilerin yedi tanesi ya batırılmıştı ya da ele geçirilmişti.

*Çn. İspanyolcada "koruma armadası" anlamında.

On iki tanesi de değerli yüklerini riske atmaktan korkup geldikleri yere geri dönmüştü.

Cantadora, Vera Cruz'dan gelmişti. Kırk sekiz tane büyük silahı vardı, bu da daha küçük ve yalnız olan korsan gemilerinin saldırılarına karşı koymaya haydi haydi yeterdi. Kaptanı Luis Ortolo, bu geminin başına getirilmek için Cartagena'nın kıyı şeridinde devriye gezmek şeklindeki normal görevinden alınmıştı. Bu, beş senedir evine yaptığı ilk yolculuktu. İspanya'ya doğru yolculuklarında yirmi üç önemli yolcu vardı. Bunların arasında Neuva Espana'nın eski devlet başkanıyla ailesi de vardı. Bordada ayrıca Kaptan Diego Flores de Aquayo'yla çapulcu korsanların kurbanı olan birkaç subay bulunmaktaydı. Santo Domingo'nun ele geçirilmesinin haberi bütün filo ya veba gibi yayılarak her yeni saldırı ve batırılma hikâyesiyle artan gerilime bereket getirmişti. Bu kadar geniş ve silahlı bir gemi bile böylesi küstah bir saldırıya uğramışsa küçük yelkenliler kendilerini nasıl koruyacaktı?

Akşamın erken saatlerinde obez, koca suratlı Aquayo hikâyeyi Cantadora'nın bordasındaki yeni yolcular için baştan anlattı. Saldırıya onun getirdiği yorum her anlatışta abartı kazanmıştı. Dolayısıyla o geceki saldırıya, Santo Domingo'nun yanında yedi geminin daha olduğu da hikâyenin yeni parçalarından biriydi. Mürettebatı iyi bir savunma hazırlayıp bütün cephaneyi boşaltarak düşman gemilerine büyük zarar vermesine (çatışmada en az bir gemiyi batırmışlardı) rağmen düşmanlar mürettebatın son üyesine kadar öldürmeden teslim olmaya karar verilmişti.

Cesareti ve yiğitliği için Don Cristobal Nufio Espinosa y Recalde'e onur ödülü verilmişti. Kaptan son ana kadar dayanmayı önermişti. Kanlı yaraları bunun kanıtı değilse, neydi? Kulaklarının aşağıdaki yarısının yerinde boğumlu siyah kabuklar vardı, saçlarının kıvrıkcık dalgaları arasından bile rahatça görünüyordular.

Aquayo olayları anlatırken Recalde sessizliğini inatla korumuştur, ama anlatılanlar artık inanılmayacak düzeyde saçmalamaya başladığında gözlerinde çakan kıvılcımlar çileden çıkmak üzere olduğunu gösteriyordu. Saldıran geminin kimliğini değiştirmeye kalkmıyordu kimse, bu yüzden de devlet başkanı Don Felipe Mendoza, Capitân Aquayo'nun hayatta kalabilmesini büyük bir şans olarak görüyordu.

"La Rosa de Hierro, Demir Gül." Başkan inanmaz bir tavırla başını salladı. "Geminin sadece adının böyle olduğunu sanıyorduk. Yanılmışız. Tabii ki Pirata Lobo'nun kırmızı bayrağı altında seyreden oğullarının olduğunu biliyorduk. Ama böyle cesur bir kızının olması... Kesin erkek gibidir, çok çirkindir. Böylesi birini kadın olarak kabul etmek çok büyük iyi niyet gerektirir."

Bu yargı yemek masasının etrafında genel bir kabul gösteren mırıltılarla karşılandı. Kaliteli şarapla sanat eseri gibi hazırlanan yemeklere koyu renk saçlı, ceylan gözlü üç tane de kadın eşlik ediyordu. Biri başkanın karısı, diğer ikisi de kızlarıydı. Kızları on beş ve on yedi yaşındaydılar, ikisinin de kabinleri dışında yanlarında dadıları olmadan bir şeyler yemesi yasak olduğundan yakışıklı subaylarla yedikleri bu yemek gecenin sonuna kadar kıpkırmızı ve soluksuz oturdular.

"Doğru mu senor captâin? "dedi büyüğü, meraklı sesi Recalde'in kafasını çorbasından kaldırıp kıza bakmasına neden oldu. "Erkek zannedilebilecek kadar çirkin mi?"

"Yanında çok kısa süre kaldık, senorita Lucia."

"Hadi be Don Cristobal," diye atladı Aquayo. "Demir levhaya benzeyen o göğsü, şeytanı korkutacak kadar yabani o yüzü unutamazsın. Öyle bir kızım olsa utançtan kilere kilitlerdim."

Recalde'in bakışı sertleşti. "Yüzünü unuttuğumu söylemedim, senor capitân general. Tam tersine beynime öyle kazındı ki, önümde göreceğim ana kadar anısıyla orada kalmaya devam edecek. Tabii ki bir sonraki görüşümde zincire bağlanmış olacak. Boynundaki halatı da unutmamalı."

"Hollandalıya onu getirmesi için teklif ettiğiniz ödül sayesinde hayalinizin yakında gerçekleşeceğine eminim."

"Aynı şeyleri babası için de hayal ediyorum." dedi Contadora'nın kaptanı. "Madem şeytandan bahsediyoruz, Don Diego, o zaman şeytanın yaratıcısından da bahsetmeliyiz, değil mi? Tanrının unuttuğu yerlerde yaşar, gemilerimize cehennem azabı yaşatır. Silahlarımızdan, sayımızdan, yapabileceklerimizden, hiçbir şeyden korkmaz; zayıf olanlarımızın da güçlü olanlarımızın da üzerine saldırır."

"O da bir insan." dedi Recalde. "Keserseniz kanar. Vurursanız ölür."

"Sorun şu ki, Don Cristobal," dedi başka bir subay, "adama, kesmek ya da vurmak için yaklaşmak mümkün değil. Bu odada Simon Dante'yle yüzyüze görüştüğünü söyleyebilecek bir tek insan evladı bile yoktur."

Recalde sessizliğini korudu. Havana'dan ayrılmadan önce en büyük umudu Dantelerden intikam almak için son bir şans elde etmektir. Baba ya da kız, fark etmezdi. En sevdiği deniz avcısına karşı kazanılmış bir zafer İngilizlere karşı hareket başlatmanın en iyi yolu olurdu.

Santo Domingo'nun kendi kumandası altındayken kaybedilmesi, karşılığı olması gereken bir hakaretti. Ne kadar tutacağı önemli değildi. Bu yüzden neredeyse İspanya'ya dönmenin zevkten ziyade uygunsuz olduğunu düşünecekti. İngiltere'yle girişecekleri savaş başarısızlıkla sonuçlanırsa olabilecek binlerce şey vardı. La Rosa başka bir kaptan tarafından yakalanabilirdi mesela. Juliet başka bir gemiye saldırırken öldürülebilirdi. Güverteden düşüp boğulabilirdi, Recalde, suçlarının bedelini ödeyişini görme zevkini tatmadan bunlar olmamalıydı.

Bu noktada konuşmanın konusu İngiltere'ye karşı başlatılacak hareketlere kaydı. Lucia dışında kimse Recalde'in katılmadığını fark etmemiş gibiydi. Lucia da nadir bulunan, sulu, egzotik bir lokmaya bakar gibi bakıyordu adama.

İzlendiğini bilen Recalde, cesurca kızın boynuna, oradan göğüs arasına baktı. On yedi yaşındaki kızın göğüsleri küçük ve şekilsizdi; elbisesinin üst kısmında korseyle sıkıştırılmışlardı; modern modanın uçkâğıtlarından biriydi bu da. Yavşak gözleri ve İspanya'daki en zengin ailelerin birinin oğluyla yapacağı evlilikten bahsedışı sayesinde iyice çelişik görünüyordu. Recalde kızın ağzını daha iyi amaçlar uğruna kullanmayı düşündü.

Gözlerini masanın uzak bir köşesinde oturan küçük kıza çevirdi. Gece boyunca aşağı bakmıştı, ama ne zaman kız kardeşi konuşmayı kendine çekse, küçük kızın kafasının sabırsız bir edayla yukarı kalktığını görmüştü Recalde.

Neyse ki hanımlar erken yorulunca Recalde'e de yaralarını bahane edip başkanla kaptandan özür dileyip kalkma fırsatı doğdu.

Tam olarak yalan sayılmazdı. Mermiler kulağın loblarını uçurunca yaşanan acı tahammül edilebilir türden değildi. O orospu ateş ederken yeterince yakın duruyordu, adamın kulaklarında hâlâ barut izleri vardı, yanıklar yanaklarına sıçramıştı. Birer santim yukarı hareket etse duyma yetisini kaybedecekti. Bu haliyle bile baş ağrıları çekiyordu ve sol tarafında sürekli çınlama vardı. Esintide sallanan ağaçların sesiyle masaya yaklaşan ipek eteğin sesi arasındaki farkı anlayamıyordu artık, bu da epeyi sinir bozucuydu.

"Yanınızda oluşumuzu sıkıcı buluyor musunuz kaptan? Konuşma canınızı sıkmıştır belki?"

Küpeştede yüzlerce engele karşı akmaya devam eden suya baktı. Bir şekil arkasına geldi, başkanın küçük kıızıydı. Marisol, puslu kirpikleriyle gece esintisinde enfes görünüyordu.

Omzunun üzerinden baktı, ama kızın varlığı görünmeyecek bile olsa çok aşikârdı.

"Sizi temin ederim senorita, sizlerden sıkılmadım." dedi reverans sunarak. "En fazla, benim varlığımın sizinkiler gibi harika gözleri rahatsız edeceğini düşündüm. "

"Yaralarınızı mı kastediyorsunuz kaptan? Ben onları onur kırıcı bulmuyorum. Ayrıca saçlarınızı dikkatli tararsanız görünmezler bile. Madrid'deki Kutsal Kızkardeşler'de öğrendiğime göre iyi gelen bazı bitkiler var. Ayrıca yaralarınız acı veriyorsa ufak bir yardımım dokunabilir."

Kız öne adım atınca Recalde geri çekildi. Zarar gören kulaklarını korumak için içgüdüsel olarak elini kaldırdı. Buna ihtiyacı yoktu, yaralı gururunun karışım sürülüp kremlenmeye ihtiyacı yoktu.

"Hava biraz soğuk. Aşağı inmeniz sizin için daha iyi olur."

"Saçmalık. Gencecik bedenim için sıcak bile sayılabilir." Şalını omuzlarından indirdi, adamdan teklif beklemeden elini küpeşteye koyup rıhtıma baktı. "Ne kadar mükemmel." diye fısıldadı. "Nasıl inanılmaz, nasıl bütünüyle güzel. Daha önce bir tek yerde biriken bu kadar çok gemi görmemiştim. Yıldızlar gibi bir araya gelip göz kırpmıyorlar. Yıldızları da burada, Yeni Dünya'da olduğu kadar çok hiçbir yerde görmedim." Yukarı baktı, bütün gün yağmur yağdığından gökyüzü hâlâ bulut dolu olduğu için yüzü düştü.

Rıhtımın ilerisi, yani okyanus, kapkaraydı. Hiçbir yerde bir tek ışık bile görünmüyordu. Kocaman, siyah boşluğa bakmak gibiydi. Korkuysa Marisol'un gözlerinde yankı bulmuştu.

"Çok güzel, ama aynı zamanda çok da korkutucu. Kendimi sonsuz, sınırsız fersah fersah suya bakarken bulunca ne kadar küçük, önemsiz olduğumuzu düşünüyorum. Birkaç tahta parçası bir araya gelip suyun üzerinde durabiliyor. Tanrım tamamen rüzgârla havanın merhametine kalmış. Hayatınızı böyle bir hevesle harcamanız sizi korkutmuyor mu kaptan? Demeye çalıştığım şey şu ki, fırtına çıkabilir, sızıntı olabilir, iz bile bırakmadan en dibe bataabiliriz?"

"Kendinizi gereksiz yere endişelendiriyorsunuz senorita. Bu gemi kale gibi sağlamdır. Üstelik okyanusta yalnız olmayacağız. Eve güvenle varana kadar yanımızdan ayrılmayacak yüz tane kalyon, bir armada var."

"Eve." diye iç geçirdi. "Ah Papa Yeni Dünya'ya geleceğimizi söylediğinde öyle mutlu olmuştum, öyle heyecanlanmıştım ki. Ahlak kurallarına uymak zorunda olmadığım için bile şükreliyordum. Vera Cruz'a varmadan önce heyecandan öleceğimi sandım." Bir an durup adama

baktı. "Sizce bunu dile getirmek ayıp mı? Dua taburesinden ve misk kokusundan uzak olduğum için çok memnunum."

"Gerçeği söylemek çok az utanç gerektirir."

Gülümseyip küpeştedeki elini adamınkine yaklaştırdı. "Öyleyse beklediğim hiçbir şeyin olmadığını söyleyip sizi şaşırtayım. Harika bir villamız vardı, hiçbir şey istememe gerek yoktu. Ama babam Lucia'yla benim kapı dışarı çıkmamıza bile izin vermiyor. Son iki yıldır Vera Cruz'a gitmeme sadece bir kere izin verildi, o da yanımda bir sürü korumayla. Etraftaki atlar duvar gibiydi, arkalarını görmek imkânsızdı. Lucia gezi boyunca başımıza bir şey gelmesinden, tecavüze uğramaktan korkup durdu. Annem de onun korkuları için beni suçladı."

"Çok utanç verici, oysa Vera Cruz ne güzel şehirdir."

"Evet, biliyorum." dedi, gülümsedi ve adama bir kez daha baktı. "Babamın villadan sadece bir kere ayrılmanıza izin verdiğini söyledim, sadece bir defa ayrıldığımı değil. Bahçıvanın oğlu bana çok âşıktı, sık sık arka kapıdan dışarı çıkarırdı. Bana gösterdiklerini annem duysa, bir ay baygın kalır."

Recalde gülümsedi. "Burada dadın yanında değilken benimle güvertede olduğunu bilse, bayılmaktan daha fazlasını yapar."

"Yapar mı? Siz tehlikeli bir adam mısınız kaptan? Yanında dadısı olmayan bakirelerden yararlanmanızla ün mü yaptınız yoksa?"

Kız adamla flört ediyordu. Oyunu ilginçleştirebilecek kadar güzeldi, ama fazla şımarık ve asiydi. Bahçıvanın oğluyla villa duvarlarının dışına çıktığı için kendini egzotik, cesur bir tilki olarak gördüğü belliydi.

Sizi temin ederim senorita, adınız benimle güvende."

Dudaklarını büktü, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ben de diğerlerinden farklı olduğunuzu umuyordum."

"Farklı? Nasıl yani?"

"Diğer subaylar, beni başkanın kızı olarak görüyor. Yanımda kasılarak yürüyüp yalnızca sırtıyorlar. Hava durumundan başka konuştukları hiçbir şey yok. Oysa siz, kaptan bana elbisemin

içini görüyor gibi bakıyorsunuz, teşvik edilerseniz sormaya bile gerek duymadan açıp istediğinizi alacak gibi."

"Ya yapsaydım? Tepkiniz ne olurdu?"

"Bağırırdım." Yaklaşıp parmaklarını adamın elinin tersindeki damarlarda gezdirdi. "Ya da uzun zamandır bakire olmadığımı ve istediğiniz her şeyi memnuniyetten de öte bir istekle vereceğimi söyledim." Adamın yüzüne baktı, bahçıvanın oğlunun baştan çıkarıcı bulabileceği bir bakıştı. "Kabinimin nerede olduğunu biliyor musunuz, kaptan?"

"Biliyorum."

"Dadımın horultusu bando müziği gırlüğündedir. Bu nedenle geceleri aynı odada kalmaya katlanamıyorum. İlerleyen saatlerde kapımı çalarsanız tamamen yalnız olduğumu görürsünüz."

Recalde'in gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Babanızın kapısını çalıp bu konuşmadan haberdar edersem o kadar da yalnız kalmazsınız."

Kız kaskatı kesildi. Elini adamınkinden çekip parmaklarını yumruk yaptı. Bu kibirli yüzü çizmek için çocuksu bir içgüdüyle titriyordu. Geniş eteklerini hışırdatarak gitti. Öfkesi ve aşağılanma duygusu güverte boyunca koşmasına neden oldu.

Ayak sesleri sona ermeden hemen önce başka bir şekil belirdi. Gözleri öfke saçıyordu.

"Küçük kardeşimi önünüzde diz çöktürdünüz demek senor?"

"Bana eşlik etmesini ben istemedim. Buraya kadar kendi isteğiyle takip etmiş."

"Gerçekten mi? Ben burada durmuyor olsam, onu yine de gönderecek miydiniz?"

Recalde gülümsedi, kıza doğru ölçülü birkaç adım attı. Arkasını gecenin karanlığına verdi. Müdahaleden önce nerede kaldıklarını düşündü, kızın göğüslerini elbisesinden serbest bırakıp eteklerini beline kaldırdı. Kız tıpkı üç gece önce güvertede "tesadüfen" karşılaştıklarında, etine gömülüp sert döşemeye yatıran adamı memnuniyetle kabul edişi gibi bu sefer de karşılık verdi. Flörtöz iniltileri bir anda zevk çığlıklarına döndü, adam izleyen birilerinin olmasından korkup eliyle kızın ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Adamın rahatlaması hızlıydı, kadının, altında korkudan debelenen Juliet Dante olduğunu hayal edip acımasızlığından zevk aldı. İşi bittiğinde kendini çekti, kadını olduğu yerde titreyerek bıraktı.

Eteği çıplak bacaklarını kapatmak için yavaşça aşağı inerken "Por Dios* " diye fısıldadı. "Bunu kız kardeşime yapsaydınız ölürdü yavurcak. Ben denizde altı ay nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Por Dios Misericordiso**" hafif bir kahkaha attı. "Kabinime yürüyebilecek miyim, ondan bile şüpheliyim."

Recalde dizliğini giymeye başladı. "Memnun değilseniz, bordada size daha fazla hürmet gösterecek birileri muhakkak bulunur senorita."

"Latife ediyorsunuz, kaptan." Gülümseyip mıncıklanmış, ısırlmış, kırmızı göğüslerini elbisesinin içine koydu. "Eve dönünce evleneceğim budala şişman ve kel. Aynı sizin Kaptan Aquayo gibi. Bana dokunmasına izin vermek düşüncesi bile mide bulandırıcı. Zengin ve kralın emrinde çalışıyor, ama siz, yakışıklı kaptanım, o korkulu hayatı yaşarken sizin hatıranızla avunacağım."

"Saygınızı kazanmış olmak beni gururlandırıyor." diye mırıldandı soğukça.

"Evet, kazandınız." diye onayladı. Dizliklerini iyice bağlamadan elini uzatıp adamı durdurdu.

"Her gün, her gece kazandığınız sürece okyanusu ne kadar zamanda geçtiğimizin hiçbir önemi yok. Ayrıca benim sizi arzuladığım kadar sizin de beni arzuladığınızı bileyim ki, Sevilla'ya döndüğümüzde beni kolay kolay unutmayacağınızdan emin olayım."

Recalde kızı unutmuştu bile. Küpeşteden bakıyordu, gözleri uzağa, denizin gökyüzüyle birleştiği yere odaklanmıştı. Karanlığı dikkatle gözlüyordu. Çıplak gözle görülebilecek hiçbir şey yoktu, yine de bir an sonra bir şey gördüğünü sandı. Aslında tam olarak gördüğü söylenemezdi, bir şeyleri hissetmişti. Doğu ufkunda çömelmiş pusuda bekleyen bir şeylerin varlığını hissediyordu.

*Çn. İspanyolcada "Tanrım" anlamında.

**Çn. İspanyolcada "Merhametli Tanrım" anlamında.

Elini içgüdüsel olarak beline götürdü, resmi akşam yemeğine uygun giyindiğinden dürbününün olduğu kemeri kabinindeydi. Gördüğü muhtemelen önemli bir şey değildi. Rıhtımın yakınlarında devriye gezen çok araç vardı. Kıyı şeridindeki yüksek her yerde duran gözcüler de cabasıydı. Ancak bir aptal, armada yola çıkmaya hazırlanmadan önce Havana'nın bu kadar yakınına gelirdi.

İç çekip aşağı baktı. Oysa içindeki ses öfkesini artırıyor, etini kemiriyordu. Kurtulmaya çalışıyordu, kızdan da kurtulmaya çalışıyordu. İlgisini isteyen tek şeyin kızın eli olmadığını fark edince homurdandı.

Gabriel Dante dürbününü indirdi. Bir fersah ötedeki kıyı şeridinde Havana limanını gösteren parlaklığın sebebi her iki tarafta da yanan ışıklardı. Jonas'la gemilerini hava kararmadan limanın yakınına getirememişlerdi, ama yağmurla bulutların saklayıcılığına sığınarak kuzeye dümen kırma-
dan önce şanslarını denemeye karar verdiler.

İki gemi de karanlıktaydı. Ne ateş vardı, ne ışık. Pipo içilmesine bile izin yoktu. Kırmızı ufacak bir ışık bile böylesi nemli, karanlık bir gecede çok uzaklardan görülebilirdi. Her zamanki brandalarını çivit mavisi noktalarla değiştirmişlerdi, bu geçmişte düşmanlarının üç yüz metre yakınına gidebilmelerini sağlamıştı. Bu geceyse etrafta sağa sola giden, yaklaşan, en az Danteler kadar karanlıkta kalan devriyeler olduğundan Jonas epeyi dikkatliydi.

Limandaki kalabalığı görünce ikisi de şaşırdı. Flotanın her an akına başlama ihtimalinin olduğunu anlamaları için limanda dönüp duran savaş gemilerini görmeleri gerekmedi. Savaş gemilerinin yeniden konumlandırıldığını anlayan Jonas, ilk saldırıda kaç ağır silahlı kalyonun kullanılacağını görmek için Hürmetkârane'yi cesaret edebildiği kadar yakına getirdi. Ancak bundan sonra adacıklara yanaşıp saldırabileceklerdi.

Gabriel elini boynunun arkasına götürdü. Dürbünü kaldırıp kıyı şeridinin başka bir kısmına baktı, daha şimdiden dolanan dört kayık görmüştü. Limandaki ışıklar sayesinde görüntüleri belirgindi, ama Jonas'ın ensesindeki tüyleri diken diken edemediler. Önlem almak için sol tarafa gidip arkalarındaki ufku inceledi. İlk inceleyişinde de ikincide de hiçbir şey göremedi. Ama üçüncüde batıdan hızla gelen ve doğrudan Hürmetkârane 'yi hedef alan soluk bir silüet gördü. Kayıktan daha büyüktü, basbayağı gemiydi. En az üç direği ve burnuyla kışında yüksek kuleleri vardı.

Karanlıkta seyreden, kalyonu.

Gabriel dürbününü Hürmetkârane' ye çevirdi. Kardeşinin arkayı gözlediğini biliyordu. Jonas bordada gözleri en keskin adamdı. Korkusuna bir dayanak aramaya çalıştı, ama kardeşinin gemisinin hızında ya da yönünde değişiklik göremedi. Ana direğe çekilmiş çivit mavisi kontrastı ve üst yelkeniyle olması gerektiği hızda hareket ediyordu. İspanyollar silahları anlamadan yeterince hızlanmak isteseydi üç direktteki yelkeni de fora çekerti.

"Allah belamı versin." dedi Gabriel yüksek sesle.

"Vermek zorunda olmayabilir." dedi dümenci sakince. "Belki sadece zevk aldığı için uğraşır bu işle," diye ekledi yaklaşan hayaletimsi şekilleri göstererek.

Gabriel dürbününe ayar çekti, başı belada olan tek gemi Hürmetkârane değildi. Uzaklardan gelen iki tazi, Mert'in kokusunu almış gibiydi. Onları da, rıhtımın ışıklarıyla aydınlanan kayıkları buldukları gibi bulmuşlardı. Bu kadar yakınlaşmak aptalca, dikkatsiz, tehlikeli bir hataydı. Planları başlarına patlamadan kaçacak zamanı bulurlarsa kendilerini çok şanslı saymalıydılar.

"Hadi hızlanın!" diye emretti. "Limanları açın, güverteleri boşaltın. İşaret verdiğimde..." durup Hürmetkârane'ye baktı. Tehlikenin hâlâ farkında olmayan Jonas silahlardan ya da ateşlerden çıkan hiçbir ışığı görmeyecekti. Eğer bunu yaparlarsa...

"Fark ettikleri anda bütün bordadan yaylın ateşinin açılmasını istiyorum."

"Bütün bordadan mı? Ama bu uzaklıktan varlığımızdan haberdar etmekten fazlasını yapamayız."

"Şimdi bile biliyor olabilirler. Kardeşimin ilgisini çekmek istiyorsak bunu yapmalıyız."

Dümenci gülümsedi. "Taam efendim. Bütün bordadan."

"Ha bir de Riley, madem oradan oraya sallanmaktan başka yaptığımız bir şey yok, silahlara duble barut yükle. Şu piçlere havai fişek gösterisi sunalım bakalım."

Recalde homurdandı. Lucia, adamın önceden kullandığı yöntemlerle adamdan faydalanıyordu. Recalde'in gördükleri yıldızdan ibaret değildi, önünde patlayan ışıkların da farkındaydı. Bir an sonra daha fazla ışık gördü. İlk patlamanın sesi şimdiye kadar limana çoktan ulaşmıştır diye düşündü. Lucia'nın ağzıyla yapabildiklerinin bunları halledemeyeceğini biliyordu.

"Jesus Cristo!"* Parmaklarını saçına geçirdi, kızın kafasını kasıklarından çekti, bir anda itip koşmaya başladı. Bir gemi gecenin karanlığında top atıyordu, turuncu ve altın rengi ışıkları suya yansıyor, havaya yayılıyordu.

Aşağıda da koşan ayaklar vardı. Havana'daki bütün kalyonların mürettebatı gibi Contadora'nın mürettebat üyeleride bu duruma tepki veriyordu. İkinci gemi de ateş açtığı anda parmaklar kalkıp heyecanla havayı gösterdi. Sonra üçüncü gemi, sonra dördüncü! Önlerinde iki siluet daha vardı. Biri limana şaşırtıcı derecede yakındı. Arkada üç büyük gemi vardı. İki küçük gemi karaya doğru ilerliyordu, ama yelkenlerini açınca hızlandılar. Biri doğuya gitti, diğeri batıya.

Batıya giden açık sulara çıkabildi. Ama doğuya giden devriye gezen kayıklarla karşılaştı. Kayıkların on tane silahı vardı, ilerleyip ateş açtıklarında gemi mesafeyi korumaya çalışıp döndü. Ama o zamana kadar kalyonlar hızlarını faydalı şekilde kullandıklarından mürettebatlarının silahları yükleyip ateş açabildiği hızla ellerindekini boşaltıyorlardı.

Recalde yaklaşık bir fersah ötesindeki sahneyle yerine çakıldı. Elleri küpeşteye sarıldı, kırmak ister gibiydi. Siluetlerden anladığı kadarıyla tuzağa düşürülen gemi İngiliz korsan gemisiydi.

"Zincirli gülleyi kullanın." dedi, kendinden emin bir şekilde. Mesafeyi azaltmayı emretti. "Yelkenlerini indirin, köşeye sıkıştırın, ancak böyle bizim olabilir."

Korsan gemisi yavaşlığıyla azap veren bir dansı icra eder gibi yelkenlerini geri çevirdi. Mavnaları atlatıp açık denizlere dökmeyi planlıyordu. Ama yaklaşan iki kalyonun silahlarıyla burun buruna geldi. Şimdi gemilerin beşi de turuncu alevler saçıyordu, atışların kimi hedefine ulaşıyordu, kimi ancak denize düşüp su sıçratıyordu. Atışlar hemen rıhtımda yankılanıyordu. Gemiler, havayı battaniye gibi kaplayan ve kıyıya doğru süzülüp olayları gözlerden saklayan beyaz duman bulutları arasında yok olmuştu.

Recalde son baktığında korsan gemisinin mücadele etmekte olduğunu görmüştü. Yelkenleri delik deşikti, paçavraya dönmüştü. Üst güvertede yangın vardı, güvertelerin ikisinde de süren silah patlamaları yüzünden fark edilmiyordu. Gemi bir kara parçasının arkasında gözden kaybolduğunda arkasında koca bir duman bıraktı.

*Çn. İspanyolcada "İsa" demek.

Firmi İkinci Bölüm

Silahların Santo Domingo'dan alınıp karadaki yerlerine konması on iki gün sürdü. Fransız adasında sahil boyunca uzanan raf gibi bir set varken İspanyol adasının yeryüzü şekilleri üzerinde çalışıp kazmak ve inşa etmek gerekiyordu. Yine de, ağrıyan kaslar dışında pek şikâyet yoktu. Yiyecek boldu, aylardan eylül olduğundan bir ay önceki kadar sıcak ya da nemli değildi. Gemi zilinin çalması sabah olduğunu gösteriyordu, adamlar ağaçların arasına kuracakları hamaklarına gidecekleri ana kadar çalışacaktı. Juliet de mürettebatla birlikte çalışıyordu. Toplar iki üç ton ağırlığındaydı, her dolduruluşlarında altı kilo barut gerekiyordu. Hepsi kalyondan kıyıya kurulan çadırlara taşınmak zorundaydı. Juliet silahları taşıma gücünden yoksun olduğundan, kıyıya taşınan her silah grubunu denetleyerek çalıştı. Pirinç fiçileri top muylularına sürgülendi, uygun yükseklikte bir köşede görüş alanları ayarlandı. Son canavar da bordadan indirilip sahillerden birinde nihai yerini bulduğunda, Juliet Crisp'e Demir Gül'ü kanala doğru yönlendirmesini emretti. Böylece silahlar ateş aldığı anda düşman gemilerine verilebilecek en büyük zarara ulaşacaklardı.

Dört çeşit silah ağaçların arkasına yapılmış derme çatma bir depoya asıldı. Zincirin iki ucuna bağlanmış iki demir güllenden oluşan alet serenlerin etrafına sarılıp parçalara ayıracaktı. Düşman gemisini tamamen kaplamak için misket kullanılırdı. Düzinelerce küçük gülle, topun ağzına yerleştirildi, ateşlendiğinde geniş bir etkiyle güverteye düşüp maruz kalan herkesi öldürecekti. Dördüncü ve son silah, kumaşın sivri demirlerle doldurulmasıyla oluşan sangreneldi. Barut ateşlendiğinde kumaş atılıyor, demirin keskin noktaları ete ve kemiğe bıçak gibi saplanıyordu.

Varian St. Clare beline kadar soyunmuş halde, mürettebatın diğer üyeleriyle çalıştı. Güneş altında uzun günler geçirince teni koyu bir bronzluk kazandı. Gülümsemesi öncekinden de geniş ve beyaz görünmeye başladı. Zaten yumuşak olmayan kasları, artık meşe ağacı kadar sertti. Sırttan adamlar etrafını sarmadan önce bu kadar çok gülmezdi. En çok da denizcilerin doğuştan gelen yetenekleriymiş gibi yaptıkları şeyleri hiçbir şekilde becerememesine gülüyordu. Kılıçlarla arası iyi olduğundan, iş, yürüyecek yer bulamayacak kadar yakından savaşıldığında kullanılan kesici aletleri

bilemeye geldiğinde ondan beceriklisi yoktu. Mızrak kullanmayı öğrenirken aleti kendi dizliğine geçirip, açık girişe fırladı. Bir gün armadaya tırmanıp, başardığını göstermek için Juliet'e seslendi. Ayağı ıskalaryaya takılıp başüstü asılı kaldığında birileri gidip kurtarana kadar herkes gülmekten kırıldı.

Görev ne kadar önemsiz olursa olsun, öğrenmek için can atıyordu. Nathan yelken çekmenin kilit noktalarını gösteriyordu. Fincan Kelly, silah arabalarını birbirine bağlamanın uygun bir yol olduğunu anlatırken üst dişini kerpetenle çekip işin geri kalanını Varian'a bıraktı. Varian bir öğleden sonra Acemi Çaylakla avlanmaya bile gitti. Uzun yayı atmayı öğrenirken şişlediği hindistancevizini Juliet'e kıvançla sundu.

Juliet de artık daha çok gülümsüyordu. Gözlerini açıp kendini Varian'ın koynunda kıvrılmış yatarken bulduğu anda başlayan gülümseyişi gece birbirlerinin kollarında çırlıçplak yattıkları ana kadar devam ediyordu. Gerçekliğin her şeye burnunu sokması ne kötüydü, o olmasa günlerini gel-git havuzlarında yüzüp, uzun süren sevişmelerle geçirebilirdi.

"Şimdiye kadar dönmeleri gerekirdi" dedi, dürbünüyle boş ufka bakarken. "Neredeyse üç hafta oldu. Topları yerleştirdik, tuzakları kurduk, istihkâmları inşa ettik. Hatta sana ağaca tırmanıp toprakta yengeç pişirmeyi bile öğrettik.

Juliet adadaki en yüksek gözlem yerine her gün en az bir kere çıkardı. Genelde Varian da yanında olurdu, bu da birkaç kere yoldan sapmadan asla yetişemeyecekleri anlamına gelirdi. Bu gün de güneş batmadan önce zirveye varıp iki gözlemciyi normalden bir saat önce saldılar.

Arkasında duran Varian saçını bir kenara atıp boynundaki hassas oyuğa öpücük kondurdu. "Kardeşlerinin kendilerine iyi bakmaktan daha fazlasını yaptıklarını düşünüyorum. Aslında arkalarını İspanyollara gösterip heriflerle alay ederek önden koşabilirler bile."

Juliet dürbünü indirip iç geçirdi. "Ama üç hafta oldu. Gönderdiğimiz filikalar da hiçbir şey görmemiş. Ne gemi, ne de filo. Kısaca boğazın orada hareket yokmuş. Babam kaptanların sıkılıp ayrılmış olabileceğini düşünüyor. "

"Belki Fransız ve Hollandalı korsanlar görevlerini iyi yapınca Nueva Espana filonun limanda kalmasını emretmiştir."

"Belki de açacağın bir sonraki hindistancevizinin içinde seni bekleyen altınlar vardır?"

Ellerini omuzlarından çekip göğüslerini kavradı. "Benimle dalga geçmeye cüret mi ediyorsunuz, madam? Benimle, her gün hayatını tehlikeye atıp siz akşam yemeğinde kaplumbağa çorbası yiysin diye kaplumbağa avlayan bu adamla?"

Adamın göğsüne yaslandı, meme uçları adamın ellerinde sertleşmeye başlamıştı. Üç hafta sonra aralarındaki tutkunun normal seviyeye ineceğini sanmıştı, ama yanılmıştı. Bir dokunuş, bakış, çarpık bir gülüş bile yalnızca onun için saklanmış gibiydi; içinde hayat çarpıntılarını yaratıyordu.

Yine ateşlenmişlerdi, kahkaha dolu birkaç nefesten sonra adamı çimlere sırtüstü yatırmıştı. Bacaklarını ayırıp gömleğini dizliklerinden çıkarmıştı. Kollarındaki ve göğsündeki şişmiş kasları ortaya çıkmıştı. Ellerini sert yüzeye koydu, koyu tüyler avuç içlerini ve parmak uçlarını gıdıkladıktan sonra karnına doğru indirdi. Geniş siyah kemere ulaştıklarındaysa, kemeri açarken adamın yüzüne baktı, sıra aşağıdaki düğmelerdeydi.

Fransız adasındaki ilk birkaç günlerinde Varian düzgün tıraş olup ince bir sakal bıraktı; ama son birkaç gündür tıraş bıçağını bırakmıştı, yüzündeki kestane rengi koyulaşmıştı. Saçını da alnına bağladığı bir bandanayla geriye itiyordu, böylece gözlerine ter dolmuyordu. Bunlara geniş, pamuklu gömlek, güderi dizlikler, yanmış ten, ıslıl ıslıl bir gülümseme de eklenince Varian iyice korsan gibi görünmeye başlamıştı. Düke o kadar benzemiyordu artık. Juliet adamı Argus'un güvertesinde gördüğü ilk anı düşünmüyordu bile.

"Mor kuş tüyünü özlemiyor musun?" diye sormuştu mırıldanarak. Eleri adamın dizliğinin içindeydi, adamın etinin sertleştiğini hissediyordu.

"Pardon? Dinlemiyordum maalesef?"

Juliet gülüp kafasını sallayarak sorusunun önemli olmadığını gösterdi. Üzerine eğilip adamın dikkatini daha fazla dağıtmaya niyetlenirken İspanyol adasının zirvesindeki kayalı araziye takıldı gözü. Adaların en yüksek noktaları birbirine üç dört mil uzaklıktaydı, alarının çaldığını duymak için fazla uzaktı, ama işaret ateşinden çıkan beyaz dumanları görmek için yeterince yakındı. Bir an dimdik durdu. Sonra dürbününü alıp ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Varian. "Sorun ne?"

"Bilmiyorum. Pek..."

Dürbününün içinde renkli ışıklar oluşturan güneşe küfretti. Güneyde ufak bir benek halindeydi gördüğü, dalgaların arasında kayboluyordu. Ama Christiana'nın gösterişli hatlarını tanıdı. Geoffrey Pitt üç gün önce adaları tanımak için yola çıkmıştı.

"Bay Pitt geliyor."

Dürbününü ayarladı, tekrar baktı. Ufuklarda görünen hiçbir şey yoktu. Christiana altında ateş varmış gibi bir hızla dalgaları yarıyordu. Juliet dürbünü Varian'a verdi.

"Sahile dönmeliyim. Kalıp vardiya dolana kadar bakacak mısın? Hiçbir şey olmayacak gibi ama değişik bir şey görürsen; işaret ateşini yak, zili çal."

Varian başını salladı, dizliklerini geri giydi, gömleğini içine koydu. "Ateşi yak, zili çal. Tamamdır Kaptan."

Juliet ne selamı fark etti, ne sırtışı. Çoktan gitmişti bile.

Christiana kanala varmadan hızını kesmedi. Sonra adaların arasında iyi ve hızlı dönüşler yapabilmek için yelkenlerini indirdi. Suyu demir atılmasını emretmektense, suya atladı, kıyıya kadar yüzdü. Bu süre zarfında Christiana da rüzgârı yeniden yakaladı.

Sahilde büyük bir kalabalık birikti. Simon, Isabeau ve Juliet de aralarındaydı.

"Kaptan Smith'in casusları geldiğinde Koşan Kaya'dan ayrılmam gerekti." dedi Pitt, saçlarından sular damlarken. "Filo Havana'dan ayrıldı. Keşif kolu yarın adaların doğudaki sonunu geçer. Ben de Spit'i kaptanları uyarıp mürettebatlarına açığözlülük aşılama için kuzeye gönderdim."

Simon Dante başını salladı. Bekleyiş sona ermişti. Yine de gözlerinde sorular vardı, birine Geoffrey Pitt cevap veremezdi.

"Kimse bir şey söyleyemiyor. Kimse Hürmetkârane'yi ya da Mert'i görmemiş. Smith, adamlarının ısınmak için Fransız ticaret gemisini indirdiklerini söyledi, Flavana'da savaş olduğunu duymuşlar. Kimleri kapsadığını bilmiyorlardı, ama iki korsan gemisi çarpışmış, ikisi de batmış."

"Bizimkiler miymiş?" diye sordu Isabeau, kocasının yanında durarak.

Geoffrey kafasını salladı, "Bilmiyordu."

O gece kimse uyumadı. Son barut fıçısı da karaya çıkarıldı, son hazırlıklar yapıldı. İlk ışıklarla intikamcı demir alıp Santo Domingo'nun gereksiz hurdasını adaların batı kısmına çekti. Geoffrey Pitt'in önerisini dikkate alıp planlarında ufak değişiklikler yapmaya karar verdiler. Kalyonu, Korsan Kurt'un İntikamcı'sını korumak için yem olarak kullanacaklardı. Hürmetkârane ve Mert ateş güçleriyle eşlik edemediklerinden kanalın bir tarafında Hollandalıların silah gücüne ihtiyaçları vardı. İspanyollar su katılmamış salak değildi. İki adaya yakın sığ sularda seyreden iki korsan gemisi görürlerse tuzağı da, nedenini de anlardı. Ne de olsa güneyde saldırıya uğramışlardı.

Babası kalyonun duruşunu ayarlarken Juliet de sahilde onuncu kere yürüyüp kıyı şeridinde insan ya da silah izi aradı. Çadırlar kurulmuş, barut fıçıları ağaçların arkasına saklanıp üstü çalılarla örtülmüştü. Top, boyanıp toprakla kaplanmış brandalarla kapatılmıştı. Toprağın bir parçası gibi görünmesi sağlanmıştı. Ateşlendirme fitilini aydınlatması için her silahın arkasında yanık tutulan iki sıcak kömürden başka hiçbir ateşe izin verilmiyordu.

Yapacak başka bir şey kalmayınca Juliet, Varian ve Geoffrey Pitt zirveye tırmandı. Çünkü gemilerine giderlerse gözcülerden işaret alana kadar hiçbir şeyden haberleri olmayacaktı.

Tepeye çıktıklarında Juliet ' in ilk düşüncesi, İntikamcı ' nın Santo Domingo'yu fazla uzağa çekip mercan adasının kıyısında, turkuazın bittiği yere götürmesi oldu. İkincisiyse hurdalarla kalıntıların oyun olduğunu kendi gözleriyle görmese, İntikamcı'nın enkaz olduğuna inanacağıydı. Mahvolmuş serenlerinden parçalanmış brandalar sallanıyordu. Halatları gevşemişti, hırça mapaları ve direkleri küpeşteden sarkıyordu. Yelkenleri suya inmişti. Bunların hepsi İntikamcı'nın artık bir enkazdan ibaret olduğu görüntüsünü veriyordu. Ateşlemelerin kontrolden çıktığı izlenimini yaratmak için direklerle küpeştelere kül bile sürmüşlerdi. Gözcülerden işaret geldiği anda yanan kalafatlar iki geminin de güvertesine konup kara dumanlar çıkması sağlanacaktı.

Varian Juliet'in yanında durup açık göklere baktı. Sabahın erken saatlerinde hafif bir sis vardı, soluk renkli örtü gibi adaların üzerinde sarkıyordu. Şimdi sisi yok eden güneşle, gökyüzü her tarafta pırıl pırıldı, Varian'ın görmek için kaşlarını çatmasının nedeni buydu.

"Bu ne? Hortum mu?"

Juliet başını eğip alçak gurultuları dinledi. Ağaçlara takıldıklarından zor duyuluyorlardı.

"Hortum değil." diye mırıldandı. "Kaptan Smith'in silahları. Savaş başladı."

Pitt, Juliet ve iki gözcü ilk yelkenler ufukta görünür görünmez içgüdüsel olarak sahile inmişti. İspanyol hazine filosunun keşif kolu da onlar ineli bir saat bile olmadan görüş alanına girdi. Varian siluetlerini bu mesafeden tanımlamanın mümkün olmadığını bildiği halde tedirgindi. İki, üç, beş, sekiz tane görkemli yelken kulesi ve gemi kaburgası görüyorlardı, mavi gökyüzünde dalgalanan yelkenleri beyazdı. Brandaya çizilmiş büyük, kırmızı çarpılar sayesinde kolayca tanımlanabiliyorlardı. Öndeki kalyonlar kocamandı, en az Santo Domingo kadar büyüklerdi. Normalde savaş gemilerinden oluşan koruyucu katmanın içinde hazine taşıyan daha küçük gemilerle göçen kazlar gibi Almirante'nin* arkasında v düzeninde seyrediyor olmalıydı. Ama konvoy yaklaştıkça gemilerdekilerin bir şeyler yüzünden bocaladığını fark ettiler.

"Sağ taraflarındaki korumalara rağmen çekinceli gibiler." diye mırıldandı Geoffrey. "Tanrı kaptan Smith ve Wilbury'i korusun. Baksanıza, arkada.

Parmağıyla havayı deler gibi gösterdi. Dürbününü oldukları yerin güneyinde görebilecekleri en uzak noktaya çevirmişti. Juliet takip edip gülümsedi. Varian yalnızca gözlerini kısıp ilgilerini çeken şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Burada." Pitt dürbününü indirip gülümsedi.

"İspanyol adasını şimdi geçtiler."

Varian deri kaplı dürbünü gözlerine yerleştirip ufkun görüntüsüne keskinlik kattı. Gemiler hâlâ çok küçüktü, bu kadar uzaktan gemiyle şalopayı birbirinden ayırabileceğinden bile emin değildi. Ama gemilerin birinde duman olduğu kesindi; ayrıldığı konvoyla katılmaya çalışıyordu.

Pitt, "Gemilere gitsek iyi olur." diye bir fikir öne attı. Dizlerindeki kumları temizliyordu. Ama Juliet koşmaya başlamıştı bile. Uzun bacaklarıyla çimleri tırpanlıyor gibiydi. Saçları, arkasındaki koyu renkli şeritler gibi dalgalanıyordu.

*Çn. İspanyolcada "amiral" anlamında

Firmi Üçüncü Bölüm

Fazla kolay olmuştu. Konvoydaki önder gemi, Almirante, filonun yavaşlaması için bayraklar çekmişti. Sonra savaş gemilerinin ikisini birbirlerini duyabilecekleri mesafeye çağırdı. Emirlerini aldıktan sonra ikili uzaklaştı ve filodaki ilk sürpriz saldırıyla, sürüklenip karaya yaklaşan gemileri incelemeye geldi. Haritalarında Bahamaların sığ sularını işaretleyen İspanyollar, mavinin aldatıcı derecede huzurlu bu tonlarını iyi biliyordu. Korsan gemilerinin kendi dikkatsizlikleri yüzünden tuzığa düşüp kalyonun üstün ateş gücünden kaçamama ihtimalinin olduğunu bilecek kadar çok gemilerini kaybetmişlerdi. İki gemi de kötü durumda gibiydi. Yaklaştıklarında, zırhları güneş ışığında parlayan İspanyol subaylarını gördüler. Kıç kasaradan el sallıyorlardı.

İntikamcı'nın bordasındaysa Dante neredeyse ilk kalyonun kaptanının, hasarlı geminin Pirata Lobo'ya ait olduğunu fark ettiği ana nokta atışı yapabilirdi. Silah ağızları bütün güvertelerde erken açılmıştı. Denizcilerle askerler küpeştelere dolmuş, serenlere tırmanmış, kimi neredeyse havaya zıplıyor ve kendilerine verilecek on bin İspanyol altını olan ödülü kutluyordu.

Dante yelkenlerin, İntikamcı'nın iki ada arasındaki koruyucu bölgeye gitmeye çalışıyormuş gibi görünmesini sağlayacak kadar açılmasını emretti. Silahların tamamının saklı olmasından memnun halde kanala girip bir tarafa meylettiğinde gemi armasının düzeltilip, paçavraya dönen yelkenlerin yenileriyle değiştirilmesini emretti. Ağırlığı hızla sağ tarafa verip İntikamcı'nın duruşunu düzeltti. Böylece kanaldan çıktıklarında savaş gemilerini karşılayacak durumda olacaktı. Isabeau Kumru'nun yönetimini Pitt'e devretmişti. Pitt de gemiyi Fransız adasının rüzgâr yönüne çevirmişti. Kalyonları çapraz ateşe tutacaklardı.

Bu sırada Juliet, Demir Gül'ü adanın arkasından çıkarmaya gitmişti. Silahlarını kanal boğazında kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu. Gemiye hareket ettirmek yazı tura atmaya benzemediğinden bütün işlem en iyi ihtimalde iki saat tutacaktı. Kalyonlar Gül'ün onlara doğru geldiğini fark edene kadar ilk savaş gemisi kanala çoktan girmişti, ardından da kalyonlar geçerken

el sallayıp bağırarak yetinmeyip zırhlarını çıkararak pantolonlarının arkasını aşağı indiren mürettebatıyla Santo Domingo göründü.

Kıyadaki cephanenin başında bekleyenler iki savaş gemisi de adaların arasında yakalanana kadar bekledi. Üzerine toprak konan brandalar kaldırıldı, fitil ateşlendi. İspanyollar tuzağa düşürüldüklerini fark etmeden ilk toplar fırlamıştı bile. Misketlerle sangreneller tepelerdeki adamları parçalara ayırırken toplar armaları mahvedip yelkenlerde ve güvertede delikler açtı. Kalyonun beşte biri kadar bile atış yapamıyordu. Alt güvertelerdeki mürettebat gelişigüzel ateş açmaya başladı. Ama gemiler o kadar yüksekti ki, atışların hepsi adamların kafalarının üzerinden karaya uçuyor; yüzlerce metre ötedeki toprakları, taşları, palmyeleri patlatıyordu.

Kalyonların yelkenleriyle armaları kullanılamaz hale geldiğinde, karadaki silahlar ayarlanıp ateş açıldı. Otuz iki poundluk toplarla sekiz poundluk havan topları korkunçtu. Dönecek yerleri de, savaşacak malzemeleri de olmayan İspanyollar yine de ölümcül düelloya katılmak zorunda kalmıştı. Yapabildikleri tek şey savaşın diğer tarafında var olup mükemmel şekilde hayata dönen İntikamcı 'yla Kumru'nun silahlarıyla karşı karşıya kalmaktı.

Dante'nin nişancıları ateş açtı, ama hemen ardından ilk kalyon yarım düzine beyaz bayrak çekti. Üst güvertede dumandan sendeleyerek yürüyen çaresiz bir subay, ikinci saldırı gelip mahvolmadan korsanların dikkatini çekmek için gömleğini çıkarıp sallamaya başladı. Nasibine Pitt'in saldırısı düşen ikinci kalyon da aynı kaderi yaşadı. Karadaki cephaneyi yöneten neşeli adamlara teslim oldular.

Kanalın batıdaki ucunda süzülen Demir Gül, silahlarına ihtiyaç olmadığını gördü. Ama selam vermek amacıyla ağaçlara doğru bir top fırlattı. Juliet mürettebata gemiyi ortaya çıkarıp bir gözünü flotanın geri kalanına, diğerini de gözcülere dikmesini emretti. Gözcüler bulundukları yerin yüksekliği sayesinde başka gemiler ortaya çıkarsa haber verebilirdi. Görüş açılarının uygun olup haber verebilmelerini umdu Juliet. Adamları istekliyd, ağına kadar dolu olan topu harekete geçmeye hazırdı.

Bir ara, ellerinde dürbünlerle olanları izleyen İspanyolların varlığından şüphe edip kanalın ağızını kapattı. Pusu kurulduğunu görmüşlerdi. Adaların arkasında yükselen dumanlara bakıp kardeş gemilerinin kaybolduğunu bileceklerdi. İntikamcı'yı ve muhtemelen Demir Gül'ü tanımıştı. Adaların arkasında kendilerini bekleyen kaç korsan gemisinin daha olduğunu bilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

"Sence ne yapacaklar?" diye sordu Varian.

Juliet başını salladı. "Hareketleri tahmin edilebilir, ama korkak değiller. Hemen kaçmayacaklardır. Bak, Almirante yavaşlamaya başladı bile. Diğer korumalara daha sağlam bir hat kurmalarını işaret ediyor."

"Ne sevimli görüntü, değil mi?" dedi Crisp. Juliet'in öbür tarafında duruyordu. "Kaç tane saydınız?"

"Sekiz koruma, yirmi üç ticaret gemisi." dedi Juliet, dalgın bakışlarla. "Hızlanıp hazine gemilerini daha güvenli sulara götürmekle bunu ertelleyip filonun geri kalanı yetişene kadar beklemek arasında karar verecekler."

Dürbünü güneye çevirdi, ufukta ilk grubu yakalamak için hızlanan dört beş gemiden başka bir şey yoktu. Devamının geleceği kesindi, sayıları ilk postada Havana'dan kaç geminin kalktığına, ne kadar uzakta olduklarına, en yavaş geminin konvoy içinde ne kadar çabuk hareket ettiğine bağlıydı.

"Kaçmayı seçerlerse, arkadaşlarımızın kuzeye gitmesi olay çıkaracak."

"Di mi, yarattığımız kasırgayı duyup sıranın onlara da geleceğini bilecekler." Nathan bunları söylerken Varian'a göz kırptı, sonra da kıkırdadı. "Olur da kalyonlar batıp iz bırakmadan yok olursa, İspanyollar bu sulara doğa üstü güçlerin olduğunu düşünmeye başlayacak."

Varian bu sevimli harekete gülümseyerek cevap verdi. Aslında filolar kayıplarını olduğu gibi bırakıp gitse, içini hayal kırıklığı kaplamazdı. Sekiz savaş gemisiyle yirmi üç ticaret gemisi... Juliet öyle rahat söylemişti ki, gemilerin ateş güçleriyle güneşli bir ikindide Mayfair*de dolaşırken karşılaşmış gibiydi.

Londra'da ya da İngiltere'de herhangi bir yerde kolunda Juliet Dante'yle gezmesine annesinin vereceği tepkiye duyduğu merak bu düşünceyle daha da arttı. Çatlak dudaklı kadın hükümdar, olanları duysa düşer bayılır; ayıltmak için koca bir yuva dolusu yanık kuş tüyü gerekirdi. Aklını başından alan korsan kızla nasıl tanıştıklarını, uzun bir gemide kızın yanında nasıl durduğunu, o gümüşü gözlerin İspanyol filosunu ateşe vermeye cüret edişini nasıl izlediğini anlattığında arkadaşlarının yüzünde oluşacak ifadeyi de tahmin edebiliyordu.

*Çn. Londra'da bir yer.

Ama maalesef bu gümüşü gözlerin yalnızca birini görebiliyordu, öteki hâlâ dürbündeydi. Çenesi sıkıydı, dudakları ince, beyaz bir çizgiye dönüşmüştü. Derisinin sıcaklığına rağmen yüzünden çekilen kan, cildini sarımtırak bir hale sokuyordu. Hücuma geçmeye çalışan Almirante'ye, artık bakmıyordu. Gözünü kırpmadan odaklandığı nokta yaklaşan bir çift gemiydi.

Juliet elini uzattı, Crisp'in kolunu tutmadan önce havayı yakaladı.

"Ne oldu? Ne görüyorsun? Birkaç gemi daha mı geliyor, nedir?"

Cevap vermedi. Adama bakmak için dürbününü bile indirmedi. Nathan da kendi deri dürbününü açtı, gözüne tuttu.

Varian uzaktaki gemi hattına baktı, ama çıplak gözle bakınca Juliet'in yüzünde donan ifadeyi açıklayacak hiçbir şey görünmüyordu. Kalyonlar yeniden bir araya gelmişti, yine de sağ kanatta gruptan ayrılmış birileri vardı. Crisp küfredip dürbünü indirdi. Bir an gözlerini kısıp suya baktıktan sonra dürbünü tekrar kaldırıp yaklaşmasını sağlayacakmış gibi küpeşteye yaslandı.

İç çekti, havayı bir an ciğerlerinde tuttuktan sonra ağır bir lanetle bıraktı.

"Allah kahretsin!" diye tısladı. "Kaptan Gabriel'in gemisi bu! Mert! Ve direğinde İspanya bayrağı dalgalanıyor!"

Gabriel dilini yutmuş gibiydi. Sadece ağzını açıyordu, yapabildiği tek hareket buydu. El ve ayak bileklerindeki halatlar kalkıp yürüyemeyeceğini gösteriyordu. Gözünün üzerine düşen kan damlasını bile silemiyordu. Kafasını kaldırsa piç herifler bilincinin yerinde olduğunu anlayacak, dayaağı yeniden başlatacaktı.

İki savaş gemisi ve dört kayıkla Havana kıyısına çıkarmışlardı Gabriel'i. Kendisi de, adamları da ölümüne savaşmıştı. Ölümleri bile onurlu olacaktı. Jonas 'la Hürmetkârane uzaktaydılar. Yakalanmadıysa İspanyolların böbürlenmesini duymuş olmalıydı. Kardeşiyle ilgili bir şey biliyorsa o da katır gibi inatçı olduğuydu. Küçük kardeşini esir mutfağında zincirlere bağlanmış halde boyunduruk altında bırakmazdı. Üstelik Jonas babalarına ne olduğunu söylediği zaman... İşte o zaman kıyamet kopacaktı. İspanyol piçleri için üzülebilirdi bile.

Ama biri için, asla.

Gabriel, adamı Juliet'in anlattıklarından tanıdı. İnce, köpek şekilli yüz, ölüm karası gözler, olmayan kulak memeleri. Bu piçin önemli ya da çok etkili olduğunu düşünmüştü, belki de sadece

esirleri sorgulama hakkının olduğunu düşünecek kadar ahlaksızdı. Ele geçirilen Mert'in bordasına ilk gelen olmakla kalmamış, etrafa emirler de yağdırmıştı.

Capitân Cristobal Nufio Espinosa y Recalde.

Adı da, yandaşı tarafından Gabriell'in vücuduna açılan sayısız yarayla, kafasından ilahi gibi geçiyordu. Bunu ve pi i   ld  r, pi i parçala, pi i kes.

Bana bu pi le e lenmem için bir fırsat ver. Bir tane ufacık fırsat.

Mert'in İspanya'ya dönerken kullanılmayacak durumda olmadığına karar verdikleri belliydi. Gabriel testere ve  eki  seslerini duyabiliyordu. Bir yandan, gemi tamir edildiği için sevinirken, diğer yandan adamların marangozlukta iyi olmasını umuyordu; çünkü denizcilerinin d  menin gücüyle nasıl başa çıkılacağını bilmediği a ık ardı. Olduğu yere sabitlenmiş dörtgen armalı yelkenlere alışmışlardı. İspanyollar en iyi rüzgâr yakalamak için öndeki ve arkadaki yelken   kotalarını ayarlamak konusunda hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Bu da Mert'in başka bir kalyonla çarpışır  arpı maz normal yolundan sapmasının nedeniydi.

Gabriel, bir zamanlar levazım subayının küçük kabini olan palavra altında kalıyordu. Kapısı s  rg  lenmi ti, yerde bir tek sandalye vardı. Dış geçitte en az bir koruma duruyordu. Bazen iki kişiye çıkıyorlardı. Sanki d  v  l  p sımsıkı bağlanmış Gabriel'i hâlâ tehlikeli sanıyorlardı.

Sizi pi ler, hiçbir şey bildiğiniz yok.

Recalde ziyarete gelirken bir de lamba getirdi. Öbür türlü, tek ışık kaynağı yarisı kapalı sekiz metrekarelik kapak olduğundan kabin kasvetli ve karanlıktı. Hava, etrafta süzülen tozlarla ağırlaşmıştı. İki gündür sandalyede elleri, ayakları ba lı oturduğundan kendi kanıyla dışkısının kokusu da hayatta kalmanın önünde büyük bir engeldi.

Nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu. İpek elbiselerini üzerinden alıp silah taşıyıp taşımadığını kontrol ettikten sonra yeniden giydirmeye zahmet etmemişlerdi. İki gün ve birkaç sorgudan sonra kanıyla beneklenen cildi koyu maviye d  nm   ti. Gözünde de a arken büyük zevk aldıkları bir kesik vardı. Yüzündeki kesik de cabasıydı. Dudaklarının yarık ve kabuk dolu olduğunu biliyordu.   nceki günden beri elleriyle ayaklarını hissetmiyordu. Parmaklarını bile k  p  rdatamıyordu. Bildiği tek şey parmaklarının siyaha dönüp d  k  ld  kleriydi. Sol kulağı çok az duyuyordu, ama darbeler yüzünden mi böyle olmuştu yoksa kan mı dolmuştu, bilmiyordu. Sa  tarafs   hâlâ i levseldi. Sabahın k  r  nden itibaren bombardıman hakkında duydukları yeterdi, son

yaylım ateşleri hakkındakiler de yeterliydi. İkincisi, Recalde'in kabine gelip Gabriell'in çenesini patlatarak kendi eldivenlerini kirletmesine neden olmuştu.

Gören gözünü İspanyolların hâlâ orda olup olmadığını anlamak için açtı. Recalde yılan kadar sessizdi, daha önce de Gabriell'i kandırmıştı.

Saçı tutulup kafası yukarı kaldırıldığında düşünmesine artık gerek kalmamıştı. Dudaklarından kaçan homurtu rol değildi. Saçı her çekildiğinde tüm kafa derisi kalkacak gibi hissediyordu.

Recalde net bir İngilizceyle, "Aramıza geri dönmüşsün Senor Dante." dedi. "Ah," parmağını uyarır gibi kaldırdı, "Yine yüzüme tükürürsen, Jorge'u çağırır dilini kestirim."

Gabriel gözünü Jorge'a çevirdi. Kocaman, çirkin bir hayvanın tekiydi. Onun yanında Lucifer bile prens kalırdı. Yumrukları balyoz gibiydi, omuzları bir araya getirilmiş barut fiçilerine benziyordu, kasları sert, yuvarlaktı. Gabriel'e verilen zararın büyük kısmı tokatlar ve yumruklarla verilmişken bu canavarın bıçakla kimbilir ne yapacağı Gabriel için nahoş bir merak konusuydu.

Recalde saçını gevşetti, kurt yavrusunun gözlerindeki ifadeyi görmek hoşuna gitmişti. "Akıllıca bir karar."

Gabriell'in kafası tekrar düşmek üzereyken, Recalde'in yumruğunun saçlarını yakalamak için kalktığını görünce toparlanmaya çalıştı.

"Ben tesadüflere inanmam." Recalde sarımsaklı nefesinin Gabriel'i rahatsız etmesini umarak yüzüne doğru eğildi. "Seni ve kardeşini Havana'ya giderken yakalamamız da tesadüf değildi. Gemilerimizin Hispaniola kıyısında saldırı altında olması tesadüf değildi. Hatta bugün filomuzun iki kere saldırıya uğramasına neden olan her iki pusunun işlemiş olması da tesadüf değildi. "

Dikleşip ellerini sırtında birleştirdi. "Ailenin küstahlık ününün nereden geldiği belli. Bu aptal gemi biraz daha hızlı olsaydı bile yelkenlilerimizden ikisi daha kaderlerine teslim olmadan seni yakalardık."

"Beni dümene koysaydınız sizi arbedenin kalbine zevkle götürürdüm." diye kısık sesle konuştu.

Jorge bir adın öne çıktı, ama Recalde elini kaldırdı.

"Yok, yok. Teklif bayağı çekici. Kabul ediyorum. Yukarı çıkabilirsin Senor Dante. Aslında mürettebatın zaten orada, senin de katılmanı bekliyorlar. Sevgili Pirata Lobo'nun yanına gitmemiz

için yardım etmeni bekliyorlar. Ellerine dikkat edin. Çok şişmişler. Ufacık bir bıçak temasıyla bile patlayabilirler."

Gabriel bıçağın halatlarını kestiğini fark etmedi. Üstelik elleri serbest kaldığı anda ölü ağırlık gibi geldi. Tek başına ayakta duramayacağı da kesindi.

Recalde geçidin dışında bekleyen iki korumaya seslendi. Hemen kabine girdiler, Gabrieli kollarına alıp merdivenden çıkardılar. Ayakları tahta bloklar gibi yere sürtüyordu, güverteye vardıklarında Kaptan Recalde'in kış güvertesine gelip önlerine düşmesini beklediler.

Gabriel, yaralı gözü açılıp kendi mahvoluşunu kabullenmek zorunda kalmasından çok korkuyordu. Olanlara inanmadığından çıkardığı ses kulağa ağlama gibi gelip, kaptanlarının halini gören kendi mürettebatından da aynı çaresizlikte ağılayışlarla cevap buldu.

Mert'in mürettebatının her bir üyesinin gömleği çıkartılmıştı, elleri ve ayakları halatlarla küpeştelere bağlanmıştı. Üst güverte boyunca insan etinden duvar oluşturmuyorlardı.

Gabriel kış güvertesine götürüldü, yine bağlandı. Dürbünle bakan herhangi birinin görebileceği bir yerdeydi. Halatlar bağlanmaya başlamadan önce adamları gibi küfürler savurdu. Sızlanmaları eğlendirmekten çok sinir bozucu olmaya başladığında Recalde adamlarına çıplak belleri, omuzları, karınları kırbaçlamalarını emretti. Adamlar ter içinde kalana, bedenleri kanayana kadar kırbaçlandı ve sızlanmalar küfürlere dönüştü.

"O zaman," dedi Recalde, kış güvertesinde Gabrieli'nin arkasında dururken. "Ailenin senin yaşadığını ve aklının hâla başında olduğunu görmek isteyeceğine eminim. Gidip ziyaretlerinin bedelini ödetelim mi? Senin yerine kız kardeşini almak için sabırsızlanıyorum ." diye mırıldandı sakat kulağına dokunarak. "Son buluşmamızda söz vermiştim. Bütün mürettebatımın bunu dört gözle beklediğini biliyorum. Hele de Jorge. Garibanın aleti öyle büyük ki orospular bile korkuyor heriften. Ama bence la Rosa de Hierro senin hayatını kurtarmak için Jorge'i ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır. Sen ne diyorsun Senor Dante? Senin hayatını kendininkinin üzerinde tutar mı?"

"Cehenneme kadar yolun var." diye hırladı Gabriel. "Cehennemin ta dibine git."

Recalde iç geçirip Jorge'a elindeki tuzlu su dolu kovayı Gabriel'e atmasını işaret etti. Suyun bir kısmı Gabriel'in yanındaki, sırtı kamçılanmış adama sıçradı. Adamın güçlü çığlığı küpeşteye bağlı adamların seslerini kesmesine neden oldu.

Gabriel ses çıkarmadı. Açık yaralarına dökülen tuzlu suyun neden olduğu akıl almaz acı karşısında bedenindeki her kası, her siniri sıktı. Gözlerini açıp yeniden nefes alabileceğini düşündüğü anda yelkenlerin hepsini açma emrini duydu, Mert'in yanıt verir gibi atıldığını hissetti. Filodan ayrılıp adalara doğru ilerliyorlardı. Üstelik tek başlarına değillerdi. Arkalarında filodan üç tane devasa savaş gemisi vardı, silah alanları açık, güverteleri saldırmaya hazırды.

"Gabriell" diye fısıldadı Juliet. "Aman Tanrım, bu Gabriel. Şurada, halatlara bağlı."

Crisp'in dudakları hareket etti, ama ya küfürleri açık açık söylemek için fazla ağır olduğundan ya da ciğerlerindeki hava dudağından çıkana ses vermeye yetişemediğinden bir şey duyulmadı.

Babasıyla yanındaki Geoffrey Pitt'in dikkatini çekmek için bir atışta daha bulundular, ama gelen dört gemiden birinin Mert olduğunu anlatmanın hızlı bir yolu yoktu. Juliet filikayla haberci göndermişti, ama bu da tehlikeyi görüp o insan şeklini tanımadan önceydi. İntikamcı da, Kumru da kanaldan henüz çıkmamıştı, Juliet ilk iki kalyonla ilgilendiklerini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Silahsızlandırılması gereken esirler olmalıydı, belki de gemiyi alıp kaçmalarını engellemek için karaya çıkarmak istiyorlardı.

Juliet dört gemiye karşı tek başına savaşamayacağını biliyordu. En başta yeterli ateş gücü yoktu. Üstelik Mert İspanyollar tarafından alındıysa hız avantajı bile kalmıyordu, çünkü hızları eşitti. Hızlanmak için yapacağı her hareket kardeşinin gemisi tarafından yapılan karşı saldırılarla yanıt bulacaktı.

Şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Mürettebatın bağlandığını görünce her şey değişiverdi. Sinirleri, cesareti ve yiğitliği tuzla buz oldu. Gerçek korkunun sersemletici etkisini biliyordu.

"Ne emredersin?" diye sordu Crisp yumuşakça. "Adamlar sana bakıyor."

"Tanrım!" diye mırıldandı. "Savaşsak Gabriel de gemideki diğer adamlar da ölecek. "

"Zaten ölecekler. Kaçarsak piç herifler doğrudan kanala girer. Baban dâhil oradaki kimsenin ateş açmayacağını biliyorlar. O zaman daha mı iyi olacak?"

"Bekleyin." dedi Varian. "Bakın... Yavaşlıyorlar, birbirlerinden ayrılıyorlar."

Savaş gemileri kıyıdan bir fersah ötede kuşatma hizası almak için yelken indirip suda geniş dönüşler yapıyordu. Yola devam eden tek gemi Mert'ti. Yarım mil sonra o da kıyı şeridine doğru geniş bir paralel çizip durdu.

Mesafe doğru ayarlanmamıştı, bu yüzden pek de hakaret niteliği taşıyor sayılmazdı. Gemi çok yavaş dönmüştü, Juliet bunun farkındaydı, yine de o anda kendi lehine nasıl çevireceğini bilemedi. Düşünebildiği tek şey halatlarla bağlanmış çaresiz kardeşiydi. Kardeşinin hayatını Crisp'in söylediği kadar kolay harcayamazdı. Savaşan bir gemide duygulara yer olmadığını bilse de, durum buydu. New Providence'dan ayrılmadan önce tehlikeleri biliyorlardı. Güvercin adasının dışına her çıkışlarında kendilerini tehlikelerin beklediğinin farkındaydılar.

Omzunun üzerinden hızla baktı. İntikamcı'dan hâlâ iz yoktu. Geri dönüp Varian'la göz göze geldi. Varian'ın kızın düşüncelerini okumak şeklinde sinir bozucu bir yeteneği vardı, şimdi merak ediyordu Juliet. Yine okuyabiliyor muydu?

"İspanyollar askerdir." dedi yavaşça. "Asker gibi düşünürler, denizci gibi değil."

"Yani?"

"Görüş onlarla."

"Ne?"

"Görüşme talep et. Ne istediklerini, elde etmek için neler yapabileceklerini öğren. "

"Ne istediklerini zaten biliyorum." dedi birdenbire.

"Elde etmek için neler yapabileceklerini de biliyorum."

"O zaman bunu zaman kazanmak için kullan. Beni beyaz bir bayrakla gönder, konuşayım onlarla."

"Seni mi? Ne diye seni gönderecekmişim?"

"Çünkü ben Harrow Düküyüm. Kralın elçisiyim, ateşkes görüşmesi yapmak için yetkim var."

"Ateşkes mi?" kelimeyi neredeyse tükürdü. "Ateşkes istemiyorlar. Kan istiyorlar. Benim ve babamın kanını."

"Ama sen ve baban dışında bir sürü kişiyle de başa çıkmak zorunda kalacaklarını bilmiyorlar. Sadece Demir Gül'le İntikamcı'yı gördüler. Bildikleri tek şey adaların arkasında beklemede bir düzine gemi olabileceği."

"Blöf yapmayı mı denemek istiyorsun?" Dehşet içinde Varian'a baktı. "İnanmazlarsa, ki inanmayacaklar, seni öldürürler. Hadi diyelim onu yapmadılar, seni de kardeşimin yanına bağlamayacaklarını kimse garanti edemez."

"Beni öldürmek o kadar kolay değil. Şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Ayrıca beni kardeşinin yanına bağlarsa, yanımda harika bir yoldaş olur işte, fena mı? Suya bir bot indirt, bana da bayrak ver." diye ısrar etti kibarca. "Bırak, görüşmek istediğini sansınlar. İyi bir general ancak bunu yapar, iyi askerlerin de saygı duyması beklenir."

Boyun eğmez bakışları adamınkilere kilitlendi. Reddetmek için kafasının içinde şimşekler gibi çakan yüzlerce neden vardı. Hele biri yüzünden şakakları atmaya başladı. Yine de bakışlarını çekip Nathan Crisp'e suya filika indirip beyaz bir bayrak bulmasını emretti.

"Bana beş dakika ver." dedi Varian. Omzunun üzerinden kış güvertesine baktı. "En güçlü adamlarından da dört tane istiyorum, böylece fikrimi değiştirecek vaktim kalmaz."

Juliet'e son kez baktı, aşağı inip kral elçisi için daha uygun kıyafetler aramaya gitti. Korsan kaptanlarla görüşürken giydiği mavi kadife ceketiyile dizlikleri buruşmuştu ama giyilebilirdi. Yakasını bağlamaya çalışırken kabin kapısının açıldığını duydu.

Parmaklarının beceriksizce uğraştığını görünce yakayla kırmızı broşu adamın elinden kibarca aldı. "Kendini delmeden ben halledeyim. Beacom gittiğinden beri kendini giydirme konusunda biraz beceri kazandığını düşünmüştüm."

"Kendimi acele etmek zorunda hissettiğim zamanlarda, daha çok soyunmaya alışkınım, senin de bildiğin gibi."

Kafasını yukarı kaldırıp adamın gözlerindeki tutkulu bakışı yakaladı.

"Aramızda kalsın," diye ekledi. "Ben işim bittikten sonra titrerim. Özellikle de tamamen aptalca bir şeyler yapıp hayatta kaldığıma şükrettiğim zamanlarda." Şefkatle gülümsedi, parmak uçlarıyla adamın yanağına dokundu. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Cevap vermek üzereyken boynunda dolanan ellerle dikkati dağıldı. Beyaz yakanın altındaki deri ipi bağlamaya çalışıyorlardı. Kılıflanmış bağ, ceketinin altında yatan bıçak gibiydi, omuzlarının soğuk tenine değiyordu. Juliet adamın önünde diz çöküp dizinin altındaki bağı çözdü. Bacağıyla çizmesinin arasına iğne kalınlığında bir kılıç yerleştirdi. Sol bacağına da bir tane koydu. Kısa, çift taraflı, dişli son bıçağıysa dizliğin önüne yerleştirdi.

"Orada silah aramanın kimsenin aklına geleceğini sanmıyorum, İspanyolların bile." dedi.
"Ama sen yine de oturuşuna dikkat et."

Bıçakların tespit edilme ihtimalini görmek için adama şöyle bir baktıktan sonra kılıç kayışını asmasına yardım etti, ince kılıcının cilalanmış kabzasını şans vermesi için eline tutuşturdu.

"Gabriel'e yaklaşabilirsen," sesi çatlayınca adam çenesinden tutup kafasını kaldırdı.

"Söyleyeceğim." Uzun bir süre kızın yüzüne baktı. Her bir gözenegini, kirpiğini hafızasına kazıyor gibiydi. Sonra hafifçe öptü, daha önce hiç olmadığı kadar hazır oluğunu belirtircesine dikleşti.

Firmi Dördüncü Bölüm

Isabeau Dante haberciye bakıp söylediğini tekrar etmesini istedi.

"Kaptan Gabriel'in gemisi, Kaptan Beau. Mert. Dümende İspanyollar var, arkalarında üç kalyonla geliyorlar."

"Peki, Kaptan Juliet?"

"Kıyıda emir bekliyor."

"Tanrım," Beau İspanyol adasının yakınına getirdikleri iki geminin yakında olmasına baktı. Simon teslim olma hususlarını ayarlamak için bordaya çıkmıştı. Pitt otuz metre ileride ikincinin bordasındaydı, gemilerin hiçbirisi ne olduğunu anlayabilecek kadar yakın değildi, en hızlı yüzücülerden birini çağırıp son haberleri bildirdi. Adam daha on kulaç atmadan Beau diğerlerine tepelere çıkmalarını emretti. Yüzücü ilk kalyona ulaştığında İntikamcı taşıyabileceği yelkenleri silkip atmıştı, adanın güney noktasına dönüktü.

Korsan Kurt gelen mesajı duyduğunda ufak silahından karısının gemisine doğru ateş etmeyi akıl etti. Beau, Pitt'e de haber gönderdi. Dakikalar içinde ikisi de Kumru'nun bordasında yelkenleri açıyorlardı, ama duruşları yanlış, geniş ve yavaş bir dönüş yapmaları gerekiyordu. Fransız adasının doruklarından gelen rüzgârın az olması yollarını tıkiyordu.

Gemileri enkaza dönen İspanyol kaptanlar, terk edildiklerini görüp yıkık direklere asacak yelken bulup kaçmayı başarmak için subaylarına bağırdı. İki gemi de doğuya çekilmişti, aralarındaki mesafeyi olabildiğince açıp açık sulara varmaya çalışıyorlardı. Korsan Kurt'un dişlerinden ancak böyle kurtulabilirlerdi.

Çok uzaklaşamayacaklardı.

Isabeau bu sırada İspanyol adasına baktı, üç savaş gemisinin tehditkâr bir hatta sıralandığını gördü. Demir Gül durmuş gibiydi, savunmasız ve ufacık görünüyordu. Devle karşılaşan insan kadar cesurdu sanki. Bir filika da Mert'e gidiyordu, üzerindeki beyaz bayrak bu uzaklıktan bile görünüyordu.

"İngiliz dükü mü?" Recalde, Varian St. Clare'in etrafında döndü. Zırhının huni şeklindeki zirvesinden güneş ışıkları yansıyor. "Böyle azgın bir korsan çetesinin içinde ne işinizin olduğunu merak ettiğimi belirtmeliyim."

"Taraftmdan seçilmiş bir şey olmadığına sizi temin ederim." dedi Varian. "Gemim Hollandalı korsanlar tarafından pusuya düşürüldü. Beni de fidye almak için ellerinde tutuyorlardı. Anladığımı kadarıyla Danteler bir İngiliz'i o yamyamların elinden kurtarmak için istenen miktarı ödemiş. Yine de onlara teşekkür etmek için bir neden bulmalıydım. Özellikle şimdi." diye ekledi. Manşetini çekip düzeltti, sinir bozucu hareketlerle kadife ceketindeki tozları silkeledi. "Yüzüme doğrultulmuş silah namlusuyla bir şeyler yapmaya zorlanmaktan hoşlanmıyorum. Silahı tutan el İngiliz de olsa, İspanyol da."

Recalde dudaklarını sıktı. "Sizi buraya gönderip görüşmeye mi zorladılar?"

"Benim sunacağım teklifin ağzı bozuk bir denizcininkinden daha fazla saygı göreceğini düşündüler."

"Hım, bir beyefendiden diğetine yani?"

"Sevgili kaptanım, iki dirhem bir çekirdek olduğunıza göre," durup bağlanmış kan içindeki adamları gösterdi, "yüce bir beyefendi olduğunıza inanmamam için hiçbir sebep yok."

Recalde dinlerken sağa yatan kafasını, şimdi Varian'ın yüzüne bakarken sola çevirmişti. "Maalesef senor; beyefendiler Nombre de Dios'un ormanlarında uzun süre hayatta kalamazlar." diye mırıldandı. "Hele de biri suçlularla ve uygunsuzluklarla ilgilenirken diğeri güç gösterisinden başka bir şey yapmıyorsa. Teklife gelince, Dantelerin arsızlığı sayesinde eğlenmiş olsam da tam bir teslimiyetten başka hiçbir şeyin yetmeyeceğine emin olabilirsiniz."

"Bu şartlar altında, Demir Gül'ün kaptanıyla ilgili başka bir problemimiz var demektir."

"Demir Gül'ün kaptanı bir saat içinde kendini bana sunacak senor. Öbür türlü kardeşini ölüme terk etmekle kalmayacak, geminin bordasında çalışan adamların hepsinin ölümünden sorumlu olacak. "

"Yine de, çekilmezseniz Dante filosunun geri kalanının..." Varian dönüp güneyde Fransız adasından gelen gemilerle, kuzeyde İntikamcı'nın İspanyol adasından demir aldığını görünce dilini yutuyordu. "Gemilerinizi yerle bir ederken merhamet göstermeyeceğini söylemekle görevlendirildim."

"Bu duruma saldırmak denir, değil mi?"

"Kaptan Dante'nin tehditlerinin gerçekçiliğinden şüpheniz olmasın."

"Yani benim gibi senor." Elini kaldırdığı anda kırmızı suratlı askerlerden biri güverte korkuluklarından uzatılan silahın falyasındaki fitili ateşledi.

"Bakalım kim devrilecek."

Juliet düşünmeden tepki verdi.

Filikanın Varian'ı alıp Mert'e götürüşünü izlemiş, gövdeye tırmanıp geçide giren mavi ceketli takip etmişti. Bundan sonra yapabildiği tek şey yalnızca kırmızı asker ceketlerinin arasındaki mavi rengi seçebilmektir.

Misket atışı mürettebat duvarını yerle bir edip, korkunç sonuçlara yol açtı. Varian'la görüşmelerinin an itibariyle doğrudan sona erdiğinin farkındaydı. Düşünecek zamanı yoktu, zavallı adamların parçalara ayrılmasına kafa yoracak zamanı da yoktu. Elinden, tepki verip içgüdülerine güvenmek dışında bir şey gelmiyordu.

Mert'in silahlarına müdahale etmek, saldırmak ve yeniden kaçıp kendini ateşlerden kurtarmak için gereken hıza ulaşmak en az üç yüz metre sürecekti. Ama Nathan Crisp dâhil hiç kimse emirlere karşı gelmeden, Juliet ne diyorsa onu yaptı. Brandalar serenlerden sarkarken Demir Gül kardeş iki geminin arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. En imkânsız olduğu anda bordasını adamlara çevirerek yana yattı.

Yakından yapılan her atış Mert'i vurup yıkıcı sonuçlara yol açtı. Demir toplar dış yüzeydeki keresteleri parçalıyordu. Açık yerlerden geçip savaş toplarının başındaki adamların yerlerinden fırlamasına neden oluyordu. Karşıdaki güvertede deşip geçecek yer bulamayan atışlar sekerek alt güverteye gidiyor, kanlı bir keşmekeş başlatıyordu. İngiliz silahlarına alışık olmayan İspanyol mürettebatı vahşice ateş açıyordu. Demir Gül'ün yelkenleriyle armasını mahveden bir sürü atış yapmış olsalar da büyük bir kısmı boşa gitmişti.

Demir Gül'ün bordosundaki nişancıların silahları yeniden yüklemekle harcadıkları her saniyenin hesabını yapan Juliet, Mert'in bordasındaki İspanyol askerlerinin küpeştelerle armalara sığındığını gördü. Gabriell'in üst cephanesinde beş tane fırdöndü silah olduğunu biliyordu, ama gördüğü kadarıyla yaklaşan korsan gemisinin mürettebatı üzerinde kullanılmak için çıkarılmamışlardı. Küpeşteye bağlanmış bağırان adamlara arka arkaya ateş etmek için kullanılıyorlardı. Beşinci silah da boşaldıktan sonra güvertede mavi bir kadife görüldü. Kılıcı pırıl pırıldı, beyaz yakası yanmış yüzüyle tezat oluşturuyordu, fındıkkabuğu saçları rüzgârla uçuşuyordu. Fırdöndü silahlardan birine doğru kendine yol açıp koşmayı başardıktan sonra silahın başındaki adamı yere indirip fitili ateşlemesini engelledi. Kırmızı-siyah ceketli askerlerin saldırısına uğramadan üç adamı daha hakladı.

Demir Gül bu kadar hızlı hareket ederken Juliet Varian'ın kaderine kafa yoracak zamanının olmadığını biliyordu. Olası bir çarpışmayı engellemek için üst yelkenlerini dengeleyip sinyal vermeye başladı, böylece Mert'e vurduğunda sadece iki geminin yanı çarpışmıştı, aralarında koca bir köpüklü su bulutu oluşmuştu. Nişancılar silahları yeniden yükledi, bir grup sangrenel ve ateş topu atıldılar. Atışlar doğrudan hasarlı gövdeye denk gelince alt güvertenin kalan kısmı da yok oldu. Alevler içindeki brandanın parçalarının olduğu yerler yanıyordu. Üst güvertedeki tüfekli adamlar İspanyol nişancılarının ateş açmaya nasıl yanıt vereceğini göstermeye başlamış gibiydi. İnsan kalkanı tarafından engellendiler, net atışlar yapılamayınca bir sürü kişi öldü.

Juliet savaşıan iki geminin bir araya getirilmesi için kancalarla cebelleşirken bağırıyordu.

Gemiye binebilmek için ilk zavallı girişimleri açılan ateşlerle geri püskürtüldü. Juliet güdümlü füzelerinin tamamını sağ küpeşteye yığdı, ama ters yönlerde ateş eden nişancılar büyük tehlike altındaydı. Önlerindeki birkaç metreyi boşaltana kadar çaresiz durumdaydılar.

Juliet kış güvertesindeki siperdeydi. Kolunu delen tüfek mermisi yüzünden kanayan bir yarası vardı. Nathan, sırtındaki kırmızı nehirle birlikte kızın yanında oturmuş, dümenciye ulaşmaya çalışıyordu. Kış güvertesinin altındaki geçitte yalnız bir şekil belirdi. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra siperin arkasını görmek için tüfek mermilerinin arasından geçmeye başladı.

Acemi Çaylak yaylarını arkasına asmıştı. Geminin kenarını koruyucu niyetine kullanarak İspanyol askerlerine atış yapmaya başladı. Oklarını insan duvarının arasından, üzerinden, altından atabiliyor, tüfeklerin belli olmayan hedeflerinin İspanyol ateşlerine cevap vermesini

imkânsızlaştırdığı yerlerden geçebiliyordu. İlk posta sona erene kadar arka arkaya attı oklarını. Sonra ikinci postayı alıp İspanyolların savunmasında büyük bir boşluk yarattı.

"Uzaklaşın!" diye bağırdı Juliet. "Geri çekilin!"

Demir Gül'deki adamların acele etmeye ihtiyacı yoktu. Tüfekler susar susmaz bıçakları ellerinde küpeştelere yığıldılar. Denizci kamalarıyla mızrakları Mert'in güvertesinden gelen asker sürüsünü karşılamak için havaya kalktı. Parçalanmış mürettebatın kanlı kalıntılarından kendilerine yol açtılar, hâlâ hayatta olup serbest bırakılmak için bağırarak da öldürdüler. Bağlarından kurtulanlar kalplerinde ve gözlerinde öfkeyle arbedeye katıldı. Silah olarak kullanabilecekleri ne varsa ellerine alıp, hiçbir şey bulamazlarsa sadece yumruklarını kullanıp İspanyollara yaptıklarının bedelini ödetmeye başladılar.

Juliet kemerindeki dört piştovu boşalttıktan sonra zırhlı askerlere karşı sağ elinde kılıcı, sol elinde hançeriyle savaştı. Oklar vızır vızır uçuyor, insanlar bağırarak yere yığılıyordu. Demir Gül'ün bordasındaki nişancılar, Mert'in gövdesine bir saldırı daha yapınca ahşap parçalarıyla sıcak közler oraya buraya sıçradı. Bağlarından kurtulan mürettebatla birlikte arma halatları da genişlemişti, İspanyollar dengede duramıyordu. Mert'in mürettebatı bağlarından kurtulur kurtulmaz, Demir Gül'ün önündeki silahlar yukarılara ateş etmeye başladı. Yapılanlar nedeniyle, kötü bir yargıyla da olsa yeni bir isim kazanmışlardı: katiller.

Mert'in gövdesine su dolmaya başladı. Geçitlerle merdivenleri de duman istila etmişti. Aşağıda kalmayı daha uygun bulan denizciler üst güverteye çıkmak zorunda kalmıştı, burada da ya korsanlar tarafından kesiliyor ya da kafası karışan kendi adamları tarafından vuruluyorlardı.

Juliet, kırmızı ceketlilerle çelik göğüslülerin en çok yoğunlaştıklarını gördüğü kış güvertesine çıktı. Bağlarından kurtulmak için kıvranıp duran kardeşini gördüğü son yer de orasıydı. Demir Gül gemiye saldırır saldırırmaz mürettebata kendini kurtarmaları için bağırıyordu. Kurtulmak istemesinin bir nedeni de savaşta yer alma çabasıydı. Juliet oraya yetişmek üzereyken kış güvertesinin altında gemi duvarına doğru köşeye sıkıştırılmıştı, ağır silahları olan İspanyol grubuna karşı savaş verip adamları savuşturmuştu.

Solunda Nathan vardı. Saldırılarına karşı koymak için askerlerden birine hamle yapmış, bıçağıyla başarılı bir savunma gerçekleştirmişti. Çelik kabzasından düşmüştü, ama askerin diğer elinde de hançer vardı. Öne hareket ettirip Nathan'ın omzunda derin bir yara açtı. Hançeri geri çekti, saldırısına muhtemelen devam edecekti, ama nereden geldiği anlaşılmayan bir çeliğin darbesiyle hançeri elinden uçup güvertenin bir yerine gitti, yumruğu kabzada kalakaldı.

"Böyle buluşmaları sona erdirmek zorunda kalıyoruz aşkım," dedi Varian, saldırganlara karşı koyan kızın yanında durup omuz omuza savaşımaya başlamadan önce ılık ılık gülümsemesini sundu. Yüzü kanlıydı, yakası gitmişti, ceketinin kolu omzundan yırtılmış, üst kolundaki derin yarayı gözler önüne seriyordu. Bacağında da başka bir kesik kanıyordu, ama Juliet'in merdivene gitmesine yardım ederken uzun adımlar atmasını engellemiyor gibiydi.

Savunmasını tamamlayan Juliet, üst güverteye çıktı. Gül'ün mürettebatı bir taraftan dev bir adamla, diğer taraftan da küpeştede beceriksizce bir şeyler yapmaya çalışan İspanyol'la ilgileniyordu. Ne yaptığını önce görmedi, sonra adam dönünce güdümlü füze yüklü uzun silahıyla uğraşıyordu, hedefi Gabriel'in bağlı olduğu halatlardı.

Juliet, çıtırdayan ateş çubuğunu gördü. Subayın ağzının sırtışa dönüşünü gördü, yavaşça edilen küfrün derinden gelen sesini duydu. Zırhının altındaki, merhametten yoksun kara gözleri gördü, Cristobal Recalde'i tanıdı. Şaşkınlıkla bir an kalakaldı, bu da adamın silahın fitiline götürdüğü ateşi göstermesi için yeterli bir süreydi.

Juliet kendi çılgınlığını duydu. Öne doğru yöneldiğini biliyordu, ama ayaklarını sürüklüyor gibiydi, bacakları öyle ağırdı ki beline kadar çamura batmış da, ilerlemeye çalışıyor gibiydi. Gabriel döndü, öyle yavaş ki alnındaki kanla karışan ter, kocaman şurup damlaları gibi görünüyordu. Göz göze geldiler, çok kısaydı; ama her gülüşün, her kahkahanın, birbirlerinin ellerinden aldıkları her çocukluk yarasının anıları bölük pörçük canlandı. Yarılmış dudakları hareket ediyordu, Juliet'in duyamadığı bir şeyler söylediği belliydi. İşte, ulaşmaya çalışıyordu Juliet, havaya atlıyordu, fitili barut deliğine koymak üzereyken Recalde'in göğsüne, omzuna vuruyordu.

Barut ısıldayıp alev aldığı anda Juliet adeta havada asılı kaldı. Gecikme, Recalde'in ellerini namludan çekecek kadar uzundu. Silah patladığında daha güçlü bir ses duydu. Silahın ateş alan ağzından fırlayan parlayan demir misketleri gördü, ama hedefleri Gabriel değil, kendi göğsüydü.

Demir Gül ateş açar açmaz üç İspanyol kalyonu da yelkenlerini çekip saldırıya katılmaya geldi. İlki, Isabeau İntikamcı'yla diğerlerini geçtiğinde tam saldırı için hazırlanıyordu. İki geminin nişancıları da hazırды. Ama korsan gemisinininkiler daha hafif, daha hızlı olmakla beraber İspanyollardan daha da cesurdu. İntikamcı'nın savaş topu, geminin sol yanını ve buradaki küpeşteyi bir hamlede alt etmeyi başarmıştı. Güvertelerde büyük delikler açmıştı. Silah taşıyanları yerlerinden edip, kırık kerestelere göndermişti. İspanyollar İntikamcı'nın tepesinde misilleme yapıyordu, ama gemi yelkenlerini çoktan çekmişti. Sadece gemiyi sallıyor, başına toplar atıyor, uzun direği arka arkaya gelen saldırılarla duman bulutları içinde yıkıyordu.

Sülfür sarısı sisin içinde serbest kalan Isabeau yelkenlerin daha çok açılmasını isteyip dümeni tekrar eline aldı. Asıl tehlikenin kalyonun üç yüz yıldır etkisiz olan cephanesinden değil, serenlerinde konuşlanan keskin nişancılarından olduğunu bilerek Çemberi daha da küçültüyordu. Yeterince yaklaşırlarsa Demir Gül'le Mert'in bordasındaki cesur savaşçıları çığ çığ yerlerdi. Isabeau, dümeninde Lucifer'in durduğu İntikamcı' yı bir kez daha kıvrılıp duran mavi sularda hareket ettirmeye başladı. Bu sefer zincirler ve sangrenellerle İspanyolların üst güvertelerinin canına okuyorlardı.

Uzun direğin parçaları tamamen yok edilmişti. Ahşap parçaları ve takla atan bedenler havada uçuşuyordu. Güvertedeki patlamalarla etrafa turuncu alevler sıçırıyordu. Bir tek top için çok fazla zarar verilmişti, Isabeau kocasının mürettebatının iyi olduğunu bilmesine rağmen tek seferde kalyonun iki tarafını da düşürebileceklerini düşünmemişti.

Yarım dakika sonra ikinci gemi de dumanların arasından göründü, kim olduğu anlaşıldığında Isabeau'nun gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Beklediği gibi Kumru değildi; ana direğin önünde duran kızıl saçlı kaptanıyla, zarar görmüş Hürmetkârane'ydi. Kaptanı kışkırtıcı bir atış için yumruğunu havaya kaldırmıştı.

Lucifer ağzı kulaklarında, "Bu Kaptan Jonas!" dedi. "Bakın yanında ne getirmiş!"

Büyük, zenci Cimaroon sırtıp parmağını kuzeye, dumanların arasına uzattı. Geoffrey Pitt'in gemisi Christiana dümeninde Spit McCutcheon'la geliyordu. Arkasında üç korsan gemisi daha vardı. Jonas'ın yoldaşı olan gemi Hürmetkârane'den ayrılıp İspanyollardan geriye kalan iki kalyonla savaşa girişti. İkisi de dönüp filolarına geri katılmak istiyordu.

Isabeau'nun duyduğu gemi seslerine biri daha eklendi. Kumru hızla geliyordu. Kış güvertesinde duran Simon'u, ellerini, bacaklarını, rüzgârda dalgalanan uzun siyah saçını görebiliyordu. Lucifer'e amacını gösterdikten sonra Demir Gül'e yöneldi. Isabeau'ya verdiği işaret üzerine kadının yanaklarını al bastı, sesine getirdiği canlılık dümene yeni emirler verirken bile belli oluyordu.

Varian merdivenlerde Juliet'in bir adım gerisindeydi. Kış güvertesindeki durumu bir bakışta anlamıştı, ama kızın silahın önüne atlamasını engellemek için artık çok geçti. Her şey öyle hızlı olmuştu ki, hayal meyal görünüyordu. Önce orada duruyordu, bir saniye sonra havadaydı, sonra Recalde'in üzerine atlayıp küpeşteye itiyordu. Silah patladı, ama Recalde tutmuyordu, geri tepince namlunun yönü değişmişti. Böylece bütün yükünü boşaltmıştı. Birisi çıldırdı, gökyüzüne doğru bağırıp duruyordu. Varian'ın saçını havalandıracak kadar yakınındaydı. Silahtan çıkanların çoğu,

kılıçları ve hançerleri olan yarım düzine denizciye karşı savaşıyan devin sırtına çakıl taşları gibi saplandı. Kendini Gül'ün mürettebatının bıçaklarının önüne atmış sendeleyip duruyordu. O haliyle bile yüzüstü güverteye yığılana kadar birkaç kere şişlemek zorunda kalmışlardı.

Varian Juliet'e doğru koştu. Hareket etmiyordu, Recalde'in üzerinden kaldırmaya çalışırken yüzünün bir kısmının kan dolu olduğunu gördü. Bu sırada İspanyollar Varian'ın ayağından tutup kılıcını kınından çekti. Varian'ın ince kılıcı, Juliet'in boğazını kesmeye kalkan bir el tarafından engellendi. Bıçaklar buluştu, Varian ayağa kalkıp Recalde'in tutan elinden kurtulana kadar birbirlerine yapışmış gibi kalakaldılar. Sonra ayrılıp yeniden çarpıştılar, dokumuyor, vuruyor, iki adamın kış güvertesi boyunca öne arkaya hareket etmensine neden olan ölümcül hamleler savuruyorlardı.

Juliet'in kılıç becerisi Varian'ı şaşırttıysa, Recalde'in becerileri de en az beklediği kadardı, İspanyollar savaşçı değildi. Her hamleye karşı koymak, pusula dolabına girmekten ya da küpeşteden atılmaktan kurtulmak için Varian'ın bütün yeteneklerini kullanması gerekti. Recalde, taze kan kokusu alan köpek balığı gibi, adamın yırtık omzuna, yaralı bacağına saldırdı. Hamleleri hızlı, netti. Bir tanenin yeterli olduğu yere ikinciye indirmekle uğraşmıyordu. Nadiren aldatmacalara başvuruyordu, rakibini acımasız bir kesinlikle alt etmek istiyordu.

Bu sırada, Gabriel halatlardan kurtulmuş, güvertedekilere yardım ediyordu. Ayakları hâlâ çok şişti. Juliet'in iki büküm yattığı yere dizlerinin üzerinde emekleyerek geldi. Elleri Hades*'in ateşi gibi yanıyordu. Hareket yeteneğini biraz kazanmış olsa da hâlâ hantaldı; yapabildiği tek şey kızı göğsüne tutup kanın geldiği yeri görmek için bandanasını yukarı kaldırmaktı.

Varian gözlerini bir an Recalde'den ayırarak bilindik bir hata yaptı. Gabriell'in kardeşini hareket ettirdiğini, kucığına aldığı gördü. Ama Juliet pelte gibiydi, kafasındaki yaranın durumuna dair merakı Recalde'in bıçağı üzerindeki dikkatine tamamen galip geldi.

O bakışın bedeli ağırdı. Demir yumruğu kaburgalarında hissedince iki büküm oldu. Hücum sona ermeden aniden çekildi, ama kan akmaya başlamıştı bile. Ceketini sırlıklam edip dizliklerine akıyordu. Geriye çekildiğinde Recalde de peşinden geldi. İspanyol devinin bedeni üzerinde yalpalayıp dengesini yitirmenin eşiğine geldiğinde Recalde kendini toparlaması için şans vermedi, bunun yerine yumruk atıp adamın dizinin üzerine düşüp kafasıyla omuzlarının darbelere açılmasını sağladı.

*Çn. Hades, Yunan mitolojisinde yer altı tanrısıdır. Ölülerle ilgilenir.

Adamın üzerinde duran Recalde, kılıcını kaldırdı, hafif bir eğim verdi. Varian'ın omurgasına inen ölümcül darbe o olacaktı.

"Yine de ilk düşen siz oldunuz, senor."

"Bu kez değil, kesinlikle değil!" diye tısladı Juliet.

Recalde aniden kafasını çevirdi. Juliet arkasında duruyordu. Ayaktaydı. Kılıcının gümüş mavisi ışıklarla üzerine geldiğini, kolunun altındaki boşluğa bakışını gördü. Varian aynı anda kürek kemiklerinin arasında duran bıçağı çıkarmış, Gabriel parmağıyla, adamlarının birinden kaptığı silahın tetiğini çekebilecek beceriyi kazanmıştı.

Recalde'in bedeni aynı anda gelen üç darbeyle sarsıldı. Kama karnını delmiş, kurşun boynuna girmiş, Juliet'in bıçağı da göğsünü yarmıştı. Geriye sendeleyip küpeştenin kırık kısmına çarptı. Tahtadan gelen çatırtı sesiyle güverteden düştü, suya çarpmadan ölmüştü.

Bir süre kimse hareket edemedi. Geminin belinde hâlâ süren bir savaş vardı, ama İspanyollar çok kan kaybetmişti. Demir Gül'le Mert'in mürettebatı eğlenip Hürmetkârane'yi, İntikamcı'yı ve Kumru'yu izliyordu. Bu üç gemi kendi küçük filolarını üç savaş gemisine karşı yönetiyor, direnişlerini kırıyor, vızır vızır silahlarıyla durumun hâkimi oluyordu.

Juliet'in dizleri titredi, Varian desteklemek için yanında duruyordu. Şakağında, Recalde'in zırhıyla oluşmuş derin bir yara vardı. Ne kadar kötü görünürse görünsün gülümsüyordu. Bir kolunu Varian'ın omzuna, diğerini Gabriel'inkine doladı. Gabriel yaralarındaki baskıya rağmen kız kardeşinin bu hareketine bir şey demedi.

Varian da diğerlerinden daha iyi durumda değildi. Böğründe delik, kolunda yarık, bacağında kesik vardı, ayrıca kafasının yeniden dikilmesi gerekecekti. Karayiplere çocukken yaşadığı talihsizlikten kalma ufak bir izle gelen adam kevgire dönmüştü.

Gabriel kendini Juliet'in kolundan çekip silah güvertesinin haline bakmak için küpeşteye gitti.

"Gemim!" diye bağırdı yavaşça. "Gemime ne yapmışsınız böyle!"

Juliet, döndüğünde gördüğü yaralı sırtışa cevap vermedi. Kolları Varian'ın boynundaydı, dudakları birbirine kilitlenmiş gibiydi. Sağ elinde kılıcını, sol elinde bir dakika öncesine kadar Mert'in direğinde dalgalanan İspanyol bayrağını tutuyordu.

Firmi Beşinci Bölüm

Simon Dante, Demir Gül'ün güvertesindeki büyük kabinin bir tarafından diğer tarafına yürüdü. Adımları yavaş ve ölçülüydü. En uzak kısma yetiştiğinde döndü, volta atıyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti, kafası yere dönüktü. Fincan Kelly, kızının şakağına attığı son dikişi tamamlarken yatağa baktı.

"Kafatası kırılmış olabilir." diye belirtti. "En azından önümüzdeki birkaç gün çınlamalar duyup duvarların içinden geçmeye çalışacaktır. İşemek dışında amaçlar için yerinden kalkarsa bu süre uzayabilir. Omzu çok pis ağrıyacak. Sadece çürüdüğü için şanslı, kırılmamış. Kendini zırh giymiş İspanyolların önüne bir daha atmazsa çabuk iyileşir. Bunların dışında birkaç kesik, birkaç tane de yara var."

"İyileşmek için Güvercin adasında çok vakti olacak." dedi Simon Dante düz sesiyle. Juliet'in gözlerinin açıldığını görüp, kendininkileri kısarak uyarıda bulundu. "Tartışma istemiyorum. Nathan'ın da omzunda delik var, mürettebatının yarısının vücudu yara dolu, Gabriel'in gemisi okyanusun dibinde ve ikinizi göz önüne alınca, ne zaman kaçıp ne zaman savaşılacağını bilmediğiniz belli. Bu yüzden ailenin diğer kadın yarım-akıllısına güvenmem gerekiyor."

Bakışını Juliet'in masasının kenarında oturup kendi bacağındaki yarayı saran Isabeau'ya çevirdi.

"Yani ben iki kadın tarafından lanetlendim. Ve bu kadınlar..."

"Seni çok seviyor." dedi Beau tatlı tatlı. "Bir de hırçınlığına sonsuz sabırla hoşgörü gösteriyor."

"Huysuzluğum mu? Sabrın mı? Madam! Gemimi savaşa soktun, mürettebatımın hayatını da, gemimi de tehlikeye attın..."

"Kızınla oğlunu kurtarmak için.."

"Ne yapmak için?" Bir an durdu, sonra dudaklarını kapattı. "Seni de Güvercin adasına göndermeliyim."

Gülümsedi. "Deneyebilirsin."

Simon küfredip sonraki kurbanına baktı. Demir Gül'ün bordasındaki kabin kalabalıktı. Gabriel'le Jonas bir köşede duvara yaslanmış duruyordu. Gabriel şişmiş, kapalı gözü, onlarca kızarığ ve çiğ et gibi görünen dudakları yüzünden tanınamaz haldeydi. Kardeşinin gemisini geri kazanma umuduyla konvoyu Havana'dan takip eden Jonas' ın göğsünde, kolunda derin kesikler vardı. Kızıl bıyığına kocaman bir sırtış hâkimdi. Sağlam kolunu Gabriel'in omzuna attı, Şeytan İkizlerin hâlâ hayatta ve bir arada olduklarına inanamıyor gibi, kardeşinin saçlarını dağıtıp duruyordu.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Simon.

"Evet. Ben buldum." diye gümlledi Jonas. "Salamura yapılmış ringa balığı gibi kokan bir erkek kardeş, bu bir. Yelken açıp karşısına çıkan her Katolik'i vurabilen annesinden Cebelitarık boyutunda testisler alan bir kız kardeş, bu iki. Ha bir de depoları hazine dolu üç kalyon. Dolayısıyla bence gülümseyebiliriz. Haa, bahsettiğim çocukları doğuran o kadını bulacak kadar zeki olan babayı saymış mıydım?"

Dante bir an oğluna baktı, sonra kafasını Geoffrey Pitt'e çevirdi. "Ben mi deliyim, yoksa onlar mı?"

Pitt omuz silkti. "Hiçbiriniz normal değilsiniz."

Gümüş rengi gözler kısıldı. "Mantıklı cevap için sana güvenebileceğimi biliyordun eski dostum."

"Gel, otur şuraya." dedi Isabeau, masada boş bir alanı göstererek. "Fincan iğne ipliğiyle seni de diksin."

"Önce dükle ilgilenin. Görünüşe göre daha çok yarası var."

Varian yatağın kenarında sessizce duruyordu. Yaralı kolunu karnına doğru askıya almışlardı. Juliet, Fincan önce Varian'ın yaralarına bakmazsa kimsenin kendine dokunmasına izin vermeyeceğini beyan edince, Varian da ceketıyla kolunu bağlamıştı. Kanama durmuştu, acı

katlanılabilir durumdaydı. Gece mavisı gözlerden gelen bakış marangozu Juliet'in yatağına geri gönderdi. Juliet'le Gabriel'in yaraları dikilmişti. Nathan'ın omzu uyuşturulmuştu, Spit McCutcheon'la esirleri düzene sokuyor, ganimet gemilerini Güvercin adasına gönderecek mürettebat üyelerini belirliyordu.

Mert'in hasarı onarılmayacak düzeydeydi. Değerli şeyleri aldıktan sonra girişlerini açıp gemiyi denize teslim ettiler. New Providence'daki randevuya geciken korsan gemileriyle karşılaşp yanına katan Jonas bu gemileri pusuya düşen kalyonların peşinden göndermişti. Şimdi ellerinde beş İspanyol gemisi vardı. Önceden ele geçirilip iki mercan adasının arasına demir atan Santo Domingo'yu da ekleyince altı oluyordu. Biri Jonas'la gelen korsanlara verildi. İçindekiler mürettebatlarına dağıtıldı. Biri Christiana'ya silah gümbürtüleri arasında limana kadar eşlik eden iki gemiye verildi. Gemilerin ikisi de pusuda kalacaktı. Mert'le Demir Gül'ün mürettebatı gibi onlar da savaşmaya doymamıştı. Ama yaralılar Gül'le Güvercin adasına geri gönderilecekti.

Kalan üç ganimet gemisinden biri Mert'in yerine uygun bir gemi bulunana kadar Gabriel'e verilecekti. Santo Domingo av olarak kullanılmak dışında pek işe yaramıyordu. Bu nedenle Simon Dante bu gemiyi de barut fıçlarıyla doldurup İspanyol savaş gemilerinin diğer grubunu karşılamak üzere önden göndermeyi düşünüyordu. Öncü kolu kuzeye kaçmakta öyle aceleci davranmıştı ki filonun geri kalanına pusuyu bildirmek için bir tek filika bırakmayı bile akıl edememişti. Dalgaların arasında alçaktan uçan bir kuş gibi süzülen Christiana, yük gemisini durdurup alarm vermelerine fırsat bırakmadan batırdı, bu yüzden ertesi günkü kaderlerine kaygısızca giden daha fazla kalyon elde etmek için fırsat doğdu.

Aslında, yaptıkları iş Simon'un beklediğinden daha başarılı olmuştu. İntikamcı'nın aldığı hasar eve dönmesini engelleyecek kadar ciddi değildi, yine de marangozlar gerekli tamiratı yapmak için gece boyunca çalışacaktı. Beş kazanıp bir kaybetmek -Mert- fevkaladeydi. Maceracıların geri kalanı bunların yarısı kadar şanslıysa flota boğazın kuzeydeki çıkışına varmadan yarısını kaybetmiş olacaktı. Dante'nin geri kalan kısımla ilgili niyetiye korsanlarla engel hattı oluşturmaktı, böylece flotaya yolunun her fersahında zarar verip geri kalan gemilerin de Havana'ya dönmesini sağlayacaklardı.

Yine de şu an için ailesinin dik kafalı üyelerinden gözünü ayırmamak bütün gücünü ve odaklanma yeteneğini ele geçirmişti, çünkü duyduğu gururun onda birini gösterse, bir daha kontrolü ele alabilir miydi, bilmiyordu.

Bu çabasına yardım etmesi için Varian St. Clare'e odaklandı. Hilelerle dolu düzenbaz gibi çene çalmayan bir o vardı. Ayrıca gümüş renkli bakışlardan etkilenen tek kişi de oydu. Dük nihayet Fincan'ın, yaralarıyla ilgilenmesine izin vermişti, yine de yatağın kenarından çekilmiyordu. Elini Juliet'ten nefes mesafesi kadar bile ayırmıyordu. Kızın yüzünden geçen en ufak acı titleşiminde bile, kızın kileri kavramayı ulvi görevleri edinen parmakları oradaydı. Daha da güzeli, kızın parmaklarının da Varian'ın kileri kavrayor olmasıydı.

Yirmi beş sene önce kendisinin de aynı pozisyonda oturduğunu anımsayan Korsan Kurt gülümseyip başını salladı. "Şansın varken kaçmalıydın, ekselansları."

Varian adama baktı. Bir an sonra, gülümsedi. "Kaçmadığınıza hiç pişman oldunuz mu?"

Simon Jonas'la Gabriel'in söylediği bir şeye gülen Beau'ya baktı, "Hayır. Bir tek an bile pişman olmadım."

"Bu da benim için yeterince iyi."

Demir Gül iki saat sonra demir almış, şafak ufukta pembe ışıklar saçarken yola çıkmıştı. Nathan gemiyi önce doğuya ardından da güneye, eve yönlendirdi. Deniz hatlarındaki trafik hakkında bilgi vermeleri için arkalarından üç tane filika geliyordu.

Varian Juliet'i yatağında uyur halde bırakıp mutfak kapısında durmaya gitti. İki adanın arkalarında gittikçe küçülüşünü izledi. Böğrü ağrıyordu, kolu titriyordu. Gözlerini kapattığında son yirmi dört saatte aldığı bütün kesiklerle yaraları unutabilirdi. Aslında Güvercin adasına döndüğü için mutsuz değildi. Diğer taraftan heyecanlı bir yirmi dört saat geçirmişti, her gün yeni maceralar gören Simon Dante gibi adamlar nasıl yaşıyor diye merak etti.

Barut ve yanık branda kokusu kabindeki havaya işlemiş gibiydi. Juliet'e baktıktan sonra dar balkona çıktı. Rüzgâr saçlarını uçururken köpükler geminin iskeletine çarpıyordu. Denize düştükleri anda avuçlarca elmas gibi görünüyordu. Yanlarında iki yunus yüzüyordu. Bedenleri mavi sulara girip çıkıyordu. Arada bir gemi izinin arkasında kalıyor, sonra atlayıp yeniden gri çizgiyle yüzmeğe başlıyorlardı.

Varian arkasında bir ses duyup döndü. Juliet mutfaktan çıkıyordu. Kafasını yukarıda tutuyor, geminin hareketleriyle hafifçe sendeliyordu. Varian yarım adımda kızın yanına geldi. Kollarını beline dolayıp kaşlarını çattı.

"Yatakta kalmanız için özel emir var, Kaptan."

"Orada yoktun. Gözlerimi açtığımda orada değildin."

Kızı kibarca kollarına alıp yüzünü omzunda hissetti. "Şimdi buradayım işte. Kalmamı istediğin kadar da burada olacağım."

Her zamankinin iki katı ağırlığındaymış gibi yavaşça yüzünü kaldırdı. Gözleri cam gibiydi, göz bebekleri Fincan Kelly'nin zorla içirdiği şurup yüzünden kocamandı. Ama gülümsüyordu. "Sanırım ikinizin de kalmasını istiyorum."

"İkimizin?"

"Aslında, senden iki tane var. Her şeyden iki tane var. Yani doğru kapıyı ancak ikinci denememde bulabildim."

Elini kaldırıp adamın göğsüne dokunmaya çalıştı. Omzundaki ve göğsündeki çürüklerin acısı tekrar düşünmesine sebep oldu. Sonra bir şey ilgisini çekince güneşin sıcak, parlak ve açık bir gün vaat ettiği doğu ufkundaki gemiye baktı.

"Onlardan da iki tane var." diye mırıldandı yavaşça.

Varian aşağı bakıp suda yan yana yüzen yunuslara baktı. Görüşünün düzeldiğini söylemek üzereyken aşağı bakmadığını fark etti. Bakışlarını takip edip de hatırlayınca kan damarlarına hücum etti.

"Hatırladığım kadarıyla bu senin şartlarından biriydi, değil mi? Yani bir sabah uyanıp gökyüzünde iki güneş görünce belki benimle evlenmeyi düşünebileceğini söylemiştin."

Kafasını kaldırıp hafifçe suçlayan çatık kaşlarıyla adama baktı. Sanki durumu o ayarlamıştı. Sonra gözleri ağzına takıldı kız izledikçe genişleyen bir gülümseme vardı.

"Orada şu anda asla gerginlik görmeyeceksin, madam. Seni, sözünü tutarken görmenin katıksız, çocuksu sevinci var çünkü. Tanrıya şükür, babanla zaten konuştum."

"Konuştun mu?"

"Evet." deyip kızın elini kaldırdı, dudaklarına bastırarak, "Bir kovan dolusu eşekarısıyla evlenirsem daha mantıklı olacağını düşünüyor. Ben de zaten sokulduğumu söyledim. Bir de sen sormadan söyleyeyim, İngiltere'de yaşamayı beklemiyorum. Üstelik son birkaç haftadır burada seninle dünyanın kıyısına kadar yolculuk ederek daha mutlu olacağımı fark ettim."

"Benimle ejderha aramak istiyor musun?"

"Her birini sevgilim, her birini."

